

ÇOCUKLAR İÇİN. YETİŞKİNLERİN KALEMİNDEN

KOCEAAYAK

YIL:1 SAYI:1

KOCAAYAK DERGİSİ

www.kocaayakdergisi.com

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Coşkuner

Proje Ortağı: Recep Bilal Aksu

Proje Ekibi: Tuğba Coşkuner

Recep Bilal Aksu

Zeynep Begüm Şen

Gökhan Özdemir

Şef Editör: Behice Kavak

Yazarlar, editörler ve çizerler her sayfada belirtilmiştir.

Merhaba,

Bu dergi Rebi Akademi'de düzenlenen Tuğba Coşkuner önderliğindeki çocuk edebiyatı yazı dersleri ve Zeynep Begüm Şen ile Gökhan Özdemir önderliğindeki çizerlik atölyesi katılımcıları tarafından hazırlandı. Tüm ekip gönüllü olarak projede yer aldı ve çocuklara birçok dergide rastlayamayacakları şahane içerikler hazırladı. Çalışma arkadaşlarımızı kutluyor, katkıları için teşekkür ediyoruz. Örneği olmayan, özgün, çocukların çok seveceği, rengârenk bir dergi oldu. İşte Kocaayak sizlerle!

BULUTLARI DELMEK

YAZAN: MERVE BAŞER

RESİMLEYEN: GÜLSÜM SÜVEYDAS

EDİTÖR: DERYA ÖZGENÇ

Perik bu sabah yine uykusundan homurdanarak uyandı. İri, siyah gözlerinden birini açtı. Bugün acaba hangi kanepede yatsam diye düşündü. Duvardaki çizimlere baktı üzüntüyle. Yine sıkıcı bir gün olacaktı. Kendini emekli olmuş yaşlı periler gibi hissediyordu. Oysa daha çok gençti.

Sıkıntıdan neredeyse patlayacak olan koca vücuduna baktı aynada. Kapının altından içeri atılmış gazeteye uzandı. Göbeği o kadar büyümüştü ki aşağı doğru eğildiğinde dengesini sağlayamayıp yuvarlanıverdi. Hiç istifini bozmadan gazeteyi açtı. Bir sürü yeni insan ilanları vardı. Şuracıkta birini seçip bu sıkıntılardan kurtulabilirdi. Ama artık hiçbir şey yapmak gelmiyordu içinden. Ülkenin en talihsiz ilham perilerinden biriydi Perik.

İlham perilerinin ülkesi milyonlarca perinin yaşadığı bir bulutun üzerindeydi. Periler on yaşından yirmi yaşına kadar okullarda sıkı bir eğitim görürlerdi. Diplomalarını alan periler İnsan Sahiplendirme Kurumu'na başvuru yapar ve bir insanın ilham perisi olurlardı.

İlk insanda başarılı olanlar başka insanlar da sahiplenebilirlerdi. Her yeni insan, perilerin başka bir yeteneğini geliştirirdi. Bu yüzden ilk sahiplendirme, perileri geliştirecek şekilde özenle yapılırdı.

Perik'in sevgili insanı Marmor başta muhteşem hayaller kuran sevimli bir çocuktur. Kocaman resim defterinde benzersiz tasarımlar, rengârenk resimler vardı. Perik de bu sayede harika resimler çizmeye başlamıştı. Ta ki Marmor bir resim yarışmasında tablet kazanana kadar...

İlham isteyen insanlar çalışmalıydılar. Onlar çalışmaya başladıklarında periler hızla zıplarak bulutta geçici bir delik açıp yeryüzüne inerlerdi. Tembel, çalışmayan insanlara ilham vermek kesinlikle yasaktı ve onlara ilham veren periler cezalandırılırdı.

Marmor, tabletiyle oyunlar oynamaya başladığından beri Perik'i çağırıyordu. Resim çizmeyi bırakmıştı. Ne ders çalışıyordu ne de eskisi gibi arkadaşlarıyla görüşüyordu. Perik, Periler Ülkesi'nde sıkışıp kalmıştı. Diğer periler yeryüzünde yaşadıkları maceraları, değişen mevsimleri, yeni icatları, verdikleri ilhamları ballandıra ballandıra anlatırken Perik hem meraktan çatlıyor hem de arkadaşlarını çok kıskanıyordu. Sonunda evinden de çıkmamaya başladı.

Marmor tembelleştikçe Perik de tembelleşmişti. Marmor oyunlarla, videolarla vakit öldürdükçe Perik de evinde bir o kanepeye bir bu kanepeye yuvarlandı.

Perik o günün de sıkıcı geçeceğini düşünüp yanılmıştı. Birden kanatları titremeye başladı. Bu Marmor'un çalışmaya başladığına ve ilhama ihtiyacı olduğuna işaret etti. Perik şaşkınlıkla yerinden fırladı. Hemen bahçeye çıkıp zıpladı. Ama o da ne! Gövdesi o kadar hantallaşmıştı ki yerden ancak birkaç cm yukarı zıplayabilmişti. Yeterince yukarı zıplayamadığı için bulutta bir delik açamıyordu. Hemen Büyük Peri'nin yanına koştu. Durumu anlattı. Büyük Peri bir kâğıda bir şeyler karalayıp Perik'e uzattı. Kâğıtta sadece "Zıpla!" yazıyordu.

Artık kanatları her titrediğinde bahçeye çıkıp zıplıyordu. Çok yorulsa da asla vazgeçmiyordu zıplamaktan. Bir süre sonra periler de her gün onu izlemeye koyuldular. Gazeteler "Perik Hop Hop Hopluyor!" manşetleriyle olanı biteni tüm ülkeye gün gün anlattı. Ve bir gün gazeteye şöyle bir manşet atıldı "Perik İkinci İnsanı Sahipleniyor!"

Marmor pes etmemişti. Bir resim yarışmasına katılacaktı. Kâğıt ve kaleme ne kadar yabancılaştığını görmesi uzun sürmedi. Hiçbir şey gelmiyordu aklına. Kalemi bile düzgün tutmakta zorlanıyordu. Önce vazgeçmek istedi fakat resim yapmanın onu ne kadar mutlu ettiğini hatırladı.

Tabletiyle oyunlar oynarken yalnızca daha öfkeli oluyordu. Oyunu kaybettiğinde kazanana kadar oynamaya devam ettiğinden sürekli uykusuzdu da. Yeniden daha güzel çizimler yapabilmek için kolları sıvadı. Hiç durmadan, günlerce haftalarca çalıştı. Sonunda eskisinden daha güzel resimler çizdiğinde, Perik sevgili insanının yanı başındaydı.

acemi peri Peperi

YAZAN: HAVA KANTAR YILDIRIM
RESİMLEYEN: ECEHAN ASLAN
EDİTÖR: YAĞMUR KARACAN

E hâl böyle olunca da insanların haber kanalları,
“SAYIN SEYİRCİLER, BU HAFTANIN ÜLKEMİZDE ÇOK
VERİMLİ GEÇTİĞİ BİLGİSİNİ SİZLERLE PAYLAŞMAK
İSTERİZ. SANATÇILARIMIZIN İLHAMI ÖYLE BOL Kİ
RESİMDE, MÜZİKTE, EDEBİYATTA ARDI ARDINA BÜYÜK
GELİŞMELER YAŞANIYOR!”

diye bas bas bağırmasın mı?

BİLMİYORLAR Kİ MAHARET ONLARDA DEĞİL, BİZİM YARAMAZ
BÜCÜRDE! GERÇİ UZUN SÜRE GÖRÜP GÖREBİLECEKLERİ GELİŞME BU
KADAR. TÜM İLHAM TOZLARI ÖYLECE UÇUP GİTTİ NE DE OLSA!
YENİLERİNİN DEMLENİP HAZIR HÂLE GELMESİ İÇİN ÜZERİNDEN
TAM TAMINA **333** GÜN GEÇMESİ GEREK.

Bekle, bekleyebilirsen!

PAT

Tüm bu olanlar yetmezmiş gibi bir de bizimkiler bana, “Kardeşine neden sahip çıkmıyorsun?” diye kızmasınlar mı! Kabak benim başıma patladı, iyi mi? Kabağın PAT diye başımda patlamasına mı yanayım, yoksa yeni toz üretmek için gecemi gündüzüme kattığıma mı? Neyse ki tüm köy ahalisi toplanmış, tüm hafta harıl harıl çalışıp ambarı tekrar doldurmayı başarmıştık.

PEKİ ŞİMDİ İLHAM TOZLARI DEMLENİNCEYE KADAR NE Mİ YAPACAĞIZ? YAKLAŞ, YAKLAŞ. BUNU KULAĞINA SÖYLEMEM LAZIM. TABİİ Kİ CANIM ANNECİĞİMİN KIYIDA KÖŞEDE, KÖTÜ GÜNLER İÇİN SAKLADIĞI TOZLARI TIRTIKLAYIP AZ AZ DA OLSA BİR SÜRE İDARE EDECEĞİZ. GÖRDÜĞÜN GİBİ BİZDE ÇARELER TÜKENMEZ.

Ben, Peperi. İlham Köyü'nün acemi perisi yani. Köyde annem ve babamla birlikte yaşarım. Tabi bir de küçük kardeşim Keperi ile. Kardeşleri bilirsiniz, peşinizden ayrılmaz, her şeye maydanoz olmaya bayılırlar.

Olmadık zamanlarda ortalıktan kaybolup yaramazlık yapar, sonra da tüm suç sizin üstünüze kalıverir. Daha geçenlerde peri ambarımın içine girip saatlerce peri tozlarıyla oynamış. Çıkarken kapıyı da açık unutup bir yıllık toz bir anda her yere saçılmış!

Annem demişken, o gerçek bir süper peri. Hem kendisi köyün şifacısı bir kere. Birinin perilik becerileri mi söndü, hemen ilk iş gelir derdini anneme anlatır. Annem pembe, kocaman bir kazanda bir tutam gayret tozu, üç su bardağı sabır özü, bir çorba kaşığı da hayal otunu evire çevire bir güzel karıştırır. Üzerine birkaç damla da bilgi yağı damlatır. Kaşla göz arasında sır gibi sakladığı baharatları da ekleyerek bir iksir yapar. Bu iksir tıpkı grip şurubu gibi kokar. Sabah akşam tok karnına birer çay kaşığı içtin mi, ohhh! Yeni fikirler bir o yana bir yana cirit atar, zihnin kelimeler, cümleler şölenine dönüverir.

HEY, MERHABA! BENİ ARIYORMUŞSUN, ÖYLE Mİ?
“TUĞBA HOCA ÖDEV VERDİ AMA HİÇBİR ŞEY
BULAMIYORUM. TEK KELİME BİLE YAZAMIYORUM!
NEREDE BENİM İLHAM PERİLERİM?” DİYE
MIZMIZLANIP DURUYORMUŞSUN.

ŞAŞIRMA, BENİM EVET, İLHAM PERİN!
GELDİM İŞTE, AMA ÖYLE FAZLA KALAMAM.
PERİ OLMAK DÜŞÜNDÜĞÜN KADAR KOLAY
DEĞİL. HER AN BİRİLERİ ÇAĞIRIR, ORADAN
ORAYA KOŞTURUR DURURSUN.

5

Annemden çok bahsettik. Gelelim babama. Kendisi köyün bilge kişisidir. Ama bildiğiniz bilgelere pek benzemez. Evimizin yanında küçük bir şato vardır. Babam o şatoyu vaktiyle okula çevirmiş, kendi de kurucu müdür olmuş. Bu arada unutmadan, babamın adı HeytPeri'dir. Her sözünün başında, "Heyyyt!" diye bağırdığından gençliğinde bu ismi almış. Gerçek ismi nedir diye sorarsanız, bunu kendi bile hatırlamaz.

Babamın okuluna PGS sınavından, yani Periliğe Giriş Sınavı'ndan geçmeniz gerekir. Bu sınavda beş tane temel dersten soruyla karşılaşacaksınız:

1. Periliğin Tarihi
2. Hayal Coğrafyası
3. İlham Bilgisi
4. Peri Matematiği
5. Perice

Periliğin Tarihi dersinde, "İlk peri kimdir? Ünlü periler neler yapmıştır? Periliğin mantıkla girdiği savaşlar hangileridir ve bu savaşların nedenleri, sonuçları nelerdir?" gibi soruları cevaplandırmanız gerekir. Bana soracak olursanız çok zevkli bir derstir.

Hayal Coğrafyası daha çok, "Perilerin nüfusunun yoğun olduğu ülkeler ya da köylerden şehirlere doğru yaşanan peri göçünün nedenleri" gibi ana başlıklarla karşınıza çıkar. Benim kendisini pek de sevdiğim söylenemez.

İlham Bilgisi dersinde, "Ünlü düşünür periler ilhamı nasıl tanımlarlar, herkes ilhama ihtiyaç duyar mı?" gibi konular vardır. İtiraf etmek gerekirse bu da biraz sıkıcı bir derstir.

"Gelelim Perice dersine. Bu derste, "En kısa cümleden en uzun anlamı çıkarma becerisi." aranır. Bu süper bir güçtür.

VE SIRADA 5 NUMARA! KOLAY OLDUĞU İÇİN PERİLERİN ÇOK SEVDİĞİ PERİ MATEMATİĞİ! "A ŞEHİRİNDE DÖRT TANE HAYAL GÜCÜ VAR. B ŞEHİRİ ÜÇ TANE DAHA HAYAL GÜCÜ VERİYOR. TOPLAM KAÇ HAYAL GÜCÜ ETTİ?" E BUNU BEBEK PERİLER BİLE BİLİR! NEDEN EN SEVİLEN DERS OLDUĞUNU ŞİMDİ ANLAMISINIZDIR. EĞER BİR YERDE GÜÇLER BİRLEŞİYORSA, SAYILARI ARTIK SAYAMAZSINIZ. SONUÇ SONSUZDUR.

UZUN LAFIN KISASI, PERİLİĞE GİRİŞ SINAVI'NDA TÜM BU DERSLERDEN ONARTANE SORU ÇIKAR. SONUÇLAR AÇIKLANDIĞINDAYSA, EN DÜŞÜK PUANI ALANLAR İPL'YE, YANİ İLHAM PERİ LİSESİ'NE GİRME HAKKI KAZANIRLAR. EEE NE SANDINIZ! TABİ Kİ EN AZ BİLENLER, EN İYİ EĞİTİMİ HAK EDERLER.

İlham perileri okulunda dersler kolay, hayat zordur. Çünkü başınızda HeytPeri vardır ve kendisi babam olur. Babam ve gizli ajanları sayesinde türlü türlü maceralara atılırsınız.

Okuldan mezun olunması içinse tek bir şart vardır: Babamın yazdığı "İlham Perilerinin El Kitabı" adlı eserini on kez okuma, üç kez özetleme ve bir kazan suya okuyup suyunu içme şartı! Şaka şaka! Bir kez de ezberleme mecburiyeti diyecektim. Hemen gözünüz korkmasın. Babacığımın kitabı sadece ama sadece 459874264573 sayfacık! Bunu bitirme sınavı gibi düşünebilirsiniz. Ayrıca bunu sadece öğrenciler değil, veliler de yapmak zorunda. O yüzden de köyde bu kitabı okumayan, bilmeyen yoktur. Hatta çok satanlarda daima ilk sıradadır!

Ayy! Kulağımı kim çekiyor yahu? Bu sıcak el, bu sert parmaklar! Eyvah, doğru tahmin! "Heyyytt, seni yaramaz! Yine neler anlatıyorsun? Sana kaç kez 'Peri dünyası sırdır.' demedik mi? Saçmışsın yine ortalığa tüm sırları!"

"AMA BABACIĞIM, ÇOK GÜZEL DİNLİYORLAR, BAKSANA! YÜZLERİ NASIL DA TATLI TATLI GÜLÜYOR!"

"HEYYYT!"

Onlar öyledir. İlham perilerini gördüler mi hemen gülüverirler. Hatta ağızları taa kulaklarına varır. Fazla yüz vermemek lazım. Sen beni dinle, arada bir görünüp kaç. Böylesi daha kıymetli. Büyüyünce anlarsın bu sözün büyüsünü."

Zilin sesini duydun. Sana ilham vermeye geldim ama kendi hayat hikâyemden sana sıra gelmedi Şimdi de gitmem gerek. Emir büyük yerden. Artık bir dahaki sefere hallederiz senin ilham işini. Hem İPL maceralarımı da anlatırım. Bak o zaman gülmekten kesin karnına ağrılar girecek!

Bir dakika, yeni maceralarımı da böyle ağzın kulaklarında dinlersin, değil mi?

BEN KİMİM?

BEN SİNEK KUŞU HUMHUM. UZUN YILLARDIR BELLİ ARALIKLARLA BENİ ÖLÇÜP BİÇEN, BİR ORAYA BİR BURAYA EVİRİP ÇEVİREN KÜÇÜK BİR İNSAN KIZI VE ONUN BABASIYLA; BÜYÜK AĞAÇLARIN OLDUĞU, BİRBİRİNDEN RENKLİ ÇİÇEKLERLE DOLU, GÜNEŞİN IŞIKLARINI CÖMERTÇE SERGİLENDİĞİ, PARLAK VE MÜTHİŞ GÜZEL KOKULARIN GAGAMI SULANDIRDIĞI BİR BAHÇEDE YAŞIYORUM.

Etrafım birbirinden lezzetli sinek ve şekerli mi şekerli meyvelerle kaynıyor. Cennette gibiyim! Üstelik beni de çokook seviyorlar. Kanatlarımı hızlı hızlı çırpamam onları her zaman çokook neşelendiriyor. Böyle zamanlarda bana en sevdiğim sineklerden oluşan bir ziyafet hazırlıyorlar. Her şey bu kadar renkli ve güzelken, bir de ne olsun! Küçük insan kızı ve babasının geçen günkü konuşmasına kulak misafiri olmam hayatımı pattadak altüst etti!

O GÜNDEN BERİ KENDİMİ NASIL TUHAF HİSSETTİĞİMİ ANLATAMAM. SANKİ BAHÇENİN O LEZZETLİ KOKULARI BİRDEN ÇÜRÜK ELMA KOKUSUNA DÖNÜŞÜVERDİ. GÖZÜM HİÇBİR SİNEĞİ GÖRMEZ OLDU. HAVADA ASILI KALIP ÖYLECE KANAT ÇIRPMAK BİLE GELMİYOR İÇİMDEN, DÜŞÜNÜN! KÜÇÜK İNSAN KIZI BENİ BİR KAFESE KOYUP OKULUNDAKİ BİR ETKİNLİKTE SERGİLEMEYE GÖTÜRECEKMiŞ. ÇÜNKÜ BEN BİLİNEREN EN KÜÇÜK DİNOZOR TÜRÜYMÜŞÜM! İYİ DE DİNOZOR DA NEDİR? ŞİMDİ BEN KİMİM? KAFESTE NE İŞİM VAR?

İŞTE TÜM BUNLAR O GÜNDEN BERİ BEYNİMİ KOCAMAAAN BİR BALON GİBİ ŞİŞİRİYOR.

-HUMHUM ÇOK KEYİFSİZ, HİÇ İŞTAHI DA YOK BABA.

-ACABA HASTA OLABİLİR Mİ? GEL, BİR BAKALIM.

Bizim küçük insan kızı yine dayanamayıp başladı antin kuntin sorulara.

-Baba, sen paleontologsun ya hani. Sence o meteor dünyaya düşmeseydi HumHum yine bizimle yaşayabilir miydi?

-Bilemiyorum canım. Sonuçta o kadar büyük canlıların arasında insan türü hiç var olamayabilirdi.

NEEE? Nasıl yani? Meteor ne?

Benim türüm bir meteor düşmesi sonucu mu yok oldu? Zavallı kulaklarım daha neler duyacak?

-Pekiii duydum ki büyük kuşlar uçmuşlaaar, uçmuşlaaar, uçmuşlaaar ve kendilerini hayatta tutabilecek kadar yiyecek bulmuşlar. Ama kanatsız olanlar maalesef yok olup gitmişler. Bu doğru mu?

-Evet, ama yok olanlar da zaten anında yok olmamışlar ki. Beslenme zincirleri ortadan kalkınca başka yerlere gitmeyi denemişler. O yüzden de hâlen dünyanın başka başka yerlerinde bir sürü değişik dinazor kemikleri bulabiliyoruz.

Hey! Kanatlı olmam sayesinde neslimin bu çağlara kadar gelebildiğini mi söylemek istiyor bu insan adam? İşte bunu sevdim.

-Bence HumHum gayet sağlıklı. Hadi, okuluna geç kalmayalım.

Amanın, beni yine o kafese koyacaklar! Hey, bakın ben o kadar uçup meteordan falan kurtulmuşum. Kafese mi kapatılacağım yani? Bu yaptığınız ayıp ama!

-Telaşlanma HumHum, sadece birkaç saatliğine seninle gezmeye gideceğiz. İnan bana, heerkes sana hayran kalacak! En sevdiğin şekerli meyvelerden de verecekler. Sen çokook özel bir kuşsun. Herkes seni göreceği için çok heyecanlı!

Açık konuşmak gerekirse, diğer kuşlardan farklı olduğumu biliyordum. Sonuçta bahçemizdeki kuşlarla renklerimiz, kanat çırpışlarımız, yuva yapışımız birbirinden çok farklı. Düşünsenize, gagalarımız bile farklı!

Ama gelin görün ki hiç, "Neden?" diye sorgulamamıştım. Demek ki ben diğerlerinden daha özel bir kuşmuşum! Sanırım bundan mutlu olmalıyım. Boş yere günlerdir o müthiş sineklerden mahrum bırakmışım kendimi! Artık geri dönünce acısını çıkarmam gerekiyordu.

Tabii bir de şu kafese tıklımasam daha iyiydi ya, neyse! Bari geri geri uçup gireyim de biraz dinazor havam olsun.

BEN NASIL KURTULDUM?

YAZAN: Ş. HAMİT YILDIZ
RESİMLEYEN: KEVSER EYÜPĞLU
EDİTÖR: AYŞE ŞEN KOCAMAN

Yavaş ama emin adımlarla ilerliyordum.

- Sanki istese hızlı adım atabileceymiş de! -

Yuvama girmek üzereyken, bir anda kendimi koca kafalı şişko bir T-Rex'in ağzında buldum. Şişko beni öyle sıktı, öyle sıktı ki az kalsın kabuğumu çatır çatır kıracaktı. Baktım başka çarem yok, gözlerimi kapattım. Kendimi koca kafalı T-Rex'in mide asidine girme fikrine alıştırmaya başladım. Son duamı ettim. Tam gözlerimi kapatıp, kelime-i şahadet getirdiğim sırada tuhaf bir sarsıntı hissettim. Gözlerimi şaşkınlıkla açtım ve kendimi ömrüm boyunca hiç yapmadığım bir şeyi yaparken buldum; koşuyordum. Bu çok ilginç bir duyguydu. Etrafımda hızla akan bir sürü küçük nesne vardı. Kafamı biraz yana bükme için uğraştım.

Ama bu çok zordu. Yine de bütün gücümü toplayıp, kendime bir görüş alanı oluşturmayı başardım. Ancak o zaman anlayabildim bir utahraptorun jilet gibi keskin dişlerinin arasında olduğumu. **- Nasıl anladıysa. -**

Nasıl mı anladım? Tabii ki aşağıya baktığımda gördüğüm kollarının arasındaki kanat benzeri yapıdan. Bu, içimi yaşama umuduyla doldurdu. Eğer koca kafalı şişko T-Rex'in ağzında kalmış olsaydım, kabuğumun dayanma ihtimali yoktu. Neyse ki artık o kadar kuvvetli bir çenenin içinde değildim. İçimdeki yaşama umudu beni hayatta tuttu. Şimdi çok dikkatli olmalı ve en iyi bildiğim savunmayı yapıp kabuğuma saklanmalıydım.

- Sanki başka savunma biliyor da! -

Ne yani ninjalik mı yapsaydım? Sadece saklanmak yetmez! Aynı zamanda sabırlı olmalıydım. Bilirsiniz yavaş ama emin adımlarla, sabırla mücadele etmek biz kaplumbağaların işidir. Hatta bu özelliğimiz sayesinde tavşan gibi aceleci bir hayvanı bütün hızına rağmen yenmeyi başarmışızdır.

Biz hikâyemize geri dönebilir miyiz? Nerede kalmıştık? Kabuğuma çekildim ve beklemeye başladım. Taş Kafa Raptor bir sağdan ısırmaya çalışıyordu, bir soldan. Ama nafile, kendimi kabuğuma o kadar iyi çektim ki değil ısırarak, dokunamadı bile. O sırada uykum geldi. Bu kadar mücadele beni yormuştu. Öyle ki bir ara dalmışım.

- Dalmışım demesine inanmayın! Resmen kış uykusuna yatmış mıymıntı. -

Bir uyandım, ortalık zifiri karanlık. Gece oldu zannettim. Etrafıma çekingen gözlerle baktım. Hiçbir şey göremedim. Acaba bu Taş Kafa Raptor beni tufaya mı getiriyor diye düşündüm. Etrafı dinlemeye başladım. Çığlık sesleri geliyordu. Dinozorlarla dolu bu ormanda böyle seslere alışmıştık. Ama bu defaki biraz farklıydı. Çığlıklara karışan homurdanmalar duyuyordum.

Daima birilerine çığlık attıran dinozorların, bu kez kendileri çığlık çığlaydı. Herkeste bir şaşkınlık vardı. Ben korkuyla karışık kendimi koruma içgüdüsüyle biraz daha kabuğuma çekildim. Yine uyuyakalmışım. Bir ara gözlerimi açtığımda kendimi okyanusta yüzerken buldum. Her yer hâlâ karanlıktı. Sanki gündüz hiç olmayacak gibiydi. İşin ilginç yanı, gökyüzüne baktığımda ne ayı ne de yıldızları görebildim. Karaya ulaşmak için yüzmeye devam ettim. Nereye gittiğimi hiç bilmiyordum.

- Sanki normal zamanda bilerek yüzüyor ya! Mıymıntı. -

- Sakın bu dediğine inanmayın! O hikâyeyi hep yanlış anlatıyorlar. Neymiş kendime olan güvenimden uyumuşum. Koca bir yalan! Kimse bana, "Yarışmadan önce ne yedin?" diye sordu mu? Yok! Merak etmeyin, bir gün o hikâyeyi benden de dinleyeceksiniz. Ama önce bu mıymıntının dinozorları yok eden meteordan nasıl kurtulduğunu anlayalım. -

Bir anda arkamdan bir ses geldi.

-Hey dostum sen de kurtulmuşsun!

-Donatello! Seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayattasın neler olduğunu anlayamıyorum. Acaba Taş Kafa Raptor beni yedi ve cehennemde miyim?

-Ne yemesi? Ne cehennemi? Evet ortam cehenneme benziyor da Taş Kafa Raptor ne alaka?

-Ben en son bir utahraptor beni yiyecekken uyumuşum. Gerisi hayal meyal. Uyandığında kendimi suda buldum. Günlerdir de karaya ulaşabilmek umuduyla yüzüp duruyorum. Neler olduğunu bana anlatır mısın?

-O parlak ışığı görmedin mi? Ardından her yer karardı. Aylardır gündüz olmadı. Birkaç gün sonra da sular yükseldi. Çok uzun zamandır yüzüyorum. Neyse ki yiyecek bol da açlık çekmiyorum.

-Ben bunların çoğunu hatırlamıyorum.

-O ZAMAN SANA EN BAŞINDAN ANLATAYIM RAFAEL. TAM EVİMDEN KAHVALTI YAPMAK İÇİN ÇIKMIŞTİM. GÖKYÜZÜNDE BİR IŞIK GÖRDÜM. IŞIĞIN ARDINDAN, PEŞ PEŞE ÇAKAN ŞİMŞEKLERE BENZEYEN PARILTILAR VE GÖK GÜRÜLTÜSÜNÜ ANDIRAN SESLER GELDİ. YER, DENİZ GİBİ DALGALANDI DURDU. BÜTÜN HAYVANLAR SESSİZLİĞE BÜRÜNDÜK. KİMSEDEN SES ÇIKMIYORDU. SONRA BİR TOZ BULUTU ÜZERİMİZE DOĞRU GELMEYE BAŞLADI. HIZINA GÜVENEN HAYVANLAR ONDAN KAÇMAYA ÇALIŞIYORDU. AMA TOZ O KADAR HIZLIYDI Kİ UTAHRAPTORLAR BİLE ONDAN KAÇAMADI. BEN DE SENİN GİBİ KABUĞUMA ÇEKİLDİM. OLAN BİTENİ ORADAN İZLEDİM.

-DEMEK Kİ HIZ HER ŞEY DEĞİLMİŞ.

-BELKİ DE AYLARCA GÜNEŞ DOĞMADI. BUNU BİLMİYORUM ÇÜNKÜ ZAMANI ALGILAYAMAZ OLMUŞTUM. BİTKİLER SONBAHARDAKİ GİBİ KURUMAYA VE ÖLMENE BAŞLADI. YİYECEKSİZ KALAN OTOBUR DİNOZORLAR YOK OLDU. ARDINDAN SEL SULARI HER ŞEYİ VE HERKESİ YUTTU. GALİBA GERİYE SADECE SABIRLI OLANLARIMIZ KALDI.

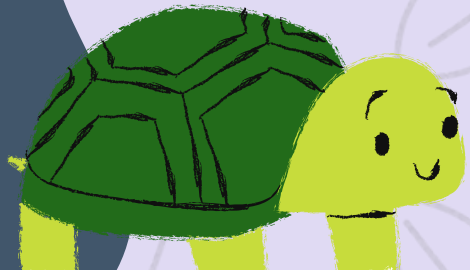
-AAA! ARTIK HAVA DAHA AYDINLIK OLDU SANIRIM. BAKSANA GÜNEŞ DE GÖRÜNÜYOR!

-HAKLISIN, BAK ŞURADA BİR KAYALIK GÖRDÜM. SEN DE GÖRÜYOR MUSUN?

EVET BİR KARARTI VAR. YÜZMEKTEN ÇOK YORULDUM, HADİ BİRAZ ACELE EDELİM.

- Sanki elinden geliyor da hızlı olmak. -

-BİLİYORSUN KOCA DİNOZORLAR BİLE YOK OLURKEN, BİZ YAVAŞ AMA EMİN ADIMLARLA GELEBİLDİK BUGÜNLERE. YAVAŞ AMA EMİN ADIMLARLA YAŞAYACAKSIN UNUTMA!
-O ZAMAN YAVAŞ YAŞA, ÇOK YAŞA!

ADAKALELİ

YAZAN: SEDA NUR DEMİR

RESİMLEYEN: FEYZA DOĞAN

EDİTÖR: BEYZA NUR TOP

-GENÇ! HEY GENÇ. NERELİSİN SEN? GEL OTUR BAKAYIM ŞURAYA.

-ADAKALELİYİM BEY AMCA.

-ADAKALE NERESİ BE?

-SİZ KENDİ TOPRAĞINIZI BİLMİYORSANIZ BEN Mİ ÖĞRETEYİM BEY AMCA?

-CAHİL Mİ DEMEK İSTİYORSUN SEN BANA? ALIRIM AYAĞIMIN ALTINA!

-YOO, ÖYLE DEMEK İSTEMEDİM AMA ŞU KOCA ŞEHİRDE BİR BİLENE DE RASTLAMADIM HENÜZ. AYIPTIR, YAZIKTIR. ADAKALE, ADAKALE'M, BALKANLARIN SON OSMANLI TOPRAĞIYDI.

-NERESİYİM BURASI GENÇ? VALLAHİ BİLMİYİZ BİZ ÖYLE UZAK YERLERİ, KUSURUMUZA BAKMA. ÇAY VERİYİM Mİ?

-OLUR, TEŞEKKÜR EDERİM. ADAKALE, TUNA NEHRİ ÜSTÜNDE KÜÇÜK BİR ADAYDI BEY AMCA. ADI ÜSTÜNDE: KALE GİBİYDİ. BİZDEN HABERSİZ KUŞ UÇMAZ, KERVAN GEÇEMEZDİ. KARAKOL VAZİFESİ GÖRÜRDÜK BİR BAKIMA.

-EE, SONRA NE OLDU DA SENİN YOLUN TA BURALARA DÜŞTÜ?

-ADAKALE KAHVESİNDE ÇIRAKTIM. USTAM ARADA İKİ KÖTEK ATARDI AMA SEVERDİ BENİ. GARİBAN ANAMLA BABAM ÖLMEDEN ÖNCE BENİ ONA EMANET ETMİŞLERDİ. KOŞTURMACANIN BİTMEYİŞİ, KIPIR KIPIR BİR ADAYDI ADAKALE. TİCARET YAPARDI ADALILAR, TÜTÜN EKERLERDİ. DÜNYADA SAVAŞLAR BAŞLASA DA BİTSE DE BİZ YERİMİZDE YÖREMİZDE HUZURLUYDUK. SONRA DEDİLER Kİ, BİZ BU ADANIN OLDUĞU HAVZAYA BARAJ KURACAĞIZ, PİLİNİZİ PIRTİNİZİ TOPLAYIN GİDİN. BİZİ ORALARDA İSTEMEDİKLERİNİ DAHA GÜZEL ANLATAMAZLARDI HERHÂLDE.

-DEMEE! ÖYLE PALAS PANDIRAS GÖNDERİLİR Mİ?

-BİZ DE ÖYLE DEDİK. DEVLET İŞİ BEY AMCA, AKLİMİZ ERMEZ BU İŞLERE.

-DEVLET KİM Kİ? HANİ OSMANLI TOPRAĞIYDI ORASI? NEYDİ ADI, HAH, ADAKALE.

-BİZ OSMANLIYDIK HEP BEY AMCA. AZDIK AMA BİR ARADAYDIK. KÜÇÜK ADAMIZIN KÜÇÜK DERTLERİ BİZE YETERDİ. BU SIRADA SAVAŞLAR ÇIKMIŞ, KOCAMAN DEVLETLER KOCAMAN ANLAŞMALAR YAPMIŞ DA HABERİMİZ OLMAMIŞ. HATTA ÖNCE BİZİ ANLAŞMA KÂĞIDINA YAZMAYI UNUTMUŞLAR, KIRK BEŞ SENE DAHA RESMİYETTE OSMANLI OLARAK KALMIŞIZ. SONRADAN ROMANYA'YA KATMIŞLAR BİZİ. DEDİM YA BEY AMCA, BEN ANLAMAM DEVLET İŞLERİNDEN. HER NEYSE, BARAJ YAPILACAĞI HABERİ DUYULDU. İNANMADIK TABİİ ÖNCE. ÖYLE HER DENİLENE KULAK ASIP YERİMİZİ YURDUMUZU BIRAKACAK DEĞİLDİK YA! HER YERDEN MANTAR GİBİ İŞ MAKİNELERİ BİTMEME BAŞLADIĞINDA ANLADIK İŞİN ASLINI ASTARINI. BAŞ KALDIRMAK İÇİN GEÇ KALMIŞTIK. SONUNDA, UZAK-YAKIN AKRABASI OLAN BİR AVUÇ İNSAN CİVAR KASABALARA DAĞILDI. USTAM ÖLÜNCE BENİM DE ORADA BAĞIM KALMADI. SİZİN DEMİREL GELDİ, BİZİ TÜRKİYE'YE DAVET ETTİ DE BİR KAPI AÇILDI HEPİMİZE. ÇOĞUMUZ TÜRKİYE'YE YERLEŞTİK.

-ZOR OLMUŞTUR VATANINI BIRAKIP GELMEK.

-VATANIMI, ANAMIN BABAMIN MEZARINI, SUYUNDAN İÇTİĞİM ÇEŞMEYİ...

-AMA BAK İYİ OLMUŞ BURAYA GELMENİZ. BELKİ SENİN ADANIN YERİNİ TUTMAZ AMA DENİZİMİZ VAR, HAVASI GÜZEL.

-ÖYLE, ÖYLE. SAĞ OL BEY AMCA.

-ŞİMDİ SİZİN ADAKALE SULAR ALTINDA ÖYLE Mİ?

-ÖYLEYİMİŞ BEY AMCA, GİDİP GÖRMEDİM. HABERİNİ ALDIM. CAMİNİN MİNARESİ BİLE GÖRÜNMEZ OLMUŞ DİYORLAR. ELEKTRİK SANTRALİ Mİ NE OLACAKMIŞ. ELEKTRİK İÇİN TARİHİN İZLERİ BİR AVUÇ SUYA BATIRILIR MI HİÇ?

-ACAYİP, ÇOK ACAYİP. DE BAKALIM NEREDE KALIRSIN, NEREDE ÇALIŞIRSIN?

-DEVLET SAĞ OLSUN, BİZİ SAKİN BİR MAHALLEYE YERLEŞTİRDİ. ADADAN ÜÇ ARKADAŞIM DAHA VAR, AYNI EVDE KALYORUZ. ŞİMDİLİK CEPTEN YİYORUZ. ÖYLE HEMEN İŞ BULMAK KİMİN HARCİ?

-BENİM ÇIRAK OKUYACAĞIM DİYE TUTTURDU. YARIN GEL, YANIMDA BAŞLA HEMEN. NE DERSİN ADAKALELİ?

-ALLAH DERİM BEY AMCA! ALLAH!

BİR ÇORBA MACERAŞI

YAZAN: ELİF ERTÜRK
RESİMLEYEN: NİMET SEL
EDİTÖR: ESLEM HÖSEOĞLU

GENİŞÇE BİR MEŞE AĞACININ GÖVDESİNİ EV EDİNEREN CADİ ÇAT VE KEDİ BİLGİN, YAĞMURLU BİR SONBAHAR SABAHINA UYANDI. DOĞRUSU O GÜN, İKİSİ DE PEK KEYİFLİ DEĞİLDİ. "YAĞMURLU HAVADA SICAK BİR ÇORBA İÇMEKTEN DAHA İYİSİ YOKTUR." DEDİ CADİ ÇAT. ÇORBANIN ONLARI NEŞELENDİRECEĞİNDEN NEREDEYSE EMİNDİ. TAM OLARAK DÜŞLEDİKLERİ GİBİ DEĞİLSE DE SONUNDA NEŞELENECEKLERDİ.

CADİ ÇAT VE KEDİSİ BİLGİN, HEMEN İŞE KOYULDULAR. ÇEŞİTLİ DENEYLERİNE EV SAHİPLİĞİ YAPMIŞ EMEKTAR SİYAH KAZAN, BU KEZ ÇORBAYA EV SAHİPLİĞİ YAPMAK İÇİN ORTAYA ÇIKARILDI.

CADİ ÇAT, TÜM İŞLERİNİ PAT PAT YAPARDI; BİR AVUÇ SALATALIK KABUĞUNU, ÜÇ DAMLA KANLICA MANTARINI, İKİ ÇATAL ÜZÜM SUYUNU VE DÖRT PARMAK HAŞLANMIŞ BEYAZ PEYNİRİ SANİYELER İÇİNDE KAZANA ATTI. KEDİ BİLGİN İSE ENGİN BİLGİSİNİN İZLERİ KUYRUĞUNUN ARDINDA BELİRİRKEN CADİ ÇAT'A HER ZAMAN YARDIM EDERDİ. ÇORBAYA BİR SÜRAHİ SEVGİ, İKİ TAS SAYGI VE ÜÇ KİBRİT KUTUSU KADAR MERAK DA KEDİ BİLGİN EKLEDİ.

"E, BİRAZ KARIŞIK GÖRÜNÜYOR TABİİ," DEDİ KEDİ BİLGİN. "NEYSE, ZATEN MİDEDE KARIŞACAKTI." FAKAT BU KEZ, HER ŞEYİ KARIŞTIRMA İŞİNİ BİRAZ ABARTTILAR. BÖYLECE, İÇİNDE ÖNCEKİ DENEYLERİNİN SONUÇLARINI SAKLADIKLARI ŞİŞELER ONLAR ABARTTIKÇA BÜYÜYEN BUHAR KABARCIKLARINA DÖKÜLDÜ. CADİ ÇAT'IN YANLIŞLIKLA TUZ YERİNE BİR ÇİMDİK MACERA TOZU, ŞEKER YERİNE İSE DÜNYA VARMIŞ TANESİ EKLEDİĞİNİ KİMSE BİLMİYORDU. VE O AN, HİÇ KİMSE AMA HİÇ KİMSE BU İKİ BAHARATIN ÇORBANIN LEZZETİNİ NASIL DEĞİŞTİRECEĞİNİ DE BİLMİYORDU.

ÇORBA, FOKUR FOKUR DEĞİL DE TAKIR TUKUR BAĞIRMAYA BAŞLAYINCA YAPTIKLARI HATAYI ANLADILAR. ÇORBANIN BUHARI ÖNCE YEŞİLE, SONRA MORA, EN SON KEDİ BİLGİN'E GÖRE BEYAZ; CADİ ÇAT'A GÖRE GRİ BİR RENGE DÖNÜŞTÜ. GÖRDÜKLERİ ŞEY İSE PROFESÖR UTONİUM'UN[1] BAŞINA GELENLERDEN BİLE ŞAŞIRTICIYDI, ÇORBA KAZANINDAN ONLARCA KÜÇÜK HAYALET YÜKSELİYORDU!

ŞİMDİYE DEK, DENEYLERİNDE SEVİNCİ, HEVESİ HATTA KORKUYU ARAMIŞLARDI AMA BÖYLESİNE BİR ŞEYLE İLK KEZ KARŞI KARŞIYADILAR. CADİ ÇAT'IN ŞAŞKINLIĞI, BUZLA KAPLANMIŞ YÜZÜNDEN BİLE OKUNURKEN HAYALET GEÇİDİ'NİN NASIL ORTAYA ÇIKTIĞINA AKIL SIR ERDİREMİYEN KEDİ BİLGİN, KENDİ ADINDAN UTANIYORDU.

ÇORBADAN HÂLÂ YÜKSELEN SICAK KABARCIKLAR, CADİ ÇAT'IN BUZLARINI PIT PIT ERİTİYOR; HAYALETLER İSE ÇOKTAN DELİKLERDEN, OYUKLARDAN, ÇATLAKLARDAN VE CADİ ÇAT'IN AYAKLARI DİBİNDEKİ SU BİRİKİNTİSİNDEN SÜZÜLÜYORDU. İKİ EV SAHİBİ, DUYGULARINI KALPLERİNE TOPLADIĞINDA GÖRÜNÜRDE GEÇİDİ KULLANMAMIŞ HİÇBİR HAYALET KALMAMIŞTI.

İLK AĞZINI AÇAN CADİ ÇAT OLDU: "GALİ-BA, HİMM GALİBA, ŞÖYLE: SANIRIM YANİ, ÇORBAYA KATTIĞIMIZ BİR SÜRÜ ŞEY, ORTAYA BİR HAYALET SÜRÜSÜ ÇIKARDI." KEDİ BİLGİN'İN DE DÜŞÜNCEŞİ TAM OLARAK BUYDU. CADİ ÇAT'IN HAKLILIĞI ÜZERİNE KONUŞACAKTI Kİ, GÖZLERİ YUVARLAK PENCERENİN KENARINDAKİ BEYAZ LEKEYE TAKILDI.

ORAYA DOĞRU SESSİZ VE KORKAK ADIMLARLA YÜRÜMEYE BAŞLADI KEDİ BİLGİN. BU DURUM CADİ ÇAT'TAN KAÇMADI, ŞİMDİ O DA PENCEREYE YÖNELMİŞTİ. AAA, O DA NE! DIŞARI ÇIKAMAYAN MİNİK BİR HAYALET! CADİ ÇAT'IN, KEDİ BİLGİN'İN VE MİNİK HAYALETİN GÖZLERİ BİRBİRLERİ ARASINDA GİRDABA DÖNÜŞTÜ. BU, HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDEN YAPILAN BİR KONUŞMAYDI. MİNİK HAYALET, ÖYLE SEVİMLİ ÖYLE MERAKLI BAKIYORDU Kİ, CADİ ÇAT VE KEDİ BİLGİN ONA SANKİ YILLARDIR TANIŞIYORLARMİŞ GİBİ İSİNMIŞTI.

ASLINDA BU MİNİK HAYALETİN ONLARLA YAŞAMASINI NE KADAR DA ÇOK İSTERLERDİ. ÜSTELİK İSTEKLERİ KARŞILIKSIZ DA DEĞİLDİ, MİNİK VE OLDUKÇA DA MERAKLI OLAN HAYALET, ONLARIN KÜÇÜK ODASINDA BİR AŞAĞI BİR YUKARI UÇUYORDU. CADİ ÇAT VE KEDİ BİLGİN O ÇORBAYI NEDEN YAPTIKLARINI DA KAPALI SONBAHAR HAVASINI DA SOLUK KEYİFLERİNİ DE UNUTMUŞLARDI. ÇÜNKÜ GERÇEKTEN İHTİYAÇ DUYDUKLARI NEŞELİ ARKADAŞ, KARŞILARINDAYDI. TÜRLÜ İSMİNİ VERMEK İSTEDİKLERİ BU MİNİK HAYALET İLE ARTIK NEŞELERİNİN YENİ FOKUR FOKUR SESLERİNE KARIŞIP BUHAR OLMAYACAĞINI BİLİYORLARDI.

[1] PROFESÖR UTONİUM KURGUSAL KARAKTERİ; KAZA İLE POWEPUFF GIRLS'İ ORTAYA ÇIKARAN, İÇİNE KAPANIK BİR BİLİM ADAMIDIR.

BİZ ARTIK YOKUZ!

YAZAN: SEVDE DİLRUBA ÜNYELİ
RESİMLEYEN: FEYZA DOĞAN
EDİTÖR: ZELİHA KILIÇ

BU SABAH, EĞER GÜNEŞ PERDENİN ARASINDAN SIZIP GÖZÜMÜ ALMASAYDI UYANMAYACAKTİM. EĞER BİRKAÇ AY ÖNCE YAŞANANLARI BİLMESEYDİM, TÜM BUNLARIN RÜYA DEĞİL DE GERÇEK OLDUĞUNA DA İNANMAYACAKTİM.

UYANDIĞIMDA, YERDE SIRTÜSTÜ YATAN TUMON'U GÖRDÜM. UYUYORDU. EKŞİ VE BAŞKA HİÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN KOKUSU TÜM ODAYI SARMIŞTI. KOKU, HAVAYA KARIŞMAK İÇİN CAN ATIYOR GİBİYDİ. PENCEREYİ AÇARAK KOKUYU SERBEST BIRAKTİM.

YÜZÜMÜ YIKAYIP MUTFAĞA GELDİĞİMDE TUMON DA ORADAYDI. KAHVALTI YAPARKEN SON ZAMANLARDA GERÇEKLEŞEN İYİ ŞEYLERİ DÜŞÜNDÜM. SANIRIM EN İYİSİ, TUMON'UN KRALLARA LAYIK YEMEKLER BEKLEMekten VAZGEÇMESİ VE SABAH DOMATESLE PEYNİR, AKŞAM DA TAZE FASULYE GİBİ ŞEYLER YEMEYE ALIŞMASIYDI. DAHA ÖNCE NE YEDİĞİNİ MERAK EDİYOR OLABİLİRSİNİZ. GEVEZELİK ETTİM, BİR TÜRLÜ SÖYLEYEMEDİM. SANIRIM ÇOK AMA ÇOK UZUN ZAMANDIR HİÇBİR ŞEY YEMİYORDU. NE DE OLSA KENDİSİ ÖNEMLİ BİR MUMYAYDI HEM DE DAHA ÇOCUK OLMASINA RAĞMEN.

YEMekten SONRA TUMON VE BEN OKULA GİTMEK İÇİN EVDEN ÇIKTIK. SOKAKLAR HER GÜN DAHA DA HALABALIKLAŞMAYA BAŞLAMIŞTI. YOLLAR KALIN BİR TOZ TABAKASIYLA KAPLIYDI. HENÜZ BİRKAÇ ADIM ATMIŞTIK Kİ FEN DERSLERİNDEN TANIDIĞIM AMA ADINI HATIRLAYAMADIĞIM BİR ADAM BU ÇEVREDE KİRALIK EV OLUP OLMADIĞINI SORMAK İÇİN BİZİ DURDURDU.

AYLARDIR BİR TANE BİLE BOŞ EV YOKTU. HATTA BOŞ BİR ODA, TAVAN ARASI, ARABA KOLTUĞU, KİLER YA DA HERHANGİ BİR YER DAHİ YOKTU.

BİR İNSANIN SİĞABİLECEĞİ HER YER YA SATILMIŞ YA DA KİRALANMIŞTI. BAZI SOKAKLARDAN BIRAKIN ARABAYI İNSANLARIN DAHİ GEÇEBİLMESİ İMKÂNSIZDI ÇÜNKÜ HER YERİ ÇADIRLAR KAPLAMIŞTI. ŞEHİR MEYDANI ARTIK KOCAMAN BİR YATAKHANEYE DÖNMÜŞTÜ. ASIL SAHİPLERİNİ SOKAĞA ATARAK ZORLA GİRDİKLERİ EVLERE YERLEŞEN YABANCILARLA İLGİLİ HABERLER HER YERDEYDİ. BAŞIMIZA BÖYLE BİR ŞEYİN GELMESİ İŞTEN BİLE DEĞİLDİ.

YOLDA AMAZON KABİLESİ VE ESKİ BİR TÜRK HÜKÜMDARININ OBASIYLA KARŞILAŞTIK. BİR PADİŞAH VE ORDUSUNUN ATLARIYLA GÖRKEMLİ YÜRÜYÜŞÜ, DEVASA DİNOZOR TARAFINDAN EZİLME TEHLİKESİ, TARTIŞAN TOPLULUKLARIN ARASINDA KALMAMA ÇABASI SEBEBİYLE DURARAK, SAKLANARAK VE KOŞARAK YOLA DEVAM ETTİK. SONUNDA OKULA ULAŞTIK.

OKUL AĞZINA KADAR DOLUYDU. TUMON'U KOLUNDAN TUTTUM. ZAR ZOR BAHÇEYE GİREBİLDİK. NEREDEYSE NEFES BİLE ALAMAYACAKTİM. ŞEHZADELER, KIZILDERİLİ ÇOCUKLAR VE HANGİ ÇAĞDAN OLDUĞUNU BİLMEYEN ONLARCA FARKLI ÇOCUKLA BİR ARADAYDIK. DERSLER, OKULUN HOPARLÖRLERİNDEN ANLATILMAYA BAŞLANMIŞTI.

TÜM BUNLAR YILLAR ÖNCESİNDE BAŞLAMIŞTI. YÜZLERCE YILDIR NEREDEYSE TÜM TOPLUMLAR BAŞLARINA GELENLERİ, ÜSTESİNDEN GELİNE ZORLUKLARI, KAZANILAN ZAFERLERİ, GELECEK NESİLLERE AKTARIR. ÇAĞDAŞLARIM DA BUNU YAPIYORDU ELBET. DİZİLER ÇEKİYOR, KİTAPLAR YAZIYOR, SOSYAL MEDYADA PAYLAŞIMLAR YAPIYORLARDI. TÜM BUNLARIN GERÇEK OLDUĞUNU SÖYLÜYORLARDI. ASLINDA ÖNCEDEN HERKES GİBİ BEN DE ONLARA İNANIYORDUM.

YAKLAŞIK ÜÇ AY ÖNCE BEKLENMEDİK BİR ŞEY OLDU. ÇAĞDAŞLARIMIN BU DAVRANIŞLARINA ARTIK KATLANAMAYAN TARİHİ İNSANLAR, KİTAPLARI, TABLOLARI, MÜZELERİ TERK EDİP DÜNYAMIZA GELDİLER. ÜLKENİN EN BÜYÜK ARKEOLOJİ MÜZESİNİN ÖNÜNDE BASIN AÇIKLAMASI YAPTIK. İSTİFA ETTİKLERİNİ AÇIKLADILAR. ARTIK GEÇMİŞİ TEMSİL ETMEYECEK, GEÇMİŞTE YAŞANANLARI ANLATMA İŞİNİ KİMSEYE BIRAKMAYIP KENDİLERİ ANLATACAKLARDI.

İLK GÜNLERDE HERKES GİBİ BUNA ÇOK SEVİNDİM. OKULLARDA TARİH DERSLERİ KALDIRILDI. ARTIK TARİH HER YERDEYDİ. TARİH ANLATMAK, KİMSENİN İŞİ DEĞİLDİ. HEM SOKAKLARDA BİR KOMUTANLA KARŞILAŞMAK, SAVAŞLARI ONDAN DİNLEMENİN GÜZEL DE OLABİLİRDİ. DEDEMİN ASKERLİK ANILARINDAN DAHA HEYECAN VERİCİ OLURDİYE DÜŞÜNÜMÜŞTİM.

ÇOK GEÇMEDEN HER ŞEY BİRBİRİNE GİRDİ. BİZ DAHA NE OLDUĞUNU ANLAMADAN HAYATLARIMIZ KARIŞTI VE KOCAMAN BİR İP YUMAĞINA DÖNÜŞTÜ. TOZLU KİTAPLARIN ARASINDA, Sİ-YAH BEYAZ FOTOĞRAFLARDA, VARAKLI ÇERÇEVELERİN İÇİNDE, YAĞLIBOYA TABLO-LARDA YAŞAYAN HERKES İSTİFASINI VERİP DÜNYAMIZA GELDİ. ÜNİVERSİTELERİN TARİH BÖLÜMLERİ KAPATILDI. ONLARCA ÇAĞDAŞIM İŞSİZ KALDI. BUNUNLA BİRLİKTE HERKES İŞ ARAMAYA BAŞLADI, KURUMLARIN ÖNÜNDE KİLOMETRELERCE KUYUKLAR OLUŞTU. PEÇETE SATAN SEYYAH YA DA ESKİ OSMANLI AYDINLARINDAN BİRİNİ ÇİÇEKÇİ OLARAK GÖRMENİZ ARTIK ÇOK NORMALDİ. EVİNİZE ELEKTRİKÇİ ÇAĞIRDIĞINIZDA TESLA GELSE ŞAŞIRMAZDINIZ.

HER KÖŞE BAŞINDA YAŞADIKLARINI ANLATAN İNSANLAR VARDI. BİNLERCE TARİH KİTABI BİR ANDA ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA BAĞIRMAYA BAŞLAMIŞTI SANKİ. AMA BİZ ÇOĞUNUN NE SÖYLEDİĞİNİ ANLAMADIK, DİLLERİ FARKLIYDI. DUVARLARDAN OKUYAMADIĞIM DİLLERDE YAZILAR VARDI. ONLARI İLK GÖRDÜĞÜMDE OKUMA YAZMAYI UNUTTUĞUMU ZANNEDİP NASIL DA KORKMUŞTUM.

SADECE YAŞADIKLARINI ANLATMAKLA DA KALMADILAR. KENDİLERİNE AİT OLDUĞUNU SÖYLEYEREK KALELERİ, SARAYLARI, EVLERİ HATTA ŞEHİRLERİ BİLE BOŞALTMAYA, ELE GEÇİRMENE ÇALIŞTILAR. YAPTIĞIMIZ YAPILARI, YAŞAYIŞIMIZI BEĞENMEDİKLERİ İÇİN DEĞİŞTİRMEK İSTEDİLER. ASLINDA BEĞENMEDİKLERİ SADECE BİZ DE DEĞİLDİK, BİRBİRLERİYLE DE ANLAŞMAZLIK YAŞADILAR. HATTA AYNI OLAYI YÜZLERCE FARKLI KİŞİNİN, YÜZLERCE FARKLI YÖNDEN ANLATTIĞI OLDU.

SORUNLAR BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİ. YALNIZ KALMAKTAN KORKTUĞU İÇİN GEÇMİŞ ÇAĞLARDAN ÇIKIP GELEN AMA NE YAPACAĞINI BİLEMEYEN ÇOCUKLAR VARDI. TUMON DA ONLARDAN BİRİYDİ. ONU ARKEOLOJİ MÜZESİNİN ÖNÜNDE AĞLARAKEN GÖRMÜŞTÜM. GÖZYAŞLARINI, BEDENİNİ SARAN BEZLERE SİLİYORDU. NEYSE Kİ BİZİMLE YAŞAMAYA BAŞLADI.

GEÇMİŞİ DÜŞÜNMEKTEN KENDİMİ ALAMIYORDUM, SAKİN GÜNLERİMİZİ ÇOK ÖZLÜYORDUM. EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE TEK YAPTIĞIMIZ, BU YAŞANANLARI KONUŞMAKTI. NEREDEYSE HER GÜN YAPTIĞIMIZ TEK ŞEY BUYDU. TUMON BİR ÇÖZÜM BULMAYI TEKLİF ETTİ. İLK BAŞTA KİMSENİN BİZİ DİNLEMeyeCEĞİNİ DÜŞÜNSEM DE BENİ İKNA ETTİ. SONUNDA SABAHA KADAR UYUMAYIP BİR PLAN YAPTIK.

GÜNEŞ DOĞAR DOĞMAZ EVDEN ÇIKTIK. AYRI YÖNLERE KOŞMAYA BAŞLADIK. GÖRDÜĞÜMÜZ HER ÇOCUĞA PLANIMIZI ANLATTIK. GÜNEŞ TAM TEPEYE ULAŞTIĞINDA ARKEOLOJİ MÜZESİNİN ÖNÜNDE BİNLERCE ÇOCUKLA BULUŞTUK. TARİHİ YANLIŞ ANLATAN, BASIN AÇIKLAMASI YAPIP İSTİFA EDEN YETİŞKİNLERDEN SONRA SIRA BİZDEYDİ. BASINI ÇAĞIRMIŞTIK. KONUŞMAYA BAŞLAMAK ZORDU, BU GÖREVİ TUMON ÜSTLENDİ. ARDINDAN SIRA BANA GELDİ. NE KADAR HEYECANLANSAM DA KONUŞMAMI YAPABİLDİM. HANGİ ÇAĞDAN OLURSA OLSUN YETİŞKİNLERDEN İSTEĞİMİZ BİRBİRLERİNİ DİNLEMELERİYDİ. TUMON, ESKİ ÇAĞLARIN İNSANLARINDAN İNAT ETMEMELERİNİ İSTEDİ.

ANLATTIKLARI DEĞERLİYDİ AMA BU ŞEKİLDE ANLATMAYA DEVAM EDERLERSE FAYDA SAĞLAMAYACAKTI. BENSE, ÇAĞDAŞLARIMDAN, DİĞER İNSANLARI DİNLEMELERİNİ İSTEDİM.

SONRA MİKROFONU DİĞER ÇOCUKLAR ALDI. ÜLKEDEKİ TÜM HALKLARA SESLENDİLER. HEPİMİZİN İSTEĞİ AYNIYDI. BİRBİRİMİZİN ANLATTIKLARINA SAYGI DUYMAYI ÖĞRENMEYİDİK. ÖNCE KİMSE BİZİ CİDDİYE ALMADI. GÜNLERCE, BIKMADAN USANMADAN KONUŞMAYA DEVAM ETTİK, SONUNDA BİZİ DUYDULAR. BAZI YETİŞKİNLER ARAMIZA KATILDI, ZAMANLA SAYILARI ARTTI. BİRBİRLERİNİ DİNLEMeye BAŞLADILAR. KOLAY OLMADI AMA ZAMANLA BİRBİRLERİNİ ANLAR HÂLE GELDİLER.

KARGAŞA, HAFTALAR SONRA ANCAK DİNDİ. BAZI YAZARLAR KİTAPLARIN ARASINA DÖNDÜ, PADİŞAHLAR TABLOLARIN İÇİNDEKİ YERLERİNİ ALDI. ÇAĞDAŞLARIM, TARİHİ ANLATMA GÖREVİNİ YENİDEN ÜSTLENDİ VE DOĞRU BİLGİ VERMEK İÇİN ELLERİNDEN GELENİ YAPACAKLARINA SÖZ VERDİLER. HATTA GEÇMİŞ ÇAĞLARIN TEMSİLCİLERİYLE BİR ANLAŞMA DAHİ İMZALANDI.

TUMON'LA AYRILMA VAKTİ GELDİ. ARKEOLOJİ MÜZESİNİN ÖNÜNDE SIKICA SARILDIK. ONDAN AYRILMAK ZORDU AMA HER ZAMAN ZİYARETİNE GELEBİLECEĞİMİ BİLİYORDUM. EKŞİ VE BAŞKA HİÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN KOKUSUNUN ODAMI UZUN SÜRE TERK ETMEYECEĞİNİ DE...

KEDI

YAZAN: AYŞE ŞEN KOCAMAN
EDİTÖR: EBRU HASAR

ve DÂHİ

- HEY! MERHABA, JASON PADGETT'İN EVCİL HAYVANI SEN MİSİN?
- HAYIR, O BENİM İNSANIM.
- VAAAY ÇOK İYİ. O ZAMAN SEN DE BİZDENSİN.
- SİZ KİMSİNİZ?
- AYKIRI KEDİLER.
- DAHA ÖNCE HİÇ BÖYLE BİR ŞEY DUYMADIM.
- BU EYALETTE SAYIMIZ AZ AMA DÜNYA GENELİNDE EPEY KALABALIĞIZ. NEYSE ASIL KONUYA GELEYİM. BEN MANŞET. MİYAVİŞİ GAZETESİNDE MUHABİRİM. OKURLARIMIZ JASON PADGETT'İN HİKÂYESİNİ MERAK EDİYORLAR. NE DİYORSUN, YAPAR MIYIZ BİR RÖPORTAJ?
- YAPMAYIZ CANIM. HADİ BENİ RAHAT BIRAK.
- YAPMA DOSTUM. O KADAR YOL GELDİM. SADECE BİRKAÇ SORU, KUYRUĞUNU BİLE KALDIRMAYACAKSIN.
- NEDEN YAPAYIM Kİ BUNU?
- İYİLİK OLSUN DİYE. HEM BAK KEDİTÖRÜMÜZ BU PAKETİ SENİN İÇİN GÖNDERDİ. İÇİNDE YAŞ MAMA, TÜYLERİN İÇİN BAKIM KREMİ VE BİR DE YUMAK VAR.
- PEKÂLÂ, BAKIM KREMİ HATRINA KABUL EDİYORUM.
- ŞÜKÜRLER OLSUN, PATİLERİME KARA SULAR İNDİĞİNE DEĞECEK. HADİ BAŞLAYALIM. BU ARADA ADIN NEYDİ?
- KONTES.
- GÜZEL İSİM, SANA ÇOK YAKIŞMIŞ. JASON PADGETT'I NE ZAMANDIR TANIYORSUN?

- DOĞDUĞUMDAN BERİ DİYEBİLİRİM. ONU SAHIPLENDİĞİMDE BİRKAÇ HAFTALIKTIM. O ZAMANDAN BERİ KUÇAĞINA OTURUP, TÜYLERİMİ OKŞAMASINA İZİN VEREREK ONA TERAPİ YAPIYORUM. EŞYALARINI TIRMALAYARAK ESKİTME HAVASI VERİYORUM. BÖYLECE HALILARI, KOLTUKLARI, PERDELERİ ANTİKA DEĞERİ VARMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR. DIŞARI ÇIKACAĞI ZAMAN MUTLAKA KIYAFETİNE TÜYLERİMDEN BIRAKIYORUM Kİ KENDİNİ SAHİPSİZ HİSSETMESİN. TABİ BAŞKALARI ONUN SAHIPLİ BİR İNSAN OLDUĞUNU BİLSİN DİYE DE YAPIYORUM BUNU.
- TAM BİR “AYKIRI KEDİ”SİN DE HABERİN YOK.
- BEN KİMSEYE BENZEMEM TATLIM. BAŞKA SORUN VARSA ACELE ET, GÜZELLİK UYKUMU KAÇIRMAK İSTEMİYORUM.
- HEMEN SORUYORUM. JASON PADGETT'İN KAFASINA ALDIĞI DARBEDEN SONRA BİR DÂHİYE DÖNÜŞTÜĞÜ DOĞRU MU?
- EVET DOĞRU.
- BİZE HASTANEDE KALDIĞI SÜRECİ ANLATIR MİSİN?
- KEDİLERİ HASTA ZİYARETİNE KABUL ETMEDİKLERİ İÇİN O DÖNEMDE JASON'I GÖREMEDİM.
- İŞTE AYKIRI KEDİ OLMAK İÇİN BİR NEDEN DAHA. PEKİ HASTANEDEN SONRA NELER OLDU?

– JASON TABURCU OLUP EVE DÖNDÜĞÜNDE ÇOK DEĞİŞMİŞTİ. TUHAF DAVRANIYORDU; BİR SÜRE TEMİZLİK TAKINTISI OLDU, EVDEN DIŞARI ÇIKMADI, EVE GÜNEŞİ ALMADI, BENİM DIŞIMDA KİMSEYLE GÖRÜŞMEDİ. SONRA DA HER ŞEYİ FARKLI GÖRDÜĞÜNÜ SÖYLEMEYE BAŞLADI. MESELA MUSLUKTAN AKAN SUYA BAKTIĞINDA SUYLA BİRLİKTE YÜZLERCE ÇİZGİ GÖRÜYORMUŞ. HAREKET EDEN BİR NESNEYE BAKTIĞINDA GÖRDÜĞÜ ŞEY, DONUK RESİM KARELERİ VE O KARELERİ BİRBİRİNE BAĞLAYAN ÇİZGİLERMİŞ. NEYE BAKSA ÇİZGİLER, EĞRİLER VE ŞEKİLLER VARMIŞ. BİR KERESİNDE ONU BANYODA AKAN SUYU UZUN UZUN İZLERKEN GÖRDÜĞÜMDE DELİRDİĞİNİ DÜŞÜNDÜM, AMA BELLİ ETMEDİM. SONUÇTA AZ MAMASINI YEMEDİM. ZAMANLA GÖRDÜKLERİ DIŞINDA PEK ÇOK ŞEY NORMALE DÖNDÜ.

– BİR AZ DA JASON'IN ÇİZİMLERİNDEN, ÇALIŞMALARINDAN BAHSEDER MİSİN?

– GÖRDÜĞÜ ŞEYLERİ BAŞKALARINA DA GÖSTERMEK İÇİN ÇİZDİ, ÇİZDİ, ÇİZDİ. ÖĞRENCİLİĞE GERİ DÖNDÜ. MATEMATİK ALANINDA ÇALIŞMAYA BAŞLADI, SAYILAR TEORİSİ ÜZERİNE DERSLER ALDI. ŞİMDİ DE MATEMATİK VE FİZİK ÇALIŞMALARINA DEVAM EDİYOR. BEN DE BU MOBİLYA DÜKKÂNININ ÖNÜNDEKİ KANEPEDEN HAYATIN TADINI ÇIKARIYORUM.

– JASON BİR MATEMATİK DEHÂSINA DÖNÜŞMEDEN ÖNCE BU MOBİLYACIDA ÇALIŞIYORDU DEĞİL Mİ?

– EVET, AMA BU GEÇMİŞTE KALMIŞ BİR ŞEY DEĞİL. JASON HÂLÂ MOBİLYA SATMAYA DEVAM EDİYOR.

– BÜTÜN BUNLAR OLURKEN SEN NE HİSSETTİN? ONUNLA GURUR DUYUYOR MUSUN?

– GURUR FALAN DUYMUYORUM. AMA DAHA GÜZEL BİR HAYATI OLDUĞU İÇİN MUTLUYUM, SONUÇTA YILLARDIR AYNI EVİ PAYLAŞIYORUZ. BEN ASLINDA JASON'IN DÂHİ OLMASINA ÇOK BOZULDUM. O, DÖRT İŞLEMDE BİLE ZORLANIRDI. BİZİM EVDEN BİR DÂHİ ÇIKACAKSA O BEN OLMALIYDIM. BİR İNSAN, BİR DOMESTİK SHORHTAİR'İ ZEKÂ KONUSUNDA NASIL GEÇEBİLİR? NEYMiŞ HER ŞEYİ FARKLI GÖRÜYORMUŞ, ÖNCE GÖZÜNÜN ÖNÜNÜ GÖRSÜN. GECE SU İÇMEYE KALKSA YERDEKİ TERLİĞE TAKILIR. BEN HER GECE KORİDORDA ENGELLİ KOŞU YAPIYORUM VE SIFIR KAZA. YANİ MÜKEMMELİM TATLIM, TÜRÜM KURUSUN, ELİMDE DEĞİL. YOK YOK KURUMASIN, TÖVBE TÖVBEE.

– JASON'IN BAŞINA GELEN BU TUHAF DURUM İÇİN DOKTORLAR "SONRADAN EDİNİLMİŞ SAVANT SENDROMU" DİYORLAR. ŞİMDİYE KADAR SADECE YİRMİ İNSANDA GÖRÜLDÜĞÜ KAYITLARA GEÇMİŞ. SENCE BİR GÜN BİR KEDİNİN BAŞINA DA AYNI ŞEY GELEBİLİR Mİ?

– BAK ŞEKERİM, BİZ ZATEN EN ESTETİK VE EN YETENEKLİ CANLILARDAN BİRİYİZ. JASON'IN DOKTORLARINDAN BİRİ, "BÜYÜK OLASILIKLA HERKESİN BEYNİNDE UYKUDA OLAN BİR ŞEYLER VAR." DEMİŞTİ. BIRAKALIM DA HÜNERLERİMİZİN BİR KISMI UYUMAYA DEVAM ETSİN. BÜTÜN BUNLAR KEDİLERİN UMURUNDA OLSA DÜNYA ÇOK BAŞKA BİR YER OLURDU VE İNAN BANA İNSANLAR BUNU KALDIRAMAZDI.

– AYIRDIĞIN VAKİT VE VERDİĞİN ÖZGÜN CEVAPLAR İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM KONTES. DENEYİMLİ BİR KEDİYLE TANIŞMAK BENİM İÇİN BÜYÜK BİR KEYİFTİ.

– RİCA EDERİM. BAŞLIK MI MANŞET Mİ HER NEYSEN. EEE BİZ BU BİYİKLARİ DEĞİRMENDE GRİLEŞTİRMEDEKİ.

BİR DAMLA GÖZYAŞI

YAZAN: DERYA ÖZGENÇ

RESİMLEYEN: BÜŞRA ÇİFTLİK

EDİTÖR: GÜLŞAH SARI

Kavanoza doldurduğu kahkahaları açar, sabun yaparken kullanırdı. Kahkahalı sabunlar nasıl da güzel köpürürdü. Birazını da saklardı. Kendini mutsuz hissettiğinde yatağının üzerine veya bahçedeki salıncağına şöyle bir serpiştirirdi.

Havalar soğumuş, kasaba sevimsiz gri renge boyanmıştı. Bu günlerde kahkaha bulmak oldukça zorlaşırdı. Kimsenin durup dinlenmeye vakti yoktu. Çocuklar sürekli ders çalışmalı, büyükler iş yapmalıydı. Dudu Teyze o gün her yeri dolaştı. Sabah erkenden okula giden çocukların yüzü asık, işe yetişmeye çalışan büyükler ise son derece mutsuzdu. O gün de tek bir kahkaha bulamadan eve döndü. Bu işe bir çözüm bulmalıydı.

Günlerdir hiç sabun yapamamıştı. Herkes sabun almak için bekliyordu. Üstelik kasabadaki herkes mutsuzdu. Büyükler neyse de çocukların mutsuzluğu onu üzüyordu. Ona göre çocuklar hiç ağlamamalı, üzülmemeliydi. Düşündü, düşündü, düşündü. Biraz yan yatarak biraz da takla atarak düşündü ve gece yarısı, "Bulduuum!" sesiyle yankılandı kasaba.

Sokaklarında kedilerin dolaştığı, martıların hiç aç kalmadığı bir sahil kasabasıydı burası. Tekir Kasabası'nın yaşadığı son normal gündü o gün, fakat henüz kimsenin bu durumdan haberi yoktu.

Kasabanın uzak tarafında sevimli bir kulübe vardı. İçinde yürürken tahtaları gıcırdayan bu kulübede Dudu Teyze yaşardı. Kasabanın sabuncusu Dudu Teyze çeşit çeşit mis kokulu sabunlar yapardı. Bu sabunların köpürmesi için her sabah erkenden kalkar, kasabadal kahkahaları toplardı. Bir çiçek tarlasın benzeyen şapkasını takar, kıvrık kızıl saçlarını kulaklarının arkasına atardı. Kulakları bir pete güvesi kadar iyi duyardı. Okulların önünde geçer, parklara gider, kütüphaneleri gezerd Çünkü sabunların köpürmesi için özellikle çocu kahkahası lazımdı. Onlar dopdolu gerçe kahkahalardı. Yetişkinlerinki ise, eh işte, idar ederdi.

Sabah erkenden işe koyuldu. Ağaçlardan bir şeyler topladı. Kavanozuna kuş şarkısı, güneş ışığı, biraz çocuk çığlığı biraz da lavanta koydu. Az da kahkaha bulmalıydı ama hiç göremedi. Etrafta kırıntısı bile yoktu. Sanki insanlar gülmeyi tamamen unutmuştu. Eve döndü. Yatakların altını, kileri, kümesi aradı. En sonunda dikiş makinesinin altına yuvarlanmış minik dikiş kutusunun içinde bir avuç kahkaha buldu. Şimdi her şey hazırды.

O gece Dudu Teyze sabaha kadar çalıştı. Ertesi gün hasır sepetini koluna taktı. Sepete rengarenk şekerler doldurdu. İkram ettiği herkes pek mutlu oldu. İki gün boyunca kasabadaki herkes şekere doydular.

Gün aydınlandığında kahkaha sesleriyle uyandı. Hızlıca giyinip dışarı fırladı. Okula giden çocukların kahkahalarıyla çınliyordu her yer. Tam önünde iki araba az daha çarpışacaktı ki sürücüler camı açıp birbirlerine gülmeye başladılar. Kütüphaneye doğru yürümeye devam etti. Sanki hava bile mutluymuştu o gün, güneş pırıl pırıl ışıklarını göndermişti. Uzun boylu, gözlüklü, asık suratlı kütüphane görevlisini dahi ilk kez gülerken gördü. Tüm kavanozları kısa sürede doldurdu, evin yolunu tuttu.

Artık güne bambaşka bir hevesle başlıyordu. Ne parkta ne yollarda ağlayan çocuk sesi vardı. Herkes birbirine gülümsüyordu. Gururluydu.

O gün parkta gezerken bir çocuğun salıncaktan düştüğünü gördü. Dizi kanıyordu yavrucağın. Yanına koştuğunda çocuk kahkahalar atınca şaşırды. Etrafa bakınırken annesi geldi fakat gülmekten çocuğu yerden kaldıramadı. Dudu Teyze arkasına baka baka uzaklaştı. Okula yaklaştığında çocukların güldüğünü duydu. Hoşuna gitti neşeli halleri. Ama yanlarına gelince yaralı yavru kediyi aralarına alarak güldüklerini gördü. Gözleri kocaman açılmış hâlde donakaldı, kediyi birlikte oradan uzaklaştı.

Eve döndüğünde kediciğe pansuman yaptı. Sonra oturup düşündü,

"NELER OLUYOR BÖYLE KEDİCİK, ACABA FAZLA MI İLERİ GİTTİM?"

Ertesi sabah yine kahkaha sesleriyle uyandı. Keyifle gerindi yatakta. Burnuna mis gibi sabun kokusu geldi. Ama o da ne, biraz fazla mı kokuyordu? Koşarak yan odadaki atölyeye gitti. Ağzı bir karışık açık kaldı. Gözleri yuvasından fırlayacaktı. Kahkahalar kavanozlardan taşmış, dışarıdan gelen kahkahalara karışmıştı. Sabun karışımları da köpürdükçe köpürmüştü. Ayakları gıdıklanınca ürkererek yere doğru eğdi başını. Bir de ne görsün! Ev köpük denizine dönmüştü. Masa, sandalyeler, her şey... Minik kediciğe bile köpük denizinde kayık gibi sallanıp duruyordu.

Çok yağmur yağdığı bir gün kasabanın elektrik merkezi arızalandı. Tüm kasaba karanlığa gömüldü. Bu işten sorumlu kişi tamir etmedi, kimse de bunu sorun etmedi. Açıktaki yiyecek kokuları ormanda yaşayan vahşi hayvanları kasabaya çekti. Sokaklarda yaban hayvanlarını gören köpekler sürüyle onlara saldırmaya başladılar. Kasaba daha çok korkutucu bir ormanı andırmaya başladı. Dudu teyze korkudan sokağa çıkamaz oldu.

Tüm kavanozları boşalttığı hâlde kahkaha seslerinden uyuyamadı. Üzülmeyi unutan insanlar birbirlerine yardım etmeyi de bıraktı. Canı yanan çocuklar ağlamıyor, düştükleri yerlere tekrar çıkıyorlardı. Evcil hayvanlar da bu karışıklıktan nasibini aldı. Sahipleri ilgilenmediği için sokaklara kaçtılar.

İnsanlar hiçbir şeye üzülmez oldu. Aklına her eseni yapmaya başladılar. Önce çöp kutuları unutuldu. Yiyeceklerden istedikleri kadarını yediler. Kalanını buldukları yere fırlattılar. Uzun halılar serilmiş gibi olan yollarda yürüyebilmek için, çöpleri ayaklarıyla itip basacak yer bulmaya çalıştılar. Çöplerin etrafına sinek ve böcekler doluydu. Fareler için de tam bir festival havası esiyordu kasabada. Yollar açık büfe yiyeceklerle doluydu. Kedilere görünmeden yiyecekleri kapıyor ardından dans ede ede kaçıyorlardı. Hepsi giderek şişmanladı.

Etraf öyle kötü kokuyordu ki Dudu Teyze'nin evinden çıkan köpük şelalesi bile kokuyu bastıramıyordu. İnsanlar da sineklerden dolayı kaşınmaya başlamıştı. Yine de herkes her şeye gülüyordu.

Bu kadar çöp, sinek, böcek olur da hastalık olmaz mı? Kasabadakiler birer birer hastalanmaya başladı. Kendini iyi hissetmeyenler de yollarda, parklarda, market önlerinde yatmaya başladı.

Kasabanın bu hâli Dudu Teyze'yi çok korkutuyordu. Oysa çocuklar bir daha hiç üzülmesin diye "Neşe" şekerlemeleri yapmıştı. Yetişkinlere de kıyamamış, şekerlemeleri herkese dağıtmıştı. Kimse artık güvende değildi.

DERHÂL BU İŞE BİR SON VERMELİYDİ.

O sabah yataktan kararlı bir şekilde kalktı. Bütün gün kavanoza arı poleni, yere düşmüş kuş tüyü, kekik ve rüzgâr doldurdu.

İhtiyacı olan tek şey bir damla gözyaşıydı. Ama kasabada bir tek damla gözyaşı bile bulamadı. "Ne yapacağım şimdi, her şey bitti," diye mırıldanırken gözleri doldu. Avucuna bir damla yaş düştü. Tüm bu olanlar kendisini kendisine unutturmuştu. Görünce içi kıpır kıpır oldu ve bu sefer "Olması Gerektiği Gibi" şekerlemelerini hazırladı.

Ertesi gün ağlayan bir çocuğun sesiyle uyandı. Kulaklarına inanamadı. İşte şimdi olması gerektiği gibiydi kasaba. Az biraz gülen az biraz üzülen.

Evi toparlaması saatlerini aldı. Pastaneye gidip bir çay molası vermeyi düşündü. Burada da normal olmayan şeyler oluyordu. İçerisi, güneşte kapağı açık kalmış bir çöp kutusundan bile kötü kokuyordu. Güzelim pastaların üzerinde sinekler uçuşuyor, masalar kirli tabaklardan görünmüyordu. Pastane sahibi Gül Hanım da arkadaşıyla gülme krizine girmişti. Günler geçti. Kasaba gittikçe tuhaf bir yere dönüştü. İşler aksamaya başladı. Berberler saç kesemez oldu, ortalıkta saç başı dağınık gezen insanlar günden güne arttı. Öğretmenler çocuklarla ilgilenemedi, çocuklar pencerelere tırmanıp durdu, yerlerde yuvarlandı, ders çalışmayı bıraktılar. Artık başarısız olmak onları üzmüyordu. Yaralı hayvanları, zor durumdaki yaşlıları, bir yerden düşen arkadaşlarını umursamaz oldular. Fırıncı ekmeği yapmayı, marketler kapılarını açmayı bıraktı. Kütüphaneye kimse uğramadı. Hemşireler hastalara bakmaz, doktorlar ameliyat yapmaz oldu. Yollar kapıları açık bırakılmış arabalarla doldu. Trafik aksadı, insanlar yürümek zorunda kaldı. Kapıları açık kalan arabalara kuşlar yuva yaptı. Artık köpüren sabunları toplamayı bıraktı, evin kapısını açtı. Kapısından ve pencerelerden köpükten bir şelale akıyordu. Çünkü kahkahalar hiç durmuyordu.

İŞÇİ HAYALET

YAZAN: ESMAHANIM YALÇIN

EDİTÖR: MERVE BAŞER

BURNUMA PANKEK KOKUSU GELMEYE BAŞLADI. İŞTE YİNE BAŞLIYORUZ!

BABAM VE KARDEŞLERİMİN DE SESİ GELİYOR AŞAĞIDAN. SANIRIM ÇOKTAN KAHVALTI SOFRASINA OTURMUŞLAR.

- RUKİTA! HADİ ARTIK UYAN. İŞE GEÇ KALACAĞIZ!

ANNEMİN SESİ DE DUYULDUĞUNA GÖRE ARTIK UYANMA VAKTİ GELMİŞTİ.

BUGÜN İŞTEKİ ALTMİŞİNCİ GÜNÜM. EĞER BİRAZ DAHA BAŞARAMAZSAM KODESE (KORKUTMA DEĞERLENDİRME SERVİSİ) GİTMEK ZORUNDAYIM.

BEN BİR İŞÇİ HAYALETİM. VE İŞÇİ HAYALETLER İNSANLARI KORKUTUR. KORKUSAYARIMIZ NE KADAR ÇOK DOLARSA O KADAR ÇOK PARA KAZANIRIZ. DOKUZ YAŞINA GİRDİĞİMDEN BERİ İNSANLARI KORKUTUYORUM. DAHA DOĞRUSU KORKUTAMIYORUM! EĞER BÖYLE DEVAM EDERSE AİLEMDEN AYRILIP KODESE GİTMELİYİM. KENDİMİ BU DÜŞÜNCELERLE SÜREKLİ KORKUTSAM ACABA KORKUSAYARIM DOLAR MI?

AKLIMDA BU DÜŞÜNCELER DOLANIP DURURKEN GÖSTERİŞLİ, BEYAZ İŞÇİ HAYALET ÜNİFORMASINI GİYEREK SOFRAYA İNDİM.

ÖZENSİZSİN RUKİTA! BU İŞİ CİDDİYE ALMIYORSUN. EKMEK PARASI KAZANMALISIN!

BEKLEDİĞİM GİBİ KAHVALTI YAPMaktan ZİYADE BABAMIN AZARLARINI İŞİTTİKten SONRA HEP BİRLİKTE İŞE GELDİK. YÖNETİCİ HAYALETlerin GİRDİĞİ KAPININ YANINDA BULUNAN VE İŞÇİ HAYALETler İÇİN HAZIRLANAN KÜÇÜK KAPIDAN GEÇTİK.

- YÖNETİCİ HAYALETler İSTEDİKLERİ HER MESLEĞİ YAPABİLİRLERDİ. AİLEMİZDE BİR TANE BİLE YÖNETİCİ HAYALET OLMASI YETERLİYDİ AMA BİZ HEP İŞÇİ HAYALETTİK.

DOLABIMDAN KORKUSAYARIMI ALDIĞIMDA BUGÜN HAYATIMIN TAMAMEN DEĞİŞECEĞİNİ BİLMİYORDUM.

RASTGELE BİR İNSAN SEÇTİM. BU İNSANI KORKUTABİLMİYİ UMARAK DUVARIN İÇİNDEN GEÇİP ODASINA ANİDEN GİRDİM VE BAĞIRDIM.

BÖÖÖÖÖÖÖ!

BENİ GÖRÜNCE ELİNDE TUTTUĞU KIRLANT YASTIĞI BANA FIRLATTI. YASTIK KORKUSAYARIMA ÇARPTI, YERE DÜŞTÜ. BAĞIRARAK ÜSTÜME GELMEYE BAŞLADI.

- SENDEN KORKMUYORUM. GİT BURADAN!

PANİK İÇİNDE, DÜŞEN KORKUSAYARIMI ALDIM VE KAÇTIM.

KORKUSAYARIM YİNE KIRILMIŞTI. BU ALTMİŞ GÜNDE BEŞİNCİ KEZ OLUYORDU. ŞİMDİ GİDİP DEĞİŞTİRİLMESİNİ İSTEMEM ZATEN AZ KAZANDIĞIM PARAMI DA KESECEKLERDİ. ÜSTELİK AİLEMDEN AZAR İŞİTTİĞİM YETMEZ GİBİ İŞ YERİNDEKİ ARKADAŞLARIM DA BENİMLE ALAY EDECEKLERDİ.

BİR SÜRE UMUTSUZCA UÇTUKTAN SONRA KIRIK DA OLSA KORKUSAYARIMLA ÇALIŞMAYA DEVAM ETME KARARI ALDIM. YENİ BİR İNSAN SEÇTİM VE EVİNE GİRDİM. KORKUTMADAN ÖNCE EVDE BİRAZ DOLAŞTIM. ODALARDAN BİRİNDE, MASANIN ÜZERİNDE GÖZ KISIMLARINDA YAYLI OYNAYAN GÖZLER OLAN BİR GÖZLÜK GÖRDÜM. BUNUNLA EVDEKİ İNSANI KORKUTMAYA ÇALIŞABİLİRDİM. GÖZLÜKLERİ TAKIP KENDİME AYNADA BAKTIM. ASLINDA KORKUTUCU OLMaktan ZİYADE KOMİK GÖRÜNÜYORDUM. AMA NASILSA KORKUSAYARIM DA KIRILMIŞTI. DENEMekten NE ÇIKAR DİYE DÜŞÜNDÜM. İNSANIN OTURDUĞU ODAYA GİTTİM VE DUVARIN İÇİNDEN ANİDEN ÇIKARAK YİNE BAĞIRDIM.

Böööööööö!

İNSAN BENİ GÖRÜNCE GÜLMEME BAŞLADI. O KADAR ÇOK GÜLÜYORDU Kİ PANİK OLDUM. YİNE BAŞARAMAMIŞ OLMANIN VERDİĞİ ÜZGÜN VE BEZGİN HÂLİMLE DUVARDAN GEÇEREK GÖKYÜZÜNE YÜKSELDİM. ARTIK KENDİMİ TUTAMADIM, AĞLIYORDUM. UZUN UZUN AĞLAYIP İÇİMDEKİ SIKINTIYI ATANA KADAR DOLANDIM. HAVA AYDINLANMAYA BAŞLAMIŞTI. ÇALIŞMA SAATİMİZ BİTİYORDU. ARTIK İŞ YERİNE DÖNMELİ VE KORKUSAYARIMI TESLİM ETMELİYDİM.

ŞAŞKINLIĞIMDAN SIYRILDIM. BİR HATA BİLE OLSA AYLARDIR SÜREN BAŞARISIZLIĞIMI KIRMIŞTİM VE ARTIK MUTLU OLMAK İSTİYORDUM. KORKUSAYARIMIN DOLU OLMASININ VERDİĞİ GÜVENLE CEVAP VERDİM.

- HAYIR! BU SEFER BAŞARDIM.

ARDINDAN KORKUSAYARIMIN KIRIK OLDUĞU HÂLDE ÇALIŞTIĞINI, DEĞİŞTİRİLMESİNE GEREK OLMADIĞINI SÖYLEDİM.

ERTESİ GÜN İŞE GİTTİĞİMDE HER ZAMANKİNDEN DAHA HEYECANLIYDIM. HEMEN KORKUSAYARIMI ALDIM VE BİR İNSANI GÜLDÜRMEME GİTTİM. GÖZLÜKLERİ TAKTIM. SEÇTİĞİM İNSANIN BULUNDUĞU YERİN DUVARINDAN GEÇİP ANİDEN KARŞISINA ÇIKTIM.

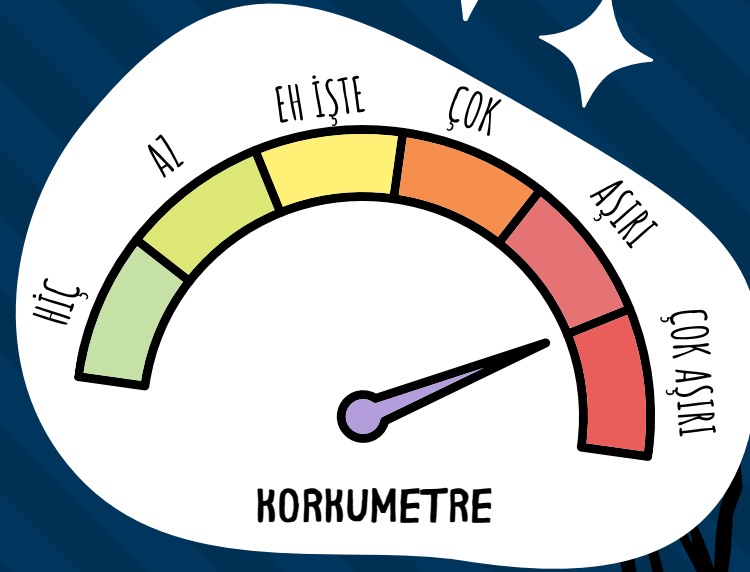
İNSAN YİNE KAHKAHALARLA GÜLDÜ.

ORADAN ÇIKIP BİR BAŞKA İNSANA GİTTİM. VE YİNE GÜLDÜRMEME BAŞARDIM. NEŞESAYARIM (BEN ARTIK ÖYLE DİYORDUM) DOLMUŞTU. AİLEM DE BU İŞİ BAŞARDIĞIM İÇİN MUTLUYDU ARTIK. AMA KİMSEYE BU KÜÇÜK SIRRIMI VERMEDİM.

BÖÖÖÖÖÖÖ!

"HA
HA
HA,"

İŞ YERİNE GELDİĞİMDE GÖREVLİYE DOĞRU UÇARKEN KORKUSAYARIMI ELİME ALDIM. CİHAZA BAKTIĞIMDA DONUP KALDIM. AMA BU NASIL OLMUŞTU? ONU KIRMAMA VE BÜTÜN GÜN ÇALIŞMADAN AYLAK AYLAK DOLANMAMA RAĞMEN KORKUSAYARIM DOLMUŞTU. GÖREVLİ BENİ GÖRÜNCE SURATINI BURUŞTURUP ALAYCI BİR İFADEYLE;

- GEL BAKALIM KORKUSUZ. BUGÜN DE Mİ BAŞARAMADIN?

EVE GİDERKEN İÇİMDE BİR MUTLULUK VARDI. ARTIK HER ŞEYİ DAHA İYİ ANLAMAYA BAŞLAMIŞTİM. KORKUSAYARIM KIRILDIĞI İÇİN İNSANLARIN KORKULARINI DEĞİL MUTLULUK DUYGULARINI ÖLÇEREK DOLUYORDU.

Beş Harfliler ülkesinde televizyon yayını bir son dakika haberi ile kesildi. Gözlerini kocaman açmış haber spikeri telaşlı bir şekilde haberi geçti: "Sayın Beş Harfliler ülkesi sakinleri! Aldığımız son bilgiye göre insanlar âleminin bir numaralı süperstarı Çetin Biber'in ilham perisi kaçırdı. Yetkililerin olayla ilgili bir açıklama yapması bekleniyor."

Ülke bu haberle çalkalanırken Çetin Biber'in ilham perisi Selami, Beş Harfliler ülkesinin yağız, mert ve oldukça sert ilham perisi İlhami ve çetesiyle onların gizli yerindeydi. Bir sandalyeye sıkıca bağlanmış, çeteye yalvarmakla meşguldü.

"Ne istiyorsunuz benden? Bırakın gideyim, ne olur! Yalvarırım! Polise falan gitmeyeceğim."

"Dur gözüm, öyle hemen nereye gideceksin. Konuşacaklarımız var." dedi İlhami.

ÇETİN BİBER

Sanat Merkezi

YAZAN: AYŞEGÜL KONAK

RESİMLEYEN: BÜŞRA TAMER ÇELİKTAŞ

EDİTÖR: DERYA ÖZGENÇ

Zavallı Selami'nin surati renkten renge döndü. "Konuşalım. Ne istiyorsunuz? Çok korkuyorum. Bana zarar vermeyin" diye kıvrandı. "Kimseye zarar vermeye niyetimiz yok. Dediklerimizi harfiyen yapacaksın. Biz de senin peşini bırakacağız."

"Bak şimdi! İyi dinle! Senin bu Çetin Biber var ya. Hani süperstarım diye geziyor ortalıkta. Ne kötü ilham veriyorsun adama. Sesi kapı gıcirtısı gibi. Tipi desen yeni yetmeden hallice. İki kıvrıyor, bir hopluyor diye herkes bunu bir şey sanıyor. Belki biraz kendini geliştirirsin de daha güzel ilham verirsin, sesi düzelir, beste yapar, tatlı nağmeli şarkılar yazar diye bekledik. O da olmadı."

"Ne yapayım abi, bunda benim ne suçum var? İnsanlar böyle şeyleri seviyor. Bunlar para ediyor. Ne paralar kazandırıyorum Çetin Bey'e biliyor musun!" "Biliyorum" dedi İlhami. "O, apayrı bir hikâyenin konusu. Seni o paralar yüzünden kaçırdık. Kazandığı paraları Beş Harfliler ülkesi ve insanlar âleminin hayırına harcaması için ilham vereceksin Çetin Biber'e."

"E harcıyor zaten. Geçenlerde huzurevi ziyareti yaptı. Yaşlılara bir sürü hediye, yiyecek falan götürdü. Tüm basın oradaydı. Siz duymadınız mı? Eee, ilhamını kimden alıyor." diye yarı gururlu, yarı pişkin sırttı Selami. "Duyduk duyduk. Huzurevi sakinleri de arkasından kulaklarını çınlatmış. O sarı oğlan bir daha gelmesin. Sesten, kalabalıktan kafamız şişti, başımız götürmüyor demişler." dedi İlhami. Tüm çete ağız dolusu kahkaha atarken Selami biraz bozuldu. "Aşk olsun! İnsan biraz takdir eder." dedi.

İlhami elini Selami'nin omzuna koydu. "Selamiciğim, biz de ilham perisiyiz. Biliyoruz bu işleri. Sizin maksadımız iyilik değil, reklam yapmak. Eğri oturup doğru konuşmak lazım." "Ne istiyorsunuz peki benden?" "Buradan çıkınca ilk iş Çetin Biber'e bir ilham vereceksin." dedi İlhami ve ilhamın ayrıntılarını anlatmaya koyuldu.

Beş Harfliler ülkesinde bir sürü yetenekli ilham perisi dünyanın dört bir yanına dağılıp türlü güzellikleri içlerine çekiyor, sonra da güzel ilhamlar veriyorlardı insanlara. Lavanta bahçelerinde gezen, gün batımını seyreden, ılık esen rüzgârda salınan ilham perilerinin verdikleri ilhamlar bir sulu boya fırçasının darbesinde, bir piyanonun tuşunda ya da bir heykeltıraşın çamurlu ellerinde hayat buluyordu.

Gelgelelim, bu işler hiç para etmiyordu. Sanatçılar ve sanata meraklı gençler mecburen vazgeçiyor ve başka işler yapmak zorunda kalıyordu. Sanatla güzelleşemiyordu dünya. Sanatçılar çaresiz, sanatçı ilham perileri çaresiz... Bir sanat merkezi olsaydı. Sanata meraklı gençleri ve sanatçıları koruyup gözetseydi. Burs dağıtsaydı, ihtiyacı olan sanatçılara kucak açsaydı. İşte Selami'nin Çetin Biber'e vermesi gereken ilham buydu.

Selami'yi serbest bırakan İlhami ve çetesi arkasından baktılar. İlhami,

**"KONUŞTUKLARIMIZI UNUTMA.
ANLATTIĞIMIZ GİBİ VERECEKSİN
İLHAMİ. YOKSA BULURUM SENİ HA!"**

diye tembihledi Selami'nin arkasından.

Ertesi haftalarda insanlar âleminin TV kanallarında bir haber daha yayımlandı. Çetin Biber sanatçıları kucaklayan bir sanat ve eğitim merkezi açmıştı. Çetin Biber ne yapsa hemen bir akıma dönüşüyordu. Bu olayı gören diğer ünlüler de ardı sıra sanat merkezleri açmaya başladılar. Ne oluyordu bu ünlülere? Yoksa üç harflilere mi karışmışlardı? Bu soruların yanıtını öğrendiniz. Çetin Biber ve diğerleri beş harflilere karışmışlardı. Beş harfli, i-l-h-a-m!

KARGACIK ile BURGACIK

YAZAN: ESLEM KÖSEOĞLU
EDİTÖR: BETÜL SARIKAYA

MASAL MASAL MASALARDA,
BİR PADİŞAH ZAMANINDA
KURULURDU HER ÖĞLEN İSİMLER PAZARI.
ORADA İSİM SATAR BİR YAŞLI KOCAKARI.
SENİN YAVRUN AL MIDIR, BAL MIDIR?
KOCAKARI SÖYLER ADI CAN MIDIR, KAN MIDIR?
EN GÜZEL İSMİ ALIR SULTAN.
BUNU SÖYLEYİM EN BAŞTAN.

En güzel ismi
ben alırım pazardan,
Bunu söyleyeyim
en baştan.

KARGACIK, BURGACIK
BİR YAZI BULDU KARINCACIK.
YAZIDA KAYIP DEV BİR KABARCİK,
İÇİNDE TILSIMLI İSİM SATILIK.

İŞTE, BU PADİŞAHIN ÜLKESİNDE DOĞDU İKİ YAVRUCAK.
BENİM VAZİFEM: ONLARIN MACERALARINI ANLATMAK.
İKİZLERİN ANASI BİR GARİP KADINCAĞIZ...
KÖTÜ HASTALIĞA YAKALANDI, ANLAYACAĞINIZ.
İKİZLERE İSİM İSTEDİ KOCAKARIDAN,
KARGACIK VE BURGACIK DEDİ, YÜZÜNE BAKMADAN.
NE İSİMLER SATILDI BU PAZARDA...
EN GÜZELİNE TALİP BİR KARINCA.
KARGACIK İLE BURGACIK ONU KISKANIR.
DİNLE, KARINCANIN BAŞINA NE İŞLER AÇILIR.

KARINCANIN MERAKI BİR DAMLACIK,
NEREDEDİR BU KABARCİK?
DÜŞTÜ YOLA KISACIK...
KARINCA KARARINCA,
YOL UZADI BİR ASIRCA.
KARINCANIN ÖNÜNDE BİR CENNET KASABA.
KABARCİK BURADA MI ACABA?
KASABA ÇARIK ÇÜRÜK PAZAR DOLU.
PAZAR YERİ YÖRÜK YÜRÜK YİĞİT DOLU.
KABARCİKTAN HABERDAR DEĞİL BİR İNSANOĞLU.
SÖYLE BANA ŞİMDİ, KİM SUÇLU?

İSİM PAZARI

KARGACIK, BURGACIK...
YAZIDA GİZLİ KABARCİK.
İZİNİ SÜRMEKTE BİR KARINCACIK!
KİMSE BİLMİYOR, NEDİR BU KABARCİK.
KARINCA ARASIN DURSUN GARİBANCİK...

DERLERDİ EN GÜZEL İSİM KABARCİKTA SAKLI,
BU YÜZDEN ORADA KARINCANIN AKLI.
VARDI BİR YERE YEDİ KAPILI.
İSTER MİSİN KABARCIĞI BURADA BULSUN,
İKİZLER BİZİM KARINCAYLA EĞLENSİN DURSUN.
BİRAZDAN SONA ERECEK BU EĞLENCE.
HER ZAMAN EN DOĞRUSUNU İSTE
KAPI SARAYA AÇILDI MEĞERSE
SORDU KARINCAYA ŞEHZADE:
KİM DEDİ SANA KABARCİKTAKİ İSİM HARİKULADE?

EĞRİ BÜĞRÜ MERDİVEN,
AÇILDI GÖKYÜZÜNE KESTİRMEYEN.
SORDU KARINCA NEZAKETEN:
HABER BURADA MI SEVİNDİREN?
FAKAT GÖRMEMİŞ KABARCIĞI NE GELEN NE GİDEN...
KARINCA ANLADI, VAR BU İŞTE BİR DÜMEN.
KARGACIK İLE BURGACIK...
KARINCANIN BAŞINA İŞLER AÇTI OLMADIK.
YAZIYI ÇÖZEN YOK, KARIŞIK.
İKİ HAYLAZIN İŞİ BU KABARCİK.

EN GÜZEL İSİM SULTANDA.
ARAŞTIRMADAN YOLA ÇIKMA!
CEZASINI ÇEKECEK SENİ KANDIRAN.
GEÇMEK YOK İSİM PAZARINDAN.
BAK OYUNA GELDİN BEYHUDE,
AKLI ARA KENDİNDE.
KARINCA ÖFKELENDİ,
PUSLU YAZIYI OKUYUVERDİ.
“HER ŞEY AÇIKÇA ORTADA,
HER SÖYLENENE İNANMA!”

Bay Zemheri ve KUM TILKİSİ

Yazan: Fatma Tülin

Resimleyen: Hanin Dejana

Editör: Nefise Dilvin Sığircioğlu

Paltosunun yakasını ve sağ kaşını kaldırarak elindeki ajandaya eğildi.

-Karlar şehrin her yanına serpildi, "Vuuuuu!" diye gürleyip pencereler kapılar sarsıldı, saçaklardan sivri buzlar sarkıtıldı. Bugünlük bu kadar!

Yarın göz gözü görmez bir tipi çıkarması gerektiğini hatırlayınca elleri daha da üşüdü ama hayal kurmanın hayalini kurarak eve kadarki yolu kısaltmaya çalıştı.

Nasıl mı?

Birazdan ateşe bir odun daha atacak, etrafa kırmızı mavi kıvılcımlar saçılacak, odayı taze odun kokusu kaplayacak, ateş onu âdeta hipnotize edecekti. Alevlerin kıvıltısı, odunların ninnisi... Yerinden bir santim bile kıpırdamadığı hâlde, Bay Zemheri, kapısının hemen yanındaki askıda, üzerindeki karlar pıt pıt eriyerek dibinde bir gölcük oluşturan kocaman ve kalın bir paltonun asılı durduğu, taştan yapılmış dağ evinden uzaklara, hiç görmediği sıcak ülkelere gidecekti.

Ayağının altında karlar çitirderken, adım atması için güç veren, işte bu hayal kurma hayaliydi.

Kapısının önünde bir sürpriz bekliyordu onu -sürpriz dediğin böyle olur- minicik, kocaman kulaklı, ıslak bakışlı...

Zemheri, paltosunun yakasını ve sağ kaşını kaldırıp, gülümsedi. Ki bu, çok nadir görülen bir doğa olayıdır.

-Sen de kimsin?

-Bir kum tilkisiyim. Gülümsemenin çarpıklığına bakılırsa, sen de Zemheri olmalısın.

Tilki, karamela bulanmış yumuşacık bir tatlıya benziyordu, ama görüntüsünün aksine sesi, sivri ve sert bir kaya gibiydi.

-Ne arıyorsun burada?

-Beni içeri davet etme nezaketini göstermelisin, ne kadar soğuk olsan da.

-Tilkiler önden.

Zemheri, ateşe birkaç odun attı. Fakat bu akşam, alevlere dalıp gidemeyecekti anlaşılan. Eh, çok bir şey kaybettiğini söyleyemeyiz.

-Hayal kurmaktan bıkmadın mı? Ne zaman harekete geçeceksin? Bu kadar korkak mısın? Kocaman paltondan da mı utanmıyorsun?

Böylece pat diye söze girdi Tilki. Neler söylüyordu bu büyücü böyle?

-Yola çıkmam gerekiyor Kış Efendi, o yüzden sözünü uzatmayacağım.

-Kış, baba tarafından kuzenim olur, ben Zemheri'yim. Onun kısa pantolonlu günlerini bilirim.

-Her neyse, şimdi sözümü kesmeden dinle!

Bir çölde doğduğunu, birkaç günlükken insanların babasını evcil hayvan olarak satmak için yakalayıp annesini de kürkü için öldürdüklerini, onu, uzaktan akrabası olan kutup tilkilerinin büyüttüğünü, ama hep sıcacık kumları özlediğini ve artık dayanamayıp yola düştüğünü... Dahası, onun da paltosundaki karları silkip yanında gelmesi gerektiğini anlattı Tilki.

-Nasıl bilebilirsin, kafamın içindekileri?!

-Beni büyüten kutup tilkisi, alevlere bakar her akşam, senin gibi. Ama sen kendi hayallerine dalarsın, o ise o an ateşe bakanların kurdukları hayalleri görür. Anlayacağın, senin mangolu kivili içeceğinle, hamağına gömülmüş, tropik çiçeklerin ve denizin kokusunu içine çekerek günbatımı izleme hayalini ezberledik. Biraz daha yaratıcı olamaz mısın, Yaz'ı bir darbeye tahtından indirip yerine geçmek gibi hayallerin neden yok mesela?

-Hiç düşünmedim.

-Biz İzlanda'nın kuzey ışıklarına bakarken düşündük, sen de başını kaldır da arada bak. Benimle gelmelisin. Ben yalnız gitmesine giderim, mesele cesaret değil, ama bir yol arkadaşı ve bizi de hayallerimize götüren bir yolculuk... Daha güzel olmaz mı?

Zemheri; altüst, mutlu, öfkeli ve daha birçok şeydi. Hayalindeki içecekler gibi, duyguları da rengârenkti. Bu ufak yaratık bu kadar cesurken, kendisi sadece hayaller kurarak yerinden bile kıpırdamadığı için kendine öfkeleniyor, hayalinin gerçek olabileceğine seviniyor fakat giderse olacakları düşünüp kaygılanıyordu.

-Ben... Yapamam!

-Neden?

-Yapılması gereken kardan adamlar var, üzeri buz tutması gereken göller, henüz uyanmaması gereken hayvanlar...

-Kısa pantolonlu oğlan halledecek, biz konuştuk.

-Nasıl? Nereye gideceğiz?

Tilki elindeki biletleri salladı.

-Uçakla. İlk durağımız Bali Adaları. Gerçi sen, kuzey ülkelerinde oradan oraya uçup duruyorsun, bedava millerin vardır ama onları bir başka sefer kullanırsın.

-Paltom...?

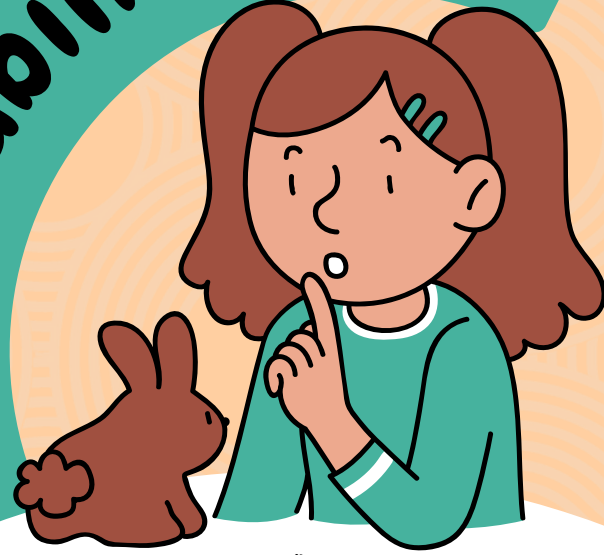
-Çok istiyorsan, çöl gecelerinde giyersin.

-Ama mayom yok!

-İşte o biraz sorun olabilir koca adam ama bu yüzden hayallerinden vazgeçersen epey gülerim. Gün doğarken, ellerinde valizleri ile biri kocaman, diğeri minicik iki gölgenin yan yana ilerleyişini görürseniz, kalplerinin ve yazgılarının ölene dek birleştiğini anlarsınız. Kocaman gölge, paltosunun yakasını ve biz arkalarından bakanlar göremesek de sağ kaşını kaldırdı, kuzey ışıklarına baktı ve bir ısıklık tutturdu.

Sır tutabilir misin?

YAZAN: TUĞBA ATLI
EDİTÖR: HAVA KANTAR YILDIRIM

Gece yarısını geçeli çok oldu. Saatin fizyolojik zamanıyla, benim biyolojik zamanım arasında sınır ötesi bir uyumsuzluk yaşanıyor. Sinir ötesi de olabilir...

Kapı hafiften aralandı,

-Daha uyumadın mı Melis? Sabah okul var.

-Biliyorum anne, uyumaya çalışıyorum.

-İyi geceler.

-İyi geceler.

Uykumuz gelse, biz de uyurduk. Bence insan zamanı ileri sarmak için uyur. Böyle bir şeye neden ihtiyaç duyayım ki? Doğaüstü güçlerim, üstün bilişsel yetilerim yok ki istediğim zaman uyuyabileyim. Sadece biraz yorgunluk var gibi üzerimde. Esnemek ne garip şey, neden esniyoruz acaba...

-Günaydın anne.

-Günaydın kızım, hadi kahvaltını yap, geç kalıyorsun.

Annem Gülnur Hanım, kendisi biyoloji öğretmeni. Ne yazık ki aynı okulda değiliz. Annemle çok iyi anlaşırız. Katı kuralları vardır ama ben çoğunlukla herhangi bir kuralı çiğnememiş olmak için ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.

Annemin kahvaltıları çok meşhurdur. Masada neler yok ki. Brezilya zeytini, Alaska reçeli, Norveç peyniri... Bir de buzdolabımız, içinde neler var neler. Envai çeşit abur cuburlar, içecekler, çikolatalar... Sanırsınız bizim buzdolabı markete açılıyor.

Anneme, genellikle yardım ediyorum aslında ama bence annemin yardıma pek ihtiyacı yok. O bir şekilde hallediyor her şeyi.

Bir de aşırı zevkli bir kadındır. En son bana aldığı korkunç güzel, pembe çiçekli tişörtü o kadar çok beğendim ki başına bir şey gelmesin diye, giymek istemiyorum.

Anneme her şeyi anlatırım. Sürekli olarak ona bilgi doğru aktarıldığında, bildiğimiz şeyleri bildiğinde ve onun bildiği şeyleri de biz bildiğimizde rahat eder. Arkadaşlarımı çok iyi tanır, doğal gözlemlerle ya da iki dakikalık sohbetle on üzerinden rahatlıkla derecelendirebilir.

-Anne, ben çıkıyorum.

-İyi dersler.

Okulum yakın, yolu uzatmazsam iki dakikada ulaşıyorum. Derslerle de aram çok iyi özellikle matematik dersinde çok başarılıyım. Okul Müdürümüz bu durumu övünçle anlatmak için neredeyse her ay babamı okula çağırıyor.

Babam, banka çalışanı. Hesap kitap işlerinde çok iyi olduğum için, beni sık sık yardıma çağırır. Ama neden bilmiyorum banka, çok uzun bir süredir geçici olarak hizmet verememekteymiş.

Her sabah çıkarken karşı komşumuz, Pakize Hanım Teyze'yi görüyorum kapıda. Sabahın seher vaktinde yürüyüş yapıp dönmüş oluyor. Beni çok seviyor olmalı, her sabah beş dakika lafa tutar. Geçenlerde bana bir kişinin sohbeti umursama derecesini nasıl anlayabileceğimizi uzun uzun anlattı. Gözbebeklerimiz mi büyüyormuş öyle bir şey.

Bence çok garip bir kadın. Buraya ilk taşındıklarında, onun 200 yaşında bir cadı ya da vampir olabileceğini düşünüyordum. Yağmurlu ve fırtınalı bir geceydi. Elektrikler kesilip kapımıza geldiğinde, karanlıkta aniden karşımda görünce ödüm kopmuştu. Titreyip bayılacak gibi olduğumu anlamış olacak ki bembeyaz dişleriyle gülümsedi.

-Neden korktun yavrucuğum? Mum var mı diye soracaktım.

Bunu dediği an ile elimden gelen en hızlı şekilde, yok diyerek kapıyı kapatmamın arasından 1 ya da 2 saniye geçmişti. Küt küt atan kalbimle, karanlıkta parmak uçlarıma basa basa, peşimden gelmemesini umarak, odama gizlendim. Ve dişlerine baktığımı görmemiş olması için de bol bol dua ettim.

Yine başka bir gün, aralık bıraktığı kapısının önünde, korkudan içeriye bakmamaya çalışırken, duvardaki yüzlerce hamam böceğini gördüğümde, oracıkta donakalmıştım. Böceklerden çok, kendi aralarında konuşuyor olmaları, beni saniyeler içinde apartmandan fırlatmaya yetmişti.

Tüm bu şahit olduğum şeylerden sonra, bize Almanya'dan getirdiği çikolataları, zehirlidir diye çöpe attığımı öğrendiğinde annem, bir hafta benimle konuşmamıştı.

Evet, süpürgesi ya da sivri dişleri yoktu ama şimdilik. Bu sadece benimle benim aramda bir sır olarak kalacak bir şeydi tabii ki.

Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi çok severim. Okul çıkışlarında kafede oturur bir şeyler içeriz. Her zaman gittiğimiz kafeye yeni bir garson almışlar ama bence garson biraz rahatsız. Ne istediğimizi anlamakta oldukça zorlandı ve getirdiği limonatanın içinde yüzen küçük balıklar vardı. Tabii ki de içemedik.

Toplum standartlarına uymuyor, çoğunluğun davrandığı gibi davranmıyor olabilirim. Olmayan bir şeyi görüyor, olanı da göremiyor olabilirim. Dünya denen bu karmaşada herhangi bir şeyi kanıtlamak zorunda değilim bence. Komşu teyze vampir olmayabilir, garson rahatsız olmayabilir. Duvarlarda konuşan böcekler cirit atmıyor olabilir, limonata bardaklarında yüzen küçük balıklar da muhtemelen yoklar ama yine de bunların hiçbir önemi yok. Bayılıyorum kendime, canım ben...

BİR AŞAĞI İKİ YUKARI, BİR ÖNE İKİ GERİYE

YAZAN: AYŞE ÇİPAN BÜYÜKCAM
EDİTÖR: HAVA KANTAR YILDIRIM

Eğer her şey yolunda giderse Yaman bir hayaletle okula giden ilk çocuk olacaktı. Bütün hafta sonu okula girişinin hayalini kurdu. Hayalet önde Yaman arkada mı girmeliydi? Yoksa önde Yaman olmalı ve hayalet onu takip mi etmeliydi? Aslında yan yana da girebilirlerdi. Keşke hayaletinin de fikrini alabilseydi.

Yaman'ın sınıfındaki çocukların hepsi -sekiz yaşındaki tüm çocuklar gibi- hayalet hikâyelerine bayılıyordu. Hikâyeleri dinlerken hoplayanlar, zıplayanlar, korkup sıranın altına saklananlar, hiç korkmuyormuş gibi yapıp geceleri ışıkları açık uyuyanlar ve hatta hayaletlerle konuştuğunu söyleyenler vardı.

Okul yolu boyunca hayalet bir aşağı iki yukarı, bir öne iki geriye gidip Yaman'ın etrafında dolandı durdu. Yaman okula girdiğinde bahçedeki çocukların oyunu bir anda durdu, birkaç çocuk önüne bakmadığından birbirlerine takılıp düştü, konuşanlar bir anda sustu. Tüm okul bir hayaletle okula gelen Yaman'a bakıyordu.

Yaman hiç istifini bozmadan sınıfına doğru yürüdü, sırasına oturdu. Tüm çocukların şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi olmuş, ağızları bir karışık açık kalmıştı. Yaman bu ilgiden acayip memnundu. Çaktırmadan etrafı izliyor, arkadaşlarının haline kıs kıs gülüyordu. Arkadaşlarını biraz daha korkutmak istedi ve bir hareketiyle hayaleti hızla bir aşağı iki yukarı, bir öne iki geriye gitmeye başladı. Hayalet, sınıfın içinde çılgınca dönüyor, o yaklaştıkça çocuklar sıraların altına girip çığlık atıyorlardı.

Yaman, öğretmen gelmeden hayaletini çantasına sokması gerektiğini biliyordu. Zil çalar çalmaz hayaletini çantasına yaklaştırıp eliyle içine sokuverdi. Yaman'ın çantasında bir hayalet vardı! O gün derste kimse konuşmadı, Yaman'ın sıra arkadaşı tüm kitap ve defterlerini, hırkasını ve çantasını Yaman'ın çantasının yanına koyup bir set yaptı. Ders bitene kadar sıranın en ucunda bir bacağı kaçmaya hazır şekilde oturdu. Zil çalar çalmaz sınıftaki çocukların hepsi kendilerini dışarıya zor atılabildi. Yaman çantasındaki hayaletiyle yapayalnız kalmıştı.

Sonraki günlerde artık çocuklar hayalet hikâyeleri anlatmamaya başladılar, Yaman'la konuşan pek kimse de yoktu. Yaman okulda sıkıntıdan patlıyordu. Kimle konuşmaya çalışsa karşısındaki çocuk Yaman'ın etrafına bakıyor, hayaleti arıyordu. Kiminle oyun oynamaya gitse oyun bitiveriyordu.

Yaman biraz eğlenmek istemişti ama artık hiç ama hiç eğlenemiyordu. Hafta sonu aklına arkadaşlarıyla eskisi gibi eğlenip gülmek için bir fikir geldi. Odasının kapısına kocaman, "Rahatsız Etmeyin!" tabelası asıp sabahtan akşama kadar çalıştı.

Okul günü kalbi güm güm atıyordu. Çantasında tam on dört hayalet vardı. Sınıfa girdi ve arkadaşlarının sıralarının üzerine küçük kumandalar bıraktı. Tüm sınıf şaşkınlıkla Yaman'ı izliyordu. Yaman sırasına oturdu ve kendi küçük kumandasını da cebinden çıkarıp sırasının üzerine koydu. Düğmeye bastığında çantasında bir şey hareket etmeye başladı. Çocuklar yine çığlıklarla kaçıştı.

-Hey sakın olun. Hepinize birer hayalet yaptım. Hepsi çantamda. Düğmeye basın da biraz oynayalım.

Birkaç dakika içinde sınıfın içinde on dört mekanik hayalet bir aşağı iki yukarı, bir öne iki geriye uçuşuyor, sınıftan kahkahalar yükseliyordu. Siz de hayalet yapmak isterseniz Yaman'ın tarifi hemen aşağıda.

MEKANİK HAYALET TARİFİ:
-BİR OYUNCAK UÇAK
-BEYAZ İNCE BİR ÖRTÜ
-GÖZ, BURUN VE AĞIZ ÇİZMEK İÇİN KALEM
-ÖRTÜYÜ TUTTURMAK İÇİN BANT

İlhami

YAZAN: BÜŞRA ÖZDEMİR
RESİMLEYEN: SEVDENUR ERES
EDİTÖR: TUĞBA ATLI

İlham perisi ülkesinde bugün hava bulutlu mu bulutluydu. Sabah olmuştu olmasına ama peri ailesinin en küçük üyesi olan İlhami hiç ama hiç uyanmak istemiyordu. Annesi kahvaltıda ona en sevdiği çikolatalı çöreklerden yapmış, sıcacık çöreklerin kokusu tüm evi sarmıştı. Ne yazık ki bu bile İlhami'yi yerinden kaldırmaya yetmiyordu. Anlaşılan bugün onun da bir ilham perisine ihtiyacı vardı. Evdeki diğer tecrübeli perilerden yardım istemek yerine, eline telefonunu alıp Perigram'da gezinmeye başladı. Bütün periler çoktan güne başlamış, kahveli ve pastalı hikâyeler paylaşmış, görev yerlerine gitmek için yola çıkmışlardı bile. Burası, büyük bir Peribus toplanma ve dağıtım noktasıydı. Peribus'un en önemli kuralı da buraya zamanında gelmek ve yeterince gülümsemekti.

İlhami, ablasının içeriye girdiğini duymamıştı bile. Tam bir enerji perisi olan ablası, "Yepyeni, harika bir gün başladı, üstelik havanın bulutlu olması da yıldızlı puan demek." dedi ve yine aynı coşkuyla odadan çıktı. Haklıydı belki de çünkü insanlar bulutlu günlerde ilham perilerine daha çok ihtiyaç duyarlardı. İlhami ikna olmuştu ve koşarak kahvaltıya indi. Evdeki herkes kahvaltısını yapmıştı. Hemen hızlıca annesinin çöreklerinden atıştırdı ve ailece Peribus'a doğru yola çıktılar. İlhami'nin gecikmesi listenin sonlarında kalmalarına neden olmuştu. Epeyce bekledikten sonra nihayet sıra İlhami ve ailesine geldi. Görev yerlerini öğrenip servislerine dağıldılar.

Akşam görev bitiminde yine aynı yerde buluşacaklardı. İlhami, serviste ilham vereceği çocuğu tanımak için görev kâğıdını okumaya başladı. Her cümlede sonunda çocuğun yavaş olduğu vurgulanıyordu. Kalkmak için çok yavaş, giyinmek için çok yavaş, çişini yapmak için çok yavaş... Liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Okurken görev yerine geldiğini fark etmemişti, şoförün sesiyle irkildi. Çok hızlı bir şekilde indi çünkü ilham perileri çağırıldıkları yere zamanında ulaşmak zorundaydı. Görevine zamanında gidemeyen periler başarısız sayılıyor ve tekrar görev alanına dönüp yeniden çağrılmayı bekliyordu.

İlhami eve girdiğinde küçük çocuk masasının başında oturmuş, pencereden bulutlara bakıp ödevi için fikir düşünüyordu. Öğretmeni bu hafta onlara, "Bir ilham periniz olsa nasıl görünürdü?" diye bir resim ödevi vermişti. Aniden, sevinçle "Bulduumm!" diyerek resmini çizmeye başladı. İlhami de heyecanlanmıştı. İçinden, "Acaba beni nasıl hayal ediyor?" diye düşündü, "Küçük çocuk önce bir kafa çizdi, biraz büyük çizdi ama olsun, daha sonra kocaman bir ağız ve kocaman bir burun. Kocaman bir burun mu? Yok artık! Fındık gibidir benim burnum!"

Çocuk henüz resmini bitirememişti birden, "Oyun oynamak istiyorum." diye yerinden fırladı. Oyunu kurması, başlaması saatlerini almıştı. İlhami, çocuğa oyunu bittiğinde artık resme geçmesi için fısıldayacaktı ki televizyon açıldı. "İşte şimdi bittik!" dedi İlhami. Akşam olmak üzereydi ve gitmesi gerekiyordu. Galiba İlhami bugün hiç puan alamayacaktı. Tam gitmek üzereydi ki annesinin tiz çığılığı duyuldu. "Hâlâ resmini tamamlayamadın mı?" Çocuk resim çizdiğini unutmuştu bile. Yavaşça televizyonu kapattı ve masaya oturdu. İlhami'nin de yardımıyla, diken diken saçlı tombul bir peri resmi ortaya çıkmış, görev başarıyla tamamlanmıştı. İlhami, kendi resmi ile özçekim yapıp Perigram'ına profil fotoğrafı yaptı. Artık gitme zamanı gelmişti. Akşam evde, diğer aile üyelerinin dağıttıkları ilhamları dinlemek için sabırsızlanıyordu.

VAR MISİN YENİ PROJEYE?

YAZAN: SEHER BOZKURT
EDİTÖR: BEHİCE KAVAK

Paris'in en ünlü sokağı Şanzelize Caddesi'ndeki Disney Store'da 1910 yılında Charles Emile ve Emile Cohl arasında gerçekleşiyor.

Şirket, 28 Eylül 1896'da Paris, Fransa'da Charles, Émile, Théophile ve Jacques Pathé kardeşler tarafından Société Pathé Frères (Pathé Brothers Company) ismiyle kurulmuştur. Yirminci yüzyılın ilk yarısında Pathé, dünyanın en büyük film ekipmanı ve prodüksiyon şirketi ve aynı zamanda fonograf plaklarının büyük bir üreticisi hâline gelmiştir.

Sonunda şirketin tasarım işleri bitirmiştik. Sıra geldi farklı, heyecan yaratacak aynı zamanda da odak noktamız çocuk olacak bir proje gerçekleştirmeye. Sokaklara bir çıkayım, neler varmış bir bakayım derken kendimi sokak duvarlarında çizilmiş karikatürlere bakınırken buldum. O da yetmiyormuş gibi karikatür karakterlerini kendi dünyamda dans ettirmeye başlamıştım bile.

Ardından kendim de dans etmeye başlamıştım tabii. Neyse bir soluklanayım daha bir sürü karikatür var incelemem gereken. Bütün sokakları hopyaya zıplaya, dans ederek gezdim ve sonunda aklımda kalan tek karikatür için geride kalmış iki sokak öteye doğru yol almaya başladım. Ve sonunda dikkatimi çeken karikatürü tekrardan buldum. Aaa, adı da Emile, benim adım ile aynı olduğuna göre bu çok başarılıdır diye düşünmeye başlamadan edemedim. Saatlerce başında bekledim, bekledim... Belki uğrar diye. Ne çare, ortada ne gelen ne de giden var. Ben en iyisi kardeşlerimle konuşayım, araştıralım. Bir gün, bir gün daha, diye diye tam on beş gün on beş saat on beş dakika on beş saniye geçti. Bugün de göremezsem artık pes edeceğim derken bir de ne göreyim! Emile Cohl. Emin olmak adına bir o adama bir de elimdeki resme bakıp bakıp durdum. Tam emin olduktan sonra büyük bir heyecanla atıldım.

-Merhaba Emile Cohl.

Merhaba da siz kimsiniz?

-Ben o çizmiş olduğunuz karikatürlerin hayranıyım. Hatta sizinle 1907 yılında resimler ile ilgili bir görüşme yapmıştık.

-Aaa, şimdi hatırladım, kusura bakmayın. Hatta ben o resimleri çizmeyi ve bu resimlerin teker teker fotoğraflarını çekerek canlı resmi dünyaya tanıttım.

-Müsaitseniz hemen şuradaki Disney Store kafeye geçebiliriz?

-Merak ettim ne konuşacağımızı, geçebiliriz.

-Hikâyeme tekrardan başlayım. Merhaba ben Pathe şirketinin sahiplerinden Emile Pathe. Bu sokakları hep gezdim size denk gelirim belki diye. Sonunda geldim. Yaptığımız araştırmalara göre ilk çocuk animasyonu çocuk filmi çıkaran ve çocukları hayran bırakan bir çizgi film yaratmışsınız bu çizgi film hakkında ne düşünüyorsunuz?

-Bu benim ilk çalışmam ve bir o kadar da ses getiren bir proje oldu. İlk başta bu kadar ses getireceğini beklemiyordum çünkü bu bir ilkti.

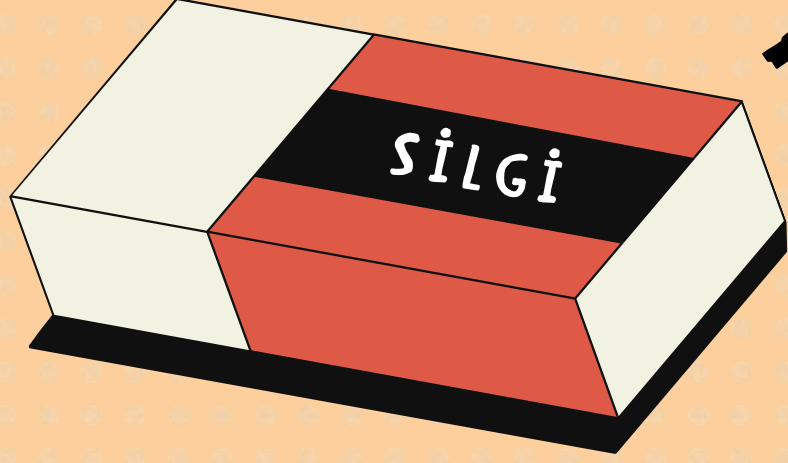

- İkler her zaman güzel olur derler.
- Evet Fantasmagorie sayesinde öğrenmiş olduk.
- Ne zaman çizmeye başladınız?
- Askerliğim sırasında çizmeye başladım.
- Peki bu süreçte eğitim aldınız mı?
- Andre Gill tarafından eğitim aldım.
- Peki bu karikatürleri bir yerlerde yayınladınız mı?
- Çeşitli dergilerde siyasi karikatürlerle yayınladım ve o sırada ün kazandım.
- Çalıştığınız şirketler oldu mu?
- Paris'teki Gaumont Stüdyosunda 1905 yılında çalışmaya başladım.
- Çalıştığınız süreçte yapmış olduğunuz çalışmalarınız nelerdir?
- 1905-1910 yılları arasında ilk animasyon çizgi film Fantasmagori'yi 1908 yılında tamamladım.
- Benim için bunlar yeterli bizim şirkette sizi işe alabilirim.
- Emile Cohl şaşırıldı, bütün bunlar bunun için miydi?
- Tabii ki.
- Hem adımız da aynı, güzel şeyler ortaya çıkaracağımızdan eminim.
- Son bir soru daha .1910 yılını bizimle geçirmek konusunda ne düşünüyorsunuz?
- Uzun zamandır bende şirket araştırması içindeydim. Ortaya güzel ve kaliteli bir şeyler çıkarmak için biliyorsunuz ki çeşitli ekipmanlara ihtiyaç var. Bunu da sizin şirket ile sağlanabileceğini düşünüyorum. Ve birlikte stüdyonun yolunu tuttuk.

ŞİŞİ MAVİ

YUTAN

YAZAN: ZAHİDE NUR CİHANGİR
EDİTÖR: HAVA KANTAR YILDIRIM

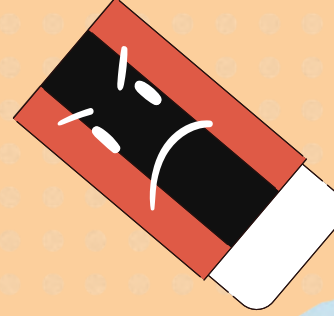
"Dayanılmaz bir gündü, artık öfkemi koyacak yer bulamıyordum. Tüm mavilerden, ama hepsinden nefret ediyordum. Dün yaşadığım olay bardağı taşıran son damla olmuştu. Sîna beni sınıfta bir arkadaşına ödünç vermiş, o da resim dersinde çizdiği mavi gökyüzünü silmek için kullanmıştı. Sabaha kadar sürtünmekten tüm sivrilğim gitmiş, yuvarlak olmuşum, yine de kurtulamamıştım o iğrenç mavilikten. Buna, işte buna hiç katlanamıyordum!"

Biraz daha uyunabilir bir gündü. Kör olasıca ödev aklımdan bir saniye bile çıkmamış olsaydı tabii. Hızla masamın başına oturdum, henüz kuşlar bile uyanmadan. Masama oturur oturmaz, önce Sisi'ye selam verir, hâlini hatırlarını sorardım. O hep aynı şeyden şikâyet eder, söylenirdi.

Sisi benim biricik silgim, tanıdığım en iyi sırdaş ve en iyi silgidir. Bazen isterse dünyadaki her şeyi silebileceğini falan iddia ederdi. Tek kusuru, mavi renkten nefret etmesiydi. O güne kadar bu benim için bir kusur değildi, ne de olsa zevkler ve renkleri...

İşte biraz daha uyunabilir bir günde kalkıp masama oturmuş ve önce Sisi'yi görmek için çantama elimi atmıştım. Her zamanki yerinde yoktu, garipti. Parmaklarım hızlıca çantamın diğer gözlerini dolaştı. Yoktu, tüm odada Sisi'yi aramaya başladım, ta ki yorgunluktan ayaklarıma inen kara suların şıp şıp seslerini işitene kadar. Ama yoktu ne odada ne de evde. Acaba okulda unutmuş olabilir miydim? Tüm hafızamı yokladım, didik didik yokladım.

"Artık dünyaya gücümü ve gününü göstermenin vakti gelmişti. İlk odada zoraki katlandığım nesnelere başladım silmeye. Sildikçe rahatlıyor, sildikçe büyüyordum. En son ressam Van Gogh'a ait dev Badem Çiçekleri tablosundaki tüm mavilikleri sildim. Daha da güçlenmiş olarak pencereden sekerek dünyaya atladım. İşim kolay değildi, fakat ben de kolay lokma sayılmazdım."

Kulağıma gelen şeylerle şaşkına döndüm. Bir grup insan etraftaki mavi eşyaların yok olduğunu iddia ediyordu, TV kanallarında son dakika haberleri ve kırmızı alt yazıları hep bunu yazmaktaydı. O an aklımda dehşet bir şimşek çaktı ve yatağımın başındaki asılı tabloya çevirdim başımı. Güzelim tabloda sadece beyaz badem çiçekleri ve yeşil dalları kalmıştı. Gerçekten olabilir miydi?

O an yaşadığım karmaşanın etkisiyle kendimi sokaklara attım, ayaklarım okula doğru koşuyordu, bir yandan da onu bulmayı umuyordum. Orada değildi, onu bulmalıydım.

AAAAAA!!!

AHH!

"Öyle çok silmiş öyle çok büyümüştüm ki artık yerimden kımlıdayamaz, eskiyi hatırlayamaz olmuştum. Büyüdükçe yeni beceriler kazanmıştım, mesela artık silmek için hareket etmeme gerek kalmamıştı, silmek istediğime bakmam yetiyordu. Bir bakışta mıknaş gibi tüm mavileri bir anda yok ediveriyordum.

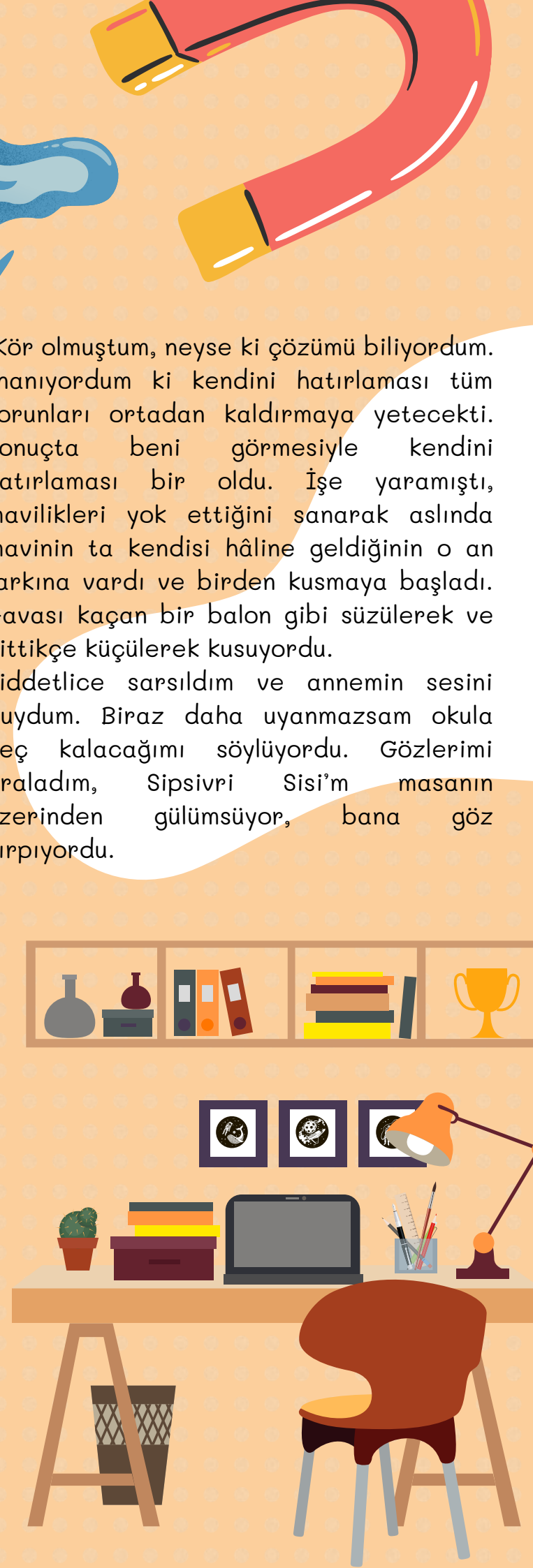
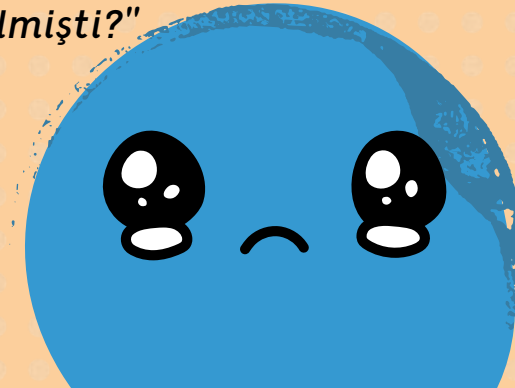
O gün silinecek ne kadar mavi kaldı diye gözümle dünyayı taramaya başlamıştım. Pek bir şey kalmışa benzemiyordu. Artık dünyanın uzaydan görüntüsü bile mavi değildi ve tüm şeffaflığıyla görünüyordu. Karınca sürüsü gibi oradan oraya koşuşturan insancıklar arasında birini gördüm ve bir nefeste kendime çektim. Bu zavallı biricik dostum Sîna'nın ta kendisiydi. Göz göze geldik ve o anda mavi gözleri birden yok oldu. Sîna kör olmuştu! O an hissettiğim pişmanlık koca dünya haline gelmiş ve iki yakamdan beni öyle bir silmişti ki birden kendime geldim. Ne yapmıştım? Her şey nasıl bu hâle gelmişti?"

Olaylar öyle hızlı geliyordu ki dünya birden hareketlenmeye ve endişe solumaya başlamıştı. Henüz kimsenin olayın kaynağından haberi yokken insanların en sevdiği mavi gömlekleri, mavi kır çiçekleri, çocukların mavi bisikletleri bir bir eriyip yok olmaya başlamıştı. Hatta renk erkek bebeklere zimmetlendiğinden, bebekler üstsüz başsız fukaralara dönüşmekteydi. Şiirlerdeki mavilikler bile siliniyor, Şair Nazım motorları nereye süreceğini bilemiyor, insanlar umuda sarılacak bir şiir bulmakta çok zorlanıyordu. Ben ise o sıra büyük panikle Sisi'nin izini sürüyor, olanlara artık birden belirlemekten yorulup sağ omzuma yerleşen dehşetimle şahit oluyordum.

Olaylar hızla karışmaya devam ediyor, Sisi sildikçe siliyor, sildikçe büyüyordu. Bir gün ansızın Akdeniz'in yok olmaya başladığı ve etrafında silgiye benzer dev bir yaratığın boy gösterdiği konuşuluyordu. Yaratık -yani biricik Sisi'm- artık kendini ele vermişti ve tüm dünya bir anda peşine düşmüştü. Denizler yok oluyor, devletler ne yapacağını bilemiyordu. En son Afrika'ya kadar ulaşmış, tamamı mavi olan bir şehri hepten yok etmiş, adeta yutmuştu.

O sırada Sisi öyle büyümüştü ki yere göğe sığmaz, tek bakışta görünmez olmuştu. Tüm sivriği de gitmiş, yuvarlak koca mavi bir top hâline gelmişti. Ona yaklaşmıştım ama gücüm de tükenmek üzereydi.

Kör olmuştum, neyse ki çözümünü biliyordum. İnanıyordum ki kendini hatırlaması tüm sorunları ortadan kaldırmaya yetecekti. Sonuçta beni görmesiyle kendini hatırlaması bir oldu. İşe yaramıştı, mavilikleri yok ettiğini sanarak aslında mavinin ta kendisi hâline geldiğinin o an farkına vardı ve birden kusmaya başladı. Havası kaçan bir balon gibi süzülerek ve gittikçe küçülerek kusuyordu. Şiddetlice sarsıldım ve annemin sesini duydum. Biraz daha uyanmazsam okula geç kalacağımı söylüyordu. Gözlerimi araladım, Sipsivri Sisi'm masanın üzerinden gülümsüyor, bana göz kırpiyordu.

DİNOZORLARI ÖZLEDİM

YAZAN: SEVDE DİLUBA ÜNYELİ
EDİTÖR: TUĞBA ATLI

Her gün, hatta her saat dünyanın dört bir yanından masallar, hikâyeler, anılar yükselir. Yaşlı mı yaşlı bir teyzenin, minik kirpinin ve terk edilmiş evi sarıp sarmalayan sarmaşığın bile anlattıkları bulutların üstünde birikir. Bunları nereden bildiğimi sorabilirsiniz pek tabii, herkes sorar. Hemen cevap vereyim: Ben uykusuzluk çeken, uyumadan önce dinlemek için hikâyeler arayan ihtiyarın biriyim.

Aylardır bulutların üzerindeki hamağında yatıyor ve saatler boyunca mışıl mışıl uyuyorum. Bugün de tam uyuyacaktım ki siz geldiniz. Buyurun, gelin. Bakın, ihtiyar toprak civcivlere hikâye anlatıyor. Oturun da benimle bu hikâyeyi dinleyin.

“Bundan binlerce yıl önce, etrafta gördüğünüz hiçbir şey buralarda yokken ben vardım. Üzerimde sizin gibi minik civcivler değil, küçük dinozor yavruları oyunlar oynardı. Devasa ağaçlar, kilometrelerce uzanan sarmaşıklar, çiftlik evinden bile yüksek eğretti otları kökleriyle bana tutunurdu. Omuzlarımda çok yük vardı. Kocaman dinozorların adımlarıyla tir tir titrer, kükrediklerindeyse yüreğim ağzıma gelirdi. Tabii o zamanlar çok daha gençtim. Korkmasına korkardım ama onları çok severdim.

Bir gün küçük dinozorlara masal anlatırken başımın üstünde bir ışık gördüm. Önce yıldız kayıyor sandım, oysa hızla yaklaşıyordu. Her şey bir anda oldu. Kontrolünü kaybetmiş bir meteor, kazara atmosfere girmiş ve tüm hızıyla dostum denize çarpmıştı. Her yerden görülen ve duyulan kocaman bir patlama oldu. En büyük dinozor adımlarının bile sebep olamayacağı kadar şiddetle sallanıyordum. Bir o tarafa bir bu tarafa savrulurken, ağaç köklerine, böceklere ve içimde yaşayan onlarca canlıya sıkıca sarıldım. Üzerimdeki dağlar, vadiler yıkılıyordu. Dinozorlar kaçmak için uğraşıyordu. O an bacaklarımın olmasını diledim çünkü hiçbir yere gidemiyor ve titrememi durduramıyordum.

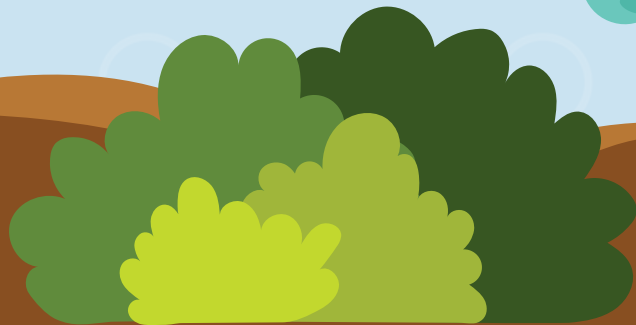
Deniz de benim gibi sallanıyor, etrafa sular saçıyor, büyük dalgaları bana çarpıyordu. Herkes o kadar korkmuştu ki işler daha karışık hâle gelmişti. Volkanik dağlar korkularından ağlamaya başladı, gözyaşları çok sıcaktı. Bu böyle saatlerce sürdü. Gökyüzünü simsiyah bulutlar kapladı. Dağlar gibi bulutlar da ağlıyordu. O kadar üzülmüşlerdi ki gözyaşları yakıcı bir hâl almıştı.

Günlerce güneşi göremedik. Güzel eğretti otları, hoş kokulu minik çiçekler, hatta o kocaman ağaçlar bile güneşin yokluğuna alışamamış, solmaya başlamıştı. Hayvanlar saklanmış ve Dünya hiç olmadığı kadar sessizleşmişti. Sonra zaman geçti ve bir gün güneşi yeniden gördük. Ağaçlar, çiçekler ve diğer bitkiler yeniden yeşerdi. Zor oldu ama dünya yeniden iyileşti. Hayvanlar teker teker saklandıkları yerden çıktı. Deniz, dağlar ve bulutlar sakinleşmişti. Eski dostlarımin iyi olduğunu görmek çok güzeldi. Gözümse hep dinozorları arıyordu. Gördüğüm herkese nerede olduklarını sordum. Ne yazık ki onları bir daha göremedim, gören birine de rastlamadım. Yine de onları çok özledim.”

İhtiyar toprak her gün böyledir. Gerçekten tüm bunları yaşamış mıdır yoksa uydurur mu bilen yok. İnanmayan denize sorsun der ama deniz sorulara cevap vermez, daima sessizdir.

Siz buradasınız diye uyumadım. Misafiri iyi ağırlamayı bilecek kadar görmüş geçirmiş biriyim elbet. Siz gider gitmez bir hikâye daha dinlemeye başlayacak ve gözlerimi kapatacağım. Güneşli bir günde en büyük ve en pofuduk buluta dikkatle bakarsanız beni görebilirsiniz. Belki bir gün siz de uykusuzluk çeker, yollara düşersiniz ya da evinizde rahat rahat oturmayı tercih edersiniz. Seçim sizin.

ROAR

ROAR

BAY OGGY NEREYE KAYBOLDU?

YAZAN: ELİF ÖZDEMİR

EDİTÖR: RUKİYE GAZİ KOÇAK

Burası; arıların vızıldadığı, kanaryaların uçtuğu, yasemin çiçeklerinin kokularını her tarafa yaydığı Concorde Meydanı. Gergin olduğum zamanlar buraya gelir çimlere uzanıp sağlıklı kararlar vermeye çalışırım. Bugün yine Meydanın her tarafında dikili Huş ağaçlarından birinin altında uzandım ve çimlerin yeşil rengini ayakkabımın her yanına yaymasını izledim.

Dünden bu yana Bay Oggy'yi hiçbir yerde görmemiştim. Onun için telaşlanmaya başlasam iyi olacaktı. Bay Oggy en yakın arkadaşımıdır. O yanımda olunca kendimi güvende hissederim. Onunla bütün gün parklarda gezip sohbet ederiz. O çok iyi bir dinleyicidir. Bazen ikimiz de susarız hiç konuşmadan öylece otururuz. Beraber gezmekten de büyük keyif alırız. Nereye gitsem benimle gelir, hiç söylenmez. Ta ki düne kadar.

Çalkalanmış gazoz gibi stresten her an fıskırabilirdim. Bay Oggy'yi bulamamak beni çok tedirgin ediyordu. Onu bulabileceğim her yere baktım. Görebilecek herkese sordum. Sanki bir sis bulutu gelmiş şehri kaplamış ve giderken Bay Oggy'yi de alıp gitmişti. Çimlerde yuvarlanırken aklıma sabah postasında okuduğum haber geldi.

-Paris sokakları artık çok daha güvenli. Özel dedektif François Vidocq ve ekibi suçlulara gizlenecek yer bırakmadı.

Suçluları bulan Bay Vidocq belki Bay Oggy'yi bulmama da yardımcı olabilirdi. Dedektifi bulup yardım istemek için polis merkezine gittim. Beklemeye başladım. Bekledim, bekledim, bekledim.

Nihayet yarasalar ve galagolar mağaralarına döndüğünde, Bay Vidocq da polis merkezine dönmüştü. Gazetedeki fotoğraflarına hiç benzemiyordu. Polislerin aralarındaki konuşmalarından anladım gelenin dedektif olduğunu. Sonuçta o bir kılık değiştirme ustasıydı. Bay Vidocq'un yaptığı iş bende öylesine hayranlık uyandırdı ki Bay Oggy'nin kaybolduğunu bir anlık unuttum.

Hemen Bay Vidocq'un yanına gittim ve nefes almadan aklıma gelen tüm soruları arka arkaya sormaya başladım.

-Yavaş ol evlat! Burada soruları ben sorarım.

-Affedersiniz efendim.

-Adın ne?

-Luis.

-Söyle bakalım Luis beni neden arıyorsun?

Karşımda duran 1.90 boylarında oldukça kilolu, kıvrıkcık saçlı adam yüzünden biraz kekelemiş olabilirim.

-Şeeeeey, en yakın dostum Bay Oggy'den 1 gün 14 saattir haber alamıyorum. Hayatından endişe ediyorum. Onu bulmama yardım edebilir misiniz?

-Ücretimi ödersen neden olmasın?

-Bu sorunu çözebileceğimi düşünüyorum. (Umarım sevgili dayımdan aldığım paralar işimi görür.)

-Şimdi, Bay Oggy'yi tarif et bakalım.

Bay Oggy'yi tüm ayrıntılarıyla tarif ettim.

-Evlat Bay Oggy için bu ücreti vermek istediğine emin misin?

-Efendim, Bay Oggy benim en yakın dostum. Onun için tüm birikimimi harcayabilirim.

-Oturup laklak yapacak vakit yok evlat. Dostunu bulmak istiyorsan peşimden gelmelisin.

Polis merkezinden koşar adımlarla çıktığı ben de nefes nefese Bay Vidocq'un peşinden dışarı çıktım.

-Efendim Fransa'da sizden başka özel dedektif var mı?

-Bu işi yapan ilk ve tek kişi benim evlat. Ben ve yetiştirdiğim ekibim bu işin en iyisiyiz.

-Peki suçluların yüzünü nasıl hatırlıyorsunuz?

-Evlat, Fransa'da suçluların yüzünü benden iyi hatırlayan yoktur. Bir gördüğümü bir daha unutmam imkânsız. Teşkilatta bana "rakun hafızalı" derler. Hadi ama evlat beni çok oyalama. Dostunu en son gördüğün yere gidelim.

-Son bir soru efendim. Suçluların gizlendiği yerleri nasıl bu kadar kolay bulabiliyorsunuz?

-Bu işin içinden geldim ben. Yıllarca asker olarak çalıştım. Emekli olunca da en iyi bildiğim işi yapmaya devam etmek istedim. Polis teşkilatına yardımcı olmaya başladım. Suçluları çok iyi tanıyan birinin onları kolayca bulmasından doğal bir şey olamaz.

Evet şimdi senin şu küçük dostunu bulmaya odaklanalım. Onu senden almak isteyen birileri var mı düşün bakalım.

-Aslında Bay Oggy çok pahalı bir geyik böceğidir.

Etrafımdaki herkes onun bu kadar çok para ettiğini duyunca şaşırıyor. Ama ben onu hiçbir zaman satmayı düşünmedim. Çünkü o benim en yakın dostum. Her zaman benim yanımda. Dostumu para karşılığı vermek bana doğru gelmiyor.

-Aferin evlat ben de hayvan dostlarımızın parayla satılmasını doğru bulmuyorum. Şimdi dostunu bulalım.

Bay Vidocq; ailemdeki herkesle, evimizde çalışan tüm görevlilerle konuştu. Bay Oggy'yi bana hediye eden Afrika büyükelçisi sevgili büyükbabamdan önemli bilgiler edindi. Tabii ben de. Bu görüşmelerden sonra iki gün boyunca dedektiften haber alamadım. Bu sırada suç dünyasından, zavallı hayvan dostlarımızı para karşılığı alıp satan insanlarla, görüşmüş. Araştırmasının ardından yanıma geldi ve Bay Oggy'yi de beraberinde getirdi. Onu nasıl bulduğunu sorduğumda meslek sırlarını daha fazla paylaşamayacağını söyledi.

En yakın dostuma kavuşmuş olmak benim için yeterliydi.

Tarihte ilk özel dedektiflik bürosu 1830'lu yıllarda asker emeklisi Eugene François Vidocq tarafından Ticaret ve Sanayi İçin Evrensel İstihbarat Bürosu adıyla kuruldu. Bay Vidocq ticari hayatın yanı sıra kriminalistik alanlarda da polis teşkilatına yardımcı oldu. Bazı vakalarda ayak izlerini alçılıyıp kime ait olduğunu buldu.[1]

[1] Kaynakça: COŞKUNER, T., (2022), Sen Yokken Neler Neler Oldu?, Cezve Çocuk

DINO BUS

YAZAN: ALİ KILIÇ
EDİTÖR: SEVDE KILIÇ

- Dinobüs birazdan hareket edecek. Ne olur, inadı bırak sen de gel!
- Ben hiçbir şeyden korkmam Histeriks. Ayrıca annem seninle konuşmamı istemiyor.
- Ya söylediklerim doğruysa ya gök taşı gerçekten Dünya'ya çarparsa? O zaman ne yapacaksın?
- Böyle şeylerle uğraşmak yerine, sen de diğer dinozorlar gibi davransaydın, binlerce ağacı birlikte devirmiş olurduk.
- Yapma Obezinasarus! Dünya'ya sadece ağaç yapraklarını yemek için gelmedik. Evet, burada bir görevimiz vardı ama hemen dinobüse binip dünyadan uzaklaşmazsak çok kötü şeyler olabilir.
- Biz sadece ağaç yapraklarını yemiyoruz Histeriks. Yusufçuk böceğini reçineye batırıp kolye yapacağına tadına baksaydın, sen de diğer dinozorlar gibi güçlü olabilirdin. Ayrıca o kafadaki şey çok komik.
- Ben, o kafamdaki "şey" sayesinde fark ettim göktaşını, diğer dinozorlar gibi olmak istemediğim için!

Herkes gibi olmak dünyadaki en sıkıcı şey olmalı! Eğer çok meraklı bir dinozorsanız sürekli içinizden soru sormak geliyorsa ve henüz yetişkin değilseniz acilen birazdan kalkacak dinobüse binip bu dünyadan uzaklaşmanız gerek. Nereye gittiğimizi bilmediğimiz bir yolculuğa çıkıyoruz. Tek bildiğimiz; büyük bir gök taşının Dünya'ya çarpmak üzere olduğu.

Size bu hikâyenin bütün ayrıntısını anlatmak isterdim ama maalesef yetişkin dinozorlar genelde kendilerine soru sormamdan hoşlanmıyor. Sorduğum soruları "Bunlar, yetişkinlerin konuşacağı şeyler." diyerek geçiştirdikleri için onları kendi aralarında konuşurlarken gizlice dinlemek zorunda kalıyorum.

Büyüklerden öğrendiğim kadarıyla yaklaşık yüzlerce yıl önce gelmişiz dünyaya. Benim hiç görmediğim Dinoptün isimli bir gezegende yaşıyormuşuz eskiden. Nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama Dünya'ya neden geldiğimizi anlatayım kısaca.

Dünya insan adında yeni bir canlıyı misafir edecekmiş. Biz dinozorları da burayı yaşanabilir bir hâle getirmek için çağırmışlar. Bizden başka canlılar da var dünyada.

Hep birlikte binlerce yıl burada yaşayıp doğayı harekete geçirmişiz. Yıllardır dinozorların yediği ağaçlar sayesinde insanın yaşayabileceği alanlar açılmış. Yani kısacası; insanın Dünya'da güzelce ağırlanabilmesi için yapılan dünya kadar hazırlığa yardımcı olmak için buradayız.

Gelin görün ki, ben bu hazırlık aşamasında asla diğer dinozorlar gibi olmadım. Obezinasarus gibi sayısız ağaç yaprağı kemirmek, avlamak için yusuçuk böceklerini kovalamak bana göre değildi. Ben, hep gözlem yapmayı ve Dünya'yı keşfetmeyi seçtim.

Yaptığım gözlemler işe yaradı ve Dünya'ya giderek yaklaşan başka bir gezegen keşfettim. Adı Topiter. Gezegeni ben keşfettiğim için ona bu ismi ben verdim. Nedenini duyunca çok şaşıracaksınız. Bu dev gezegenin içerisinde gök taşı ile top oynayan dev topikler yaşıyor. Evet evet, yanlış duymadınız. Topiter, çok büyük bir gezegen ama Dünya'dan çok uzakta olduğu için sadece gözlem aletleri ile görebiliyorum. Mesela; bizdeki en büyük dinozor topiterdeki en küçük topiğin yanında karınca kadar küçük kalır.

Birbirinden kıymetli gözlem araçlarım sayesinde, günlerce Topiter gezegenini ve topikleri gözlemlerim ve bir gün çok ilginç bir şey oldu. Olağan top müsabakasında topikler arasında büyük bir kavga çıktı. Çok sinirlenen bir topik, eline aldığı gök taşı topuna tüm gücüyle tekme atarak havaya fırlattı. Uzay boşluğundan süzülen o gök taşı da günlerdir Dünya'mıza yaklaşıyor ve giderek büyüyor.

Ben topiklerin fırlattığı topu, yani gök taşını fark edeli tam bir ay oldu. Şu an kendi gözlem araçlarımla görebildiğim bu göktaşını çok yakın zamanda diğer dinozorlar da görebilecekler.

Yaptığım hesaplamalara göre gök taşı Dünya'ya yaklaştığı zaman önce güneşin ışığını keseceği için burası yaşanmayacak kadar soğuk bir yer olacak. Çarptıktan sonra olacakları düşünmek dahi istemiyorum.

Gök taşını fark ettiğim günden beri, bana inanan diğer dinozorlarla birlikte geliştirdiğimiz dinobüse olabildiğince fazla kişiyi bindirebilmenin yollarını arıyoruz. Şimdi gök taşını görmedikleri için bana çok az inanan olsa da daha da yaklaştığı zaman binmek için dinobüs arayacaklarından eminim.

Gök taşı dünyaya çarptıktan sonra insanlar için yaşanabilecek bir yer kalır mı bilmiyorum ama olur da kalırsa diye insanlar için bir sürpriz hazırladım. Bazı ağaç köklerinden akan bir sıvı fark ettim. Bu yapışkan sıvı, uzun süre altındaki nesneyi bozulmadan muhafaza edebiliyor. Dünyada iken bulduğum dinozor dişlerini, boynuzlarını, kemiklerini gördüğüm zaman üstlerine bu reçinelerden döküyorum. Bu sayede belki insan, Dünya'ya yaşamak için geldiğinde hiç bozulmamış bu eşyaları bulur ve bizlerden haberdar olur.

İnsanla tanışmayı çok isterdim ama birazdan dinobüsümüz kalkıyor. Umarım, gök taşı çok büyük zarar vermez ve dünyaya yeniden gelebiliriz.

Dinobüs dünyadan uzaklaştıktan çok kısa bir zaman sonra topiklerin attığı göktaşı dünyaya çarptı. Dinozorların içinde yaşadığı kara parçasını küçük kıtalara ayırdı. O günden sonra ne dinobüsü ne de Topiter gezegenini bir daha gören olmadı. Ama insanlar, Histeriks'in bıraktığı reçine altındaki kemikler ve dişler sayesinde, dinozorlar hakkında çok faydalı bilgilere ulaştı.

EN İYİ FİKİR NEREDE ARANIR?

YAZAN: SEVDE DİL RUBA ÜNYELİ
EDİTÖR: FATMA TULİN

-Of, of! Hiçbir şey bulamıyorum işte!
Ocaktaki çorbayı karıştırırken neşeli bir şarkı mırıldanan annesi, Pıtır'a döndü. Akşama düş çorbası vardı. Çorbanın her yanı saran dumanı, ikisinin de gözlerini yaşartıyordu.

-Neyi bulamıyorsun bakalım, minik günışığım?

-Fısıltı dersinin hocası bir sunum yapmamızı istedi ama konu vermedi. Ne istersek anlatabilirmişiz. Ödevimi haftaya hazırlamış olmalıyım ama ne anlatacağımı bulamıyorum.

-Şu ilham perisine de bak! Fikir bulamıyorum deyip duruyor. Fikir her yerdedir, unutma. Haydi bakalım Pıtır, çorba hazır, şimdi kalk da sofrayı hazırla.

Pıtır sofrayı hazırlamaya başladı. Gün boyunca düşündü. Rüyasında bile fikirlerin peşinde koşup durdu. Hangisine elini uzatsa o buhar oldu, uçtu. Sabah odasını toplarken, kahvaltı yaparken, okula doğru yürürken, hatta derslerde bile düşündüğü tek şey, yakalayamadığı fikirlerdi.

İlk ders, peri tarihiydi. Diş perileri ile yaptıkları Umut Dağı Antlaşması'nın maddelerini işliyorlardı. "Acaba tarih dersinde işlediğimiz birini mi anlatsam?" diye aklından geçirdi. Mesela su perileri ile orman perilerini barıştıran ilham perisi Rayiha'yı anlatabilirdi.

Dersten sonra, biraz hava almak için İlham'la bahçeye çıktılar. Bir yandan uçuyor, bir yandan da fısıltı dersinde ne anlatacaklarını konuşuyorlardı. Aslında daha çok İlham konuşuyordu. Büyük ilham perisi I. İlham'ın hayatını anlatacaktı. Onun ilham perileri ülkesini nasıl kurduğundan ve ne kadar iyi bir yönetici olduğundan heyecanla bahsetmeye başlamıştı bile. O sırada yanlarına Polen geldi, o da konusunu seçmişti.

-Ben de pembe peri tozunun nasıl üretildiğini anlatacağım. Geçen yaz kuzeydeki Bulutlu Kent'e gitmiştim. Orada yaşayan teyzem, ülkedeki en iyi peri tozunu üretiyor. Diş perileri ve su perileri bile ondan peri tozu almaya geliyor. Yaz boyunca teyzemden bir sürü şey öğrendim. Peri tozu hangi koşullarda yetiştirilmeli, nasıl toplanmalı, ne kadar tüketilmeli ve daha neler neler...

Ders zilinın çalmasıyla sınıfa geçtiler. Sınıftaki diğer periler de sunum ödevinden bahsediyordu. Neredeyse herkes, konusunu seçmişti. Pıtır, arkadaşlarının bulduğu konulara hayran kalmıştı. O da böyle güzel bir konu bulmak istiyordu. Bunun için düşünmeye devam etti. Hatta Fen dersinde, "Fikir zehirlenmesi aşısını bulan periyi mi anlatsam?" diye düşünmekten dersi dinleyemedi.

Öğle arasında yemekhane epey gürültülüydü çünkü aşçı mırıldanan mantı ve dokuzuncu senfoni şerbeti yapmıştı. Şerbetle mantının kokusu birbirine karışıyordu, manolya ve baharat. Bunca sese ve kokuya rağmen Pıtır'ın duyduğu tek şey kafasının içinde, "Beni anlat, beni!" diye bağıran fikirlerdi.

Pıtır, her gün okuldan eve uçarak giderken, Peri Konseyi Kulesi'nin önünden geçiyordu. Göğe kadar uzanan kule, her zamanki gibi o gün de kalabalıktı. Yanından geçtiği perilerden biri, okuldan yeni mezun olmuştu. Onun yol arkadaşı, torbasından kendisi için hangi işin çıkacağını merak ediyor, bir diğer periye çalıştığı insandan şikâyet ediyordu. Buraya da ilham verdiği insanı değiştirmek için gelmişti. Oysa bu hiç de kolay değildi. Konseyi ikna etmesi gerekiyordu. Pıtır, bununla ilgili bir sunum yapabileceğini düşündü. Birbirlerinden şikâyetçi olan insan ve perileri anlatabilirdi.

Önce çok parlak gibi görünen bu fikir, zamanla ışıltısını yitirdi. Bunun gibi onlarca haber zaten her gün gazetelerde yer alıyordu.

Günler geçti. Her geçen gün Pıtır'a yeni fikirler verdi ama hiçbiri de aradığı o parlak fikir değildi. Önce zihninde ateş böcekleri gibi uçuşan birkaç küçük fikir ışığı yanıyor, zamanla sayıları artıyor ama sonra bu fikirler ışıltılarını kaybedip yok oluyordu.

Neredeyse gece yarısıydı. Çoktan uyumuş olmalıydı. Sunumu yapmasına yalnızca saatler kalmıştı ve daha ne anlatacağına bile karar verememişti. Pes etmek üzereydi ki bir fikir zihnindeki karanlıkta süzölmeye başladı. Pıtır düşündükçe ateş böceğine benzeyen küçük fikir büyüyor, parlak bir hâl alıyordu. "Bir fikir nerede aranır?" diye fısıldıyordu. Pıtır anlatacağı konuyu bulmuştu. Bir fikri nasıl aradığını anlatacaktı. Tabii bir de ilham perilerinin bile fikir bulmakta zorlanabileceğini...

HUYSUZ AŞÇI

YAZAN: SEÇİL DENİZ
EDİTÖR: DUYGU ÜNAL

İlkbaharın serinliğinin en çok hissedildiği yerdir burası. Göz alabildiğine denizin mavi suları uzanır. Sağ tarafını bir dağ parçasına yaslayıp güvene alırken sol tarafı tamamıyla açıktır börtüğe böceğe. Dallarında sabah ezanıyla beraber kuş sesleri uyandırır. Hışıır hışıır dalgaların, gürültüyle getirdiği tuzlu deniz kokusu burnunuza işlediğinde, huzur içinde yaşadığınızı hissedersiniz.

Sabah saat 06.00'da başlar mutfağın telaşı. Kuki uyanır uyanmaz çayın altını yakar. Sonra elini yüzünü yıkar. (Laf aramızda aşçı olan annesi biraz aksidir de.) Bir yudum çay olmadan güne başlayamaz. Aksi olduğu kadar da çok marifetlidir. Pastaları, çörekleri, çorbaları, özellikle balık yemekleri çok lezzetlidir. İddia ediyorum ki nereye giderseniz gidin böyle lezzetli balık kesinlikle yememişsinizdir.

Genellikle, tatile gelenlerin uğrak yeridir bu lokanta. Yemek yemeye gelenler bütün gün gezip yorulduğu için mi lezzetli gelir yemekler, yoksa sahiden elleri lezzetli midir bu aksi aşçının? Bunu bir türlü çözemedim. Bana da hep çok yorgunken denk geldi yemeklerini yemek. Çünkü son zamanlarda çok yoruluyorum. Hanım da biraz gergin.

Beni protesto etmek için greve başladı. Neymiş efendim çoraplarımı sürekli ortaya atıyormuşum. Bir yumurta dahi kırılmıyormuşum. Kırmaz olur muyum? Dün akşam on tane yumurta kırdım. Yere düşürmüş de olabilirim. Sonuçta kırıldı. Bende lokantaya daha sık gelir gider oldum. Dostum Kuki ile de arkadaşlığım bu şekilde başladı. Dostluğumuz sayesinde annesi ile tanışacak ve lezzetli yemeklerinin sırrını öğrenebilecektim.

Günler, günler sonra annesi bizimle aynı masaya oturdu. Önce ellerini inceledim. Hiç de maharetli ellere benzemiyordu. Bir demir ustasının elleri kadar kaba, bir çiftçinin elleri kadar nasır doluydu. Tüm konuşmalarını denize bakarak yaptı. Yemeklerle ilgili sorularım hep hava kaldı. "Tuz var mı?" sorusunu dahi cevaplamadı. Soruyorum size tuzsuz yemek olur mu? Fakat bizim aksi, huysuz aşçı "Tabi ki yemekte tuz var." bile diyemedi.

Ve bir gün gizlice mutfağa girmeye, bir köşeye saklanmaya, yemek yaparken onu izlemeye karar verdim. Kesin büyükannem gibi iki Felak, bir Nas okuyup lezzetli yapıyor ya da tüm sırrı taze ürünler kullanmasında. Neyse konuyu dağıttım. Ne diyordum az önce? İlkbaharın serin bir sabahında kuşlar cıvıldarken saat tam 05.50'de gizlice mutfağa girerek verdiğim kararı uyguladım. Önce tüpün arkasına saklandım olmadı. Sonra serin diye buzdolabına girmeye çalıştım. Bu da çok saçma oldu, derken ayağım takıldı ve terekteki tüm tavaları şangır şungur düşürdüm. Arkama bakmadan kalbim bir serçe yavrusu gibi çarparak koşup gözden kayboldum. Akşam ise sabahki gürültüyü, dağınıklığı yapmamışım gibi yemek yemeğe gittim.

Ben sipariş vermek için Kuki ile konuşurken bizim aksi aşçı kepçesi elinde pencereden bana bakıyordu. Bir yandan da kepçeye dönüp bir şeyler söyledi. Çocukken mahalleden Samet ve Ahmet ile ağız okumaya merak salmıştık. Böylece birçok şeyi okumayı çözmüştüm. Ama kepçeye ne dedi bir türlü anlayamadım.

Bu kasabanın belediyesine atanalı henüz altı ay olmuştu. Büyük sırrı artık öğrenmeliydim. Bunun için belediyeye bir yemek yarışması projesi sundum. Projem olur aldı. Lakin huysuz aşçımız kayıt yaptırmamıştı. Önce Kuki'yi ikna etmeliydim. Neyse ki Kuki annesi gibi huysuz değildi ve küçük bir ikna çalışmasıyla, yani on beş dakikada falan konuyu hallettim.

Yarışma günü geldi çattı. Bizim huysuz aşçı beni jüride görünce ayakları önce geri geri gitti. Kuki koluna girip kulağına bir şey fısıldayınca ilerledi.

Kalbim yerinden fırlamak üzereydi. Huysuz aşçı bana bakıp, “İzle ve gör.” dedi. Sonra denize dönüp “Mopeloo mopelooo, bonitooo, bonitoooo,” dedi. Birden ışıltı ışıltı, etlice bir palamut denizden çıkıp herkesi selamladı. Huysuz aşçının önüne düştü. O an ağızımı zor topladım. Çünkü iki metre açılmıştı. Huysuz aşçı sonrasında çorbayı yapmaya başladı. Pür dikkat onu izliyordum. Kepçeyi çorbaya daldırdı, çıkardı, havaya kaldırdığında kepçede iki çift göz belirdi ve kepçe konuşmaya başladı.

- Bir kaşık tuz, biraz daha soğan ekle. Maydanozları da ince ince kıy. Bunu sürekli söyletme bana. Limonu sakın unutma.

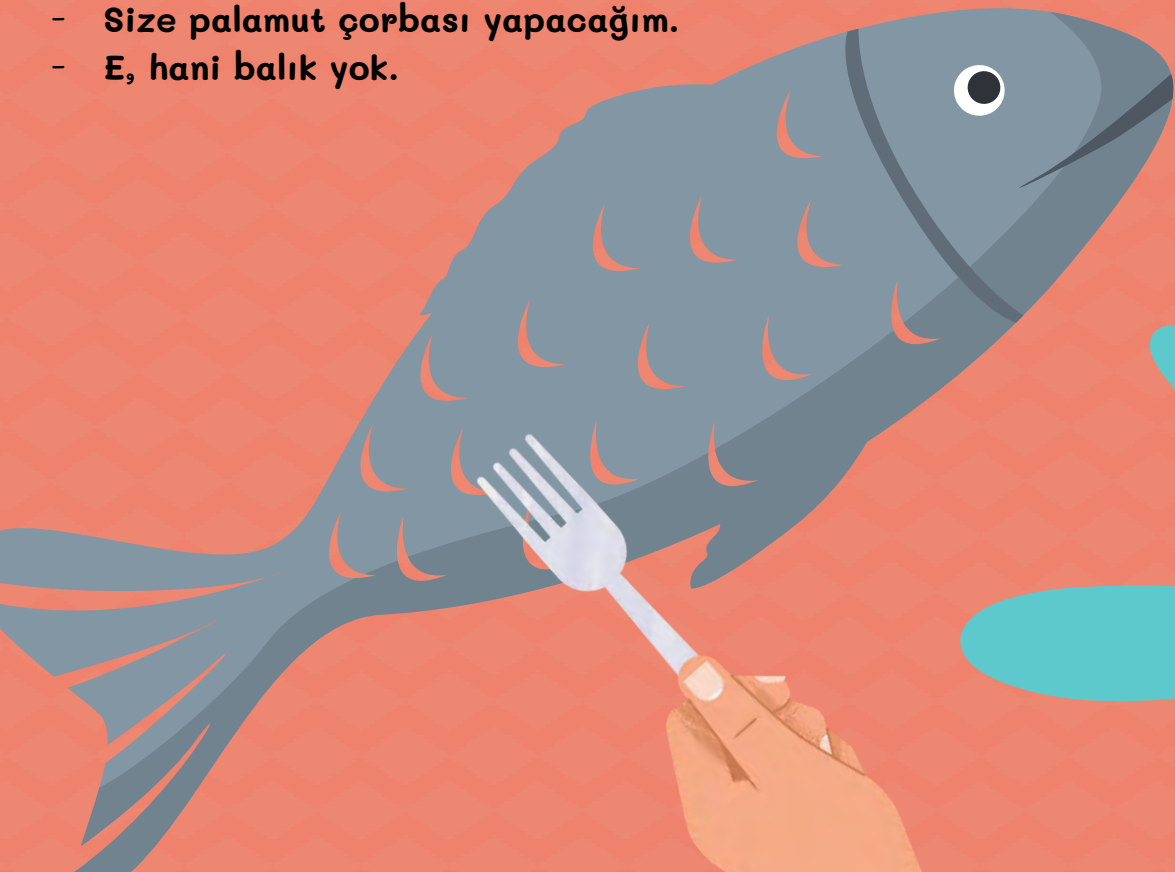
Yorgunluktan hayal görüyor olmalıydım. Gözlerimi ovuşturdum. Hayır hayır kepçe huysuz aşçıya tarifler veriyordu. Ve bunu ben hariç kimse yadırgamıyordu.

¾ Çözdüm! Çözdüm sonunda senin sırrını çözdüm! Pencereden bana bakarken kepçeyle konuştuğun doğruymuş!”

İlk yarışmacı Dürdane Teyze idi. Bize zeytinyağlı enginar kalbi yaptı. Eh işte fena değildi. Benim asıl hedefim huysuz aşçıydı. O yüzden Şevki Amca'nın yaptığı şevketibostan dahi dikkatimi çekmedi.

Sıra dostum Kuki'nin annesi huysuz aşçıya gelmişti. Önündeki masada geçen gün konuştuğu, evet evet bence konuştuğu kepçe ve mavi tavadan başka bir şey yoktu. İkinci jüri ilk sorusunu sordu.

- Hani malzemelerin, ne yapacaksın bize?
- Size palamut çorbası yapacağım.
- E, hani balık yok.

Birden kahkahalar yükseldi. İnsanlar bana gülüyordu.

- Ne sırrı? Ne sırrı?

Kuki yanıma yaklaştı. Elinde de gözleri ve ağızı olan o kepçe vardı. Çok korkmuştum. Kuki kepçeyi bana uzattı.

- Senin sorularının cevabı bu kepçede. O artık senindir.

Huysuz aşçıya yemekleri öğreten şefi, meğer ona denizlere hükmetme gücü ve tarif veren bir de kepçe yadigâr bırakmış. Şefin öğrettiği gibi denize ne zaman Rusça olarak “Mopelo (deniz) bonito (palamut)” dese deniz onu anlar ve hemen en lezzetlisinden bir palamut gönderirmiş. Ve yadigâr sihirli kepçesi de yaptığı yemeklerin tadını, tuzunu kontrol eder, ona tarifler verirmiş. Bunu o yöredeki herkes de bilir, hiç yadırgamazmış.

Yarışmadan sonra neler mi oldu? Neler neler olmadı ki...

Huysuz aşçı ile yarışmadan sonra çok iyi iki dost olduk ve kepçesini bana hediye etti.

¾ Ben fazlasıyla yaşlandım, yadigârım artık senindir.

Belediyeden istifa ettim ve lokantaya ortak oldum. Aramızda kalsın, sihirli kepçede bizim huysuz aşçının huyundan suyundan kapmış birazcık. Çoğu zaman bana zorluklar çıkarıyor, tarifleri eksik veriyor, beni müşterilere karşı mahcup ediyor ama olsun. Zamanla huysuz aşçımız gibi o da bana alışacak. Çünkü ben ona çokooktan alıştım. Şu an olmak istediğim yerde, sevdiğimle, sihirli kepçemle sevdiğim işi yapıyorum ve çok mutluyum.

ACEMİ İLHAM PERİSİ

YAZAN: TUĞBA ATLI
EDİTÖR: SEVDE DİLİRUBA ÜNYELİ

Fikri Bey, Nüfus Müdürlüğü'nde memurdu. Ek gelir elde edebileceği bir iş arayışındaydı. Bunun için boş kalan tek zamanı geceleriydi. Memuriyeti sebebiyle bu iş gizli kalmalıydı.

Doğuştan gelen gizli bir yeteneği olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden ilginç bir meslek seçti. Peki, Fikri Bey'de böyle bir yetenek vardı da neden memurdu? Kimse bu yeteneğin farkına varmadı mı?

Aslında ilkokulda, 23 Nisan şiiri yazarken sıra arkadaşına ilham vermişti. Buna şahit olan öğretmeni, yeteneğini keşfedip ailesine anlatmıştı. Geleneksel yapıda olan ailesi bunu pek ciddiye almadı. İlham periliği diye meslek mi olurdu? Sigortalı bir işi olması için onu memuriyete yönlendirmişlerdi ama artık bu yetenek gizli kalmamalıydı.

Telefon tiz bir sesle çaldı.
—Efendim buyurun, Periler Genel Müdürlüğü. Ne dediniz? Çağan Irmak son filminde tıkanı mı? Kısaca anlatır mısınız, ne oldu? Tamam, hemen birini gönderiyorum.

Sekreter; köşelere doğru sivrileşen siyah çerçeveli gözlükleriyle, hacimce yüzünden dört kat daha büyük görünen şöyle bir topladığı kızıl, kıvrıkcık saçlarıyla konuşmasının bitmesini bekleyen Fikri Bey'e döndü.

—Buyurun, ne istemiştiniz?

—Merhaba, bu benim İPSS (İlham Perileri Seçme Sınavı) sonuç belgem. İşe nereden ve nasıl başlayacağım, yardımcı olur musunuz?

—Tabii, şöyle oturun lütfen. Hemen bilgileri hazırlayıp sizi yönlendireyim.

Az önceki konuşmaya şahit olan Fikri Bey çok heyecanlandı. Acaba Çağan Irmak'a yardıma beni mi gönderecekler, diye heveslenmişti. Beklerken aklından türlü film senaryoları geçmeye başlamıştı bile.

İlk işi için gerekli bilgileri alan ilham perisi Fikri Bey, havanın kararmasıyla birlikte adrese gitti. Hafif rutubet kokan iki katlı eski ahşap evin bastıkça gıcırdayan terasında, loş ışıkta boş tuvale öylece bakan Zeynep adında bir kızcağızla karşılaştı.

Şansa bakın ki onun da ilk resim yapma girişimiydi. Afişte gördüğü bir yarışmaya katılmak istiyordu.

Aniden karşısında iş kıyafetleriyle -takma kanatlarıyla- duran Fikri Bey'i görünce biraz korksa da onun ilham perisi olduğunu hemen anladı ve çok sevindi.

Hafif çemkirir tonda konuşmaya başladı.
—Neden bu kadar geciktin? Günlerdir seni bekliyorum.

—Ne yapayım? Muhit biraz sapaydı, bulmakta zorlandım. Bir de atama işini ancak halledebildim.

—Ne, atama mı? Yeni mi atandın? Bu ilk işin mi?

—Evet, müdürlükten gönderdiler.

İki yana ördüğü saçlarını savurdu.

—Vizyonsuz, acemi bir periden yardım alacağıma tuvale koli bandıyla muz yapıştırıp "Sanat bu," derim daha iyi.

—Tuale muz yapıştırmak mı? Ben buradayken? Abartma istersen Zeynep Hanım. Karşında İPSS'den 90 almış bir peri duruyor. Ben bu sınavı binbir zorlukla; parşömenlerle, taş tabletlerle hazırlanarak kazandım, haberin var mı? Bu ilham işinin belli kuralları var. Mitolojik bir şey yani. Anlatsam da anlamazsın. Ayrıca senin de ilk resim denemenmiş. Şehrin bütün becerikli ilham perileri bir araya gelse de senden ne çıkar, bilemiyorum. Bence sen Hızır'ı bekle Hızır'ı. Ben de ilk işimin bu olacağını tahmin etmezdim. Şiihlere, filmlere, destanlara ilham vermek isterdim ama ne yapalım, şans işte.

Zeynep inatçı, huysuz tavrını bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

—Tamam hadi tamam, başlayalım o zaman. Tuvalim boş, baksana. Hemen güzel bir resim yapmalıyım. Kusura bakma ben daha çok ışıltılı kanatları olan, küçük, insansı bir yaratık bekliyordum. Seni böyle takma kanatlarınla, bıyıklı ve göbekli görünce şaşırımdım biraz, o yüzden. Sen yapabilir misin bu ilham işini, onu söyle.

—Tinker Bell gibi yani... Onlar çizgi filmlerde olur küçük hanım. Neyse, önemli değil. Boş verelim bunları da işimize bakalım. Elimizden geldiğince bir şeyler yapacağız artık. Önce biraz susup sakinleşelim, konsantre olalım. Sen şöyle çay, kahve, içecek bir şeyler getir de kafamızı toparlayalım. Yanına da varsa bisküvi falan iyi olur. Kuru kuru çay içemiyorum da.

—Kuru kuru çay mı? Hey Allah'ım! Tamam, geliyorum şimdi.

Çay faslını da tamamlayan Fikri Bey, şöyle derin bir nefes aldı. Dikkati tualdeydi. Mitolojinin dokuz perisinden biri olan Kelio hocasının İPSS hazırlık kursunda öğrettiği teknikle tüm ilhamı küçük kıza verdi. Ortaya müthiş bir resim çıktı ve Zeynep yarışmada birinci oldu.

BUHARLI MAKİNELERİN İCADI

Yazan: Şeyh Hamit Yıldız
Resimleyen: Mehmet Altıntop
Editör: Elif Eryılmaz

Merhaba sevgili okurlar,

Bu yazımızda sizlerle Sanayi Devrimi'ni inceleyeceğiz. Biliyorsunuz, Sanayi Devrimi, teknolojinin çok hızlı ilerlemesini sağlayan başlıca olaylardandı. Bu devrimi başlatan en önemli icat ise basınçlı buharlı makineydi. Buharlı makinelerin icadına öncülük yapmış olan mucit Richard Trevithick'in iş günlüklerini birlikte okuyacağız. Bu iş günlükleri bizi o devrin şartlarına götürecektir.

Richard, ilk yüksek basınçlı buhar kazanını icat eden kişi olarak tarihe geçmiştir. Onun günlüklerini okurken bir icadın hiç de kolay olmadığına tanık olacağız. Günlüğün tamamını yayınlamaya bu köşedeki sayfamız yetmeyeceği için sadece önemli tarihleri

yazımızda göreceksiniz. Bazı yerlerde de benim yazdığım notlar ile o günleri anlamaya çalışacağız.

Gençlik ve okul döneminin pek başarılı olduğunu söyleyemeyiz. Bir ders istisna. O ders de matematik. Bir mucit için olmazsa olmaz olan ders. Bu kısma çok değinmeden iş yaşamını anlatarak başlayabiliriz.

13 NİSAN 1791

Bugün yirminci doğum günüm. Babama duyulan saygı nedeniyle hızlı bir terfi aldım. Artık Park Maden Şirketi'nde bir danışmanım. Babamın ünlü bir maden kaptanı olmasının beni bu kadar hızlı ilerlettiğini söylüyorlar. Babamdan öğrendiklerimi ve babamın katkılarını asla inkâr edemem. Fakat benim çalışkanlığım ve yeni fikirlerim olmasaydı bu terfiyi asla alamazdım. Neyse bugün hem doğum günümü hem de terfimi kutluyorum. Çok mutluyum.

Not: Baba eli onun hızlı ilerlemesini sağlamış. 😊

18 MAYIS 1791

Cromwell'de sıradan bir gün. Her yer madencilerle dolu. Madendeki galerilerden birine su bastı. İçeride bulunan arkadaşlarımızı kurtarmak için canla başla çalıştık. Ne yazık ki elimizdeki buharlı su motorlarımızın gücü suyun yükselmesini engelleyemedi. Çok üzgünüm. Arkadaşlarımı kaybetmek çok acıydı. Daha acı olan ise elimizdeki motorların geliştirilebileceğini bilmemdi. Eğer imkânım olursa çok daha iyilerini yapabileceğimi biliyorum. Çok kötü hissediyorum.

Not: Madencilik o zamanlar da çok tehlikeliymiş. Maden kazaları 😞 hâlâ önlenemiyor.

20 OCAK 1792

Bay John ile fikrimizi olgunlaştırıyoruz. Artık madenci arkadaşlarımız boğularak ölmeyecek. Bay John ile dökümhanede çalışırken kızı Jane de bize yemek getiriyor. Çok iyi bir hanım.

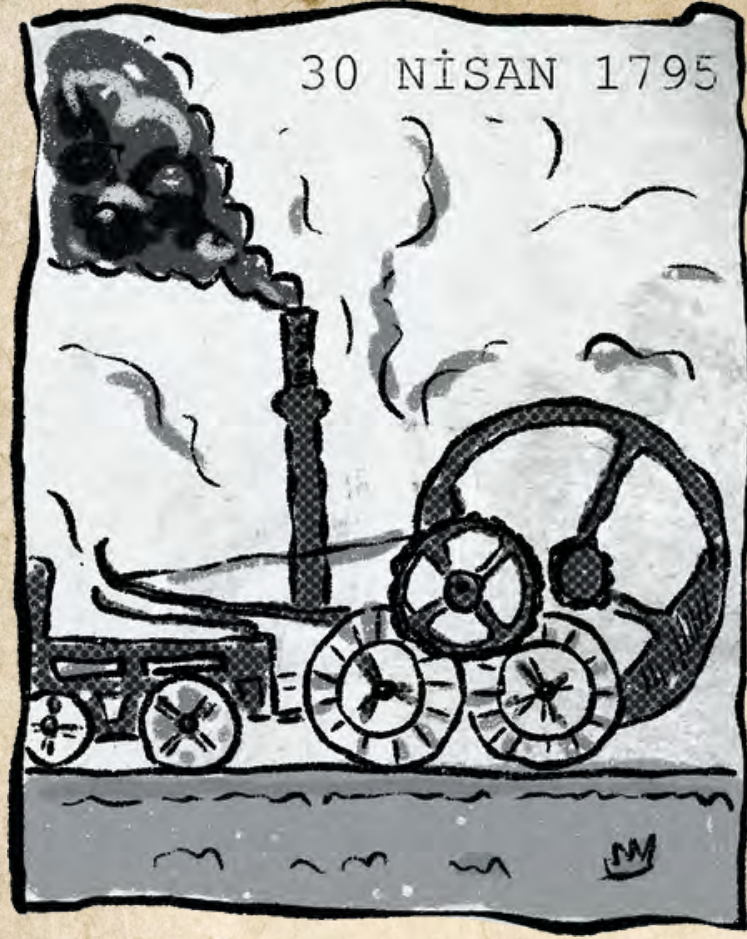

20 MAYIS 1791

Bugün işçilerin cenazeleri madenden çıkarılmaya başlandı. Çok zor bir durum. İçim yanıyor. Yakın arkadaşım Tom da onlardan biriydi. Aklımdaki yeni ve daha güçlü pompa yapma işini şirket patronumuzla konuştum. Fikrimi çok beğendi. Fakat şirket olarak buna para ayıramayacaklarını söylediler. Demirci John Harvey ile konuştum. Fikrimi o da beğendi. Birlikte bu aleti dökümhanede geliştirmeye karar verdik.

Not: Demirci John ilerde Richard'ın kayın-pederi olacak. Zeki ve çalışkan çocuğu 😊 kaçırmak istememişler demek ki.

30 NİSAN 1795

30 NİSAN 1795

Yüksek buhar basıncı ile çalışan ilk motorumuzu tamamladık. Artık madenler daha güvenli yerler. Yaptığımız bu çalışma aklıma yeni fikirler getirdi. Düşünsenize, atların ve kıllı fillerin çektiği tramvayların yerini alacak buharla çalışan makineler yapabiliriz. Bu makineler sayesinde yolculuklarımız daha kısa sürer.

Not: Her şey hayallerle başlıyor.

30 MAYIS 1797

Bugün Ding Dong Madeni'nden bir iş teklifi aldım. Artık daha yüksek maaş alacağım. Artık bir yuva kurabilirim. Bayan Jane'e evlilik teklif etmeyi düşünüyorum. Umarım bundan sonra her şey çok daha güzel olacak.

30 TEMMUZ 1797

Bugün düğünüm var. Sadece bunu buraya not almak istedim. Çok mutluyum.

30 AĞUSTOS 1797

Bugün Edward Bull ile yeni bir buharlı makine üzerinde çalışmaya başladık. Kayınpederim ile birlikte geliştirdiğimiz motordan çok daha güçlü bir motor üzerinde çalışacağız. Fakat çok ciddi patent sorunları var. Bolton ve Watt'ın yaptığı motorlara telif ücreti ödememek için uğraşyoruz. Başarırsak çok şeyi değiştirebiliriz.

Not: Patent savaşları o yıllarda da yaşanıyormuş.

30 OCAK 1798

Korktuğumuz oldu. Bolton ve Watt, Ding Dong Madeni kont evinin kapısına bir ihtiyati tedbir kararı çıkarttırıp asmışlar. Artık daha da dikkatli olmalıyız.

30 NİSAN 1800

Yüksek basınçlı motorumuz hazır. Artık su motorlarımız istediğimiz gibi çalışıyor. Bu çalışmalar bana yeni buluşlar için ilham veriyor. Bu motoru küçültebilirsek, yerden ve ağırlıktan tasarruf sağlayabiliriz. Böylece at arabalarında atların yerine bu motorları kullanabiliriz.

23 ARALIK 1801

Buharlı Şeytan bugün ilk gösterisini yapacak. Altı yolcusunu Fore Caddesi'ne götürecektir. Umarım her şey istediğimiz gibi gider ve sorun yaşamayız.

24 ARALIK 1801

Kuzenim Andrew Vivan, Buharlı Şeytan'ı sürdü. Kalabalık bir topluluk onu izledi. Andrew, Buharlı Şeytan'ı Beacon köyüne kadar sürdü. Herkes onu çılgınca alkışlıyordu. Bazıları onun için şarkılar bile yazmıştı:

"Aşağıya iniyor,
Atlar hareketsiz kaldı.
Tekerlekler döndü,
Camborne tepesine çıkıyor,
Aşağı iniyor." sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Harika bir gündü. Artık tarihe yeni sayfalar açacağız.

Not: Bu şarkı sözleri hâlâ Galler'de futbol maçlarında söyleniyor.

30 MART 1802

Kapkara bir gün daha. Yeni makinemin kazanında patlama oldu. Bir işçi vefat etti. Suçu makineme yüklediler. Ancak yorum yapmak istemiyorum. Çünkü işçi kendi suçunun cezasını çekti.

Not: Başarısızlıklar ve eleştiriler onu agresif hâle getirmeye başlıyor.

15 OCAK 1803

Buharlı Şeytan'ın yeni yaptığım modelini Londra'da kullanmaya başlayacaklar. Çok heyecanlıyım. Bugün açılış var. Bütün halk ve basın davetli. Bu defa Buharlı Şeytan gibi olmamalı.

03 OCAK 1802

Bugün benim için kapkara bir gün. Buharlı Şeytan üç gün önce yoldaki bir oluğun üzerinden geçerken zorlanmıştı. Bugün arıza yapmış. Sürücüler onu kapalı bir yere çekip kızarmış kaz yemek için lokantaya gitmişler. Ateşi söndürmeyi unutmuşlar. Buharlı kazandaki su kaynamış, motor aşırı ısınmış ve makine yanmış. Ne yazık ki Buharlı Şeytan artık yok. İnsanlar onun çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. Fakat ben hiç inanmıyorum. Tamamen sürücü hatası.

24 ŞUBAT 1802

145 paskallık motorum muazzam çalıştı. Coalbrookdale Şirketi, Buharlı Şeytan'ın tramvay gibi raylarda giden bir türünü yapmamı istiyor. Anlaşma imzaladık çalışmalara başlıyoruz.

Not: O dönemde de şirketler parlak beyinleri transfer etmeye bayılıyormuş.

20 OCAK 1803

Açılıştan herkes çok memnun kalmıştı. Ancak bazı eleştiriler almaya başladık. Neymiş çok zıplattıyormuş. Neymiş maliyeti yüksekmiş. Atlar ne olacakmış. Salın atları çayırlara. Yolları ben mi yapıyorum? Yolcu sayısını ben mi artıracam?

20 ŞUBAT 1803

Kapkara bir gün daha. Greenwich'te buharlı kazanlarımdan biri patlamış. Ne yazık ki 4 işçi ölmüş. Bu pompaları icat ederken insanların hayatını kurtarmak amacındaydım. Bugün ise benim makinelerim, "İnsanların canına mal oluyor" diye eleştiriliyor. Kurtardığım canları kimse görmüyor. Belki de eleştirilerinde haklılar bu kazanları daha güvenli hâle getirmeye çalışmalıyım.

Not: Acaba iş güvenliği o günlerde de bu kadar önemli miydi? Malum her yer köle kaynıyordu.

30 MART 1803

Kazanlarımı artık daha güvenli hale getirdik. Şimdi yeni icatlar yapma zamanı.

30 NİSAN 1803

Samuel Homfray patentlerim için çok iyi bir para teklif etti. Galiba satacağım.

30 OCAK 1804

Christopher Blackett'ten bir mektup aldım. Benden çizimlerimi istedi, gönderdim. Artık halk benim makinelerime ne yazık ki ilgi göstermiyor. Artık yeni makineler tasarlamak istemiyorum.

Not: Olumsuz eleştiriler mucidimizin içindeki keşfetme duygusunu köreltmış.

01 ŞUBAT 1805

Times Nehri'nin altına bir tünel açma fikri ile görevlendirildim. Bana işimin bitiminde 1000 sterlin önerdiler. Tünelin boyu 370 metre olacak. Çok farklı bir deneyim olacak ama bunu da başaracağım.

25 AĞUSTOS 1807

Tünel için sürüklenme yolu sürmeye başladık. İşimi çok seviyorum. Çok zevkli bir iş.

23 ARALIK 1807

290 metre ilerlemiştik. Her şey çok güzel gidiyordu. Ta ki ani bir su akışı başlayıncaya kadar. İşler iptal oldu. Yeni bir yol bulmalıyız.

Not: Mucidimiz hâlâ yeni yollar arıyor. Çaba içerisinde.

25 ARALIK 1807

Su baskını durdurduk. Deliği tamir ettik. Kazmaya devam ediyoruz. Bu tünel benim için çok önemli. Bütün itibarım bu tünelin bitmesine bağlı.

26 OCAK 1808

Bugün çok kötü bir gün. Daha önce de problemler yaşadığım oldu. Fakat ilk defa bu kadar kötüsü... Az kalsın boğuluyordum. 320 metreye kadar gelmiştik, bitime çok az kalmıştı. Aniden sular yükselmeye başladı. Geçen seferki su baskınından çok daha hızlı oldu her şey. Nehir yatağına kil döktük. Tüneli boşalttık. Patronlar beni sorumlu tutuyorlar. Sanırım proje sonlanacak gibi.

30 MART 1808

Elimi neye atsam kuruyor. Kendimi başarısız görmeye başladım. Rekabet beni öldürecek. Artık bu ülkede iş yapmak zor geliyor. Robert Dickens'in ile yaptığımız Deniz İşçisi (vinçli römorkör), işçilerin işini elinden alacakmış beni ölümle tehdit ettiler.

Not: Bu tarihten sonra mucidimiz çalıştığı işlerde pek başarılı olamaz. Kendisini bir anda yeni umutların yeşerdiği yeni keşfedilen bölgelerden olan Peru'da maden ararken bulur. Buharlı gemilerin keşfedilmesine de katkı sunan Richard Trevithick 22 Nisan 1833 sabahı beş parasız ve ailesinden uzakta vefat eder. Bugün İngiltere'nin çeşitli müzelerinde ve çalıştığı binalarda icatları sergilenmektedir.

BU KOKULARI KOKURDAKLASAK DA MI SAKLASAK?

YAZAN: AYŞE ŞEN KOCAMAN
RESİMLEYEN: ZAHİDE ŞAHİN
EDİTÖR: HATİCE DAVŞAN

Her bahar olduğu gibi kuş yumurtaları çatlamış, keçi söğütleri çiçek açmış, beden eğitimi dersleri okul bahçelerine taşmıştı. Bu neşeli günlerin bir sabah yarasa kanadı gibi kararacağını kim bilebilirdi ki?

O sabah, tuhafıkların ardı arkası kesilmedi. İnsanlar uyanır uyanmaz, kahvaltılarını bile yapmadan ilçedeki en büyük markete akın ettiler. Alışveriş sepetleri çeşit çeşit temizlik malzemesiyle doldu; çamaşır suları, deterjanlar, sabunlar, şampuanlar, duş jelleri, leke çıkarıcılar... Herkesin rüyasına bahar temizliği girmiş olabilirdi. Belki de kendilerini dev bir çöplüğün veya küf kokulu bir bataklığın içinde gördükleri bir kabustan uyanmışlardı. Neredeyse bütün ilçeyi etkisi altına alan temizlik felaketi işte böyle başladı.

Evlerde temizlik seferberliği ilan edildi. Odalar, eşyalar, duvarlar, balkonlar bir güzel paklandı. Ev sakinleri önce kendilerini sonra da evcil hayvanlarını çitileye çitileye yıkadılar. Hatta evcil hayvanını bir gece önceden sabunlu suya yatıran bile vardı. Bahar modası da temizlikten nasibini aldı. İnsanlar evlerinde poşet tulum, bone, eldiven ve galoş giyiyor; dışarı çıkmak için de bunların daha korunaklı olanlarını tercih ediyorlardı. Kedilerine ve kuşlarına ise uygun tulum, galoş, bone bulamadıkları için çöp poşetlerini kesip biçiyorlardı.

Titizlikte bir üst seviyeye geçenler arabalarını temizledikten sonra kapıları açılacak şekilde streç filmlerle sarıp, tekerleklerle kılıf takıyorlardı. Hiç kimse toplu taşıma araçlarında yolcu veya şoför olmak istemiyordu. Sonuç olarak taksiler de bir bir ortadan kalktı.

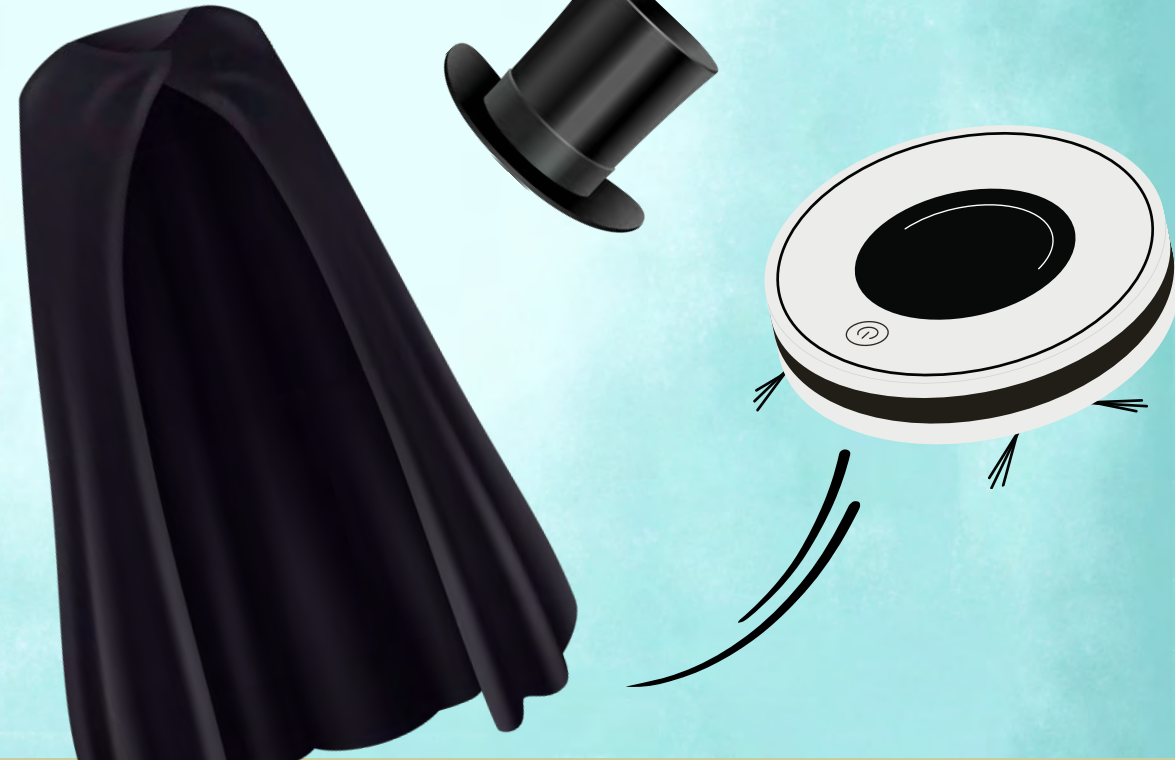
Bir hafta sonra bu titizlik ötesi salgın belediyeye de sıçradı. Görevliler; sokakları, parkları, bahçeleri ve kamu binalarını bal dök yala kıvamına getirdi. Belediye başkanı, kirliliği önlemek için işi iyice abartıp sokağa çıkma yasağı ilan etti. Neyse ki ilçedeki okul, hastane, sağlık ocağı, eczane, park, banka, mağaza ve market girişlerine, "Tip-Titiz" isimli cihazın yerleştirilmesiyle yasak sona erdi. Tek kapılı bir dolaba benzeyen bu cihaz, içine giren her şeyi yaydığı ışınlarla otuz saniyede dezenfekte edebiliyordu.

İkinci haftanın sonundaysa işler iyice sarpa sardı. Tip-Titiz'in yetersiz kaldığı söylentileri hızla yayılınca dezenfekte işleminin ardından bir de "Yeterince Temiz misin?" mülakatları başladı. Nereye giderseniz gidin içeri girmek için önce dezenfekte ediliyor, sonra da mülakata alınıyordunuz. Günlük temizlik rutininiz ve kişisel bakımınızla ilgili onlarca soruyu cevapladıktan sonra "Önemli olan iç temizlik." denerek elinize iki litre detoks içeceği tutuşturuluyordu.

Böyle böyle eğitim, sağlık, soysal ve resmi hizmetler kabuğundan bezmiş bir salyangoz kadar yavaşladı. Öğretmenler ve öğrenciler okul kapılarında, hastalar acil servis önlerinde, müşteriler mağaza girişlerinde perişan oluyordu.

Kısa sürede, ilçede yaşananlar ulusal medyanın gündemine düştü. İnsanları bu hâle getiren şey neydi? Birkaç kişi nasıl olup da salgından etkilenmemişti? Tedavisi var mıydı, başka ilçelere yayılır mıydı? Bu soruların cevabını hiç kimse bilmiyordu. Zakrun hariç.

Zakrun komşuları için; pide kuyruğunda birlikte bekledikleri, otobüste yan yana oturdukları, balkonuna top kaçırdıkları sıradan bir ilçe sakiniydi. Ta ki o güne kadar. Belediye başkanı ilçedeki en temiz sokağın seçileceği yarışmayı duyurmak için basın toplantısı düzenlemişti. Kazanan sokaktaki her eve bir Tip-Titiz cihazı hediye edilecekti. Başkan konuşmasını bitirmek üzereyken Zakrun, beyaz bir robot süpürgenin üzerinde binanın etrafında bir tur uçtuktan sonra açık pencereden içeri girdi. İçinde bir yarasaya benzediği siyah pelerinini ve şapkasını çıkarıp herkesi selamladı. Canlı yayında her şeyi itiraf etti:

“PANDEMİ SÜRECİNDE ÜRETTİĞİM YÜZLERCE TİP-TİTİZ ELİMDE KALMIŞTI. BU CİHAZLARI BİR ŞEKİLDE SATMALIYDIM. BU YÜZDEN MÜTHİŞ BİR PLAN YAPTIM. MAHİR BİR KOKU TASARIMCISIYLA ANLAŞTIM VE TEMİZLİK YAPMA İSTEĞİ UYANDIRAN BİR KOKU ÜRETMESİNİ İSTEDİM. BİR ÇEŞİT HİPNOZ ETKİSİ OLAN BU ÖZEL KOKUYU ÖNCE EVCİL HAYVANIMDA DENEDİM. SONUÇ MUHTEŞEMDİ; BÜTÜN GÜN AKVARYUMUN HER KÖŞESİNİ KUYRUĞUYLA TEMİZLEDİ. ASLINDA KENDİ ÜZERİMDE DE DENEYECEKTİM AMA BENDE İŞE YARAMAZDI. GEÇİRDİĞİM BİR HASTALIKTAN SONRA KOKU DUYUMU KAYBETMİŞTİM.

SIRADAKİ AŞAMA KOKUYU İLÇEYE DAĞITMAKTI. BUNUN İÇİN BİR YERDEN BAŞKA BİR YERE KOKU İLETEN YENİ İCADIMI KULLANDIM: KOKURDAK. KOKURDAKLARI PAZAR SOKAĞI'NDAKİ AĞAÇLARA, MARKETLERE, OTOPARKLARA, RASTGELE SEÇTİĞİM EVLERİN BALKONLARINA, APARTMAN GİRİŞLERİNE GİZLİCE YERLEŞTİRDİM. KEÇİ SÖĞÜTLERİNİN ÇİÇEK AÇMASINDAN ÜÇ GÜN SONRA KOKURDAKLARA, “BAŞLA” KOMUTUNU VEREN KODU GÖNDERDİM. SALGINI BAŞLATAN KOKU, ZEHİRLİ BİR SARMAŞIK GİBİ İLÇEYİ SARMAYA BAŞLADI. PLANIM TIKIR TIKIR İŞLİYORDU.

34

ELİMDE SADECE OTUZ DÖRT TANE TİP-TİTİZ KALMIŞTI. HER ŞEY TAM DA İSTEDİĞİM GİBİYKEN, DÜN HAYATIMIN EN KORKUNÇ AKŞAMINI YAŞADIM. BİRİCİK YAVRUM, NADİDE'M, HASTALANDI. MİNİK AYAKLARINI HAREKET ETTİREMİYOR, ÇEKTIĞİ ACI BİR ŞELALE GİBİ YÜZÜNDEN AKIYORDU. BÖCEKLERE VE BALIKLARA DOKUNMADI. BİR TANE KURTÇUK BİLE YEMEDİ BEBEĞİM. NADİDE'Yİ KÜÇÜK BİR AKVARYUMA ALIP, VETERİNER VETERİNER GEZDİM. SALGININ ETKİSİNDE OLAN VETERİNERLER ISLAK VE YUMUŞAK DERİLİ BİR CANLIYA DOKUNAMADIKLARI İÇİN ONU TEDAVİ EDEMEDİLER. ÜSTELİK HER GİTTİĞİM YERDE ÖNCE TİP-TİTİZ'LE, SONRA DA MÜLAKATLA VAKİT KAYBETTİM. AKVARYUMDA KIVRANAN HASTA BİR AKSOLOTL İÇİN KİMSE İŞLERİ HIZLANDIRMADI. EN YAKIN İLÇEDEKİ VETERİNERE GİDEBİLEYİM DİYE ÇIRPINIRKEN NE KADAR BÜYÜK BİR HATA YAPTIĞIMI ANLADIM. TİP-TİTİZ SATIN ALAN HERKESE PARASINI İADE EDECEĞİM. KOKUNUN ETKİSİ DE BU AKŞAM SONA ERECEK.”

Bu itiraf salondaki herkesi olduğu yere mihladi. Hayır hayır, bir çeşit şoka filan girmemişlerdi. Zakrun'un pişmanlığı, ağzından çıkan kelimelerle yere dökülmüş, pişmaniyeye benzer yapış yapış bir şey ayaklarını zemine yapıştırmıştı. Bu kuvvetli pişmanlık karşısında televizyon karşısındaki Nadide dahil herkesin gözü doldu. Merhamet gözyaşları, pişmanlığın yapışkanlığını çözdü.

Toplantıdan sonra Zakrun, robot süpürgesine binip ilçedeki bütün evleri ziyaret edip herkesten özür diledi. En çok da evcil hayvanlardan. Hiçbir eve eli boş gitmedi. İç harcına biraz pişmanlık biraz da aksotl gülmemesi kattığı böreklerden götürdü. Bazıları temkinli davranıp börekleri yemedi. Ama yiyenler tattıkları en leziz bökrek olduğunu söylediler, bir de dişlerine biraz yapıştığını.

TIPTITİZ

BÜYÜYEN YILDIZ

YAZAN: ELİF ÇELEBİ RESİMLEYEN: EBRAR MERCAN EDITÖR: AZİZE SULTAN KÖMÜRCÜ

Ben Tardigrad Hüsamet'in. Yaşımı sormayın lütfen, saymayı çok uzun zaman önce bıraktım. Hiçbir canlının yaşayamayacağı koşullarda bile yaşayabiliyorum. Hatta dinazorların zamanında bile yaşadım. İnanmıyor musunuz? E o zaman size en yakın arkadaşım dinozor Kazım'ı anlatayım. Belki o zaman yaşananların gerçek olduğuna inanırsınız. Arkadaşım Kazım, bir Stegosaurus yani bir otçul dinozordu. Tam da adı gibi hoşgörülü, sabırlı, affedici... O kadar büyük ki tam 5 metre boyunda. Bense mikroskobik bir canlıyım. Aklınızda bir soru işareti doğmuş olabilir. O beni nasıl görebiliyor? Aslında göremiyor sadece duyabiliyor, önceden duyamıyordu da.

Bir gün ilginç mi ilginç bir olay yaşadık. Ben oldum olası onun kulağının dibinde yaşadığım için olayı beraber yaşadık diyorum. Havalarda bir süredir garip ilerliyordu. Bir an güneş varken bir an şimşekler çakıyordu. İşte böyle güneşli bir anda Kazım ulaşabildiği ilk ağacın yapraklarını, ağzını ağır ağır oynatarak yiyordu. Sonra birden tam da bu ağaca yıldırım düştü. Bizimki olayı fark edene kadar yıldırım ağacın yaprağını ağzına almıştı bile. Derken önce ağzında sonra beyninde minik şimşekler çaktı. İşte o an bizim arkadaşlığımızın başlangıcı oldu. Çünkü o, bu elektriğin etkisiyle bayılınca, onu uyandıran benim sesim oldu. Ben her zaman konuşurdum, oldum olası da konuşmayı severim. "Uyan artık bak T-Rex'ler gelecek." dedim. Pat diye uyandı, "Evet haklısın", dedi. Düşünebiliyor musunuz, bana cevap verdi. O anki mutluluğumu anlatmak zor. Sonrasında da biz çok iyi arkadaş olduk, sürekli konuştuk.

Bir gün su kenarında aheste aheste su içerken T-Rex Remzi geldi. Ben daha önce böyle gıcık bir dinozor görmemiştim. Tek amacı bizi rahatsız etmektir. Biz rahat rahat su içiyorduk ya bozmalıydı hemen. Başka türlü rahat edemezdi. Başladı peşimizden koşmaya. Biz önde, o arkada saatlerce koştuk. Beş saatin sonunda Kazım bayıldı kaldı. Remzi'ye az ileride durdu, oturdu. Kesinlikle amacı bizi yemek değildi. Dedim ya sadece gıcıklık...

Bir gün Remzi başımıza çok büyük bir iş açtı. Durduk yere bizi yine kovalamaya başladı. Bu kaçış sırasında Kazım başını arkaya çevirdi -biraz uzaktaysa az soluklanayım diyecekti- ama dikkatini farklı bir yüz ifadesi çekti. Remzi garip bakıyor sanki elleriyle bir şey anlatmaya çalışıyordu. Derken ne anlatmaya çalıştığını uçurumdan düşerken anladık. Ben biraz erken anlayabilseydim belki böyle olmazdı. Genelde olaylara önce ben uyanırdım ama bu sefer boş buldum. Uzun uzun düştük, sanki sonsuza dek devam etti düşüşümüz. Yere çarptığımızda etrafa bir feryat yayıldı. Ben de sizin gibi ilk önce bu sesin Kazım'dan geldiğini sandım. Hayır. Ses Remzi'den geliyordu. Öyle bir bağırdı, öyle bir ağladı ki anlatamam. Yanımıza hangi ara geldi ilgilenmedim, önceliğim canım arkadaşım. Ona dönüp baktım, gözleri hafif aralı, nefesi çok yavaş, yüzünde munis bir ifade.

"İyi ki yıldırım ağacın yaprağını yedin dostum, iyi ki arkadaş olduk, iyi ki hayatıma dokundun. Seni herkese anlatacağım, böylelikle hep benimle yaşamaya devam edeceksin."

Kazım'ın gözleri yavaş yavaş kapandı. Onun her işi biraz yavaştı ama bu sefer ki hiç bitmesin istedim. Bitti. O son nefesini verirken gözlerime hücum eden yaşlarla gökyüzüne baktım. Ne çok yıldız vardı. Önce biri kaydı sonra diğeri sonra diğeri. Dedim, yıldızlar bile üzüldü Kazım için. Derken yıldızlar büyümeye başladı. Sanki bize yaklaşıyor gibiydiler. Remzi huysuzlaştı ama bizi bırakıp gitmeye de içi el vermiyordu. Yıldızlar daha da büyüdüler. Ben hayatımda hiç bu kadar büyük yıldız görmemiştim. Bir an sonra her yer aydınlığa boğuldu bir an sonraysa karanlığa. Ne olduğunu anlamak güç. Benim de işte böyle kötü bir huyum var; şartlar kötüleştiğinde uyuyuveriyorum.

Uyandıgımdaysa artık her şey değişmiş oluyor. Yine yle oldu. Uyandım. Belli ki aradan çok uzun zaman geçmişti; ne Kazım kalmıştı etrafta ne de Remzi. Ortalıkta dolaşan birkaç sıçandan başka da bir şey göremedim.

ÇOCUKLARIN DÜNYASI

YAZAN: HATİCE BOYRAZ
RESİMLEYEN: TUĞBA TUNÇ
EDİTÖR: ALİ KILIÇ

Cam tavandan giren gün ışığıyla kamaştı gözleri. Gökyüzünde hiç bulut yoktu.

-Merak etme canım. Kapsülde sadece üç ay uyuyacaksın. Söz veriyorum, uyanır uyanmaz yanında olacağız.

Annesinden duyduğu son sözler vardı aklında. Demek ki yazın son günleriydi. Oysa son tatilini anneanesi ile geçirmek istemişti. Ama ona fikrini soran olmamıştı. Tıpkı seçeceği mesleğin de sorulmadığı gibi.

Başını çevirdiğinde meraklı bakışlarla onu süzen ailesi ve doktorları gördü. Beyaz duvarları olan kocaman bir oda içerisindeydi ve dev bir monitör vardı karşısında. Kapsülün kapağı yavaşça açıldı. Ayağa kalktığında biraz başı dönüyor olsa da oldukça iyi hissediyordu. Hemen annesine sarıldı. Gözlerine inanamıyordu. Boyu annesinin boyunu geçmişti. Kapının arkasında gördüğü boy aynasına koştu hızlıca. Baştan aşağıya süzdü kendini.

Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. On bir yaşında girdiği kapsül içerisinden yirmi üç yaşında biri olarak çıkmıştı. Tüm bunlar sadece üç ay içerisinde olmuştu.

Doktorların uyguladığı birkaç testten sonra eve doğru yola çıktılar. Lina dışarıya adımını atar atmaz meraklı gözlerle etrafı incelemeye başladı. Çocuk parkında oynayan hemşire ve doktorları fark etti. Onlardan daha yaşlı görünen diğer çalışanlarsa parktan çıkmaları için onları ikna etmeye çalışıyorlardı.

Lego şeklinde kesilmiş çimleri geçip arabaya vardılar. Etraftaki insanların bir kısmı çok neşeliyken diğerleri aksine çok telaşlı ve yorgundu. Yola çıktıklarında tehlikeli bir biçimde birbiri ile yarış yapmaya çalışan rengârenk boyalı araçları gördü. Polis merkezinin önünden geçerken bahçesinde saklambaç oynayan polisleri şaşkınlıkla izledi. Her şey neden bu kadar tuhaftı?

Tam eve varmak üzereyken bir grup insanın yolu kapatmış olduğunu gördü. Ellerinde ne yazdığını okuyamadığı yazılar yazan kartonlar tutuyorlardı. Kalabalık toplu hâlde bağırıyor ama uzaktan ne söyledikleri anlaşılıyordu. Yol kapalı olduğu için babası arabayı bir okulun bahçesine park etmek zorunda kaldı. Okul neden boştu? Neden okul bahçesinde oynayan çocuklar yerine her taraf park etmiş arabalarla doluydu?

Eskiden okulun adının yazılı olduğu tabelayı gördü. "Emekli Öğretmenler Kulübü" yazıyordu. İçerideki insanların hararetli bir tartışmanın ortasında olduğunu fark etti. Hiçbiri emekli öğretmene benzemiyordu. Lina uyandığında bir şeylerin değişeceğini umuyordu belki ama olanlara hiçbir anlam veremiyordu.

Tüm bu tuhafıklar yaklaşık sekiz ay önce başlamıştı aslında. Ülkedeki bilim adamları ve politikacılar ülkedeki çocuk nüfusunun oldukça fazla olduğundan dert yanıyorlardı. Çocuklara eğitim için bu kadar çok harcama yapmak yerine gelişen teknoloji sayesinde bunun engellenebileceğini savunuyorlardı. Çocukları uzun süre okula göndermek yerine bir kapsül içerisinde uyutacaklardı. Onlar uyurken okulda almaları gereken bilgi ve mesleki eğitimleri sorunsuz olarak yükleyeceklerdi. Çocuklar kapsülden bir yetişkin olarak uyanacaklardı.

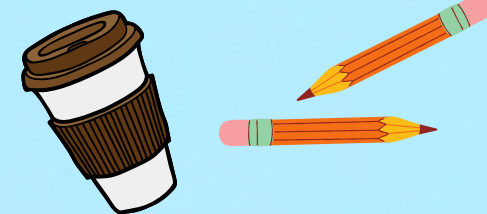
Yeni sisteme göre tüm okullar kapatılacak, çocuklar dokuz yaşına kadar anaokulu ve kreş eğitimini bitirip kapsüle alınacaktı. Bu durum öğretmenlerin işsiz kalmasına sebep olacaktı.

Okul hayatının uzun ve zahmetli süreci bir anda ortadan kaybolduğu için ilk etapta bu fikir kulağa hoş geliyordu. En çok da okula karşı isteksiz olan çocuklar sevinmişti bu duruma. Sınav kaygısı, akran zorbalığı, zor müsabakalar hepsi geride kalmıştı. Aileler de çocukların ödevini, sosyal ortamını takip etmek zorunda kalmadan, kurslar için hiç harcama yapmadan çocuklarının büyüdüklarini göreceklerdi.

Maalesef kaybolan okul yılları ile birlikte yaşanamayan çocuklukların, güzel arkadaşlıkların, zorlukla mücadele edebilme becerisinin de ortadan kaybolduğunu kimse fark etmemişti. Yeni sistem sayesinde istenilen bilgi ve beceri çocuğa yüklenebiliyordu ama kişiliğimizin oluşmasını sağlayan deneyimler kimsenin umurunda değildi.

Kapsüle üniversite eğitimi için girenler çıkınca meslekleri hazır bir biçimde uyanmışlardı. Liseden mezun olur olmaz kendilerini büyümüş ve bir meslek sahibi olmuş olarak buldular. Bu duruma çok sevinse de hayatlarının en güzel çağını atladıklarından haberdar değillerdi.

Projeyi takip edenler nasıl doğru karar verdiklerini görüp kendileriyle gurur duymaya başlamışlardı bile. Gençlik çağını yaşayamadan kendilerini meslek hayatında bulanlarsa uyum sorunu yaşamaya başladılar. İnsanlar amirine küsüp işleri yarıda bırakan vinç operatörlerinden, hastasına trip atan doktorlardan, yol kenarlarındaki bitkilere süper kahraman şekli veren bahçıvanlardan bahsetmeye başladılar.

Esas karışıklık çok küçük yaşlardaki çocukların kapsülden çıkmasıyla başladı. Hızlandırılmış büyüme hormonları vücutlarını büyütüyor, beyinlerine yüklenen bilgi kartları onları mesleklerinde yeterli seviyeye çıkarıyordu ama duygusal olarak büyümemedikleri sonradan fark edilmeye başlamıştı. İş yerinde çalışan koca koca insanlar bir şeye üzülükleri zaman annelerini isteyip ağlamaya başlıyorlardı. Bazılarıysa çok sıkıldıklarını söyleyip yanlarında getirdikleri oyuncakları ile oynamaya başlıyordu. Amirler, olanlar karşısında ne yapacaklarını bilemez hâle gelmişlerdi ve sürekli yapılan işlerle ilgili şikâyetler geliyordu.

Lina için de durum çok farklı değildi. Ailesi, kapsüle bir takım testler sonucunda metin yazarlığı mesleğini ona uygun görmüşlerdi. Ama bir şeyler yazma işi onu cezbetmiyordu. Ne yazarsa yazsın bir şekilde dinazorla ilgili bir şeylerden bahsetmeye başlıyordu. Çünkü dinazorlar kapsüle girmeden önce en sevdiği hayvanlardı ki kapsülden çıkınca bu durum hiç değişmemişti. Ailesine, onu uyutmaya izin verdikleri için çok kızgındı.

Bir buçuk yıl sonra hiçbir kurumda işler yolunda değildi. Şirketler iflas etme noktasına gelmiş, kurumlardaki işler tıkanmıştı. Eğitimden elde edilen tasarruf o kurumları ayakta tutmak için harcanıyor ama bir türlü yeterli olmuyordu. Projenin başındakiler ne kadar düzeltmeye çalışsalar da çocuklar duygusal gelişimlerini tamamlamadan uyanıyordu. Pes etme zamanı gelmiş ve proje durdurulmuştu.

Kapsülde yetişen çocukların normal hayatlarına devam edebilmesi için sadece duygusal destek veren okullar açılmaya başlandı. İnsanlar hayatlarındaki zorlukların onları güçlü bir geleceğe hazırladığını fark ettiler. Bunu telafi edebilmek uzun zaman alacaktı.

DENDERA VADİSİ

YAZAN: SEÇİL DENİZ RESİMLEYEN: SEMRA TIRYAKIOĞLU EDITÖR: ZELİHA KILIÇ

-Evet, sevgili Dendera Vadisi halkı faaliyete geçme zamanı geldi sonunda. Sıraya geçelim ve birer yudum içip ilerleyelim.

Dendera halkı merak edip içti suyu ve boş gözlerle ilerleyip gittiler evlerine. O günden sonra hiç kimse hiçbir şeyi merak etmedi. Yeni keşifler, yeni icatlar yapılmaz, çocuklar hiçbir şeyi merakla kurcalamaz oldu. Merak duygusunu kaybeden halk yeniliklere adım atmaz ve hiçbir konuda soru sormaz hale geldi. Soru işaretleri istifa etti. Yazarlar soru işareti olmadan kitap yazamadı. Felsefede sekteye uğradı, filozoflar isyan etti. Kapı önündeki dedikoducu teyzeler, magazin muhabirleri püff diye yok oldu.

-Yaross! Yarossss! Bu gürültü de nedir, neler oluyor?

-Şeyyy...Iııı...ıııı...ehhh...

-Neler oluyor? Çabuk söyle.

-Şeyy... Efendim, soru işaretleri isyan başlatmış. Yazarlar ve filozoflar da onlara destek veriyor.

-Neeeeee! Ne dedin sen, soru işaretleri isyan mı başlatmış, nasıl olur? Derhal Dendera bilim insanlarını yanıma çağır. İşler sarpa sarmaya başladı. Merak duygusunu tekrar diriltecek ve soruları yeniden zihinlerde canlandırarak yeni bir içecek üretsiner.

-Şey efendim, bilim insanlarımız da 180 gün 6 saattir hiçbir şeyi merak etmez ve yeni araştırmalar ortaya koymaz oldu.

Aliros kükredi, bir yelpazeyi andıran çirkin burun delikleri iyice açıldı ve sinirden göz çevresi kırmızıya büründü.

-Nasılllll? Nasıl olabilir bu?

-Şeyy, efendim, bilim insanlarımız da meraklarına yenik düşerek içeceğin tadına bakmak istemişler ve onların da merak duygusu yok olmuş.

-Onlar bana lazım, onlar bana lazım!

Aliros, saçlarını yormaya, masadaki eşyaları yere fırlatmaya başladı.

-Efendim, bunu ancak siz yapabilirsiniz, o içecekten içmeyen bir tek sizsiniz.

-Evet doğru söylüyorsun Yaros, bunu bir tek ben yapabilirim.

"DENDERA VADİSİ İÇİN YENİ DÖNEM BAŞLIYOR."

Her yerde bu anonslar ve her afişte bu cümle vardı. Başkanlık seçimi sona ermiş ve başkanlık, 47 yıl 34 gün sonra Anderesongillerden Aliros'a geçmişti.

Dendera Vadi meydanında seçim sonucu coşkuyla kutlanırken bir gazeteci, "Dendera Vadi başkanlığını kazandınız, yapacağınız ilk iş nedir?" sorusunu yöneltti taze başkana. Aliros bıyık altı bir gülüş attıktan sonra mor puantiyeli tuhaf ceketinin yakasından tutarak konuşmaya başladı.

-İlk işim bu vadiye merak duygusunu kaldırmaktır.

Kalabalık bir anda buz kesti. Aliros mor puantiyeli ceketinden cesaret alır gibi ekledi.

-Vadimizin kıymetli bilim insanları, merak duygusunu kaldıracak ve ruhumuzdan silecek bir içecek buldular. Yarından tezi yok herkes bu içecekten birer yudum içecek. Böylelikle vademizde meraklı bakışlar, meraklı sualler, meraklı çocuklar son bulacak.

Cümlesi biter bitmez vadi halkını bir merak almıştı. Çünkü bu vadidekiler ziyadesiyle meraklıydı. "Neden içeceğiz, içine ne konuldu, nasıl olacak?" gibi binlerce meraklı soru yayıldı etrafa. Aliros'un yok etmek istediği tam da buydu işte. Merak ve meraklı sualler. Herkes merak duygusunu kaybedince, vadiye tüm işler hızla ilerleyecek, boş sualler olmayacak, Aliros da her şeyi, kendi bildiği gibi kimsenin merakına maruz kalmadan yapacaktı.

Aliros günlerce laboratuvardan çıkmadı. Aliros'un şu nedir, bu nedir, nasıl yapılır soruları hep havada kaldı. Çünkü bilim insanların hiç merakında değildi, soru işaretleri zaten istifa etmişti. Günler günleri kovaladı, yeri geldi Aliros bilim insanlarını kovaladı. Aliros laboratuvarda hiçbir şey başaramadı. Belki bir şeyler bulurum umudu ile Dendera çalışma alanlarını bir bir ziyaret etti. Kimse onun oralara neden gittiğini merak etmedi.

Derken günlerden bir gün, umutları tükenmek üzereyken ve bir okul bahçesinden geçerken durup çocukları izledi. Neşesi solan, oyunları dahi mekanik şekilde oynayan çocukları görünce heybetli omuzları çöktü ve kafasını iki elinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Merakos, koşarak yanına geldi ve minicik elleriyle Aliros'un ellerine dokunarak konuşmaya başladı.

-Neden ağlıyorsun?

-Yok bir şey, git başımdan.

Aliros'un kafasında şimşekler çaktı ve "Neeee!" diyerek yerinden fırladı. Sonunda bir şeyi merak eden birisi çıkmıştı.

Merakos ufak tefek, beş yaşlarında, saçları kıvrıkcık gözleri meraktan kum gibi kaynayan bir çocuktur. Adıyla mizacı çok uygundu. Büyük büyük dedesi daha doğar doğmaz onun meraklı bir çocuk olduğunu anlamış o yüzden adını Merakos koymuştu.

-Sen, sen nasıl oldu da merak içeceğini içmeden kalabildin?

-Hoparlörlerin sesi Dendera Vadi Gölüne kadar gelmiyor. Ben içeceklerin dağıtıldığı gün oraya kurbağaların nasıl zıpladığını, nelerle beslendiğini incelemek için gitmiştim. Anonları hiç duymadım. Olanları çok sonra öğrendim. Aslında o içeceğin tadını, kokusunu ben de çok merak ediyorum, varsa azıcık da olsa alabilir miyim?

-Hey! Çocuk kendine gel. Sen bizim ve Dendera Vadisi'nin tek umudusun. Hem zaten kalmadı o içekten. Kalan son yudumları da vadi bilim insanları içmiş. Panzehri de o yüzden yapamıyoruz ya zaten. Sen zeki ve meraklı bir çocuğa benziyorsun bize merak duygusunu yeniden canlandıracak bir içecek yapar mısın?

-Bunun için içeceğe gerek yok ki başkanım. Yeni ve bolca kitap okumak, doğa yürüyüşleri yapmak bu duyguyu her zaman besler, diri tutar. İnsanların yapması gereken tek şey bu bence. Başkan elini yine mor puantiyeli tuhaf ceketine koydu ve bir müddet düşündü.

-Haklısın sanırım.

Hemen işe koyuldular. İnsanlar, birinci gün bir km yürüyüp on sayfa kitap okudu. İkinci gün iki km yürüyüp yirmi sayfa kitap okudu. Onuncu gün on km yürüyüp yüz sayfa kitap okudular. Soru işaretleri her yere konup kendilerini hatırlatmaya çalıştı. Dendera Vadisi insanların merak duygusu yavaş yavaş gelmeye başladı. Aliros halkından özür diledi ve Merakos'u da yardımcı ilan etti.

DOSTLUK KİTAPININ BÜYÜLÜ HİKÂYESİ

Puka, kasabadaki arkadaşlarının aksine insanları korkutamadığını fark ettiğinde başına geleceklerden habersizdi. Ailesi, hayalet arkadaşlarının onu bu yüzden dışlayacağını düşünür, çok üzülürdü. İsterlerdi ki Puka da topluma uyum sağlasın, hiç olmazsa birkaç insanı korkutabilirdi.

Puka, insanları korkutmak için kapı arkalarına saklanır, "Bööö!" yapar, pencerelerden baş aşağı sarkar, "Ceee!" der, parkta çocukların salıncaklarına biner, inmezdi. Ancak ne yapsa nafi! Puka, kimseyi korkutmayı başaramazdı. Başkalarını korkutabilmek için kalbinin içinde bir yerde kötülük tohumlarının olması gerektiğini kimse Puka'ya söylememişti.

Hayalet Kasabası sakinleri, kimseyi korkutamayan Puka'yı aralarında istemeyince yöneticiler toplanıp bir karar almak zorunda kaldılar. Puka'nın ve ailesinin savunmasını kulak ardı ederek görünmez olabilmek ve duvarların ardına geçebilme özelliğini Puka'nın elinden zalimce aldılar. Üstelik Puka'nın cezası bu kadarla da kalmamıştı! Kasabanın en eski, karanlık ve rutubetli kulesi Puka'yı bekliyordu.

Puka'nın kuledeki ilk günleri tedirginlikle, bir köşede saklanarak geçiyordu. O günlerde insanların arasına karışıp kuleden çıkmayı çok düşünmüştü Puka. Fakat o kadar uzun yıllardır oradaydı ki nereye gidebileceğini bilmiyordu. Dışarıda onu bekleyenlerden haberdar olmayan Puka, ailesine kavuşmayı çok istiyordu elbette. Ama olacakları göze alamazdı; çıkıp gitse onu ele verebilirlerdi.

Bu eski kulenin hayaletler için bir hapisane olduğunu bilmeyen insanlar, bir gün kuleyi restore etmeye başlamıştı. Rutubetten temizlenen duvarlara birbirinden güzel kitaplar yerleştirildiğinde Puka da kuleye alışmaya başlamış; doğrusu yeni hâlini çok sevmişti. Puka, kuleye yerleşmeden çok önce, kasabalı çocukların peşine takılıp onlarla okula giderdi. Ormanın öte tarafına doğru yol alırken çocukların ellerindeki renkli kitap sayfalarına merakla bakan Puka, bu sayede okumayı bile sökmüştü.

Puka, gecelerini kitap okuyarak; gündüzlerini ise kütüphane koridorlarında dolaşan çocukları izleyerek geçirmeye başlamıştı. Yine böyle bir günde, "Miaaavv hayaleeeet!" çığlığıyla yakalandığını anlayan Puka; sağa, sola, raflara, kitaplara, Mushuk'a çarptı. Her yer kitap, kedi tüyü ve biraz da endişe kaplanmıştı.

Mushuk, tüyleri diken diken sordu.

-Miaaavvv, sen de kimsin?

-Ben hayalet Puka. Bu kulede yaşıyorum. Şey... kütüphanede. Mushuk afallamıştı.

-Neeee! Ne yapıyorsun burada?

-Kimseyi korkutamadığım için kasabamdan kovuldum, buraya hapsedildim. Benden korkmana gerek yok, anlıyor musun?

Kütüphane temizlikçisinin sakar mı sakar, tombul, şişko kedisi Mushuk'un zaten onu kovalamaya hiç mi hiç hâli yoktu.

-Buraya alıştım; çocukları, kitapları seviyorum hem de çok şey öğreniyorum.

-Hah haha! Belki görünmezlik iksirini de bulursun!

-Bak bu aklıma gelmemişti.

-Çattık ya! İyyyğ, kitap seven bir sahibim varken bir de kitapsever hayalet buldum iyi mi?

-İstersen sana da okurum, iksiri beraber buluruz.

Mushuk, göbeğini okşaya okşaya yanıtladı.

-Yok, ben iksir falan uğraşamam. Benim mamalarım çoğalacaksa başka.

Bu şişko ve sakar kedi, gün boyu kitap rafları arasında dolaşır; acıkınca kütüphaneye gelen çocuklara sırnaşır. Çocuklar kimseye çaktırmadan ona yiyeceklerinden birer parça verirdi. Mushuk verileni hemen siler süpürür hiçbir kırıntıyı bırakmazdı. Sahibi ise onun eskisi kadar çok yemek yemediği hâlde şişmanlamasına pek anlam veremezdi.

YAZAN: SÜMEYYE ÖZER DOĞAN
RESİMLEYEN: SERRA TAŞÇI
EDİTÖR: ESLEM KÖSEOĞLU

Mushuk biraz sıkıntıdan biraz da başarısız Puka'nın saf hâllerıyla eğlenme isteğinden Puka'nın kitap okuma saatlerinde yanında belirmeye başlamıştı. Puka öylesine güzel okuyordu ki resimli sayfaları, Mushuk hiç anlamadan büyüdü dünyalara dalıp gidiyordu. Mushuk'un dalga geçercesine söylediği iksir fikrinden sonra Puka'nın gözüne geceler boyu uyku girmemişti. Kitap okurken, çocukları izlerken, Mushuk'la beraberken bile aklında hep bu fikir vardı. Puka'nın kalbinde iksir umuduyla her gece okuduğu sihirbaz, hayalet, şifacı öyküleriyle kâh gülüyor kâh üzülüyorlardı. Mushuk, Puka'nın okuduğu kitapları dinlerken artık sıkılmadığını fark etti. Çünkü önceden sevdiği kitap türünü bilmiyordu.

Shakespeare'ın Hamlet'ini mi okumadılar, Dickens'ın Bir Noel Şarkısı Hikâyesi'ni mi? İçinde hayalet ve iksir tarifi geçen tüm eserleri okumuşlardı. Bu kütüphane sayısız kitap barındırıyordu. Formülü burada bulamazlarsa nerede bulacaklardı?

Mushuk her zamanki sakarlığıyla çarptığı raftan bir kitabı düşürdü: "Gizli Güçler ve Büyülü İksirler".

Kitabın açılan sayfasını gören Puka, sevinç çığlığı attı:

-Buldum!

-Şşşt sessiz ol, sahibimi uyandıracaksın! Ne buldun?

-Görünmezlik iksirini!

-İksiri mi? Ne yani gidecek misin artık?

İşleri zordu ama Mushuk, Puka'ya yardım edecekti. Onun mutlu olmasını istiyordu. Bir dostu kaybetmek pahasına olsa da. Sekiz gözlü örümcek gözü, çift başlı kurbağa bacağı, kırmızı güvercin yumurtası...

Bütün malzemeleri buldular. Bir tutam ondan bir tutam şundan derken, pofff! İksir hazır. Başarılı olacaklar mıydı? Mushuk, raflardan düşürdüğü kitaplar arasından geçti, sahibinin malzeme odasına gitti. Çöplerin arasından boş bir fısıf şişesi aşır. Puka'nın formülünü test edebilirlerdi artık.

Puka, Mushuk'a endişeli gözlerle baktı:

-Ben doldurayım...

Ve bir fıs iki fıs üç fıs...

Kitap okuyan çocuklar arasından hızla geçen Puka anlamıştı. Formül başarılı, Puka da görünmez olmuştu. Puka, Mushuk'a teşekkür etmek istedi. Sağa baktı, sola baktı, arkasına döndü, yok. Bir tuhalik olmalıydı ki Puka'nın önüne kitaplıktan birkaç harita düştü. Sakarlığından tanıdığı arkadaşı Mushuk, görünmez olmuştu. Bir yanlış fıs'ın yol açtığı bu sevimli hata, iki dostun sonsuz birlikteliğine yol açmıştı.

Sıkı dostlar gündüzleri çocukların arasında olacak, geceleriye kötü hayaletlere görünmeden Puka'nın ailesinin yanına gidebileceklerdi. Bu durumun en güzel yanıysa Mushuk kimseye görünmeden sınırsız kek, börek, çörek bulup yiyebilecekti. İkisi sadece görünmezlik iksirini değil dostluk iksirini de bulmuşlardı.

GTO

YAZAN: ELİF ÇELEBİ

EDİTÖR: ALİ KILIÇ

RESİMLEYEN: AYŞE REYYAN ÜRKÜT

Güneş ilk ışıkları ile mutfakta usulca ilerlerken evdeki herkes çoktan kahvaltı sofrasına oturmuştu. Her zamanki gibi mutfağa en son gelen Emrah oldu. Işıktan kamaşan gözlerini ovuşturduktan sonra masadaki herkesin kendisine tuhaf bir şekilde baktığını fark etti. "Acaba bu defa ne yaptım?" diye geçirdi aklından. Kahvaltı sofrasına yüzünü yıkamadan oturacak olmasına mı yoksa pijamalarını henüz değiştirmemiş olmasına mı takılmışlardı?

-Şu gölgeneye söz geçirmeyi bir türlü öğrenemedin! Okula bu hâlde mi gideceksin?

-Tatlım bence bu kadar ısrar etmene hiç gerek yok. GTO bu iş için var. Disiplinli bir çalışma sonrasında gölgen kusursuz bir şekilde seni takip edebilir.

-Hayır! Gölge Terbiye Okulları tam bir hayal kırıklığı. Oradan gelen gölgelerin gücü tükeniyor. Eskisi gibi enerjik olmuyor. Bu sorunu konuşarak halledebilirim. Dün gölgemle tartıştık. Bütün mesele bu.

Emrah mutfak penceresinden gelen ışığı sırtına alarak hareketsiz kalıp gölgesini izlemeye başladı. Gölgesi önce dil çıkaran bir çocuk şeklini aldı sonra göbek dansı yapan amca şeklini alıp oynamaya başladı.

-Yedi göbek sülalemizde böylesine göbek atan gölgeyi de ilk kez görüyorum.

-Sen karışma! Senin gölgen de eskiden dışarı çıkmaya utanıyormuş.

Emrah her ne kadar durumu kabullenmek istemese de gölgelerin insanların iç dünyasını yansıttığını ve kontrol edilmesi gerektiğini biliyordu. Özellikle çok hareketli yapıları olduğu hâlde uzun süre hareketsiz kalan çocuklarda bu durum daha sık görülüyordu. Gölge durmadan hoplayıp zıplamak istiyor eğer çocuk hareketsiz kalırsa başına buyruk hareket etmeye başlıyorlardı.

Kavganın tam ortasında daha sofraya bile oturmadan ağızına bir peynir parçası aldı ve meyve suyundan bir yudum içti. Tek kelime bile konuşmadan üzerini değiştirip evden çıktı. Okulda çok konuşulan bir dizi karakterinin hareketiydi bu. Dizideki karakterin bu tarz hareketlerini çok havalı buluyordu herkes.

Sokakta onu fark eden herkes gölgesini gösterip birbirlerine bir şeyler fısıldıyordu. Emrah gölgesi hiç yokmuşçasına elindeki telefonla ilgileniyormuş gibi yapıp yürümeye devam ediyordu. Muhtemelen yine dikkatleri üzerine çekmek için olmadık hareketler yapıyordu. Gölgesi bazen arkasında, bazen sağında solundaydı. Bazen de sırf istediği ilgiyi göremediği için önüne geçiyor kedi şeklini alıp bacaklarına sürünüyordu.

-Şu tuhaf hareketleri yapmayı bırakır mısın?

-Sen de şu elindeki telefonu bırakır mısın?

-Bu seni ilgilendirmez. Ben ne yaparsam onu yapmak zorundasın

-Gayet ilgilendirir. Çocuk dediğin koşup oynar. Ben de bunun için uğraşıyorum işte.

Emrah daha dur diyemeden hemen yanındaki ağaca tırmandı gölgesi. Oradan atlayıp yolun kenarındaki duvara tırmanarak gözden kayboldu.

Gökyüzüne baktı acaba fark etmeden güneş tepesine mi gelmişti de birdenbire kaybolmuştu gölgesi? Hayır saat henüz sabahın dokuzuydu. Heyecandan terlemeye başladı, gözleri duvarlara yapıştırılmış uyarılara takıldı.

"Gölgesiz dolaşmak yasaktır! Olası bir gölge isyanına mahal vermemek için yalnız gezen gölgeler Gölge Terbiye Okullarında zorunlu eğitime alınacaktır."

GİEK (GÖLGE İSYANINI ENGELLEME KURUMU)

Emrah şaşkınlıktan kaldırımında hareketsiz kaldı. Yürümeği unutmuştu âdeta. Ya birisi gölgesini fark edip ihbar ettiyse. Gölgesi geri dönmediğine göre kesinlikle kesin gölge avcıları tarafından GTO'ya götürülmüş olmalıydı.

Hemen karşı kaldırıma geçti. Bu saatte burası kaldırım boyunca gölgelik olacağından kimse gölgesinin olmadığını fark edemeyecekti. GTO binasından gizlice girmek için güneşin en tepeye gelmesini bekledi. Böylece ortalıkarda hiç gölge olmayacak ve kimse ondan şüphelenmeyecekti.

Binanın çevresi yüksek duvarlarla çevriliydi ve bahçenin üst kısmını ağaç dalları ile tamamen kapatmışlardı. Her köşe başında deniz feneri gibi ışıklar sürekli bahçede geziniyordu. Kaçan gölgeleri bu şekilde yakalıyorlardı demek ki. Kendi gölgesini bulmak için uğraşırken birden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Bir el onu havaya kaldırmıştı.

-Çocukların buraya gelmesi yasak ufaklık! Hem... senin... gölgen nerede?

İşte yakalanmıştı artık. Korkudan titrerken ne diyeceğini düşünüyordu.

-Şey... efendim... gölgem...

GİEK
GÖLGE İSYANINI
ENGELLEME KURUMU

-Askerler! Bir gölgesiz buldum! Atın bunu içeriye.

-İçeriye mi? İçeri derken? Nasıl bir yer ki orası? Açıklayabilirim! Lütfen! Bırakın beni!

Büyük ana binaya sürüklenen Emrah gri, loş, uzun bir koridordan geçirilip küçük, elektronik cihazlarla dolu bir odaya alındı. Odanın ortasındaki sandalyeye oturtulup sıkıca bağlandı. Biraz sonra kapı açıldı, beyaz önlüklü bir adam orasına burasına kablolar taktı. Emrah'ın dehşet içindeki yüzü kıpkırmızı kesilmişti, korkudan öyle çok titriyordu ki görenler sara nöbeti geçirdiğini sanabilirdi.

-Sakin ol ufaklık. Korkulacak hiçbir şey yok.

-Bana... bana... naanaappsss ...

-Derin derin nefes al bakayım. Bunlar hep şehir efsaneleri yüzünden. Şimdi çocuğum beni iyi dinle. Yasal olarak gölgesiz dolaşamazsın o yüzden gölgenle seni birleştireceğiz, bu kadar.

-Çocuğun gölgesini getirin.

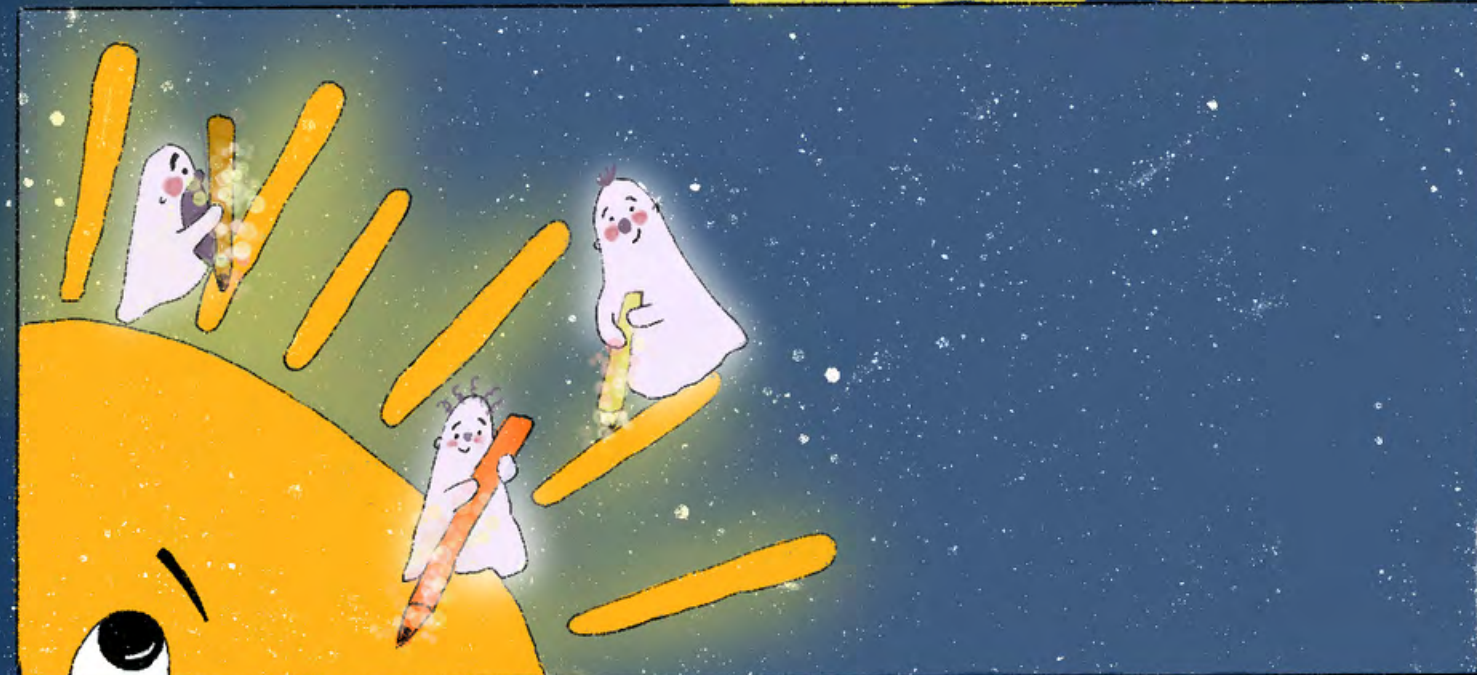
Az sonra Emrah'ın gölgesi bağlanmış bir hâlde getirildi. Emrah gölgesini ne kadar özlediğini o an anlamıştı.

-Çok hareketli bir gölgen var. Çocuk dediğin hareketli olur değil mi? Muhtemelen sokaklarda doyasıya oynayıp koşturmadığın için gölgen sıkılıp senden kaçmış. Şimdi sana bir ödev veriyorum. Bir müddet tablet telefona ara verip durmadan koşturup eğleneceksin. Eğer yine gölgeni kaçırmaya neden olursan seni gölgenle birlikte Gölge Terbiye Okuluna alacağız. Anlaşıldı mı?

-Yani bu kadar mı?

-Evet. Şimdi müsaadenle sizi birleştirelim.

Emrah derin bir nefes aldı, sakinleşmişti, gölgesiye kaçıp gittiği için oldukça pişman görünüyordu. Emrah buradan çıkar çıkmaz gölgesiyle doyasıya vakit geçireceğine söz verdi. Ve bir daha gölgesi asla Emrah'ı terk etmedi.

GÜNEŞ BOYACILARI

YAZAN: MELİSA KÜÇÜKYALÇIN

EDİTÖR: ESLEM KÖSEÖĞLU

RESİMLEYEN: DEMET BULUT YAĞCI

Dünya'nın bilinmeyen bir ülkesinde evlerin rengârenk ışıkları bir bir söndürülüyor, gün sona eriyordu. Çocuklar, en sevdikleri çizgi filmi izledikten sonra; sütlerini bir dev kadar uzun boylu olmak için hızla içmiş ve yumuşacık yataklarında gökyüzüne uzanan merdivenler görmeye koyulmuşlardı. Uçsuz bucaksız gökyüzünün altında sıradan bir gece yaşanıyor. Ya da ülke sakinleri öyle sanıyordu!

Düşlerin bolca şekerlemeye bulandığı tam bu saatlerde Neşeli Renkler Fabrikası'ndan minik tıkrırtılar yükseliyordu. Ülkenin hayaletleri, Neşeli Renkler Fabrikası'nda ertesi sabah doğacak Güneş'in o güzel rengine tekrar tekrar kavuşması için sihirli boyalar üretir ve Güneş'i boyarlardı. Evet yanlış duymadınız! Hayaletler; insanların göremediği, altın boya kalemleri ile süslenmiş, uzay boşluğuna kadar uzanan benzersiz güzellikteki bu fabrikada gün doğumu için büyüleyici rengini Güneş'e hediye ederlerdi!

Yine böyle bir gecede Gümüş Usta, yardımcıları Fırfır ve Panço ile fabrikadan içeri girdi. Kaf Dağı'nın ardından getirdikleri sihirli kırmızı güllerle limonların tılsımlı sözcükler eşliğinde karıştırılmasıyla ürettikleri boya kalemlerini, işleri bitince kilitli dev kasalarda saklıyorlardı. Ülke sakinlerinin düşleri, yeterince tatlandığında Gümüş Usta ve yardımcılarının Güneş'in yanına gitme vakti gelmişti. Fakat dev kasaların olduğu odaya girdiklerinde Gümüş Usta'nın gözleri, kasaları yutarcasına açıldı:

-Fırfır! Bu ne demek oluyor? Boya kalemleri nerede? Kasaları kilitlememiş miydin? Beni çıldırtmak mı istiyorsun sen! -Şey, çok özür dilerim Gümüş Usta. Dün çok uykum vardı. Galiba çıkarken kasaları kilitlemeyi unutmuşum.

-Uykun vardı demek! Şimdi ne olacak? Bu hatan yüzünden elimizdeki tüm boyaları kaybettik.

Panço'nun kafası biraz karışmıştı:

-Peki boya kalemlerimizi kim çaldı?

-Tabii ki Sirius Yıldızı! O, Güneş'in en büyük düşmanıdır. Çok eski zamanlardan beri, ceplerinden dolup taşan ışığını dev cüssesiyle ülkemizin gökyüzüne sermek istiyor. Güneş'i iki kez sarabilecek kocaman kollarını, sarılmak şöyle dursun Güneş'in ışığını kesmek için kullanıyor. Anlaşılan şimdi de sihirli boylarla boyanıp Güneş'in yerine geçecek! Doğrusu gezegenlerin bu görevi onun yerine Güneş'e vermesine şaşmamalı.

-Peki, ne yapacağız?

-Zamanımız yok, hemen uzay mekiğini hazırlayın! Öyle bir planım var ki Sirius artık bizi sonsuza kadar rahatsız edemeyecek!

Az gittiler, uz gittiler. Meteor taşlarındaki boya izlerini takip ettiler ve nihayet Sirius'u buldular.

-Demek beni buldunuz akıllı hayaletler! Ama geç kaldınız! Boya kalemleri benim elimde olduğuna göre artık bu görev de bana ait.

-Peki elindeki boyalar bittiğinde ne yapacaksın? Sihirli tarifi bilmiyorsun ki! Aslında haklısın, Güneş'ten çok daha büyüksün. Bu görev kesinlikle senin hakkın. Bizimle gel ve ülkemizi bundan böyle sen aydınlat. Ne dersin?

Fırfır ve Panço ustalarının bu sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. Sirius'un ise neşesi yerine gelmişti. Dev cüssesinden, kocaman kollarından ve saçlarından sarkan ışık tanelerini ceplerine sokuşturdu:

-Düşündüğümden de akıllıymışsın! Haydi gidelim!

Sirius, Gümüş Usta, Fırfır ve Panço; Gümüş Usta'nın planından habersiz uzay mekiğine yerleşmişti. İşçi hayaletlerse çoktan ipleri gerilmiş sihirli balonlarıyla Neşeli Renkler Fabrikası önünde Sirius'u bekliyordu.

Gümüş Usta, "Şimdi!" diye seslendiğinde işçi hayaletler balonları Sirius'un üzerine fırlattı. Balonlar, bir mıknatısın çantasına Sirius'un ışık tanelerini çekti ve un ufak edip saçtı. Şimdi Sirius'un ışığı, gökyüzünün dört bir yanındaki yıldızlara dağılmıştı. Bir an için uyanan çocukların uykulu gözlerinin ışıl ışıl yıldızların parlaklığıyla kamaştığı bu gecede Gümüş Usta, Fırfır ve Panço yeniden boyaları kapıp Güneş'i gün doğumuna yetiştirmek için fabrikaya koşuyordu. Güneş tam vaktinde, büyü rengiyle yeniden gökyüzünde belirirken Sirius saçılan ışık parçalarını ceplerine sokuşturuyordu.

İnşallah Kovulmam

Resimleyen: Kübra Ceylan

Hayat, ilham perileri dünyasında tüm sıradanlığıyla devam ediyordu. Güneş bile her gün aynı şekilde, pembe ışıklarını dağıtarak doğuyordu bu olağan dünyada. Gazete haberleri bir önceki günün aynısıydı. Ayperi bu durumdan çok sıkılmıştı, gözlerini devirip kanatlarını buruşturdu.

“Hep aynı haberler! İlham Abi'nin nerede saklandığını yetkililer dışında neredeyse herkes biliyor.” İlham Abi aylardır haberlere çıkan meşhur kaçak ilham perisiydi.

“Aaa! Sen İlham Abi'yi tanıyor musun?” Arkadaşının bu meşhur periyi tanımasını çok havalı bulmuştu Perikağan.

“Tabii ki tanıyorum. Yakın akrabam olur kendisi. Amcamın yengesinin eltisinin arkadaşının abisinin kayın biraderi.” Bu dolambaçlı yakınlığı tek nefeste söyleyebilmişti.

“Helal be!” diye içinden geçirdi Perikağan sırıtarak devam etti. “Baya yakınmış! Eee, hakkındaki efsaneler doğru mu peki?” merakla cevabı bekleyerek.

Muzip bir şekilde

kıkırdadı

Ayperi.

“Hangilerini

duydun ki?

Ben en son

elli üçün-

cüsünü duy-

dum.”

53

“Elli üç mü?” Şaşkınlıktan antenleri büzülmüştü Perikağan'ın. Tam da o sırada kıvrımlı dar sokaklarda bir anons yankılanmaya başladı.

“Dikkat dikkat! Eşleme testine girmeyenler için son uyarı!” Perikağan testi tamamen unutmuştu, öte yandan Ayperi ilham eksikliğinden ötürü raporluydu. Sohbeta daha sonra devam etmeye karar vererek ayrıldılar.

Perikağan, eşleştirme binasına girdi, artık rutin hâline gelen, son derece garip eşleme hareketlerini yapmaya başladı. Sağ ayağını kaldırıp sol dizinin üstüne koydu. Sol eliyle de sağ kulağını tuttu. Şimdi en az 60 saniye bu

şekilde beklemesi gerekiyordu, eşleme

için gerekli bir prosedürdü bu ancak

eşlemeler neredeyse hiç 60 saniye-

de tamamlanmıyordu. Artık sıkılma-

ya başlayan Perikağan 123. sani-

yede beklediği anonsu duydu.

“Eşleme tamamlanmıştır. Peri,

Perikağan ve insan, Remziye

Teyze.” Anonsu duyan Perikağan

korkudan titreyip, büzüşmüştü.

Meşhur peri sözü aklına geldi. “Her

perinin yolu bir gün Remziye Teyze

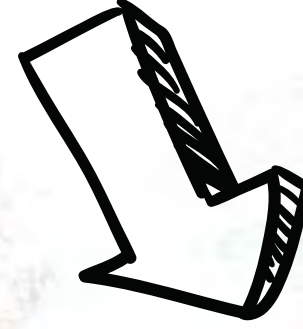
ile kesişir.” Hiç hazır değildi bu eşle-

meye ama gitmek zorundaydı Remziye

Teyze'nin yanına. Işınlanarak bir anda

Remziye Teyze'nin sağ omzunda belirdi.

ASLINDA ONA TEYZE DEMEK DE ÇOK DOĞRU DEĞİLDİ, NİNE DEMEK DAHA UYGUN OLURDU ÇÜNKÜ 112 YAŞINDAYDI. AMA EZKAZA BİR PERİ ONA NİNE DİYE SESLENİR İSE ANINDA KOVULURDU VE EŞLEME GÖREVİ BAŞARISIZ OLURDU. REMZİYE TEYZE BÜTÜN İLHAM PERİLERİNİN KORKULU RÜYASI HÂLINE GELMİŞTİ. HİÇBİR İLHAMI BEĞENMEZ, ONA BU İLHAMI VERENİ YANINDAN KOVAR VE PERİLERİN PERİ PU-ANININ AZALMASINA SEBEP OLURDU.

Bu sebeple, peri dünyası Remziye Teyze ile tanıştığınan beri — ki o zamanlar seksen iki yaşındaydı — peri okullarında, “İnşallah kovulmam,” duası ezberletilirdi öğrenci perilere. Perikağan da içinden duasını edip başladı ilham vermeye. Madagaskar penguenleri önerisi anında reddedildi, “Penguenler Madagaskar'da yaşayamaz!” denilerek. Perikağan'a göre oldukça potansiyel sahibi bir fikirdi oysaki. Yıldız burunlu köstebekler, uzayda boşluğunda kaybolan astronotlar ve daha nice ilhamlarda aynı hızla reddedildi. Böylece, ilhamlar ilhamları, saatler saatleri ve günlerde günleri kovaladı.

Tam 7 gün 9 saat 42 dakika 6 saniyenin

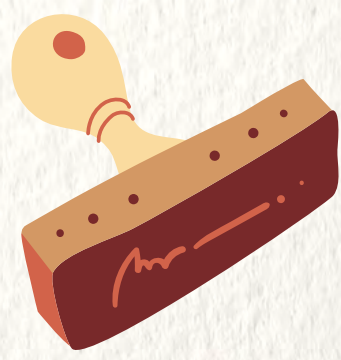
sonunda gözyaşları içerisinde artık bağımlık geçirmesine ramak kalmışken, “Dinozorların arkadaşı tardigradalar nasıl?” diye sordu Perikağan.

“Hmmm,” diye mırıldandı Remziye Teyze, kulaklarına inanamıyordu Perikağan. Bu şimdikiye kadar duyduğu monoton, “Başka!” kelimesinden son derece farklıydı. “Deniz ayıları olarak da biliniyorlar hani mikroskobik olanlar,” diye devam etti Perikağan, sonuçta 112 yaşındaki Remziye Teyze bu canlıyı bilmiyor olabilirdi.

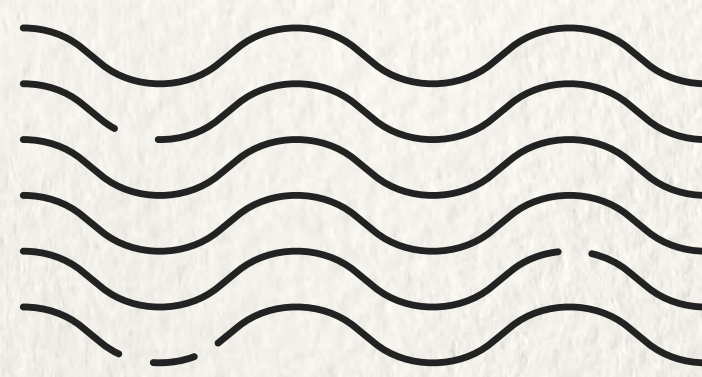
“Evet, elbette biliyorum.” dedi Remziye Teyze kendisi kadar yaşlı daktilosuna kâğıt takmak için yeşil masasına yönelirken, birkaç saniye sonra çın çın sesleri eşliğinde ilhamını kâğıda dökmeye başlamıştı bile.

Perikağan, dünyasına geri döndüğünde hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Büyük küçük, yaşlı genç, meşhur ve sıradan bütün periler dizilmiş heyecanla onun dönmesini bekliyorlardı. İçlerinde Remziye Teyze ile 73 kez eşleşip reddedildiği için tükenmişlik sendromuna giren ve o zamandan beri evinin bahçesindeki kulübede saklanan İlham Abi bile vardı. Alkışlar, çığlıklar ve sonsuz tezahüratların eşliğinde yetkili Periler, Perikağan'a ödülünü takdim ediyordu. “En başa çıkılmaz insana ilham veren son 30 yılın en iyi ilham perisi” ödülüydü bu. Herkes başarısının sırrını merak ediyordu. Oysa başarısının sırrı çok basitti, yalnızca vazgeçmeyi sevmiyordu Perikağan

İŞLEME ALINAN DİLEKÇE

YAZAN: AYŞEGÜL KONAK
EDİTÖR: CEREN YURT
RESİMLEYEN: NURDAN YİĞİT

İŞLEMDE

Çiçekli Belediyesi, tüm zamanların en tembel, en üşengeç belediye başkanına sahipti. Sezai Hımbıl, öyle tembeldi ki bazı günler yataktan kalkamayınca karısı belediyeyi arar, eve vinç göndermelerini isterdi. Vinç, başkanı yataktan kaldırıp kamyonu yükleyerek belediyeye getirirdi.

O gün, belediye binasında sıradan bir gündü. Ta ki sıra dışı bir yanlışlık yapılanaya kadar. Sezai Hımbıl, makamında her zamanki gibi sandalyeden düşecek kadar yayılmış, bir gözü sürekli saatte, mesai bitimini bekliyordu.

“Böyle oturmak ne zor, eve gitsem de yatsam,” diye geçirdi içinden. Hâlbuki masasında onlarca dilekçe birikmiş, incelenmeyi bekliyordu.

-Efendim, şu dilekçeleri okusanız da hangileri işleme konulacak karar verseniz.

-Amaan! Ben bu kadar çok dilekçeyi nasıl okuyayım. Sen bunları al, hepsini işleme koyuver.

Başkanın yaveri, itiraz edecek oldu fakat başkan keskin bir şekilde emri yineleyince, denileni çaresizce yaptı. İşte ne olduysa o dilekçelerin arasındaki bir dilekçe işleme konulunca oldu. Belediye kararıyla, tüm çocuklara tam özgürlük verildi. Çocuklar istediği gibi davranacak, anne babalar da dahil hiç kimse çocuklara kural koyamayacaktı.

Bu kararın ardından, çok değil birkaç hafta sonra Çiçekli’de tüm rutinler değişmeye başladı. Üç beş çocuk dışında okula giden kalmadı. Öğretmenler, okullarda boş duvarlara bakıp çocuk civıltılarıyla yankılandığı eski günleri iç geçirerek hatırlar oldu. Çocuklar okula gitmeyince, anne babalar çocukları evde bırakıp işe gidemedi. Bankalarda, marketlerde, mağazalarda çalışan sayısındaki azalma yüzünden kuyruklar kapılardan dışarı taşı. İnsanlar işini halledemez oldu.

Yıkanmak istemeyen çocuklar yüzünden tüm kasabaya çürük patates kokusuna benzer bir koku yayıldı. Sokağa çıkanlar, burunlarını tıkayarak gezmek zorunda kaldı. Abur cubur yemekten mide fesadı geçiren çocukları hastaneye yetiştirmeye çalışan ambulanslar, günlerce sokaklarda siren sesleri birbirine karışmış hâlde dolaştı.

Emniyet güçleri, evden tek başına dışarı çıkıp kaybolan çocukları aramaktan bitap düştü. Bu durumu fırsat bilen hırsızlar Çiçekli’de soyulmadık ev bırakmadı. Yaşanan onca kaosu protesto eden anne babalar ve eğitimciler, sokaklarda gösteriler düzenlemeye başladı. Kalabalık gruplar, marşlar söyleyerek belediye binasının önüne kadar yürüdü.

DİLEKÇE
Çocuklara
tam
özgürlük
Sezgin Hımbıl
Bld. Bşk.

Selim kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

-Ne oldu Selim? Konuş dedim. Selim, "Bunu sen istedin!" der gibi ağzını açtığı anda etrafa dalga dalga yayılan o kötü koku, Emir ve Ezgi'yi sersemletti. Parkın ağaçlarındaki kuşlar, bir anda avazı çıktığı kadar öterek havalanıp parktan kaçtı. Hatta Selim'in ağzına yuva yapmış olan küçük bir kurtçuk, dışarı bakıp Ezgi ve Emir'e sırtarak el salladı. Selim, tam yirmi yedi gündür önüne gelen her şeyi yiyor ve dişlerini hiç fırçalamıyordu. Cipsi çuvalla, kolayı da kovayla satın alıyordu.

Emir sonunda bir itirafta bulundu.

-Arkadaşlar! Bunların hepsi galiba benim suçum. Ben belediyeye bir dilekçe vermişim. Okula gitmekten ve çocuk olmaktan çok sıkıldım, çocuklara koyulan tüm kuralların kaldırılması için gereğinin yapılmasını arz ederim diye. Ben böyle olacağını hayal etmemişim. Üzgünüm. Haydi belediye başkanına gidiyoruz. Bu işi düzeltmem lazım.

Emir, eski dilekçesinin geçersiz sayılması için yeni bir dilekçe yazdı. Dilekçeyi vermek için belediye başkanının yanına gitti. Uykusunun bölünmesinden nefret eden Sezai Hımbıl, esneye esneye yaverini çağırıldı ve yeni emrini verdikten sonra tatlı uykusuna geri döndü.

Tüm bunlar olurken, Çiçekli'de yaşayan ve okula gitmedikleri için birbirlerini bir süredir göremeyen üç yakın arkadaş; Ezgi, Selim ve Emir parkta buluştu. -Ezgi! Ne oldu sana böyle? Gözün nerde? Ne kadar zayıflamışsın.

Tek gözü kayıp diğer gözü de kan çanağına dönmüş olan Ezgi, mahcup bir ifadeyle cevap verdi.

-Şey... Tablet oynamayı biraz abarttım. Gözüm yorgunluktan isyan edip "Yeteeeeer!" diye bağıarak yuvasından fırladı. Odanın içinde her tarafı aradım ama bir türlü bulamadım. Haftalardır odamı toplamadım, hâliyle biraz dağınık. Bu arada yemek yemeyi de unutmuş olabilirim.

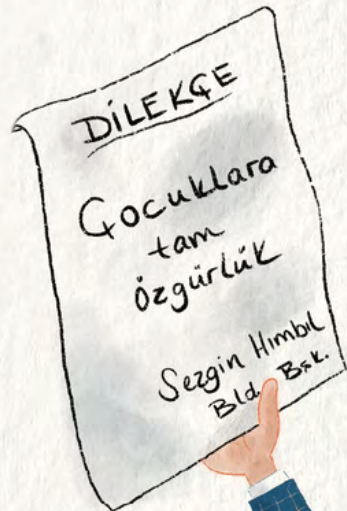
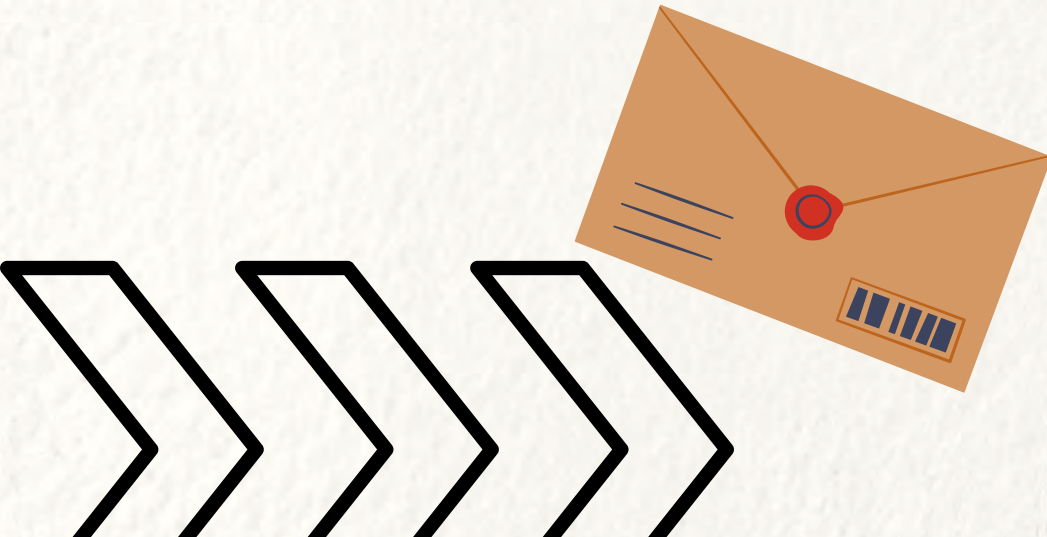
-Selim! Ya sana ne oldu? Neredeyse tanıyamayacaktım seni. Obez olmuşsun resmen.

Selim bir şey söylemeden çaresiz bir ifadeyle kafasını yere eğdi.

-Konuşsana, neden susuyorsun?

-ÇOCUKLARIN DİLEKÇESİ VARMİŞ, HEMEN İŞLEME KOY!

Kahkaha Otu

YAZAN: ALİ KILIÇ

EDİTÖR: FATMA TULİN

RESİMLEYEN: MELİHA MEHTAP KILIÇ

“Başarılı bir orman perisi olmak istiyorsanız, zamanında derste olmalısınız.” dedi dans okulu peri öğretmeni. Gotan, ayak uçlarına bakarak cevap verdi. “Özür dile- rim öğretmenim. Dün gece şehir perilerinden misafirle- rimiz vardı, çok geç gittiler.”

“Ah, şehir perileri!” dedi öğretmen uzaklara bakarak. “Bir zamanlar ben de...”

“Öğretmenim, şehir perisiyken Michael Jackson’a ilham verdiğiniz doğru mu?” Okulun en haylazı Assal’a göre dersi kaynatmak için bundan daha güzel bir imkân olamazdı.

“Peki neden ormana döndünüz öğretmenim?” Assal’a destek olayım, çorbada benim de tuzum olsun istedi Gotan.

“Ormana dönmem size tuhaf gelebilir çocuklar. Burada hayvanlara dans figürleri ilhamı vermek yerine, şehirde büyük dansçılara ilham vermek isteyebilirsiniz. Şehir hayatını görmediğiniz için böyle düşün- yorsunuz. O pırıltılı yaşam bir anda bitebilir, ama doğa sürekli kendini yeniliyor. Siz hiç eskiyen bir orman gördünüz mü?”

Öğretmen bir anda gözünü elindeki kitaba çevirdi ve sert bir ses tonuyla devam etti: “Evet, geçen hafta hangi kuşların dans figürünü çalışmıştık? Bu arada, alev çardak kuşları için yeni dans ilhamları ödevini herkes yaptı mı?”

Ha, bir de kelebek hareketleri çizimi vardı. Herkes defterlerini açsın, kontrol edeceğim.” Okul çıkışı Gotan ve Assal ayaklarını sürüyerek ormanda gezinmeye başladılar. Assal bir patika yola çıkıyor, bir uzun otların arasında kaybolup gidiyordu.

“Bu okuldan kurtulup şehre gitmenin bir yolu olmalı” dedi Assal, yumuşacık otlara basarken. Gotan umutsuzca, “Bu yolun okulda başarılı olmaktan geçtiğini biliyorsun” dedi.

“Olamaz, aman Allahım, buldum!” uzun otların arasından bağıırıyordu Assal. “Hemen buraya gel Gotan. Bana yardım et”

Telaşla otların arasına dalan Gotan, Assal’ın hızlı bir şekilde ot topladığını gördü.

“Hey! Ne yapıyorsun?”

“İnanamıyorum, bu bir kahkaha otu!”

Assal otları toplarken, boş gözlerle bakan arkadaşına anlatmaya devam etti:

“Büyük büyük dedem, kelime perisiymiş. Ormanda yeni bir şey keşfeden insanlara isim önerisi için ilham verirmiş. Onunla buralarda gezerken bu otun nadiren yetiştiğini ve onu çok az insanın bildiğini anlattı bana.”

“Zararlı mı?”

“Hayır dostum, o zaman da yemiştim. Zararlı değil ama çok etkili. Akşama kadar kahkaha atmıştım!”

Gotan hala boş boş bakıyordu.

“Hala anlamadın mı? Bunu öğretmenin çayına karıştırdığımızı düşünsene!”

Gotan, bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Assal ise, çoktan bir kucak dolusu kahkaha otu toplamıştı bile! Yol boyunca bütün detayları planladı.

Evdekilerin fark etmemesi için, otları kuyunun içindeki taşların arasında saklayacaktı. Okula gelirken de bir tutam alıp, öğretmenin çayına karıştıracaktı.

Ertesi gün okul için hazırlık yapan Gotan, Assal’ın erkenden geldiğini görünce şaşır- dı. “Neden erken geldin? Kuyuya gitmek için mi?” “Kuyuya çoktan gittim bile, ama çok kötü bir şey oldu. Kahkaha otu yerinde yok!”

Canı fena halde sikkındı Assal’ın.

“Nasıl yok, birisi mi almış?” dedi Gotan merakla. “Bilmiyorum dostum. Bugün gidip tekrar toplamam gerekiyor. Tabii kaldıysa.”

O gün, perilerin diğer günlerine hiç benzemiyordu. Gün içinde, Gotan ve Assal dahil herkes kahkaha atmaya başlamıştı. Şaşkınlık ve telaşla bakınan iki arkadaşın, olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Önceleri bu durum keyifli gibiyse de, bir süre sonra kahkaha atmaktan kimse işini yapamaz hâle geldi. Bu sebeple okullar tatil oldu. Buna en çok sevinen Assal’dı ama o da neler döndüğünü merak ediyordu. Aslında bir fikri vardı, ama bunun doğru olmasından çok korktuğu için Gotan’la bile konuşmuyordu.

İlham perileri kahkaha atmaktan gözlerini açamıyordu. Bu yüzden kime ne verdiklerine bakmadan, rastgele ilham dağıtmaya başladılar ormanda. Mesela, günebakan çiçeğinden sorumlu bir peri, ilhamı oradan geçmekte olan bir mirkete verdi. Mirket de akşama kadar olduğu yerde güneşin hareketlerini takip etti.

Eğlenceli gibi görünen bu karışıklığın, büyük bir felakete sebep olduğu günün sonunda anlaşıldı. Bülbül, aslan gibi kükremeye çalışınca çok komik bir ses çıkardı ve arkadaşları onunla dalga geçti. Karıncalar, yuvalarını nehir manzaralı yapmak istedikleri için su basmış hâlde buldular.

Maymun ilhamı alan bir Zebra, ağacın dalına kuyruğunu dolayarak sarkmaya çalışırken yere çakıldı. Kendini tavus kuşu sanan bir bukalemun, toprak rengini almak yerine rengârenk dolaştığı için hiç av bulamadı. Dans okulu öğretmeni, bir kelebek için hazırladığı dans ilhamını yanlışlıkla bir ayıya verdi.

Ayı, o sırada nehir kenarındaki ağaçtan bal almaya çalışıyordu. Bir anda kelebekler gibi kanat çırpıma- ya çalışınca, cumburlop diye nehre düşüverdi.

Gece olduğunda da ormanda karışıklık bitmedi ve perileri acil toplantı yaptılar. Ama kahkaha atmaktan bir türlü konuşamıyorlardı.

“Beni dinleyin!” cümlesiyle kendilerine gelebildiler. Konuşan Gotan’dı. “Her şey bizim yüzümüzden oldu,” dedi dudaklarını büzerek ve onlara, topladıkları ottan bahsetti. Ot, sakladığı yerden kuyuya düşüp suya karışmış ve o kuyudan su içen tüm perileri etkilemişti. Cebinde kalan son yaprağı büyük bir pişmanlıkla masaya bıraktı.

İsimden sorumlu periler, hemen yaprağı araştırmaya başladılar. İlk işleri Orman Sözlüğü’ne bakmak oldu.

Ahududu, abdestbozan otu, ayı üzümü, maymun yüzlü orkide... “Buldum!” dedi biri, “Kahkaha otu bu, Gotan doğru söylüyor!”

Periler, sabah olmadan kuyudaki tüm kahkaha otlarını temizlediler. Temiz sularla ormana geldiklerinde, onları her zamankinden çok daha fazla iş bekliyordu. Başta bütün gece kendini aslan sanıp, ceylan kovalamaktan yorgun düşen kuşlar, kelebekler gibi dans edip başı dönen ayılar olmak üzere, herkese kendi ilhamının geri verilmesi gerekiyordu.

Assal ve Gotan yaptıkları işin ne kadar kötü sonuçları olduğunu ve bir hatanın doğanın dengesini nasıl bozabileceğini görünce, çok üzüldüler. Artık tek bir istekleri vardı: Dans okulunu dereceyle bitirip, şehir Dans Okulu’nda hayal öğretmeni olabilmek...

KAMBUR ZÜRAFA

YAZAN: SEDA NUR DEMİR

EDİTÖR: HATİCE BOYRAZ

RESİMLEYEN: SEVAL SAYIN

İsmi Necibe olsa da söylemeyi beceremediklerinden ona, Necibe Anne'nin söylenmesi kolay hâli Macımanne derlerdi. Boyu minicikti. Gözlerini görebilmeniz için önce oturması gerekiyordu. Çünkü Macımanne kamburdu. Yıllarca çok sevdiği karıncaları ve onların yuvalarını izlemek uğruna sırtı gitgide eğilmişti. Sonunda bu hâle gelmişti.

Çeşit çeşit ağaçların olduğu geniş bir arazinin ortasında, iki buçuk katlı bir evde tek başına otururdu. Kocasının ölümünden sonra çocukları çok uzak ülkelere gitmişler ve Macımanne'yi ziyarete gelmez olmuşlardı. Bu durum Macımanne'nin kamburuna kambur katmıştı. Yalnızlıktan biraz da eserekli bir hâli vardı doğrusu. Yaz aylarında kocaman pervaneli bir şapka takardı, kocası bunu gençliğinde bir iş seyahatinden getirmişti. Kavanoz dibi gözlüğü, karıncaları görebilmek için her daim boynunda asılı dururdu. Gömlek cebinde ise yılların etkisiyle artık çizik çizik olmuş, belki de görevini bile yerine getiremeyen bir büyüteç olurdu.

Macımanne'nin evinin hemen arkasında tellerle çevrili kocaman bir arazi vardı. Pek de ünlü olmayan bir Vahşi Yaşamı Koruma Derneği, bu araziye düşük bütçeli bir savana yapmıştı. Macımanne ve savana ne alaka diyeceksiniz, okumaya devam edin öyleyse.

Bu yapay savanaya iki gün önce, Afrika'dan eşi öldüğü için depresyona girmiş bir zürafa getirilmişti.

Eşini kaybettiği yetmezmiş gibi vatanından da koparılmıştı hayvancağz. Evini her geçen gün daha çok özliyordu.

Kendisine arkadaş olması için getirilmesi planlanan zürafadan da henüz haber yoktu. Çok yalnızdı. Savanadaki görevliler deseyiz, öyle merhametliyidiler ki zürafa onları her gördüğünde upuzun boyuna rağmen köşe bucak saklanıyordu. Macımanne ise bütün bu olup bitenleri bir belgesel izleyicisi çaresizliğiyle, elinde dürbünü, verandasından izliyordu.

GÜNLER HAFTALARI, HAFTALAR AYLARI KOVALADI.

Sonunda bir yaz günü, bütün bu yaşadıkları zürafanın canına tak etti ve bir gece savanaya benzemeyen savanadan kaçtı. Bunun için ön kapıyı kullandığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Nereden ve nasıl kaçtığı zürafayla benim aramda bir sır olarak kalacak. Zürafa o gece belki de hayatının en muhteşem kararını verdi. Ağaçlarla kaplı olduğu ve içinde naftalin kokan bir yaşlinın oturduğu düşünülürse, kimsenin dikkatini çekmeyen Macımanne'nin bahçesine saklandı.

Sabah kalktığında bahçesinde uyuklayan zürafayı gören Macımanne önce bunun bir rüya olduğunu düşündü. Sürekli dürbünüyle izleyip hâline üzülmediği zürafa onun bahçesinde, ellerini uzatsa dokunabileceği bir mesafedeydi. Kendine bir çimdik attı ve rüya görmediğine kanaat getirdi. Onu ele vermemesi gerektiğini biliyordu. Birileri gelip de Macımanne'ye kaçak bir zürafa sormazdı elbette. Ama sorarlarsa zürafanın ne demek olduğunu bile bilmediğini söylemeye karar verdi. Ne de olsa naftalin kokulu kaçık teyzelerle tartışmaya girmeyi kimse istemezdi.

ÜSTELİK BURADAKİ AĞAÇLARIN ARASINDA, ZEVK ALARAK YİYEBİLECEĞİ TEK BİR AKASYA AĞACI BİLE BULAMAMIŞTI.

Zürafa uyandığında Macimanne'nin binbir zorlukla topladığı akasya yapraklarını yanı başında buldu. Dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, uzun zamandır ilk defa oluyordu bu. Otuz yedi santimlik dilini uzattı ve yaprakların hepsini bir çırpıda yedi. Macimanne üç santimlik ağzıyla kocaman bir kahkaha patlattı, zürafayı sevmiştir.

-Seninle iyi anlaşacağız, benim tatlı su kabağım. Burada istediğin kadar kalabilirsin, güvendesin.

Aynı gün bahçe kapısının zili iki defa çaldı. Birincisinde gelenler pek de ünlü olmayan Vahşi Yaşamı Koruma Derneği Başkanı ile pek merhametli savana görevlilerinden biriydi. Macimanne tabii ki zürafanın ne demek olduğunu dahi bilmediğini söyledi, planladığı gibi. Pek merhametli savana görevlisi kuşku kuşku bahçenin görebildiği kadarına göz attı. Ortada zürafa mürafa yoktu. İkinci sefer zili çalanlar ise bir grup polis oldu. Kasabada kaçak zürafa haberi hızla yayılmıştı, insanlar endişeliydi. Polis de her ihbarı değerlendirmek zorunda olduğunu, bahçeye göz atıp atamayacağını sordu Macimanne'ye.

-Karıncalar aşkına! İstedığınız yere bakın, o dediğiniz şeyin bahçemde olmadığına büyütecim üzerine yemin edebilirim. Bunları söylerken bir ayağını kaldırdığını benim dışımda kimsecikler görmedi. Polisler bütün bahçeyi didik didik ettiler. Macimanne'nin minik kapılı evinin her odasına ayrı ayrı baktılar. Hatta birisi kurnazlık edip beş metrelik ağaç eve bile tırmandı. Bir zürafayı görmenin en kolay yolu bu olsa gerekti. Ama ortada hiç iz yoktu. En sonunda pes edip zürafayı orada aramaktan vazgeçtiler. Bir daha da Macimanne'yi bu olay için rahatsız eden olmadı. Zürafa akasya ağaçları arasında yıllarını huzurla geçirdi. Macimanne ona, o da Macimanne'ye dayanak oldu. Zürafa Macimanne'nin gülen suratını görmek için eğildi, onun elinden akasya yaprağı yemek için eğildi. Macimanne'nin karıncalarını görmeye çalışmak için de eğildi. Macimanne'yi o kadar sevdi ki zamanla o da kambur oldu.

PEKİ SİZCE ZÜRAFA NEREYE SAKLANMIŞTI?

LADUBA TİYATROSU

YAZAN: SEVDE DİL RUBA ÜNYELİ

EDİTÖR: HATİCE BOYRAZ

RESİMLEYEN: AYŞE ÇAVUŞOĞLU

Ortanca Köyü, güneşin ayı, ayın da güneşi durmaksızın kovaladığı; birbirine tek yumurta ikizleri kadar benzeyen günlerin art arda sıralandığı köylerden biriydi. Ama o temmuz günü, ilk ışıklarıyla köyü aydınlatan güneş dahi olacaklardan habersizdi. Yıllar boyu uzun kış gecelerinde anlatılacak o gün başlangıçta tıpkı diğerleri gibiydi.

Ortanca Köyü'nün halkı her sabah olduğu gibi o sabah da erkenden kalkmış işe koyulmuştu. İnekler sağılacak, domatesler toplanacaktı. Bir yandan kuzinenin üzerinde süt kaynatılırken bir yandan da reçellik çilekler yıkanıp hazırlanacaktı.

Tüm bunlar olurken köy okulunun bahçesinde de bir hareketlilik vardı. Bahçeye park edilmiş beyaz kamyonetin arkasından uzun boylu bir adam hem sandalyeleri, masaları, tahta parçalarını, bir piyanoyu ve çeşitli alet edevatı indiriyor hem de kendi kendine konuşuyordu. Kırmızı ceketi, incecik bedeni ve üzerinde uğur böcekleri olan kravatıyla oldukça tuhaf görünüyordu.

-Ah, güzel piyano, seni ben çalacağım. Esra parmaklarını senin üzerine nasıl da şiddetle vuruyordu. Oysa ben nazikçe her bir tuşuna dokunarak eşsiz bir müzik ortaya koyacağım. Dinleyenler, ömürleri boyunca bu sesi unutmayacaklar. Ah, güzeller güzeli prenses elbisesi ve kral tacı. Sizi ben giyeceğim. Biliyorum, ne Can bu tacı taşıyabilecek kadar iyi bir oyuncuydu ne de Selin prensesi oynamaktan anlardı. Oysa bugün sahnede benimle parlayacaksınız. Muhteşem peri değneği ve cesur kahramanın kılıcı. Evet, bugün siz de benim yetenekli ellerimin arasında olacaksınız. Bu zamana kadar hiç duymadığınız güçlü alkışlar duyacaksınız. İnsanlar öyle ısıklar çalacak, öyle çok tebrik edecekler ki bu sesler hiç dinmeyecek sanacaksınız. Laduba Tiyatrosu tarihinin en parlak günlerini yaşayacak.

Laduba Tiyatrosu köyden köye, dilden dile dolaşmış ve sonunda Ortanca Köyü'ne ulaşmıştı. Kendisinden önce şanı gelen tiyatro aylardır çocukların rüyasında, bahçelerde sohbet eden kadınların, kahvehanelerde çay içen erkeklerin dilindeydi. Peki onlarca oyuncusu neredeydi?

Güneş tam tepeye ulaşmıştı. Kırmızı ceketi ve uğur böcekli kravatıyla Laduba; çay molası veren çiftçilere, bahçedeki asmanın altına oturup biraz soluklanan kadınlara, camideki Kuran Kursu'ndan çıkıp koşturan çocuklara, iki elini arkasında birleştirip ağır adımlarla dolaşan ihtiyarlara tiyatronun broşürünü dağıtmaya başladı. Çok geçmeden tüm köy halkının, tiyatrodaki ilk oyunun akşam sahneleneceğinden haberi oldu.

Laduba broşürleri dağıttıktan sonra okul bahçesine döndü. O, pamuk şeker makinesini kurmakla, dekorları kontrol etmekle, biletleri hazırlamakla uğraşırken güneş ayın ısrarlarına daha fazla dayanamamış ve yerinden ayrılmıştı. Laduba'nın ne yaptığını merak edip uzaktan izleyen çocukların yanına aileleri de gelmiş, bahçe kapısının önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Laduba, önce düğmelerini yanlış iliklediği mor ceketi ve ayçiçeği şeklindeki papyonuyla kapıda bilet kesip seyircileri içeri aldı. Onlara patlamış mısır ve pamuk şeker sattı. Sonra sahne ışıklarını yaktı ve herkese iyi seyirler diledi. Ardından koşarak kulise girdi.

Gösteriyi izlemeye gelen herkes çok heyecanlıydı. Sandalyelerine yerleştiler ve oyunu beklemeye başladılar. İlk birkaç dakika her şey iyi gibiydi ama zaman ilerledikçe kalabalıktan sesler yükselmeye başladı.

-Ne kokuyor burası?

-Baba, bu şeker ağzıma yapıştı!

-Sarımsak kokusunu siz de alıyor musunuz?

-Sadece sarımsak olsa yine iyi. Yanık kokuyor canım bu mısırlar.

Kalabalığın sesi giderek artıyordu ki bir anda Laduba görüldü. Ayağında prensesin pembe topuklu ayakkabıları, başında kralın tacı, bir elinde peri değneği, diğer elinde ise cesur kahramanın kılıcıyla çok komik görünüyordu. İlk sözleri söylemeliydi ancak piyanodan henüz ses gelmiyordu. Koşarak piyanonun başına gitti ama tuşlara ne kadar basarsa bassın istediği sesler çıkmıyordu. Sahi, bu piyano nasıl çalınıyordu? Laduba piyanodan vazgeçti. Ne de olsa müziksiz bir tiyatro da olabilirdi. Sahnenin tam ortasına, ışığın altına geldi ve oyuna başlamak için ağzını açtı.

İşte tam o anda prensesin kelimeleri etrafa saçıldı. Kralın söyleyecekleri birer birer yere düştü. Perinin ve kahramanın cümleleri kanatlanıp uçtu. Laduba sahnede dört dönüyor, ağzından kaçıp giden kelimeleri yakalamaya uğraşıyordu. Ne yazık ki birçoğunu yakalayamadı. Yakaladıklarını ise bir araya getiremedi.

O gece hızla ayrıldı köyden Laduba. O gittikten sonra çocuklar sokaktan topladıkları kelimelerle beş taş oynadılar. Kadınlar saçlarının arasına sıkışan kelimeleri eve gidip ayırdılar. Sonra da onlardan kolyeler, tokalar yaptılar. Yenidoğan bebeklerin beşiğini kelimelerle süslediler.

O gece Laduba tiyatrosunun son gecesi idi. Laduba'yı da tiyatrosunu da bir daha gören olmadı. Adından çok bahsettirdi. Yaşananlar dilden dile, köyden köye yayıldı ama bir daha heyecanla beklenmedi.

LÜLÜŞ ve TUTU

YAZAN: BETÜL SARIKAYA
EDİTÖR: HATİCE DAVŞAN
RESİMLEYEN: RUKİYE GÜNDÜZALP

-Loyli loyli looom, ben hiç korkmuyom! Loyli loyli laaaam, Allahım ben n'apcam? Loyli loyli looom, yolumu bulamıyoom.

Lülüş, maceraya bayılırdı. Hiç tereddüt etmeden şarkı söyleyerek ağlayan sese doğru yürüdü ve el fenerini gıdısından tavana doğru tutup "Böööö" dedi. Tutu, çığlık atarken bir yandan da mantara benzeyen, yüzü parlayan bu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Lülüş, feneri ona doğrulttu.

-Kimmiş bakayım okulda saklanan bu kız?

-Sen... Sen kimsin asıl? Ben saklanmıyorum ki. Uyuyakalmışım o kadar. Karanlıkta kayboldum, merdivenleri bulamadım.

Lülüş kahkaha attı. Birinin şu küçük okulda kaybolmasına anlam verememişti. Herkesi kendi gibi gözü açık, cesur zannediyordu. Bu iki kız çocuğu böylelikle tanıştılar, birlikte okuldan çıkıp evlerine dağıldılar. Lülüş eve anne ve babasından tam bir dakika önce girmişti. Hızlıca üzerini değiştirip sanki ödev yapıyor gibi masasına oturdu. Defterine tarih atıp şöyle yazdı.

"Dünya bir dolambaç olsa orada ilk kaybolan Tutu olurdu. Ama ben ona bir cesaret hapi yapacağım."

Lülüş ve Tutu o günden sonra arkadaş oldular. Tutu, mantara benzettiği arkadaşının lüle lüle saçlarına bakıp ona, "Lülüş" adını verdi. Lülüş de turuncu saçları ile çizgi film karakterine benzeyen arkadaşına, "Tutu" ismini verdi. Kıkır kıkır güldüler. Yeni isimleri ikisinin de çok hoşuna gitti. Ancak öğretmenler Lülüş ve Tutu'yu pek sevmediler çünkü Lülüş'ü arkadaşını yoldan çıkaran, Tutu'yu da tembel arkadaşına yardım eden haylazlar olarak görüyorlardı. Bu ikili okulun laboratuvarında hiç kimsenin aklına gelmeyecek deneyler ve buluşlar yapıyordu. Tutu korkak biriydi nasıl bütün bunlara cesaret etti, dediğini duyar gibiyim. Cesaret hapını unuttun mu?

Lülüş, neşesi olmayan ve üzülen çocukları tespit etmekte bir numaraydı. Onların yutkunurken çıkardıkları sesleri içine hapseden bir su bulmuştu. Yutkunma sesinin titreşimleri suya hapsolüyor ve herkes okuldan gidince laboratuvarda suya soktuğu bir alet bu titreşimleri tekrar ederek yazıya geçiriyordu. Mesela hiçbir öğretmen İdal'in derste soruya neden cevap veremediğini bilmiyorken İdal'in yutkunmasını suya kaydeden Lülüş biliyordu. Sudaki titreşimler yazıya geçirilince şu cümle ortaya çıkmıştı.

"Kardeşim harflerin adını öğrenemedi, akşamları onunla ilgileniyorum. Benim de annem babam olsaydı... Kafamın içinde sürekli be ce de..."

Lülüş'ün gözleri dolmuştu. Hemen İdal'e destek olacak sabır hapi, kardeşine de öğrenme hapi yapmalıydı. Tutu ise yine yanlış anlamıştı. Kahkaha atıyordu.

-Duydun mu? Sürekli aklına peçete geldiği için öğretmene cevap verememiş.

Arkadaşını olduğu gibi kabul etmeyi öğrenmişti Lülüş. Söylediği şeye dayanamayıp o da güldü. Heyecanlanan Tutu yine sakarlık yaptı ve gülerken elini yutkunma suyuna vurup düşürdü. O an her şey donmuş gibi bir sessizlik oldu. Kardan adam yaparken elimiz yavaş yavaş karıncalanır da kızarır, ardından elimizi hissetmemeye başlarız ya işte öyle bir soğuk hava sardı laboratuvarı. Tutu ağlamadı bile. Gözyaşı gözünde donup kalmıştı. Lülüş, arkadaşına gülümseyerek baktı.

-Tü tü maşallah benim Tutu'ma!

Sıcacık bir gülümsemenin çözemeyeceği bir şey var mıydı? Tutu'nun donan gözyaşı açıldı ve yutkunma suyuna saçıldı. Lülüş kıkırdadı yine. Tutu cesaret hapından bir tane içti ve hatasını kendisi de affetti. Yutkunma suyuna karışan gözyaşının titreşimini alan kalem kendiliğinden yazdı:

"Dünya bir laboratuvar olsaydı oradaki en güzel buluş dostluk olurdu. İyi ki beni buldun ve sakarlığıma, korkaklığıma, yanlış anlamalarım sevgiyle yaklaştın Lülüş."

Lülüş yüzünde herkesi mutlu eden on numaralı gülüşü ile arkadaşına baktı ve şarkılar söyleyerek evin yolunu tuttular.

-Loyli loyli looom, Lülüş'ü seviyom!

-Loyli loyli luuum,

Tutu benim dostum!

Mieaaaavv!

Merve Suyu

MERAKLI SARMAŞIK

YAZAN: FATMA TÜLİN

EDİTÖR: CEREN YURT

RESİMLEYEN: DEMET BULUT YAĞCI

O sabah laboratuvarına girdiğinde, deney tüplerinin içinde meyve suları, etrafta bisküvi kırıntılarını görünce, aniden aklına gelen müthiş fikir, ağız bağlanmadan elden kaçan balon gibi pufff uçup gitti.

Bay Sivrizek, bir bilim adamıydı. Ama kızı Kerma ve kedisi Krema'nın bitmek bilmeyen merakları, araştırmalarının önündeki en büyük engeldi.

-Babaaa, şuna mikroskopta bakabilir miyim? Bitli mi acaba?

-Mieaav?

Meraklı iki çift göz üzerinde, Kerma'nın arkadaşı Sırma'nın saç teli ise burnunun dibindeydi.

Tam da bu sırada telefonu çaldı. Ekranda İcat ve Bilim Bakanı'nın numarasını görünce, panikle telefonu açtı.

-Bu-buyurun, Sayın Bakanım.

Bakan fısıldayarak konuşuyordu ama arada tıslamaya dönüşen sözcüklerinden ne kadar sinirli olduğu anlaşılıyordu.

-Bu olanlar nedir Sivrizek? Bakanlıkta temizlik işlerini yapmaları için programladığın robotlar insanlığı ele geçirme planları yapıyorlar ve daha şimdiden bir tanesi koltuğuma oturdu. Bense dolabın içine saklanmak zorunda kaldım!

-Na-nasıl olur? Anlamadım! Hemen halledeceğim Sayın Bakanım.

Telefonu kapattığında, kız ve kedi, suçlu mirketler gibi yüzüne bakıyordu.

-Şey... Baba, yazdığın programa birkaç kızgın yüz emoji eklemiştik ve bir de şaşırın kedi emoji. Acaba o yüzden...

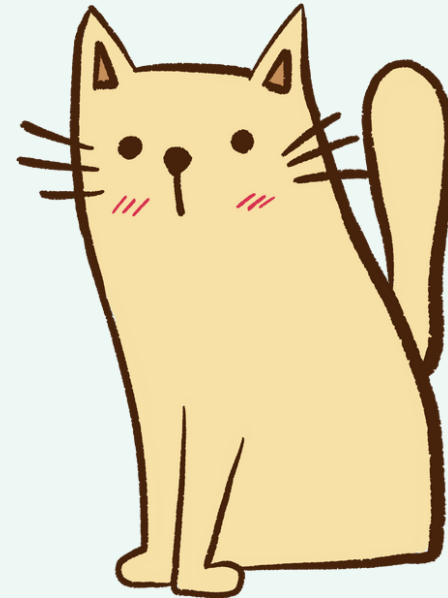
Bu sözler, kaşıkla hafifçe dokunup, içinden çikolata akan volkanik tatlı etkisi yapmıştı babasına. Kızgınlığı, gözlerinden ve dudaklarından lav gibi püskürdü. Robotları hemen kendine getirmeliydi, ama önce halledilmesi gereken daha önemli bir işi vardı. Merak duygusunu yok eden ilacı oracıkta icat ediverdi. Aslında kendisi için sabır artıracak bir formül bulsa daha iyi olurdu ya, neyse.

Kerma ve Krema, renkli sıvıyı şlap şlap, iştahla içtiler. İlerleyen günlerde Kerma hiç "Kırmızı ve beyaz, pembenin anne babası mı?" ya da "Kediler rüya görür mü?" gibi sorular sormadı. Krema da onun dediklerini tekrarlamadı.

Sivrizek, tüm anne babaların faydalanabilmesi için ilacın seri üretimini sağladı. Sadece çocukların değil, herkesin kullanmasını zorunlu hale getiren yasalar tüm dünyada ivedilikle çıkartıldı. Hatta kedilere de içirilmesinin faydalı olacağı belirtildi. Ancak zorunlu tutulmadı.

Oh! Dünya vardı! Çocuklu evlerde çekmeceler kapalı; yastıklar, tencere tavalara, nevresimler yerli yerindeydi. İnsanlar da ilacı memnuniyetle kullanıyordu, hatta Bay Sivrizek bile! Artık laboratuvarına adım atmıyor, tüm gününü hamakta geçiriyordu.

Sadece Kerma, babasının verdiği ilaçları içmiyordu. Fark etmemesi için de hiç soru sormuyordu. Kedisiyle ve kiraz ağacına dolanmış minik sarmaşıkla konuşuyordu bütün gün.

Bir süre sonra hayat, ürkütücü derecede boş ve anlamsız hâle geldi. İnsanlar artık otobüsün neden geciktiğini bile merak etmiyorlardı. Hatta yarın havanın nasıl olacağını, çocuğunun eve kaçta geleceğini, büyüdüğünde ne olacağını, meleklerin kanatlarını, cenneti, filmin sonunu, papatya falında ne çıkacağını...

İnsanlar artık birbirlerinin nasıl olduğunu da merak etmiyordu. Usulen sorulan, "Nasılsın?" sorusu bile duyulmaz, kimsenin derdi kimseyi ilgilendirmez olmuştu.

İlk şikâyetler öğretmenler ve velilerden geldi. -Ah hemşire, benim kız piyanonun kapağını kaldırmaz oldu!

-Amanın komşular, benim oğlan, "Astronot olacağım." der yatar; "Bilim adamı olacağım." diyerek kalkardı. Şimdi, "İki günlük dünya, günümü gün edeceğim." diyor.

-Ben öğretmenim, ya ben ne yapayım? Eskiden sorularından bunaldığım çocukların ağızını şimdilerde bıçak açmıyor. Tahtaya yazdıklarımı defterlerine hızlı hızlı yazıp, koşar adım okuldan kaçıyorlar!

Bunlar buz dağının görünen kısmıydı. Ya sonrası!

Kitaplar sadece dekoratif amaçlarla kullanılır oldu. Kütüphaneler, bilim ve araştırma merkezleri, laboratuvarlar, üniversiteler kapatıldı. Hiçbir doktor, hastalıklara çare aramaz olunca, yeni yeni hastalıklar türedi, salgınlar ve kaçınılmaz sonlar arttı. Arkeologlar kazı yaparak eski medeniyetlerin üzerindeki tozları süpürmek istemez, filozoflar derin derin düşünmez oldu.

Dünya artık, karanlık ve sonsuz uzayın tehlikelerine de açıktı. Çünkü ülke başkanları bile ilacı hüp hüp içiyor, ülkelerine bir şey olur mu, olursa ne yapmak gerekir diye hiç tasalanmıyordu.

Bir gün uzaylılar, uzaydan değil ama okyanuslardan çıkıp geldiler. Çok eskiden, uzak galaksilerini bırakıp okyanusların gizemli derinliklerine yerleşmişlerdi. Uzun bir süre su altı keşifleri yapılmaz olunca, "Nedir bu sessizlik?" demiş ve karaya çıkıp öğrenmek istemiş olabilirler. Belki de bu, çok iyimser bir bakış açıydı. Ama insanlara göre -Kerma istisna- "Merhaba dünyalı! Biz dostuz." ya da "Eller yukarı, dünyanın kalanına el koyuyoruz!" demeleri arasında fark yoktu.

Uzaylıların hayali bile bir çocuğu yorganın altında tir tir titretmeye yeterken, bunun gerçek olduğunu ve babanız dahil hiç kimsenin bunu umursamadığını bir düşünün.

Kerma, tüm bu olan bitene kedisi ve konuşabildiği tek arkadaşı sarmaşık sayesinde dayanabiliyordu. Sarmaşık onun her sorusuyla büyüyor, Kerma da anlaşıldığını fark ederek biraz rahatlıyordu.

-Bu uzaylılar da neyin nesi?

-Dost mu yoksa düşmanlar mı?

-Şimdi ne olacak?

Bir sabah Sivrizek bahçede amaçsızca dolanırken birden kiraz ağacının yanında durdu. Fısıf fısıf bir şeyler diyordu sarmaşık. İstemsizce kulak kabarttı.

-Papağanlar roman yazabilir mi?

-Neden hiç mavi yiyecek yok?

-Babam artık beni sevmiyor mu?

Duydukları âdeta bir panzehir etkisi yaptı. Uzun bir süreden sonra ilk kez, neler olduğunu merak etti. Kerma babasına, sarmaşıkla olanları anlattı.

Sarmaşığı her yere diktiler. Onun fısıltılarıyla kendilerine gelen insanlar da başka yerlere dikti. Sarmaşık, kısa sürede dünyayı kucakladı.

Uzaylılar, fısıltılardan ve insanların meraklı kırıntılarından ürküp, derin sulara geri döndü.

İnsanların işi çoktu, ama hallolurdu. Yeter ki merak olsun! İlk adım ise, "Merak kediyi öldürür." sözünü, "Merak kediyi güldürür." şeklinde düzeltmekti. Böylece tüm kedileri onurlandırmış olacaktı.

MERCAN OTEL

YAZAN: TUĞBA ATLI

EDİTÖR: NEFİSE DİLVİN SİĞİRCİOĞLU

RESİMLEYEN: HALİME NUR BAL

Kendi içinde ne yaşıyor bilmiyorum ama yaşarken eğlendiği çok belli. Sahil boyu şarkı mırıldanarak yürüdü. Güvercinle selamlaştı. Kediyle şakalaştı. Martıya sataştı.

Her sabah erkenden, butik otelindeki misafirlerin kahvaltıları için simit almaya giderdi Nezaket Hanım. Yüzü daima gülerdi, herkes onu tanır ve çok severdi. Sanki geçtiği her yere elleriyle parıltılı neşe tozu dağıtırdı. Onu sabah görüp de günü güzel geçmeyen yoktu. O kadar ki Nezaket Hanım uyur, kasaba uyur. Nezaket Hanım uyanır, kasaba uyanırdı.

Burası tuhaf ama tatlı sakinleriyle, kargacık burgacık sokaklarıyla, eski, küçük bir balıkçı kasabasıydı. Denize açılan balıkçılar, sokaklarda ağ ören teyzeler, deniz feneri koyu, etrafı saran iyotla karışık yosun kokusu, kış boyu bakımsız kalan evlerine yeni gelen yazlıkçılar...

Herkesin butik otel dediği, annesinden kalma eski konak, Nezaket Hanım'ın huzur ve neşe kaynağıydı. Bu neşesini ve huzurunu gelen misafirlerine de bulaştırıyor olacak ki bıkmadan usanmadan her yaz aynı otele, tatile geliyorlardı.

Bahçedeki şeftali ağacı, saksıdaki sakız sardunyalar bile gülümsüyor, çiçekleri güle oynaya açıyordu. Otel müşterileri, ortak kullanımlı, lobiye açılan, serin gölgeli bahçede hep birlikte vakit geçiriyordu. Dertlerinden sıyrılıp, gürültülü bir neşeye tavlama oynamalarını, hayattaki tüm dertlerini bitirecek bir ilaçmış gibi iştahla içtiği çaylarını, gülümsemelerini seyre diyordu Nezaket Hanım'ın beslediği martıları. Bu martıların bir özelliği vardı.

Bahçeden yükselen neşeli kahkaha seslerini, havada uçan, görünmez notalar gibi toplayıp, Nezaket Hanım'ın verdiği kaptaki biriktiriyorlardı. Nezaket Hanım, biriken bu notaları toz hâline getirip, misafirlerine ikram ettiği çaya karıştırıyordu. Böylece insanların neşesi hiç bitmiyordu. Aynı müşterileri her sene oteline getirebilmesinin sırrı da işte bu neşe tozuyla.

“Rahatınıza bakın, akşam yemekte balık var,” dedi misafirlerine, elinde eşinin tuttuğu balıkları göstererek.

Nezaket Hanım'ın bitmeyen neşesinin, enerjisinin aksine eşi Salim Bey, sürekli her şeyden şikâyet eden, mutsuz, kaprisli, biraz da miskin biriydi. Nedense neşe tozu Salim Bey'e pek etki etmiyordu. Hiç ihtiyacı olmamasına rağmen, geceleri uyku tutmayanlar için sokaktan geçen seyyar uyku satıcısının daimi müşterisiydi aynı zamanda. Poşet poşet uyku alırdı. Hâl böyle olunca, gece gündüz sürekli uyurdu.

Hayatta tek sevdiği şey balık tutmaktı. Hatta bir gün o kadar büyük bir balık tuttu ki, tuttuğu balık Salim Bey'i yutup denize kaçtı yine de Salim Bey rahatını hiç bozmadı, günler boyu rahatça uyudu balığın midesinde. Ta ki bir balıkçı teknesi balığı yakalayıp onu bulup getirinceye kadar.

Otelde birde, yardım olsun diye çalıştırdıkları, misafirlerin kaybolan eşyalarını toplayan, onları konağın en alt katındaki mahzende sahipleri için güvende tutan, masum, saf gönüllü bir genç vardı. Kayıp eşyaları yerleştirip oyalandığı mahzende, kendi oluşturduğu bir düzen, hatta düzenli bir düzensizlik hâkimdi. Birisi bir eşyasını sorsa bulması günlerini alıyordu.

**ÇOĞU ZAMAN
HIÇ BULAMIYORDU.**

Nezaket Hanım'ın -kendi oteline pek fazla müşteri gelmediği için- onu kıskançlıkla izleyen komşusu, Rıhtım Otel'in sahibiyle arası çok da iyi değildi. Çünkü müteşebbis ruhlu bu adam, insanların, sahil kenarlarında, sebze bahçelerinde, koyu gölgeli verandalarda ruhlarını dinlendirdikleri bu şirin kasabayı, popüler bir tatil mekânına dönüştürme çabası içerisindeydi.

Yeşillikler içindeki sade tatil evlerini, birbiriyle yarışan gösterişli büyük otellere... Çay bahçelerini, şık kafelere... Köşedeki İlyas Bakkal'ı da zincir marketlere dönüştürmek istiyordu. Buraları, insanların zaten kaçmaya çalıştığı kalabalık şehirlere benzetmek istiyordu.

Bir gün Nezaket Hanım ve tüm otel sakinleri kötü bir güne uyandı. Otelde

kalan ailelerden birinin, meraklı, sürekli kendi başına hareket etmeyi seven, altı yaşındaki kız çocuğu kaybolmuştu. Her yere ama her yere baktılar. Otelin mutfağına, bahçesine, verandaya, çatı katına, mahzene, tek tek bütün odalara...

Perişan aile, oteldeki herkes, jandarma ve tüm kasaba küçük kızı arıyordu. Jandarma kaçırılmış olabileceği ihtimalini de düşünüyordu. Bunun için çevrede şüpheli kim varsa ifadesi alındı. Nezaket Hanım, eşi Salim Bey, kayıp eşya sorumlusu genç, otel komşusu, otele bu yıl ilk defa gelen emekli kaptan ve diğer sakinler...

İlginç karakterlerle dolu bu kasabada, suçlu yoldan geçen herhangi biri olabilirdi. Ya da meraklı küçük kız sadece kaybolmuş da olabilirdi.

Çevrede küçük kızın ilgisini çekebilecek her yere; bakkala, sahilde kedi-

lerin dolaştığı yerlere, balıkçı teknelerine, bahçelere tek tek bakıldı.

Akşam olmuştu. Tüm arayışlar sonuçsuz kalmış, aile iyice perişan olmuştu. Nezaket Hanım, neşeli sesleri toplamaya alışık olan martılarını fark edinceye kadar, hiçbir umut yoktu. Martılar sanki mahzenin küçük camının üstünde kimsenin duyamadığı sesleri topluyordu. Hemen koşup baktılar. Onca unutulmuş oyuncak arasında küçük kız kendine bir oyun alanı oluşturmuş, onu aramaya geldiklerinde de her defasında -alıp götürmesinler diye saklanmayı başarabilmişti. Çeşit çeşit Barbie bebekler, peluş oyuncaklar, tahta araba ve kuklalarla küçük bir dünya kurmuş, kendi kendine eğlenip gülüyordu.

Onu orada sağ salim gören ailenin sevinci tarif edilemezdi. Sonu güzel biten bu kötü macera, en çok kayıp eşya sorumlusu genci üzmüştü. Nasıl olmuştu da defalarca baktıkları mahzende çocuğu bulamamışlardı.

Orada yeni bir düzen alma zamanı geldi, diye düşündü.

Mercan Otel sakinleri, yine eski neşeli günlerine döndü. Nezaket Hanım ve kayıp eşya sorumlusu genç, otelin bahçesine çocukların vakit geçirip eğlenebileceği bir oyun köşesi hazırladılar, küçük kız ve oteldeki diğer çocuklar burada bol bol eğlenip oynadılar. Martılar da Nezaket Hanım'ın neşe tozları için, kahkaha seslerini en çok buradan topladı.

Nezaket Hanım, kasabaya gelenlerin aradıkları sakin ve huzurlu bu yerde, etrafa parıltılı neşe tozları saçmaya, sahilde gözleme yapan Ayşe Teyze'nin, sokak hayvanlarına bakan Ali Amca'nın samimiyetini ve masumluğunu korumaya her zaman devam etti.

PERİFERİ GÜRLERÜK

YAZAN: SEDA NUR DEMİR
EDİTÖR: EDA ÖZDEMİR
RESİMLEYEN: EBRU KARAGÖZ

Periştah Abla olayın peşine tek başına düşmek için biraz yaşlanmıştı. Ona yardım edecek bir periye ihtiyacı vardı. Kim olacağını tahmin etmişsinizdir, Periferi Gürlerük.

Abla'nın alt kat komşusu ve hayranı. Sevimli bir peri ama ne yazık ki peri cevherini tam bulamamış, sınavlardan bir türlü geçememişti.

-Neden olmuyor? Neyi yanlış yapıyorum?
-Zamanı gelince sen de sınavdan başarılı olup insanlara ilham dağıtma ehliyetine sahip olacaksın, endişe etme Periferi.
-Ama ama... Neden herkes gibi olamıyorum?
-Herkes gibi olmamak bazen güzeldir. Farklı kapıları çalmayı denersin ve bir bakarsın ki bu kapılardan biri daha güzel bir yere açılır.
Benimle minik bir maceraya ne dersin?
-Harikaa!

İstihbarattaki çaylak memurlardan biriyle görüşüp Osman Hamdi Bey'in Kocaeli'deki evini öğrenen ikili, hemen harekete geçtiler.

Baktılar ki Osman Hamdi Bey'in ilhamları çoktan bulanıklaşmış. Bunu o buhranlı hâlden anlamak çok kolaydı. Kaşlarını çatıyor, alnı kırış kırış hâlde odasında bir oraya bir buraya giderken buharlı tren gibi sesler çıkarıyordu. Tuval önünde birçok yağlı boya birbirine karışmış, kalınlı inceli fırçalar yere dökülmüştü. Periferi bir insanın çalışması üzerinde bu kadar yoğunlaştığını ilk defa orada gördü. YİPİS'te sorularla boğuşurken kendisinin de böyle görüldüğüne emindi.

Neden ilham perilerine de ilham perisi gelmiyordu ki? "Her neyse," dedi Periferi. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Düşüncelerini toparlayıp Osman Hamdi Bey'e ilham vermenin bir yolunu bulmalıydı. Periştah Abla, bu işi Periferi'nin yapmasını istiyordu. Bunun için artık yaşlandığını, yorgun olduğunu ve bir de ne alakaysa gözlüklerini evde unuttuğunu bahane ederek, topu Periferi'nin kucağına bırakıverdi.

Her ilham perisinin kendine has ilham verme yöntemleri vardı. Cevher işi burada devreye girerdi. Periferi sıkıldı fıkıldı, oturdu kalktı, yamuldu, esnedi, zıpladı, takla attı... Ne yaptıysa olmadı. Periştah Abla ise inanılmaz bir sakinlikle Osman Hamdi Bey'in pencere saksısında yetiştirdiği kuzukulaklarının tadına bakıyordu. Tam o sırada Kütüpat Çetesi odaya daldı. Osman Hamdi Bey'in tuvaline kendi fırçalarıyla bir şeyler çizdiler. Hem de Osman Hamdi Bey'in sanat tarzıyla asla uyuşmayan bir tarzda. Periferi eski tuvalerin arkasından izledi olup biteni. Sanırım bu şekilde ilham bulanıklaştırıyorlardı.

Ama bir şey daha öğrenmişti Periferi bu olaydan. Nasıl ilham verildiğini! Yanlış veya bulanık, fark etmez.

İlham vermek için sanatçının eserine dokunmak, onu icra etmek gerekiyordu. Periferi ilk defa orada denedi Osman Hamdi Bey'in tablosuna dokunmayı, çizmeyi.

İşte bulmuştu! Kendi cevherini, bir ressamın atölyesinde, o keskin yağlı boya kokusunun içinde birdenbire buluvermişti. İlk tabloyu görür görmez onda eksik gördüğü şeyleri tamamlamaya koyuldu. Kaplumbağaların sayısını beşten altıya çıkardı. Pencere önüne minik bir testi kondurdu. Terbiyecinin sağ tarafına duvara bir hat yazısı da yakıştırdı doğrusu. Bunları ilham ettiğine inanamıyordu, sanki kalp bahçesindeki bütün çiçekler aynı anda açılmıştı de kokuları, görüntüleri Periferi'yi büyülemişti.

Osman Hamdi Bey ve Periferi Kaplumbağa Terbiyecisi, asıl adıyla Kaplumbağa ve Adam isimli tabloyu tamamladıklarında aradan günler geçmişti. Periferi bundan sonra ressamın ilham periliğinin kendisine ne kadar uyabileceğini düşündü. Kütüpat Çetesi'nin istemeden de olsa emeği büyüktü bu olayda. Periferi onları Osman Hamdi Bey'in kurduğu müzelerden birine götürdü. Küratörlerin de ilhama ihtiyacı olabileceğini ve pratik yapa yapa Kütüpat Çetesi'nin kendi cevherlerini iyileştirebileceklerini söyledi. Hiçbir iyilik karşılıksız kalmamalıydı.

Periferi maceranın sonunda YİPİS'ten on beşinci defa da geçemedi ancak Kaplumbağa Terbiyecisi tablosuna katkıları sayesinde onur ödülü aldı ve teşkilata stajyer olarak girmeye hak kazandı. Periştah Abla, Periferi ile haftalık istihbarat dersleri yapmaya başladı ve evinde kuzukulağı yetiştirmenin inceliklerini öğrendi. Artık daha az telsiz dinliyor.

PEYİNİR

YAZAN: ELİF ÇELEBİ
EDİTÖR: HATİCE BOYRAZ
RESİMLEYEN: NİMET SEL

Burnum çok iyi koku alırdı. Yakınlarda enfes bir peynir dilimi vardı ve heyecandan bıyıklarım titriyordu. Artık hiç peynir bulamaz olmuştuk. İnsanlar, bir salgın hastalık sonucunda yok olduğundan bu yana peynir üreten de yoktu tabii. Aslında fabrikaları duruyordu, e inekler de hâlâ yaşıyordu. Babama, “Öğrenir, hallederiz biz bu işi,” diyordum ama kesinlikle kabul etmiyordu. Bir fare olarak ineklerle baş edemezmişiz. Hıh. Bence bunlar hep öğrenilmiş çaresizlikti. Farelerin neler başarabileceğinden kimsenin haberi yoktu ama ben aklıma koyduğumu yapardım. Hem siz hiç peynir yemeden yaşayabilen fare gördünüz mü? Tamam tamam görmüş olabilirsiniz.

Evet, ne diyordum, burnuma kokular geliyordu ama beni götürdüğü yer pek hayra alamet değildi. Hedef koku, düşman sınırları içindeydi. Kuyruğum tehlike alarmı çalarcasına kıvrılıp açıldı. Olsun, pes edemezdim. Benim adım bile Peynir, ölmek var dönmek yoktu.

Tamam şimdi sakın olmalıydım. Derin nefesler alıp düşman bölgesine doğru ağır ve son derece sessiz adımlarla ilerledim. İşte marketin buzdolabı raflarının ortasında, tahtına kurulmuş Kapan. Adı bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Etrafında on yedi tane fare saydım. Off çok kalabalıklardı. Tam kendime yandaş toplamak için geri dönmüştüm ki birden her yer sallanmaya başladı. Sarsıntı giderek şiddetlendi ve az ileride bir patlama oldu. Tüm fareler hatta Kapan'ın o meşhur tahtı bile etrafa savruldu. Darmadağın olduk. Uzunca bir süre hiçbir şey duymadım. Ama görüyordum az ileride tüm ihtişamıyla duran bir peynir parçası vardı. Hem de kocaman. Öyle büyüktü ki bana ömrüm boyunca yeterdi.

Bilinçsizce, etrafıma hiç bakmadan peynire doğru koştum koştum. Koşuşum sanki ağır çekimdeydi. Görüntüler bulanık, sesler boğuktu. Tam elimi uzatıp peynire dokunacakken biri önüme geçti. Beni kollarımdan tutup sarstı. Bağırarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Duyamıyordum ki. Biraz sonra dudaklarını okudum. Yanlış okumuş olmalıydım çünkü anladığım şey mümkün değildi. Ama karşımdaki ısrarla aynı cümleyi tekrar ediyordu.

“Bir insan tespit edilmiş.” Hayır bu doğru olamazdı. Onlar yok olmuşlardı. Kulaklarıma vurduğum birkaç kere, beyaz beyaz tozlar döküldü içinden. Ve sesler netleşti. Sonrasında olanları öğrendim. Salgın hastalık tüm insanları kırıp geçirmişken birkaç tanesi nedeni bilinmeyen bir şekilde hayatta kalmış.

Tüm fareler tedirgindik hatta tüm hayvanlar, bitkiler, tüm gezegen. Onların verdiği hasarı yeni düzeltmiştik. Dünya ciddi bir yükten kurtulmuştu. Şimdiyse tekrar gelmişlerdi. Hepimiz kendimize saklanacak yerler aradık. Ve uzaktan insanları izlemeye başladık. Neyle karşılaşacağımızı az çok biliyor, başımıza geleceklerden korkuyorduk. Sonra etrafta dolaşan insanların çok küçük olduklarını gördük. Cidden çok küçüklerdi. Birden kulağımın dibinde Tardigrad Hüsamettin belirdi. O ara ara hepimizin kulağının dibinde belirir, eski anılarını anlatırdı.

-Şimdi hiç sırası değil abi.

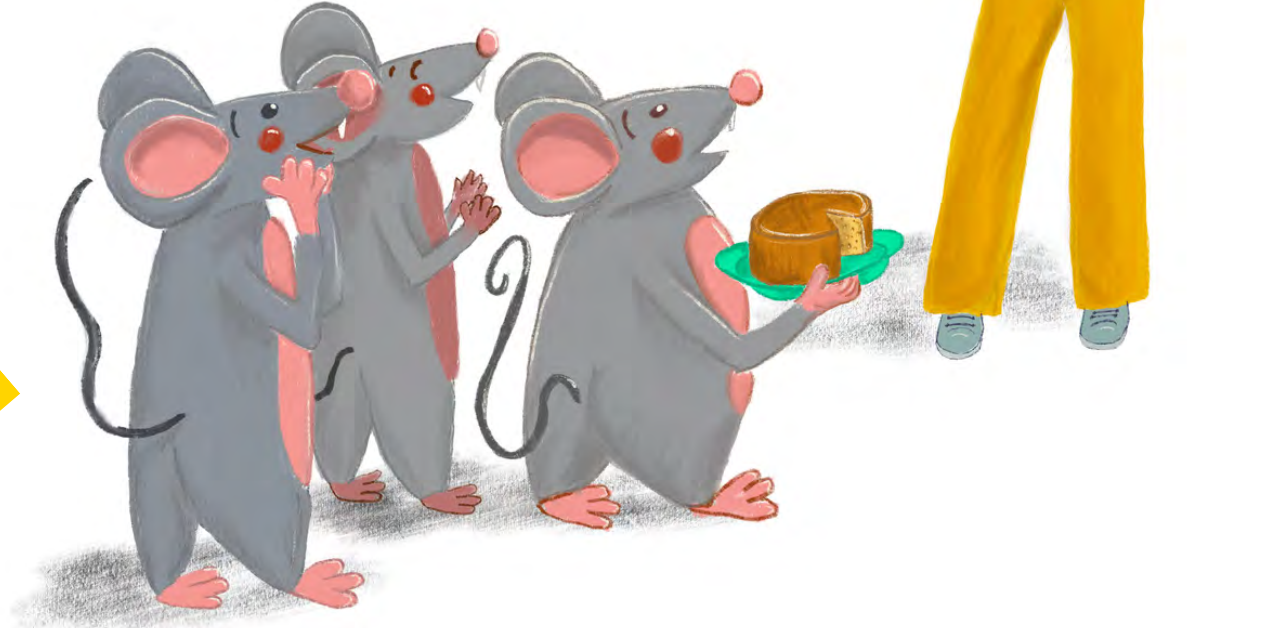
-Biliyorum, Peynir. Merak etme sana anılarımı anlatmak için gelmedim. O küçük insanlara çocuk deniyor. Bunu söylemeye geldim.

-Öyle de dense sonuçta insan değiller mi abi?

-Evet insanlar ama henüz saf ve iyilik dolular.

İşte böyle tanıştık çocuklarla. Bazıları yerde sürünerek ilerliyordu, bazılarıysa iki ayağının üzerinde. En büyükleri altı yaşındaymış. Hüsamettin abi her şeyi bildiğinden bunu da ondan öğrendik. İnsanlardan hep korkardık ve kaçarız. Yok olduklarında çok sevinmiş ve rahatlamıştık. Şimdi de hem korkuyor hem de çocuk olmalarının umuduna sığınuyorduk.

Aklıma bir fikir geldi. Belki işe yarar diye denemeye karar verdim. Beni bilirsiniz gözü pek bir fareyim. Hemen peynirimin yanına gittim. Elimle bir parça kopardım ve çocukların yanına doğru yürüdüm. Gözüme en büyük olanını kestirip yavaş yavaş yaklaştım.

O bana baktı, ben ona. İkimiz de çok tedirgindik. Biraz daha yaklaşıp avucumu açtım. Ona ne gösterdiğimi anlaması zaman aldı. Eğildi baktı ama anlamadı, kokladı yine çözemedi. Sanırım yemeden anlamayacaktı. O yüzden yere koydum peyniri. Almasını bekledim. Hareketleri çok yavaştı, galiba o da benden ürküyordu. Biraz sonra titreyen eliyle incitmekten korkarak peyniri aldı, evirdi çevirdi, kokladı ve ağzına attı.

-Hmmm, bu bir peynir.

Bütün çocuklar sevinç narası attı. Tanıdıkları bir şeyle karşılaşmak onları mutlu etmişti. Ama ben amacıma ulaşamamıştım. Sanırım artık peynir konusunda bir rakibim daha vardı. Üstelik fazlasıyla büyüktü. Tam hayata küsecektim ki çocuk birden şöyle dedi.

-Biliyor musunuz biz annemle peynir yapardık.

İşte bu bir mucizeydi. O günden sonra çocuklarla tüm gezegenin arası çok iyi oldu. Çabuk öğreniyorlardı, bizler de iyi öğretmenlerdik.

Gerçi her şeye rağmen doğru tekniklerle süttten peynir elde etmemiz iki insan yılı sürdü ama başardık.

Hep birlikte...

SICAK TOPRAKLAR

Yazan: Tuğba Atlı

Editör: Elif Eryılmaz

Resimleyen: Sevdener Eres

BİRKAÇ SAATLİK UYKUYLA YENİLENMENİN, BİR YUDUM SUYLA SUSUZLUĞUMUZU GİDERMENİN, BİTKİ KÖKLERİNİN EŞSİZ LEZZETİYLE DOYMANIN TADINI EN İYİ BİZ BİLİRİZ.

YIL 1870. AVUSTRALYA ABORJİNLERİNDEN ARANDA KABİLESİYİZ. YAŞAM İÇİN NE GEREKİYORSA TOPRAKTA VE DENİZDE BULDUK. BÜYÜK BÜYÜK DEDEM TUN–DUN, KABİLENİN EN YAŞLI VE BİLGE KİŞİSİ. ÇOĞUNLUKLA ASABI VE GERGİN GÖZÜKSE DE YUMUŞACIK BİR KALBI VAR. BİRAZ ÖNCE BİR ERKEK ÇOCUĞUNUN TOPLULUĞA KABUL TÖRENİNİ YÖNETTİ. ETRAFTA TOZ TOPRAK KOKUSU VE HAVA AŞIRI SICAK. YORULMUŞ. AĞAÇ ALTINDA DİNLENİYOR. ONDAN ÖĞRENECEK ÇOK ŞEYİM VAR.

–DEDE TUN–DUN YANINA OTURABİLİR MİYİM?

–GEL KARDİNYA, OTUR TABİİ.

–TÖREN GÜZELDİ, ÇOK İYİ YÖNETİYORSUN, BUNLARI KİMDEN ÖĞRENDİN?

–DEDELERİMDEN. BİZ ABORJİNLER BİLGİLERİMİZİ NESİLDEN NESLE ŞİFRELİ ŞARKILAR VE DANSLARLA AKTARIYORUZ. GEÇMİŞLE BUGÜN ARASINDA BAĞ KURUYORUZ.

–ŞARKILAR EVET, BEN DE ÇOK SEVİYORUM MÜZİĞİMİZİ, ÇALDIĞINIZ BU ÇALGILARIN ADI NEYDİ?

–BU BİRBİRİNE VURDUĞUMUZ İKİ ÇUBUK, KEMİKTEN YAPILMA. BİR DE ODUNDAN YAPILMA DİDGERİDOO VAR. RÜZGÂRIN BORUSU.

–TÖRENDE SÖYLEDİĞİNİZ ŞARKILAR PEKİ, ONLARIN BİR ANLAMI VAR MI?

–O ŞARKILAR ŞİFRELİDİR KARDİNYA. İLK BAKIŞTA ANLAMSIZ GİBİ GÖRÜNEN SÖZLER, BELLİ BİR ÇUKURDA YA DA TÜMSEĞİN YANINDA ANLAM BULUYOR, DERİN BİLGİLER VERİYOR. BUNLAR DÜNYANIN EN ESKİ ŞİFRELİ ŞARKILARIDIR. HATTA BAZI ABORJİN ŞARKILARI ANCAK YILIN BELLİ BİR GÜNÜ, BELLİ BİR SAATİ SÖYLEYİNCE ANLAŞILIR. BU ŞİFRELEME YÖNTEMİ ELLİ BİN YILLIK BİR KÜLTÜRÜN BİRİKİMİ.

–BAŞKA NASIL AKTARIYORUZ KÜLTÜRÜMÜZÜ BİRBİRİMİZE?

–KONUŞARAK, HİKÂYELEŞTİREREK. KONUŞMAYI ÇOK SEVEN BİR TOPLULUĞUZ.

EN AZ KONUŞMAK KADAR ÖNEMLİ BAŞKA BİR İLETİŞİM KÜLTÜRÜMÜZ DE VAR. TELEPATİYİ DUYMUŞ MUYDUN? BEŞ DUYU ORGANI YARDIMI OLMADAN BEYİN ARACILIĞIYLA ANLAYABİLİYORUZ BİRBİRİMİZİ. TELEPATİNİN EN GÜZEL YANI, ASLA YALAN SÖYLEYEMİYOR OLMAMIZDIR. DİLİMİZ ANDOGORİNYADA YALAN KELİMESİNİN KARŞILIĞI YOKTUR.

TELEPATİ MADDEDEN KOPUK VE YALANDAN UZAK. KENDİMİZİ DOĞANIN BİR PARÇASI OLARAK GÖRDÜĞÜMÜZ İÇİN BİZDE ÇOK GELİŞTİ.

–BAŞKA NELER VAR? MESELA RESİMLER GÖRÜYORUM MAĞARA DUVARLARINDA.

–EVET RESİM ABORJİN SANATIDIR. RESİM YAPMAYI SEVİYORUZ. AĞAÇ KABUĞU, MAĞARA DUVARI HATTA VÜCUT BOYAMA...

–DEDE TUN–DUN, SEN BİR KERE AYAK İZİNDEN O KİŞİNİN YAŞINI SÖYLEMİŞTİN ONU NASIL YAPMIŞTIN?

–BİZ ABORJİNLER NESİLLERDİR ÇÖLLERDE VE ORMANLARDA ÇIPLAK AYAKLA GEZDİĞİMİZ İÇİN, BIRAKTIĞI AYAK İZİNDEN O KİŞİNİN YAŞINI, CİNSİYETİNİ HATTA SAĞLIK DURUMUNU BİLE RAHATLIKLA SÖYLEYEBİLİRİZ.

–HATIRLIYOR MUSUN, BİR GÜN BANA BİR YERDEN BAHSETTİN VE SAKIN ORAYA GİTME DİYE UYARDIN. SEBEBİ NEYDİ, NEDEN ÖYLE SÖYLEDİN?

–BU YER KARDİNYA! DÖRT BİN BEŞ YÜZ YIL ÖNCE HABURİ METEORU’NUN DÜŞTÜĞÜ YER. BÜYÜK KRATER. BU KRATERİN OLDUĞU YERE GİTMEYİ REDDEDİYORUZ ÇÜNKÜ ORASI, İNSANLARIN KUTSAL YASALARI ÇİÇNEMELERİNDEN DOLAYI GÜNEŞTEN BİR PARÇANIN DÜŞMESİYLE OLUŞTU. ORADA BİRÇOK İNSAN ÖLDÜ, YANI CEZALANDIRILDI.

– İNANÇLARIMIZA BAĞLI OLDUĞUMUZU BİLİYORUM, BANA DÜŞ ZAMANI’NI ANLATIR MİSİN BİRAZ?

–BİZ ABORJİNLER DÜŞ ZAMANI ADINDA BİR İNANCA SAHİBİZ. İNSAN VE HAYVAN KARIŞIMI DÜŞ ZAMANI VARLIKLARI DÜNYA’YI YARATMIŞ, İNSANA İHTİYACI OLAN BİLGİYİ ÖĞRETİMİŞ. BİZİM İÇİN KUTSAL KABUL EDİLEN YERLERE DÜŞ ZAMANI VARLIKLARINI ÇİZERİZ.

–PEKİ DÜŞ ZAMANI VARLIKLARIYLA KONUŞABİLİYOR MUYUZ?

–EVET, BİR YOLLA KONUŞABİLİYORUZ. YUVARLAK HALKADA DANS EDİP MÜZİK ÇALARAK ŞARKI SÖYLEYEREK DÜŞ ZAMANI VARLIKLARIYLA BAĞLANTIYA GEÇİYORUZ. ONLARDAN KORUNMA İSTİYORUZ.

–KABİLEDE HERKESİN BİR GÖREVİ VAR DEĞİL Mİ? MESELA SEN, HERKESİN AKIL DANIŞTIĞI BİLGE KİŞİSİN VE SIR SAKLAYICISIN. BABAM ALET YAPICI, ANNEM DE MASAL ANLATICI. BU GÖREVLERİ KİM VERDİ SİZE?

EVET, HEPİMİZİN BİR GÖREVİ VAR TABİİ. BUNLAR KABİLEDE İHTİYACA GÖRE VERİLDİ. KADINLAR BİTKİ KÖKÜ, SEBZE VE MEYVE TOPLAR. ERKEKLER DE BALIK TUTAR VE AVA ÇIKAR. BU HER GÜN BÖYLEDİR ÇÜNKÜ KABİLENİN HAZIR YİYECEĞİ YOK. EKİM VE HASAT DA YAPMIYORUZ. SADECE AVUSTRALYA’NIN ALEV ALEV YANAN İÇ BÖLGELERİNDE YÜRÜYOR VE HER YENİ GÜN EVRENİN BİZE CÖMERT BAĞIŞLAR SUNACAĞINI BİLİYORUZ. ABORJİNLER HİÇBİR MADDİ EŞYA BULUNDURMAZ. AVLANMAK İÇİN BİR MIZRAK, BALTA VE BUMERANGDAN BAŞKA. ÇALILARDAN YAPILMIŞ BİR EV DE BİZİM İÇİN YETERLİDİR.

–BİR DE SU, BİZİM İÇİN ÇOK ÖNEMLİ, DEĞİL Mİ?

–EVET, SU BİZİM EN DEĞERLİ DOĞAL KAYNAĞIMIZ. ÇÖLDE HAYATTA KALABİLMEMİZ İÇİN SUYA İHTİYACIMIZ VAR VE SU ÇOK AZ. DİKKATLİ KULLANMALIYIZ. SIR GİBİ SAKLADIĞIMIZ SU KAYNAKLARIMIZI BAŞKA KABİLELERE SÖYLEMENİN CEZASI BÜYÜK!

–KABİLEDE NEDEN HER ŞEYE ERKEKLER KARAR VERİYOR?

–KABİLEDE KADIN VE ERKEĞE DÜŞEN SORUMLULUKLAR FARKLIDIR. YERLİ YAŞAMDA KADINLAR FAZLA SÖZ SAHİBİ OLMA SA DA KADINLARI İLGİLENDİREN KONULARDA ONLARA DANIŞILIR. KADINLAR BİZİM İÇİN ÖNEMLİDİR. BAZI HAKLARI VE GÖREVLERİ VARDIR. BU GÖREVLERİ YAPMAZLARSA CEZALARI DA.

UZAK GEÇMİŞTE BİR GÜN AŞAĞI KABİLEDEN BİR KADIN, YİYECEK TOPLAMAK YERİNE UZUN SÜRE SAÇLARINI BAĞLAMAK İÇİN UĞRAŞMIŞ VE ZAMANINI BU ŞEKİLDE BOŞ YERE HARCAMIŞ. BU NEDENLE ERKEKLER TARAFINDAN KOVALANIP BAŞKA KABİLEYE GÖNDERİLMİŞ. BİR SÜRE SONRA DA AFFEDİLİP GERİ ALINMIŞ.

–DEDE TUN–DUN, PEKİ NEDEN SENİN ÇOK EŞİN VAR?

–KARDİNYA, YERLİLERDE BİRDEN FAZLA EVLİLİK YAYGINDIR. YAŞLANDIKÇA ERKEKLER EŞLERİNİN SAYISINI ARTTIRABİLİR BU BİR GELENEKTİR. AYRICA GENÇLERİN EVLENDİRİLMELERİ VE EŞ SEÇİMLERİ AİLELERİ TARAFINDAN YAPILIR. EVLİLİK SÖZÜ BEBEK HATTA BAZEN DAHA DOĞMADAN VERİLİR.

–KARDİNYA, BUGÜN ÇOK KONUŞTUK BU SEFERLİK BU KADAR YETSİN. VE ŞİMDİ SÖYLEYECEKLERİMİ SAKIN UNUTMA; BİZ BU DOĞANIN BİR PARÇASIYIZ, BU DÜNYADA MİSAFİRİZ. BURADAN GEÇİP SONSUZ BİR HAYATA GİDECEĞİZ. MİSAFİR OLDUĞUMUZ GEZEĞENİ EN İYİ ŞEKİLDE KORUMALI VE İYİ BİR İNSAN OLMALIYIZ. KAN VE KEMİK TÜM İNSANLARDA BULUNUR, ASIL OLAN YÜREK VE NİYETTİR.

TÜYLÜ

BALKABAĞI

YAZAN: YAĞMUR KARACAN

EDİTÖR: CEREN YURT

RESİMLEYEN: SERRA TAŞÇI

İçeri girmeden önce parmaklarıyla burnunu tıkadı. Çünkü ardiye, her zaman büyükbabanın yeşil botları gibi kokardı. Büyükanne bir keresinde neredeyse kokudan düşüp bayılacaktı. O anı hatırlayınca kıkır kıkır güldü. Ah şu ihtiyarlar.

Ardiyenin kapısı açılırken sanki kış uykusundan uyandırılmış bir ayı gibi isyan etti. Büyükbaba menteşeleri yağlasa iyi olurdu. Aslında şu zavallı bisiklet için de bir şeyler yapmalıydı. Rengi solmuş, zinciri paslanmış, pedallarını da açgözlü sıçanlar kemirmişti.

-O hurda yığınıyla şuradan şuraya gidemezsin dostum. Ayrıca o şapka da neyin nesi?

Panikle etrafına bakındı. Kim konuşmuştu? Gözleri dedektör gibi hızla köşe bucağı tararken kışlık kıyafetlerin istiflendiği kolilerin arkasında turuncu ve kabarık bir kuyruk gördü. Hemen ardından da bir çift sivri kulak, uzun bir burun ve pörtlek gözler. Kesinlikle tüylü bir bal kabağına benziyordu.

-Sen de kimsin? Ardiyemize nasıl girdin?

Ardiye kapısı daima kilitli olurdu. Bu tüylü bal kabağının buraya girmesine imkân yoktu.

-Koca göbekli ihtiyar, kapıyı açık unuttu.

Bu hayatta büyükbabanın unutmadığı tek bir şey varsa o da tıka basa yemek yemekti. Eğer büyükanne ardiyeyi açık unuttuğunu duyarsa onu üç gün üç gece aç bırakırdı.

-Buraya izinsiz giremezsin!

Tüylü bal kabağına doğru rap rap sesler çıkararak birkaç adım attı, yaklaşır yaklaşmaz anladı ki bu tüylü bir bal kabağı değil, bir tilkiydi. Hani şu kurnaz olanlar, bilirsiniz.

-Ardiyenize izinsiz girdiğim için özür dilerim,

Neredeyse şaşkınlıktan dilini yutacaktı. Kurnaz ama nazik bir tilkiyle karşı karşıyaydı. Vay canına! Ses tonu, ben bugün bir suç işledim diye bas bas bağıırıyordu. Ama Zuzu'nun bu ses tonunu nereden bildiğini sormayın. Çünkü bunu size söylemez.

-Okuldan kaçtım ve fark etmeden çok uzaklaşmışım. Avcılar peşime düştü. Az kalsın büyük amcam gibi Kraliçe Elizabeth'in yeni kürkü olacaktım. Neyse ki buraya saklandım. Ama burası iğrenç bir ayak gibi kokuyor dostum.

Avcılardan bahsederken pörtlek gözleri titreşti. Çok korkmuş olmalıydı. Onu kimseciklere fark ettirmeden ardiyede sonsuza dek besleyebilir miydi acaba? Ama bir dakika! O tüylü şey ardiyelerine hakaret mi etmişti. Hey, daha da önemlisi, o az önce okul mu demişti?

-Tilkilerin okulu mu var?

Soruyu ağızından hayret dolu tükürükler saçarak sordu.

-Tüm tilkiler Kurnazlar Okulu'na gider. Eğer okul çıkışına kadar oraya dönmezsem başım büyük belada demektir.

Zuzu bir süre düşündü ve tüylü bal kabağını okuluna sağ salım götürecektir kusursuz bir plan yaptı. Böylece tekrar avcılara yakalanmayacak, Kraliçe Elizabeth'in yeni kürkü olmak zorunda kalmayacaktı.

Bisikletine atladı ve tilkiye arkadaki sepete saklanmasını söyledi.

-Bu hurda yığını birazdan hayatını kurtaracak.

Bisiklet takır tukur sesler çıkararak birkaç metre ilerlemişti ki Zuzu, avcılarla burun buruna geldi. İşte şimdi ikisinin de başı büyük beladaydı. Eyvah!

-Nereye gidiyorsunuz, küçük hanım?

İri yarı avcının sesi bir borazan gibi çıkıyordu. Ayrıca bıyıkları da fırça gibi uzundu ve ağızına giriyordu. Zuzu güçle yutkundu.

-Böğürtlen toplamaya gidiyorum.

Büyükanne yalan söylediğini duyarsa ona çok kızardı. O yüzden dönüşte bunun bir yalan olmaması için biraz böğürtlen toplasa iyi olurdu.

-Vaşşi tilkiler köye inmiş. Her yerde onları arıyoruz. Dikkatli olun küçük hanım.

Tam oradan uzaklaşacaktı ki bir hapsirik sesi duyuldu. Ah şu yaramaz tilkiler.

Zuzu sanki ses kendisinden gelmiş gibi yapıp öksürmeye başladı.

Avcının tuhaf bakışları altında hızlıca başını salladı, teşekkür etti ve pedalları çevirmeye başladı. Kalbi hop diye yerinden çıkacaktı.

Daha önce hiç görmediği gölün kıyısına varana dek hiç durmadı. Dizlerinde derman kalmamıştı. Tüylü bal kabağı sepetten başını çıkarıp ilerideki devasa çınar ağacının kovuğunu işaret etti.

-İşte geldik!

Zuzu bir tilkinin hayatını kurtarmıştı ve buna inanamıyordu.

Tilki sepetten atladı ve Zuzu'ya minnetle bakarak;

-Bisikletine hurda dediğim için özür dilerim. Ama ardiyenizin ayak gibi koktuğunu söylediğim için özür dilemeyeceğim, çünkü gerçekten öyle.

Zuzu kıkırdadı. Evet, gerçek buydu.

Veda zamanı geldiğinde Zuzu, tüylü bal kabağına adını sormadığını fark etti. Sanırım ona böyle seslenmek hoşuna gitmişti.

-Adım Lili. Avcılar gittiğinde seni ziyarete geleceğim, Zuzu.

-Söz mü?

-Söz.

Ve Zuzu'yla tüylü bal kabağı Lili'nin hikâyesi tam da böyle başladı.

Gökyüzünün karın gurultusu gece boyunca hiç susmadı. O kadar acıkmış o kadar acıkmıştı ki sürekli ağlıyordu. Eğer odamda, kapının hemen yanındaki sandalyeye yaslanan, kolları bedenine yapışık, başı olmayan, içi boş bir canavar olmasaydı kalkıp pencereden bakardım. Yapışıklol beni o kadar çok seviyor ki gece bir anda odamda beliriyor. Gözlerini benden bir dakika bile ayırmıyor. Eğer onun kıskanmayacağını bilsem gökyüzünün karnı doysun diye muzlu süt buharlaştırmak isterdim. Yapışıklol'a çaktırmadan sırtımı sandalyeye dönüp pencereden dışarıyı izledim.

Gökyüzü ona yöneldiğim için çok mutlu oldu ve karın gurultusunu duyup onunla ilgilendiğim için benim fotoğrafımı çekti. Karanlık diye flaşı da patlattı. İlkinde ansızın çektiği için gözlerim kocaman açılmıştı, yeniden çekmesini rica ettim. İkinci sefere daha hazırlıklıydım, flaş patlarken sırtıma için ağzımı açtım. Sevinçten çığlık atacaktım ki son anda elimle ağzımı kapattım. Gökyüzü üçüncü kez fotoğrafımı çekti. Flaş öyle parlak öyle parlaktı ki başımı hemen kapıya doğru çevirdim. Yapışıklol bir anda kayboldu ve akşam çıkardığım kazağıma dönüştü.

Gökyüzüne parlak ışık için teşekkür edip bizimkilere odamdaki macerayı anlatmaya gittim. Kapıyı tıklatırken yine fotoğrafımı çekti, galiba beni çok sevdi. Anneme seslenirken gökyüzünün karnı hala gurulduyordu, ben de ona özenip anneme acıktığımı söyledim. Canım annem, ellerini saçlarına götürüp parmaklarının arasından saç şelalesi yaptı. Sevinçten saçını başını yolacaktı neredeyse. "Off, Yıldırım!" dedi. Bana hazırlayacağı yiyeceklerin lezzeti onun da aklını başından aldı bence. Onun bu kadar sevineceğini bilsem her gece acıkırdım.

Annem beni doyurmak için o kadar acele ediyordu ki... Beni eğlendirmek için sandviçin içine koyacağı domatesin suyunu her yere fışkırtıyordu. Ben de o üzülmesin diye kahkaha attım. Yemeğimi yerken annem sıkı sıkı sabahlığının ipini bağlıyordu, fotoğraflarda özensiz çıkmayı hiç sevmez. Annem rahat rahat poz verebilsin diye her lokmayı ağzımda 33 kez çiğnedim. Hava biraz aydınlanmaya başlamıştı, ben yedikçe gökyüzü de douyordu. Karın gurultusu azalmıştı. Makinesinin şarjı bitmiş olacak ki flaşlar patlamamaya başladı, ben de fotoğraflar kalitesiz olmasın diye anneme, "Karnım doydum anne." dedim.

Odalarımıza giderken "Ah, ne var biraz da sen ilgilenen Suat! Sabah yedide toplantım var, biliyor oysa." diyordu. Annem, babam fotoğraflarda çıkmadığı için ve benimle sadece yediye kadar zaman geçirdiği için üzülüyordu. Anneme kıyamadığım için dün akşam ütülediği ve dış macunu tanıtım sunumunda giyeceği beyaz elbiseye tıpkı onun gibi domates fışkırttım. Başka beyaz elbisesi olmadığı için toplantıya gitmek zorunda kalmayacak ve benimle daha çok zaman geçirebilecekti.

Odama geçip uyumak istesem de tren bacasından çıkan duman gibi iki kulağımdan da ateşler çufçufliyordu. Öğretmenim derste suçluluk duygusunun buna sebep olacağını söylemişti ama ona hiç inanmamıştım. Bu olsa olsa heyecandan olurdu. Ben de heyecandan bizimkiler uyanana kadar bekledim. Annem bir saat sonra uyandığında elbiseyi görünce sevinçten çığlık attı.

"YILDIRIIIIIIIM!"

Kapıyı yavaşça araladım, annemin sevincine ortak olmak isteyen babamın kıyafet odasına doğru koştuğunu gördüm. Sevinçlerini bölmek için parmak ucumda ilerleyip baktım ki annem babama sarılmış ağlıyor. "Biz nerede hata yapıyoruz Suat? Bu çocuk neden böyle?" diyor.

Canım ailem, o kadar çok çalışıyorlar ki benim hiçbir macerama ortak olamıyorlar. Sonunda anladılar. Sabah yedide toplantıya gidip benimle hiç kahvaltı yapmadıklarını, hafta sonu da yorgunuz diye uyuduklarını ve onları beklerken karnımın gurultusuna dayanamayıp muzlu süt içtiğimi, ailecek bir gün bile geçiremediğimizi, geceleri şimşekten ve Yapışıklol'dan korktuğumu, beni fark etmedikleri için çok üzülüğümü... Anlamasalar annem hiç der mi "Nerede hata yapıyoruz, bu çocuk niye böyle?" diye.

Hatalı olduklarını itiraf ettiklerine göre bu macerayı fark ettirmek için gökyüzünden öğrendiğim gibi flaşı patlattım, sevinçten gözlerimden yaş gelene kadar bağırdım.

Ben 11 yaşındaki oğlunuz Yıldırım,
Sizi yıldırımım, biktiririm ama hep sırtırım.
Eğer beni unutursanız,
Memnuniyetle kendimi hatırlatırım.

YILDIRIM'IN GURULTUSU

YAZAN: BETÜL SARIKAYA EDITÖR: NEFİSE DİLVİN SİĞİRCİOĞLU
RESİMLEYEN: HABİBE TUNGAÇ

HÜLYALAR Merkezi

YAZAR: EDA GİZEM
EDİTÖR: GÜLŞAH SARI

RÜYALARINIZ
DEĞERİNDE ALINIR.

Ziya okuldan koşa koşa çıktı. Çarşıda uzun zamandır açılması beklenen o yerin önüne gitti. Beş ay önce orası bir mobilyacıydı. Rüstem Amca vefat edince oğulları dükkânı satıp memlekete gitmişlerdi. Çarşının esnafı Rüstem Amca'nın çocuklarına çok kızmıştı. Ziya'nın babası da o çarşıda ayakkabıcıydı. Dükkân açılana kadar her gün eve gelip "Vay Rüstem vay senin oğlanların bize ettiğine bak," diyerek yemekten önce bir doz homurdanırdı. Balbal çarşısını tanımayan biri, "Adamlar dükkânlarını satmış kardeşim, kime ne!" diyebilirdi ama Balbal gibi küçük çarşılarda dükkân satılmadan veya kiralanmadan önce eşrafa sorulurdu. Tanıdık varsa önce dükkân onlara verilir, eğer yoksa dükkâna gelecek yeni kişilerle çarşı esnafı mülakat yapardı. Ziya'nın babası akşam çayını içerken, "Dur hele bakalım, adamlar iki çay içip tavla atacak mı acaba bizle!" diye bir doz daha homurdanırdı. Yine de merakını susturamazdı. "Ne olacak acaba ora? Aylardır gerdiler yaldır yaldır bir brandayı, ne oluyor içeride hiç göremedik."

İçeride ne olduğunu görebilecekleri gün artık gelmişti. Etraf balonlarla süslenmiş ve kocaman hoparlörden çarşıya müzik yayılıyordu. Palyaço da eksik değildi. Bu görüntüyü görenler, zincir bir marketin sayısız şubesinden birinin daha açıldığını düşünmekte haksız değildi. Fakat burası zincir marketten bambaşka bir yerdi. Dünyada eşi benzeri bulunmayan bir teknolojiyi Balbal'a getirmişti birkaç hafta içinde mahallelinin çok samimi olacağı Hülya Hanım.

Dükkânın önü iyice kalabalıklaşınca, aylardır dükkânı kapatan o pırıltılı branda yere düştü ve dükkânın tabelası göründü. Hülyalar Merkezi yazan tabelayı gören mahallenin teyzeleri, "Hııı amaan güzellik merkezi miymiş?" diyerek aralarında mırıldanmaya başladı. Tabeladaki ince harflerle yazılmış ikinci satırı okuyunca herkesin kafası karıştı.

"RÜYALARINIZ DEĞERİNDE ALINIR."

Kalabalıktan vızır vızır sesler yükseliyordu. Âdeta meraklı sinekler ordusu geziniyordu tepelerinde. Bu orduya karşı artık bir açıklama yapması gerektiğini düşündü Hülya Hanım. Hem tam da sırasıydı zaten.

"Merhaba. Hepiniz merkezimizin açılışına hoş geldiniz. Aylardır burada ne açıldığını merak ettiniz. Burası rüyalarınızı paraya dönüştürebileceğiniz bir merkez. Sabahları hatırlamakta bile güçlük çektiğiniz ve anlam veremediğiniz o rüyalar işe yarayarak. Ev ekonominize artık katkı sağlayacak. Merak etmeyin, her rüya donörüne kahvaltılık ikramımız da olacak. Lütfen şimdi içeri girerek merkezimizi inceleyin."

Mahalleli neşe içinde dükkânı gezmeye başlamıştı. Garip makineler vardı içeride. Gördükleri anlamsız rüyalarından dahi para kazanma fikrini aklından kimse atamamış, içerideki garipliği kimse fark etmemişti. Bir kişi hariç!

Ziya, açılışa özel etrafa serpiştirilmiş ikramlıklara dokunmamıştı bile. "Bu garip kokulu yiyecekleri nasıl da iştahla yiyorlar," diye düşündü. Bir yandan da annesinin kuaförde saçlarını yaptırırken kafasına kapattıkları alete benzeyen makinelere yakından bakmaya çalışıyordu. İnsanın kafasını yutacakmış gibi görünüyordular. Çocukluğundan beri annesinin kuafördeki o görüntüsünden korktuğu için asla rüyalarını satamayacağını düşündü. "Ben rüyalarımı satsam var ya ohoo zengin olurum zengin," diye aklından geçiriyordu. Yine de makinelere bakıp "Cıkk olmaz," diyordu kendi kendine. Mahallenin teyzeleri bile -buna annesi de dahil- makinelere oturmuş deniyorlardı.

Akşam eve gittiklerinde gündem tabii ki yeni dükkândı. Buraya dükkân mı denmeliydi? Henüz kimse emin değildi. Hemen herkes yarım ağız da olsa dükkân demeye devam ediyordu. Artık Ziya'nın babası da yeni dükkânın sahiplerinin kendileriyle tavla oynayıp oynamayacağı konusunu dert etmiyordu. Tek sebep, Hülya Hanım'ın tavla oynayacak birine benzemiyor olması değildi. Artık herkes rüyaları karşılığında alacağı parayı önemsiyordu. Mobilyacı Rüstem'in çocukları mı? Evet evet, hiç kızmamış gibi konuyu kapatmışlardı.

peri biri

YAZAN: DUYGU ÜNAL

EDİTÖR: HATİCE DAVŞAN

RESİMLEYEN: MELEK KARABOĞA

-Ufff, bana ne ya! Uçmayacağım bugün. Yürümek istiyorum. Aklımız bile başka türlü çalışıyormuş yürüyüş yapınca. Geçen ayki Peritonya dergisinde öyle okumuştum.

-Ne demek ben uçmayacağım? Kanatlarını çalıştırmazsan gökyüzünde süzülmeyi unutursun.

-Unutmam. Niye unutayım? Hem bizim evimiz gökyüzünde değil mi? Evden gidip gelmek için mecbur uçuyoruz. Alıştırma oluyor işte.

-Perilciğim, düzenli ve sürekli yapmazsan çalışmış olmazsın.

-Tamam anne ya, uçacağım ama sadece beş dakika.

Peril, uçmayı hiç sevmeyen bir periydi. Varsa yoksa toprağın üzerinde yürümek, gezmek, koşmaktı aklındaki. Annesi kızının bu huyunu hiçbir zaman anlamıyordu. Normal bir peri kanat çırpardı, göklerde süzülürdü, kelebeklerle ve kuşlarla dans ederdi. En önemlisi de insanlara ilham verirdi. Peki bu çocuk neden böyleydi?

Yaşadıkları köy sayamayacağınız kadar balondan evle doluydu. Uzaktan bakıldığında çocukların ellerinden kaçan balonlar bir yere toplanmış ve orada sahiplerini bekliyor gibiydi. Peril'in köyündeki en büyük balon Periler Okulu'ydü. Bu okulu bitirenler Periler Yüksekokulu'na gidiyordu. Yüksekokulu bitirenler de peri oluyordu. Gerçek bir ilham perisi. Fakat Peril daha köy okuluna gitmeyi bile istemiyordu ki. O, zaten bir peri olarak doğduklarını düşünüyordu.

BİR DE BUNUN İÇİN OKUL MU OKUYACAKLARDI?

Peril, annesine verdiği beş dakika uçuş hakkını ninesinin evine gitmek için kullanmaya karar verdi. Ninesi Peril'i gerçekten dinleyen tek kişi olabilirdi. Her söylediğini kabul etmezdi aslında ama o meşhur cümleyi de söylememişti. Hani şu, "Okulu bitirip seçilmiş kişiye ilham veren bir peri olacaksın." cümlesi. Bunu herkes söylüyordu ve Peril bundan çok sıkılmıştı. Ne zaman birisi ona böyle söylese Peril'in de içinde çelloyla söylenen bir türkü çalmaya başlıyordu. Çello kadar büyük bir enstrümanla kimse uçamayacağı için onu seçmişti bizimki.

Açık olan kapıdan içeriye giren Peril, ninesini fısırlar kitap okurken buldu. Sanki omuzunda sadece onun gördüğü birisi vardı da o duysun diye böyle yapıyordu. Biraz daha yaklaşınca kitap değil de bir defter okuduğunu fark etti.

Ninesi, torununun defterine baktığını görünce, "O bir ilham günlüğü." dedi. Peril, defterle ilgilenmiyormuş gibi yapıp pencereye doğru yürüdü.

-Şu uçuşan perilere bak. Bu kadar telaşla nereye gidiyorlar anlamıyorum. Ninesi kıkırdadı.

-Sadece işlerini yapıyorlar.

Peril, insanların ilham perilerine ihtiyaç duymadan fikir üretmemelerini de anlamıyordu. Fakat şimdi bunu söylemek istemedi. Zaten herkes kendisinin hep mızızlanan bir peri olduğunu düşünüyordu. Arkasını döndüğünde ninesini, defterinin arkasına saklanmış bir şekilde gofret yerken yakaladı. Doğrusu buna hiç şaşırmadı. Çünkü o, tanıdığı bütün çocuklardan daha çok gofret severdi.

-Nine, sence okula gitmesek bir ilham perisi olamaz mıyız?

Elindeki yarım gofreti defterinin arasına sakladı ninesi.

-Elbette oluruz. Biz zaten Peritonya' ya birer peri olarak geliyoruz.

Duyduğu cevaptan mutlu olan Peril heyecanla sordu.

-Peki neden okul diye bir yer var?

-İlhamları doğru yerlere ulaştırmayı öğrenmemiz için.

Nine, sanki az önce çocuk gibi gofret saklamaya çalışan kişi değilmişçesine konuşuyordu. Peril, "Hıh!" diyerek pencerenin yanına gitti. Birden karşısında küçük bir kız çocuğu fotoğrafı gördü. Sonra gördüğü şey kaybolup gitti. Buna pek anlam veremedi. Konuşmasına devam etti.

-Ben hayatım boyunca kimseye fikirlerimi vermeyeceğim. Bir şey yapmak isteyen otursun, uzun uzun düşünsün.

-Bu senin elinde olan bir şey değil ki.

-Çok saçma. İlham benim değil mi? İster veririm ister kullanırım istersem de saklarım. **KİME NE?**

Fakat Peril'in gözünün önünden az önceki çocuk fotoğrafı tekrar geçti. Peril, "Ne oluyor böyle?" diye düşündü. Bu karşısına çıkıp duran çocuk da neyin nesiydi? Ninesinin yanından kalkıp odanın ortasındaki kütüphanede bir şey aramaya başladı: Bir perinin karşısına tanımadığı bir kişinin görüntüsü neden sürekli gelir? Elindeki ansiklopedinin sayfalarının arasından çıkan gofret kırıntıları Peril'in dikkatini dağıtıyordu ama vazgeçemezdi. Ninesi Peril'in yanına geldi.

-Ne arıyorsun bakalım?

Peril önce ne diyeceğini bilemedi ama sonra aklından geçenleri ona söyleyebileceğini düşündü:

-Bugün çok tuhaf bir şey oldu. Gözümün önünden küçük bir çocuk geçip durdu. Sanki hayal görüyorum. Tıpkı aynı resmi önüme koyup duruyorlar gibi.

Ninesi olayı anlamıştı ama bunu ona hemen söylemedi.

Önce kütüphaneden kalın bir kitap aldı ve Peril'e uzattı:

-Buna beraber bakalım mı?

Peril içinden, "Ben çok önemli bir şeyden bahsediyorum o bana kitap okuyalım diyor." diye söylendi. Ninesi sanki onu duymuş gibi torununun yüzüne bakıp kıkırdadı. Sonra beraber oturdular. Peril ninesinin açtığı sayfayı okumaya başladı.

"Perilerin ilham vereceği kişiler, onlara bir fotoğrafla gösterilir. Önce hayalmiş gibi gelir ama gördükleri bu fotoğrafı merak edip araştırdıklarında ilham verme zamanlarının gelmiş olduğunu öğrenirler."

Peril neler olduğunu anlamıştı. Ninesi yine Peril'e hiçbir şey söylememişti ama istediğini anlatmıştı. Kitabını göğsüne bastıran Peril, artık uçmak istiyordu. Uçup ilham arkadaşını bir an önce bulmak.

Hırsızı Sahiplenen Küçük Kardeş

YAZAR: AZİZE SULTAN KÖMÜRCÜ

EDİTÖR: AYŞE ŞEN KOCAMAN

On yaşına giren çocuklar perileri göremediği gibi bir de peri anıları hafızalarından silinirdi ve Deniz'in on yaş doğum günü yarındı. Acele etmeliydi. Güneş gökyüzünde süzülme de bir parçası hâlâ ufkun üzerindeydi. Akşam saatleri yaklaşıyordu. Üstelik nasıl geriye döneceğini de bilmiyordu. Kapanmış dükkanların kepenklerindeki yazılara göz gezdirirken, el yordamıyla akıllı saatini yokladı. Boş bileğine dokunduğunda, annesinin her gece yaptığı uyarı kulağında çınladı: "Saatini şarja takmayı unutmaaa!"

Kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu şartlarda daha fazla ilerleyemezdi. Geldiği yoldan geri dönmeliydi. O sırada ayakkabısının çıkardığı ses, utanmasa sokakta yankılanacaktı. Seslerin yokluğu, var olan tek sesi ürkünç yapabiliyordu. İnceden yayılan paslanmış metal kokusu, babası ile gittiği araba tamir dükkanını hatırlattı. Perinin kanat seslerini işitebilmek için adımlarını daha yavaş atmaya karar verdi. Parmak uçlarında yürürken kulaklarını dört açmış, her çıtırtıya kulak kabartır olmuştu.

Sokağı yarılacağı sırada bir metalin çıkardığı tiz sürtünme sesi ile içi gıcıklandı. Sanki tırnakları duvara sürtülmüşçesine parmak uçlarını sıkıca kapattı. Bu, bir kepengin aralanma sesiydi. Köşe başındaki dükkânın kepenk aralığından çıkan ışık hüzmesine dikkatli adımlarla yaklaşırken şu sözlerini duydu.

-Hiçbir çocuğun ilhamını alıp kaçamazsın, bu bir oyun değil. Adabıperişeret dersinden kaçmasaydın bunları öğrenmiş olacaktın.

Deniz kepenge yaklaştı. Dışarı doğru çıkmış ince uzun iplerin üzerine eğilip, kepengin soğuk metal aralığından içeriye baktı. Perileri görür görmez kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Nefesini tutup, konuşulanları dikkatle dinledi. İlhamını çalan peri küçüktü. Küçük ilham perisinin iri gözlerinde suçluluk hissinden eser yoktu. Üstelik yetişkin periye sert sert bakarken gözlerini bir kez olsun kırpmıyordu.

-Çocukların o berbat ilhamlarını alıp kaçabilirim. Bunu yapabilecek gücüm var benim. Neden almayacakmışım ki? Onlar da kendilerine güzel ilhamlar bulsun. Bana ne!

-İlham perileri sadece ilham verebilir. Kötü de olsa onları çalamazsın. İnsanların hayatına bu şekilde müdahale edemezsin. Seni kaç kere uyardım. Derslerini ihmal ediyorsun. Kendi kurallarını uyduruyorsun. Artık seni Peri Kurulu'na sevk edeceğim. Ceza alırsan belki aklın başına gelir.

Küçük ilham perisi cezadan hiç korkmamıştı. Haklı olduğunu düşündüğünden başını dik tutuyordu. Deniz, fikrini çalmasına rağmen bu küçük peri için endişelenmişti. Onun ceza almasını istemiyordu. Çünkü, ne zaman kendi fikirlerinin arkasında dursa sınıf arkadaşları onunla alay ederdi. Bazen de haksız yere şikâyet edilir, dersi kaydattığı gerekçesiyle ceza alırdı. Oysa böyle zamanlarda kaynayan tek şey; Deniz'in içindeki değersizlik hissiydi. Fikrinden vazgeçmek zorunda kalması da cabası!

Yetişkin perinin yanına dev periler uçtular. Yavaş yavaş irili ufaklı periler de mekâna gelmeye başladı. Onlar yumuşak renkli, şeffaf kanatlarını çırptıkça oluşan esinti kepenk aralığından çıkıp Deniz'in ön saçları uçuşturuyordu. Saçları tuhaf bir dansla esintiye eşlik ederken, küçük periyi biraz haklı bulmuştu.

Kardeşi ile odalarını ayırabilmek için bulduğu fikri alıp kaçan perinin peşinden, annesinin izin vermediği yerlere doğru hızla koşuyordu. Nefes nefese kaldığı yetmiyormuş gibi bir de terden sırlıklamdı. Bacakları yorulmuş ve koşacak dermanı kalmamıştı. İlhamını çalan peri, görünürlerde yoktu. Kaçan periyi bulamama ihtimalinin verdiği his, bütün bedenini ele geçirmeye başlamıştı. Birinin aklındakileri okumak ve onları alıp kaçmak kadar tehlikeli ve çılgınca bir olay olamazdı. Yavaşladı, etrafına bakındı. Bir sokakta tek başına öylece duruyordu. Gözden kaybolan periyi bulabilmek için ilk ve son günüydü.

Madem ilham perisiydi, insanların kötü ilhamlarını alabilirdi ama yerine daha iyi bir ilham bırakmalıydı. Deniz hem küçücük ilham perisini cezadan kurtarabileceği hem de kendisine lazım olan fikri geri alabileceği bir çözüm buldu. Periyi kaçıracaktı. Diğer perilere yakalansa bile onu cezalandıramazlardı. Çünkü Deniz insandı. Bir ilham perisinin bir insana ne kötülüğü olurdu ki?

Peri kalabalığının arasından küçücük periyi gözleriyle seçmeye çalıştı. Dev perinin hemen yanında cesaret ve kararlılıkla dolu iri gözleri gördü. Küçücük ama kendine güvenen bu perinin duruşu onu çok etkilemişti. Küçücük ve iri gözlü peri, Deniz'in ayağının altında bulunan uzun iplerin devamındaki kısımda duruyordu. Deniz, perinin ayaklarının altındaki ipi kıpırdattı. Peri, yanındaki dev kanatların arasından ona baktı. Göz göze geldiler. Deniz, ipi usulca çekip bıraktı.

Sanki korktuğu bir böceği kaçırmaya çalışıyormuş gibi uzaktan dürtüyordu. Galiba bu kaçırma plânının başarılı olması için perinin de kaçmak istemesi gerekiyordu. Zaten bu işte Deniz'den çok daha iyiydi. Deniz bütün dikkatiyle küçücük periyi izliyordu. Peri kanatlanarak yükseldi. Ceza alacağı yere, yukarıda duran torbaya benzeyen tuhaf cisme yaklaştı. Dev periler ceza vermeye hazırlandılar. Küçücük peri, küçücük elleriyle havadaki torbanın ipini tuttu, hızla aşağı çekti. Deniz'in gördüğü manzara muazzamdı. Küçücük peri ona doğru hızla uçarken arkasından ışıklar saçan peri tozları dökülüyordu. Kısacık ve büyüleyici bir andı. Işık hızıyla yanında beliren küçücük ama iri gözlü peri, Deniz'i bir hışımla itti ve kepenk boşluğunu peri tozlarıyla doldurarak dışarı çıktı. Deniz ve ilham hırsızı peri dışındaki herkes içeride kalmıştı.

Deniz kendi ilham hırsızını kaçırmıştı ve onu saklaması gerekiyordu. Akşam olmak üzereydi. Gece saat 00.00 olduğunda on yaşına girecek, bir daha ilham perisini göremeyecekti. Zaman daralıyordu. İlham perisini saklayabileceği en iyi yer kendi odasıydı. Evinden oldukça uzaklaşmıştı. Deniz koşmaya başladığında, ışıktan hızlı gidebilirdi. O, mahallenin en hızlısıydı. Periyi gömleğinin cebine koydu ve arkasına bile bakmadan koştu, koştu, koştu. Öyle hızlı koşuyordu ki biraz daha hızlansa ayakkabılarının altı alev alacaktı. Deniz'in zihni çok karışıkta. Eve gidince annesine ne diyecekti? Yetişkinler perileri göremezler ve onların varlığına inanmazlardı.

Bahçeye girerken ahşap kapının çıkardığı gıcırta, iki sokak aşağıdan bile duyulmuş olabilirdi. Zemindeki çakıllar hızını azalttı ama o, merdivenleri ikişer ikişer çıkararak bu açığı kapattı. Sonunda odasına geldi. Tam zamanında eve giriş yaptığı için annesinden azar işitmedi. Kardeşi ile aynı odayı kullanıyorlardı. Tek hayali kendisine ait huzurlu bir odasının olmasıydı. Kardeşi Deniz olmadan uyuyamıyor, korkuyordu. Üstelik asla ama asla susmuyordu. Bebekleriyle konuşmadığı zamanlar, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ninniler, şarkılar...

Bu mırıldanmalar sonsuzdu. Belki de Deniz'in fikri, kardeşinin bebeklerinin korkunç görünmesini sağlamaktı. Hayır hayır, kesinlikle bundan daha iyi bir fikirdi ama bir türlü hatırlayamıyordu. O mükemmel fikri çalan peri de Deniz'in cebindeydi. Elini cebine attı, periyi çıkarttı.

-İlhamlarımı geri ver!

-Vermem! Senin ilhamlarının tarihi geçti bir kere. Bozulmuş ilhamlarını kullanmana izin vermeyeceğim. Git kendine daha iyisini bul. Kardeşini odanda istemiyorsun diye o saçmalıkları kullanamazsın.

Peri ile tartışırken bir yandan akıllı saatini şarja taktı. Saat 23.58'i gösteriyordu. Pencerenin dışından, peri ışıkları görünmeye başladı. Evin bahçesinde biriken periler, küçücük periyi almaya gelmişlerdi. Küçük perinin bir sahibi olsaydı ancak o zaman onu alamazlardı. Tek çare periyi saklamaktı. Etrafına bakınan Deniz, periyi bulamadı. Penceredeki ışıklar kayboldu. Akıllı saati 00.00'ı gösteriyordu. Deniz kendi odasında yorgundu. Kardeşi yeni bir arkadaş bulmuş gibi sevinç çığlıkları atıyordu. Deniz bu duruma anlam veremedi. Kardeşi ilk defa o gece yalnızlıktan şikâyet etmeden, ayrı bir odada neşe içinde uyudu.

TEŞKİLAT

Yazar: Zeynep Rumeysa Şişman
Editör: Rukiye Gazi Koçak

KAH VE

MISIR-MAHMUDIYE KASABASI 1917

Takvimler 1906 senesini gösterdiği sıralarda Mısır, tıpkı beş bin yıl öncesindeki zalim Firavunlar dönemindeki gibi en ceberrut, en korkunç yönetime ev sahipliği yapıyordu. İşte Hasan el-Benna böyle bir ortamda dünyaya gelmişti. O dönemler Mısır halkı sömürgeler ve işgallerle boğuşurken ne yazık ki kültürel ve dinî anlamda yozlaşmaya yani bozulmaya başlamıştı. Toplum tıpkı bir yılan gibi kabuğunu değiştirip başkalaşıyordu. Hasan el-Benna'nın yaşadığı kasaba, büyük kentlere karşın geleneksel İslami yapısını koruyabilmişti. Dinî konularda kendisini geliştiren Benna, öncü kişiliği sayesinde çocukluğundan itibaren toplumu yanlışlardan kurtarmayı kendine misyon edinmişti. İlerde İslam coğrafyasında çok ama çok büyük bir etkiye sahip olacak olan Müslüman Kardeşler Cemiyeti'ni kurarak bütün dünyaya adını duyurmuştu. İşte şimdi hazırsanız sizleri küçük Hasan'ın yaşadığı gerçek bir olayla baş başa bırakıyorum;

-Otur bakalım evlat, adın ne senin?
-Hasan efendim.
-Demek sendin bütün mahalleliye ve kahveciye o mektupları bırakan.
-Evet efendim, bendim.
-Sen ki mahalle imamının oğlusun. Utanmıyor musun böyle şeyler yapmaya?
-Yoo, tam aksine efendim, utanılacak şeyleri yapan ben değilim.
-Bak bak dili de pabuç gibi. Çabuk söyle, kim yaptırıyor sana bu hafiyelik işini?
-Kimse efendim. Kendim hazırlayıp gönderiyorum mektupları.
-Korkmana gerek yok evladım. Milliyetçi Zağlul'un Partisi'nden adamlar zorladı seni değil mi?
-Ne dediniz? Milletçe Zolul mu? Parti mi? O dediğiniz şahsı ne gördüm ne de duydum efendim. Bu mektupları ben yazdım, inanmazsanız inanmayın.
-Bir de dalga geçiyor polisle! Alırım seni ayağımın altına hergele. Anladık, partinin adamları ne yapsın senin gibi veledi. Olsa olsa mektep muallimi Muhammed Zehran yazdırmıştır.
-Aksine, iki gün evvel Zehran hocaya da bu mektuplardan gönderdik.
Gönderdiniz demeeek. Heh şöyle, suç ortaklarını da deyiver bakalım.

-İşte şimdi tongaya düştüm! Efendim valla kötü bir niyetimiz yoktu. Bizim tek hedefimiz, arkadaşlarımızı ve büyüklerimizi hatalı durumlardan kurtarmak.

-Çocuğum! Hocanızın ne yanlışını ne hatasını gördünüz de onu düzeltiyorsunuz?

-Efendim geçen gün teşkilattan bir arkadaşımız camide hocayı namaz kılariken görmüş, sonra bir de ne olsun! Hoca namazda tutmuş kafasını kaldırmış ve arkadaşla göz göze gelmiş. Siz söyleyin şimdi namazda başını kaldırıp etrafı izlemek olur mu?

-Öhömm şey, olmaz mı?

-Olmaz tabii efendim ya, durum böyle olunca biz de hocaya namazın mekruhlarını hatırlatan bir mektup göndermek durumunda kaldık.

-HAHAHA. Sen çok yaşa emi oğlum. Demek hocanın bile açığını yakaladınız. Ne yaman bir teşkilatsınız siz. Adı da var mı bunun?

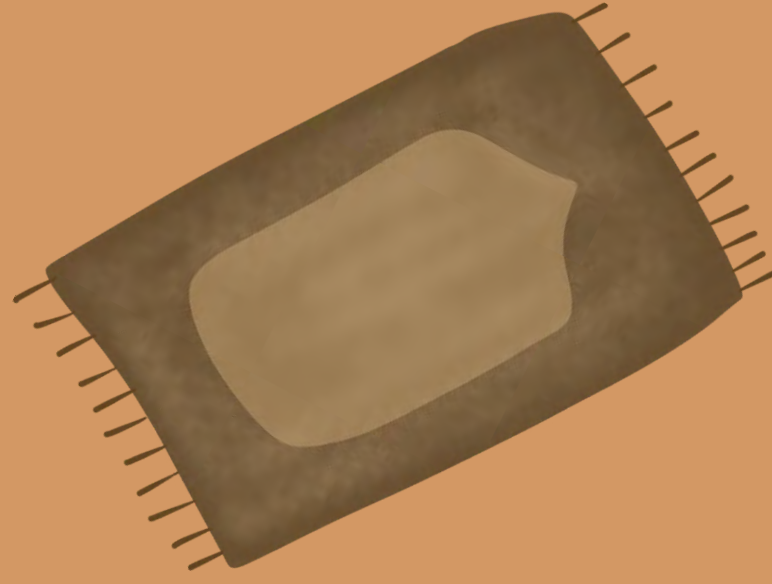
-Evet efendim. "Haramların İşlenmesini Önleme Cemiyeti".

-Amma da iddialıymış. Ee, peki bunca hacı hoca varken size mi düştü bu iş?

-Neden böyle dersiniz efendim, bakın mesela az önce sizin namazın mekruhlarını bilmediğinizi tespit etmedim mi?

-Şeeey, ettin tabii.

-Peki mektep hocamızın kusurunu yakalamadık mı? Yakaladık. O hâlde neden bu iş sadece büyük hoca hacıların olsun ki?

-Yani tabi sen de haklı gibisin şimdi düşününce. Ah be oğlum, peki kahveciden ne istediniz? Adamın dükkânını dağıtmışsın üstelik. Hiç korkun yok mu senin?

-Efendim en beteri de oydu. Geçen gün kahvehanesinde dansçı oynattı bu utanmaz adam.

-Deme ya hu, tam da sizin teşkilatınıza göre bir vukuatmış. Eh pekâlâ bir sualim daha olacak, madem bu kadar titiz çalışıyorsunuz, altı ay sonra yakayı nasıl ele verdiniz?

-Efendim normalde bizler kendi aramızda topladığımız paralarla mektuplarımızı posta ile gönderiyorduk. Lakin o gün hiçbirimizin parası kalmamıştı. Ben de kahvehaneye gizlice girip mektubu uygun bir yere bırakma kararı almıştım ki adama sinirimden dayanamadım ortalığı devirip dağıttım. Gerisini biliyorsunuz.

-Dayanamadın demek. Babana dua et, onun hatırına kahveci senden şikâyetçi olmadı. Bak küçük efendi anlaşılın boyundan büyük işler yapmaya pek bir heveslisin. Ancak ilerde daha büyük dertlere yol açabilirsin. Bu nedenle aklını başına devşir.

-Peki efendim. Zaten başımda olan aklımla ilerde daha büyük daha güzel işler yapıp adımlı hepimize duyuracağım!

-Sus, hadsiz! Seni nezarete atmadan önce koş git bakalım babanın yanına.

-Peki efendim. Kolay gelsin size.

YAKUP'UN İLK ARKADAŞI

Yazar: Şeyh Hamit Yıldız

Editör: Zeliha Kılıç

Uzun süren kışın ardından güneş, o güzelim yüzünü göstermeye başlamıştı. Karlar erimiş, kuş cıvıltıları her yerde yankılanıyordu. Fındık fareleri depolarındaki fındıkları bitirdikleri için çerez dükkanlarının depolarına dadanmıştı. Van Kalesi'ndeki harika manzaralı evimin bahçesine çıkmış, güneşin batışını izliyordum. Deniz'in üzerinde kızıl, sarı ve mor renklerde adeta bir renk cümbüşü vardı. Manzaranın güzelliği ve doğanın sesleri beni kendimden almıştı. Bir büyüünün etkisinde gibi alık alık manzaranın tadını çıkarıyordum.

Henüz açmış gelincik çiçeğinden bir ısırık aldım. Gelinciklerin kırmızı yapraklarının tadı acı olur. Fakat yeşil yapraklarının tadı mükemmeldir. Gerçi ninem, kırmızı yapraklarına da bayılırdı ama tercihler kişiseldir. Tam lokmamı çiğneyecektim ki kocaman iki gözün beni izlediğini fark ettim. Bu tip durumlarda her zaman yaptığım gibi zıplamaya hazırlanırken kocaman gözlerinin altından bir ses geldi.

-Hey! Merhaba ben Yakup, Ne olur kaçma, seninle sadece konuşmak istiyorum. Ama arkadaş olmak istediğim herkes gibi sen de kaçarsan seni anlarım, kaçabilirsin.

Manzaranın büyüünden midir, mis kokulu çiçeklerin kokusundan mıdır anlamadım. Fakat bir anda ninemin anlattığı, sonu kötü biten hikâyeleri unuttuğum. Aslında etrafımda çocukların bacaklarını, antenlerini kopardığı ve zevk için deneyler yaptığı bir sürü Gazi çekirge tanıdığım var. Hatta Çin'e giden bazı akrabalarım, döndüklerinde orada yakalanan arkadaşlarına yapılanları anlattığından beri insanlardan çok korkarım.

Çin'de yakalanan arkadaşlarımıza ne mi oluyor? İnanamazsınız orada çekirgeleri canlı canlı kızartılıp yiyorlarmış. Yemeden önce kavanozlara koyup satıyorlarmış. Bütün bu bilgilerim bana kaçmam gerektiğini söylüyordu fakat yine de içimden kaçmak gelmedi.

Durdum, sadece durdum ve o anda o iri gözlerle bakışırken buldum kendimi. Yakup'la böyle tanıştık.

-Buraya yeni taşındım babamın görevi için buraya geldik. Henüz hiç arkadaş edinemedim. Hoş, buraya geldiğimiz yerde de pek arkadaşım olduğunu söyleyemem. Çok sık tayin olduğumuz için arkadaşım pek olmuyor. Sen benim arkadaşım olur musun?

Ninemin anlattığı çocuklardan birisi Yakup olamaz diye düşündüm. Sonra ninemin anlattığı çocukların çekirge yakalamak için söylediği yalanlar geldi aklıma. Bir anda zıplayıp Yakup'un beni yakalayamayacağı bir taşın arkasına attım kendimi.

Yakup tek gözünü kapatmış buğulu gözlerle bana bakıyordu. Ben de istemsizce Yakup'a bakıyordum. Acaba gerçekten söyledikleri doğru muydu? Ya gerçekten arkadaş bulmakta zorlanıyorsa. Birden ağlamaya başladı.

-Zaten hiç arkadaşım yok. Sen de benimle arkadaş olma, sana ihtiyacım yok.

O kadar ağladı ki neredeyse Van Gölü'nün suları bir karış yükseldi. Baktım susmaya hiç niyeti yok, sodalı göl suyu tuzlu olacak, onunla konuşmaya karar verdim.

-Tamam seninle konuşacağım ama önce ağlamayı kes! Yoksa hep birlikte boğulup öleceğiz burada.

-Hık, hık! Ne yani benim arkadaşım olmayı kabul ettin mi? Hık, hık!

-Tam olarak sayılmaz, insanlara güvenmiyorum. O nedenle şimdilik sadece uzaktan konuşacağız. Kabul mü?

-Hık, hık! Kabul.

Ben Yakup'a ninemin anlattığı kötü çocuklardan bahsettim. Yakup'un bunları dinlerken araya girip söyledikleriyle bu çocuğa daha da ısındım.

-Öyle arkadaşım olacağına hiç arkadaşım olmaması daha iyi, böyle cani çocuk mu olur?

Bana babasının görevi nedeniyle daha önce çalıştıkları yerleri anlattı. Türkiye'nin yarısını gezmişler. Bunları dinlemek çok hoşuma gitti.

-Yakup haydi gidiyoruz.

Sesi duyduğumuzda ikimizin de canı çok sıkıldı.

-Anne ne olur, biraz daha kalalım.

-Olmaz oğlum, hava kararmak üzere. Sonra yine geliriz.

-Tekrar görüşebilecek miyiz?

-Eğer buraya yeniden gelersen, benim yuvam burada, görüşürüz.

-Şimdi biz arkadaş olduk mu?

-Galiba artık bir arkadaşın oldu.

Sözümü bitirir bitirmez Yakup kuş gibi cıvıdamaya, sevinçten uçmaya başladı. Tam kuş olup uçacakken bir ses daha geldi.

-Seni bu kadar sevindiren şey ne oğlum?

-Hiç baba! Kendi kendime oynuyordum.

Bu çocuğun yüzünün gülmesi çok hoşuma gitmişti. Akşam, ayın şavkı Van Denizi'ne düşüyor ve dalgalanan denizde muhteşem manzaralar oluşturuyordu. Ben bu ışıkları değişik şekillere benzetme oyunu oynamaya bayılırdım. Küçükken ninemle sürekli bu oyunu oynardık. Fakat ninem, ben çocukluğumu tamamlayamadan vefat etti. İçimdeki çocuk da ninemle birlikte ölmüş, kendimi bir anda yetişkin gibi hissetmişim, ta ki bugüne kadar. Ayın ışıkları, bir anda gözüme ninem gibi göründü.

-Oğlum insanlardan uzak durmalısın. Sakın onlara yaklaşma! Senin de kolunu bacağını kopartıp çektiğin acılara gülerler. Sonra da seni acılarınla baş başa bırakır giderler. Bazıları da -ki bunlar nispeten iyi olanlardır- üzerine basar ve acılarına son verir.

-Ama nine, Yakup o çocuklara hiç benzemiyor. Beni yakalamaya çalışmadı. Üstelik arkadaş olmadığı için ağladı. Hem de çekirgelere yapılanları anlatınca, "Öyle arkadaşım olacağına hiç arkadaşım olmasın daha iyi" dedi. Bence Yakup farklı, bize zarar veren çocuklara hiç benzemiyor. Hem belki de bütün çocuklar kötü değildir. Ne dersin?

-Sen yine de dikkatli ol!

O sırada suda Yakup'un yüzüne dönüştü ışıklar. Ağlarken, gülerken, kuş olup uçarken ki hallerini gördüm. Sonra uykuya dalmışım, rüyalarım da bile Yakup'u gördüm, omzuna almıştı beni, kırlarda koşuyorduk. Böyle böyle günler, meraklı bekleyişle geçti. Hafta sonu geldi ve

Yakup'un sesini duydum.

-Anne ben biraz dolaşabilir miyim?

Sesi duyunca yerimde duramaz olmuştum. Galiba ben Yakup'la arkadaş olmaya karar vermiştim. Ama yine de temkinli olmam lazımdı. Hemen kendime çeki düzen verdim, kendi etrafımda dönmeyi bıraktım.

-Merhaba! Merhaba! Çeko, orada mısın?

-Sakin ol, bütün çocukları başımıza toplayacaksın. Buradayım Yakup!

Zıplayarak kendimi gösterdim, sonra hemen taşların arasındaki yerimi aldım. Bir hafta boyunca yaptıklarımızı anlattık, birbirimizi özlediğimizi fark ettim. Yakup hâlâ arkadaş bulamamıştı.

-Hiç sorma, kimse bana sormadı. Kimsin, buraya niye geldin diye. İlk dersimizde öğretmenimiz benden kendimi tanıtmamı istedi, tanıttım. Teneffüste bekledim acaba birileri benimle arkadaş olur mu diye. Ne yazık ki kimse gelmedi.

-Sen kimseyle konuştun mu?

-Yoo.

-Onlar seninle arkadaş olmuyorsa sen onların yanına gitmelisin. Benim yanıma geldiğin gibi.

-Senden korkmadığım için rahatça yanına geldim. Diğer çocuklardan çekiniyorum hem onlarla ne hakkında konuşacağımı da bilmiyorum.

-Bana yaptığın gibi merhaba deyip kendini tanıt ve yapmaktan hoşlandığın şeylerden bahset, bence arkadaş bulabilirsin.

-Seninle bile hâlâ mesafeli duruyoruz, sandığın kadar kolay değil.

-Ben artık sana güvенеbileceğimi düşünüyorum fakat ister istemez bir korkum var. Şimdi taşların arasından çıkıyorum. Ama ani hareket etmek yok ona göre!

Ürkek hareketlerle taşların arasından çıktım. Sohbetimiz de bayağı ilerlemişti.

-Artık sen benim en iyi arkadaşımın Çeko. Gerçi başka da arkadaşım yok, mecburen en iyi arkadaşımın.

-Sen de benim en iyi arkadaşımın Yakup.

Veda zamanı gelmişti haftaya tekrar buluşmak üzere vedalaştık. Ayrılmadan önce Yakup'un omzuna zıpladım ve ona sarıldım, güven problemini halletmiştik.

Ertesi gün psikoloğuma randevum vardı. Psikoloğuma seansların işe yaradığını, artık bir arkadaş edindiğimi ve uzun zaman sonra ninemi rüyamda gördüğümü anlattım. Tabii Yakup'tan bahsetmedim. Acaba bir insanla arkadaş olduğumu söylesem beni çekirge akıl hastanesine, Hanımeli Hastanesi'ne yatırırılar mı diye düşündüm. En iyisi bu durumu anlatmamaktı. Psikoloğum arkadaşlığımı ilerletmem gerektiğini söyledi.

Yakup için çocuklardan bir arkadaş bulmam gerektiğini düşünüyordum. Bunun için bir plan yaptım. Bir haftayı planımı mükemmelleştirerek geçirdim. Planıma göre Yakup boş bir teneke kutuyu yanında taşıyacaktı ve içinde âdeta ben varmışım gibi benimle konuşacaktı. Bu durum sınıfındaki arkadaşlarının ilgisini çekecek ve Yakup arkadaşlarını tanıma fırsatı bulacaktı. Kendisi gibi hayvan seven, iyi yürekli arkadaşlarını bulabilirse onlarla beni tanıştıracak böylece hem Yakup hem de ben arkadaş bulmuş olacaktık. Yakup'a planımı anlattım, plan hoşuna gitti ve planı uygulamaya başladık.

Pazartesi günü kalenin önüne yeşil bir araba geldi. Arabadan inen yeşil kıyafetli kişilerin konuşmalarını dinledim. Önümüzdeki hafta bölgenin ilaçlanacağını ve çekirgelerden kurtulacaklarını konuşuyorlardı. Neredeyse kalbim duracaktı. İşte ninemin anlattığı kötü insanlar bunlar olmalıydı. Duyduklarımı hemen çekirge arkadaşlarıma anlattım. Herkes dehşete kapılmıştı.

Ölüm korkusu tüm çekirgeleri sarmıştı. Ertesi gün meclis toplandı.

Bir karar alınmalıydı. Bu durumdan nasıl kurtulabilirdik ki? Toplantıda her kafadan bir

ses çıktı. Kimisi yerimizi terk edelim derken kimisi de taşların arasına yiyecek stoklamak ve sığınaklara inmekten bahsediyordu. Fakat bir karara varamadık. Toplantı bitiminde kalenin dibinde bir otobüs görüldü. Bütün çekirgeler taşların arasına saklanmış son dualarını ediyorlardı. Otobüsten ilk Yakup indi, koşarak yanıma geldi.

-Merhaba Çeko planımız işe yaradı. Kutu herkesin dikkatini çekti. Herkes içinde ne olduğunu merak etti. Öğretmenim de derste kutunun ne olduğunu sordu. Ona, "İçinde arkadaşım Çeko var, onu herkese gösteremem. Yalnızca hayvan severlere gösterebilirim" dedim. Öğretmenim beni sınıftan dışarı çıkardı.

"Okula hayvan getirmek doğru bir davranış değil. Bu hayvanı özgür bırakmalısın." Öğretmenimin bu sözü üzerine onun da hayvansever birisi olduğuna karar verdim ve planınızı ona anlattım. O da planımızı kabul etti. Sınıfımızda Hayvanları Seven Çocuklar Kulübü kurduk, Gazi çekirgelerin durumunu anlattık.

Artık bir otobüs dolusu arkadaşım var ve seninle tanışmak için geldiler. Bu sırada arkadaşları da gelmişti. Yakup'un benimle konuştuğunu görünce hayretle bağırıldılar.

-Vay be Yakup doğru söylüyormuş, çekirge Yakup'la konuşuyor.

Ben hemen Yakup'un başının üstüne atladım. Yakup beni öğretmeni ve arkadaşlarıyla tanıştırdı.

Yakup heyecanla olanları anlatmaya devam etti fakat bendeki huzursuzluk dikkatinden kaçmadı.

-Neyin var, yoksa arkadaş bulmama sevinmedin mi?

-Buna çok sevindim.

Onlara olanları anlattım. Yakup ve arkadaşları bu duruma çok üzüldüler. Belki de bu birbirimizi son görüşümüzdü, veda vaktiydi.

-Bu duruma bir çare bulacağız, hiç merak etme.

Yakup'un sözlerine rağmen benim hiç umudum yoktu. Birbirimize göz yaşları içinde veda ettik. O kadar ağladık ki Van Gölü'nün suları taşmaya başladı. Suların taşması öğretmenin aklına bir fikir getirdi. Artan çekirge nüfusu, bitkilerin azalmasına neden oluyordu. O nedenle bizim ihtiyacımız olan yeşilliği de temin edecek bir plan yapılmalıydı. Bu durumu yetkililerle görüşeceğini, çözeceğini söyledi ve yanımızdan ayrıldılar. Yakup arkadaş bulunduğu için mutlu, kendi yalnız dünyamda yok olup gideceğim için üzgündüm.

Ertesi gün yeşil araba yine kale önündeydi. Ne kaçmak için ne de saklanmak için vaktimiz vardı. Herkes birbirine sarılıp helallik istiyordu. İlginç! Bu kalabalıkta nasıl arkadaş bulamamıştım. Arabanın arkasında tüpler vardı. Arabadan öğretmenin indiğini görünce ninemin haklı olduğunu, insanlara asla güvenilmemesi gerektiğini düşündüm. Öğretmen benim yuvama doğru geliyordu. Anlaşılan ilk benim yuvamı ilaçlayacaktı hain!

-Çeko, Çeko.

-Ne var hain, ilk benim yuvamdan mı başlayacaksınız ilaçlamaya?

-Dur Çeko ne ilaçlaması ne haini. Ben yetkililerle görüştüm sizin için serbest bir bölge ayarladılar. O bölgede rahatça yaşayacaksınız.

Öğretmen ve çocukların anlattıkları yetkilileri etkilemiş ve denge bozulmasını diye plan yapılmıştı. Bizim alanımız belli olacaktı. Biz o alanda serbestçe yaşayacak, insanların tarım alanlarına girmeyecektik. Plan harika görünüyordu. Günün sonunda alanımız belirlenmiş, bir kısmımız yeni alana taşınmıştık bile. Ben mi? Bana bir güzellik yaptılar. Mecliste yeni tanıştığım birkaç arkadaşla beni kale bekçisi yaptılar. Yakup ve arkadaşları mı? Onlar da ara sıra bizi ziyaret ediyorlar. Eski günlerden bahsedip eğleniyoruz.

İyi SIRLAR, Daha İyi SIRLAR ve DINO- ZORLAR

Yazar: Esem Köseoğlu

Editör: Betül Nur Köse

Sır saklamayı bilir misiniz? Ya da sırları çözmeyi? Çok iyi sır sakladığınızı mı söyleyeceksiniz? Aslında ben, yeryüzünde en iyi sır saklayanları biliyorum. Benim sırrım da budur belki, ne dersiniz?

Ben Cesur. Gezegenimizin sırları çözmek için en çok çabalayan ailesine mensubum. Annem, Seher Teyze'nin altın günlerinde kimselere söylemediği tarifindeki sırrı, 12. denemesinde çözmüştü. (Bize tadı gerçekten kötü 11 başarısız deneme tattırdıktan sonra). Babam, yakın arkadaşlarının onu davet etmeden gizli gizli gittikleri halı sahanın adresini üçüncü haftada öğrenmişti (tahmin edersiniz ki o günden beri de takımın kalecisi). Anaokulu öğretmeninin, bizimkilerin çözdükleri sırları bilmesinden de anlaşılacağı üzere, kardeşim daha çok sırları yaymakla ün salmıştı.

Babamın antrenman yapmak için bizi dağ bayır gezdirdiği bir pazar günüydü. Betül ve annem, durmadan tırmanmaktan yorulmuş, annemin taşıdığı güneşten ılımış suları içmek için oturmuşlardı.

Babamla ben devam ediyorduk. Yürürken hep taşlarla bakışıyor, dinlendikçe de taşlara soruyordum, "Senin sırrın ne? Buradan kimler geçti? Dev kartallar mı küçük sincaplar mı?" Ben sordukça soruyordum, taşlar sırrını açmıyordu. Ta ki biz de dinlenene kadar. Otururken elime taşları alıyordum, "Daha önce hiç, bir fil gördün mü?" Tık yok. Başka bir taşı alıyordum, "Dişlerinin arasında yiyecekler kalmış bir timsah gördün mü?" İpucu yok. Başka bir taşa soruyordum hemen, "Sence hayvanların katıldığı güzellik yarışmasında tacı kim kazanmıştır?"

İşte benim sır saklayanlarla dostluğum bu soruyla başladı. Tam da umutsuzca elimdeki taşı fırlatacağım ki dikkatle baktım. Taş, sırrını bana vermişti. Üzerinde küçük, mor bir kelebek vardı. Taşın üstünde, tüm detaylarıyla, incecik bir tabakaydı. Kalbim hızla atıyor, alnımdan süzülen ter damlaları dudaklarıma ulaştığında garip bir tat bırakıyordu. İyi ama Miss Doğa Güzeli Mor Kelebek'i bu taşın içine kim koymuştu?

Heyecanla babama gösterdim taşımı. Belki bir başka kelebek öfkeyle ona, "Allah seni taş etsin!" demişti. Ya da birinin en değerli şeyiydi bu, onu kimseler çalmasın diye buraya saklamıştı. Babam, hiç bilmediğim gizemli bir kelimeyle tanıştırdı beni. F-O-S-İ-L! Taşların sırrına fosil denirmiş. Daha önce yaşamış arkadaşlarını, sonsuza kadar saklamış taşlar. Onların sırrını çözmek için günlerce uğraşan bilim insanları varmış hatta! Mesleği sırları çözmek olan biri olmak... İşte yeni hayalim buydu!

Taşlar, beni sırrını açacak kadar yakın bulduklarına göre, başka şeyler de anlatabilirlerdi. Ailemize yakışır bir şekilde sır çözmekte ustalaşıyordum. Babama uzaklaşmayacağımı söyleyerek bir iki adım atmıştım ki sanki onlarca görünmez karınca tüm vücudumu istila etmişti. Yine de onu sımsıkı tuttum. Belki de hayatımda çözebileceğim en büyük sırdı. Bir dinazor fosili avuçlarımda arasındaydı!

Fosilden gözlerimi ayırdığımda küçük bir girintinin önünde bulmuştum kendimi. Bir mağara girişi olabilir miydi? Mutlaka bir dinazor, sırlar konusundaki yeteneğimi görmüş ve beni bekliyordu. Kulak kabarttım, içeriden sesler geliyordu. Yalnız girmek beni aşardı artık. Babamın yanına döndüm.

"Neredesin Cesur? Geç oldu, annelerin yanına dönüyoruz."

"Baba! Babaaa! Bak, dinazor fosili buldum. Ayrıca sağ kalan bir dinazor onu kurtarmamız için bizi bekliyor."

"Dinazorlar çok uzun yıllar önce Dünya'da yok oldular. Gök taşlarını ve evreni daha önce izlediğimiz belgeselden hatırlıyorsun değil mi? İşte Dünya'ya bir gök taşı çarptı ve dev bir toz bulutu oluşturdu. Toz bulutu, Dünya'nın ışık almasına müsaade etmiyordu. Karanlık, bitkilerin büyümesini engelliyor; bitkilerle beslenen dinazorlar yiyecek bulamıyordu. Gök taşının çarpmasıyla denizler taşmış, dinazorlar için hayatta kalmak zorlaşmıştı. İşte o zamanlardan beri dünyamızda dinazorlar yaşamıyor. Yani başka bir hayvanın sesini duymuş olmalısın. Ayrıca fosilleri merak etmen çok güzel. Dikkatli bakıyorum da taş gerçekten bir dinozoru andırıyor. Ama bu fosil değil oğlum, sıradan bir taş. Yola çıkalım, sana fosillerden söz edeceğim."

Cebimde tek doğru yanıtlım, küçük mor kelebek taşı ile, ailece yola koyulduk. Dünya dinazorlara değil de benim başıma yıkılmıştı. Dinazorun sesini duymuştum, nasıl yok olmuş olabilirdi? Aklım almıyordu. Kafamda bir sürü soru işareti vardı. Öfkeyle dinazor taşımı ormana fırlattım. Taş kayalıklara çarptı, dağıldı. Anlaşılan, Dünya'ya gök taşı tam da böyle çarpmıştı, dinazorların sesinin her yerde yankılandığı çok uzun yıllar önce.

Kanadını Arayan Kuş

YAZAR: BETÜL SARIKAYA
EDİTÖR: SEÇİL DENİZ

Babası işe gittiği için Tılsım'ı okula annesi bırakacaktı bu sabah. Alt kata indiğinde annesinin tedirgin olduğunu fark etti. Peri Hanım ehliyetini yeni almıştı. Heyecanlanınca da gazla frenin yerini hep karıştırdı. "Yine o komik çoraplarını giymişsin anne." dedi Tılsım. Annesinin bir ayağında gaz, diğer ayağında fren yazan çoraplar vardı.

Peri Hanım arabaya binerken bildiği bütün duaları okudu, kemerini taktı, aynaları kontrol etti, koltuğu biraz yükseltti ve yeryüzünü dolduran yoğun sisli yolu görebilmek için sis farlarını açtı. Annelik görevine o kadar odaklanmıştı ki kızının yüzündeki şaşkın ifadenin sebebini bile sormamıştı. Kalbinin ritmi ile arabanın motorunun sesi birbirine karıştı. Peri Hanım, arabayı hareket ettirmeden önce beslenmesini Tılsım'a uzattı. Tılsım annesiyle hiç ilgilenmiyor, kuşu görebilmek umuduyla gökyüzüne bakıyordu.

Gözleri gökyüzünde, elleri beslenme çantasının içinde ne yediğini bile fark etmeden kuşu arıyordu. Peri Hanım yavaş yavaş ilerliyordu. Tılsım camı açtı, yediği muzun kabuğunu yola fırlattı. Tam o anda kanatsız kuş arabanın önünde belirdi. Peri Hanım heyecanlanıp fren yerine yine gaza bastı.

Çoraplarına bakmak istese de eli ayağı birbirine karışmıştı. Fren yerine gaza basınca Tılsım'ın attığı muz kabuğundan arabanın tekeri kaydı. Kanatsız kuş arabanın üzerinde zıpladı, araba yere çarpıp seken lastik top gibi sisler arasında kuşla beraber göğe yükseldi. Peri Hanım korkuyla, Tılsım heyecanla bağıırıyordu. Ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Peri Hanım hemen kocası İlhan Bey'i aramak istedi fakat telefonu çekmiyordu. Tılsım annesine ayağını gazdan çekmesini söyledi ve araba durdu.

Anne kız bir süre birbirine baktılar. Peri Hanım kızının iyi olup olmadığını sordu. Yürekleri ağızlarına gelmiş, patlayan bir şeker gibi eriyip gitmişti. Tılsım o kuşu sabah odasının penceresinde gördüğünü, kanatsız olduğu için şaşkaldığını söyledi. Anne kız etrafı kontrol etmek için camdan dışarı bakınca bir afiş gördüler, "İLPER OKULLARI

MEZUNİYET TÖRENİ" yazıyordu afişte. Kuş da onun üzerine konmuştu.

"Anneeee! Gökyüzünde de hayat var. İnanabiliyor musun anne? Gökyüzünde hayat var. Hadi, hadı dışarı çıkalım." diye heyecanla bağırdı Tılsım.

Tılsım ve annesi pamuk şeker gibi kozaların olduğu, minik altın rengi yıldızların ışıldadığı, dünyaya hiç benzemeyen bu yerde denizde kulaç atar gibi ilerlediler. Yerçekimsiz ortamda yürüyecek değillerdi ya! Tılsım daha yakından bakınca kozaların etrafında önceden hiç görmediği yüzleri yuvarlak, gözleri iri, başındaki antenlerin üzerinde yıldızlar olan, şeffaf kanatlı varlıkları gördü. Burası neresiydi?

Kanatsız kuş yanlarına gelip selam verince Peri Hanım'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir kuş hem de kanatsız bir kuş konuşuyordu. Tılsım buna hiç şaşırılmamıştı. Çünkü insanlar ancak büyüdükçe kendi sesinden başka seslere yabancılaşırdı.

"Sana da merhaba. Adın ne senin?"

"Benim adım Kanadıgüzel, soyadım ise Guguk."

Kuşların soyadının olmasına şaşırarak küçük kız, onun bir kumru olduğunu ve aslında çok önceden tanıştıklarını öğrendi. Tılsım heyecanlansa da kuşun sözünü kesmeyerek dinlemeye devam etti.

"Annem ve babam balkonunuza yuva yapmış ve ben yumurtayken Peri Teyze bizi kovmamış. Yumurtadan çıktığımda annem ve babam bana yemek aramaya gitmişler, bir fırtına çıkmış, rüzgâr onları savurmuş, yanıma gelememişler. Peri teyze ve sen bana yemek getirmişsiniz. Onlar gelene kadar benim başımda beklemişsiniz."

Peri Hanım o yılları hatırlayıp duygulandı, ağladı ama gözyaşı havada gezdi, damlamadı. Yer çekimsiz ortamı sadece derslerde dinleyen Tılsım komik bir şey görünce dayanamaz hemen gülerdi. Annesine bakıp gülünce annesi, Tılsım'a bir uyarı bakışı attı. Kanadıgüzel'i dinlemeye devam etti.

İLPER OKULLARI'NIN İLHAM PERİSİ YETİŞTİRDİĞİNİ, PEMBE KOZALARDA YAŞADIKLARINI VE İŞILDAYAN YILDIZLARIN DA ONLARIN İLHAMLARININ İŞIĞI OLDUĞUNU ÖĞRENDİLER. KUŞLARA İLHAM VERME FAKÜLTESİ'NDEN SORUMLU İLPERESÖR ÇIKÇIK BEY'İN KUMRU SINIFI ÖĞRENCİLERİ, BETONLAŞAN ŞEHİRLERDE YUVA YAPACAK AĞAÇ BULMAKTA ZORLANAN KUŞLARA SABREDEMEMİŞLERDİ. KUŞLARA İLHAM VERMEKTEN VAZGEÇİP GERİ DÖNMÜŞLERDİ. KUMRULARDAN BAZILARI KALORİFER PETEĞİNE, BAZILARI SPOR SALONUNA YUVA YAPMAK ZORUNDA KALMIŞTI. BUNU DUYAN İLPERESÖR, ÖĞRENCİLERİNE KIZMIŞ VE OKULU TERK ETMİŞTİ. O GİDİNCE İLHAM PERİLERİ BİLGİSİZ KALMIŞTI. İLHAMLARINI YİTİREN KUMRULAR DA ARTIK UÇAMIYORDU. ÇÜNKÜ İLHAM GELMEZSE KANATLARI YILDIZ TOZUNA DÖNÜŞÜP KAYBOLUYORDU. KANADIGÜZEL'İN AİLESİ, İNSANLARIN İÇİNDEKİ İŞIĞIN İLHAM PERİLERİNE DAHİ İLHAM OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜMLER VE YAVRULARINI GÖNDERMİŞLERDİ.

TILSIM VE PERİ HANIM YARDIM ETMEYİ KABUL ETTİLER. BERABERCE FAKÜLTEYE GİTTİLER. ÖNCE DOĞA SEVGİSİ BİRİMİ'NDEN YARDIM İSTEDİLER. ÇÜNKÜ İNSANLAR KUŞLARA YUVA YAPACAK AĞAÇLAR DİKERSER ÇAYLAK VE SABIRSIZ PERİLERİN İŞLERİ KOLAYLAŞACAKTIR. TILSIM, İLHAM PERİLERİNİN BURUNLARININ GIDIKLANMASINI ÖNERDİ. GIDIKLANIP HAPŞIRIRLARSA İÇLERİNE KAÇAN SABIRSIZLIK TOHURLARI ETRAF SAÇILIRDI. İLPERESÖR BEY'İN DE İSTEDİĞİ OLUR, SABIRSIZLIKLARI BURUNLARINDAN GELİRDİ.

KUMRU SINIFININ OLDUĞU YERE UÇTULAR. İLPERESÖR ÇIKÇIK BEY'İN VE ÖĞRENCİ İLHAM PERİLERİNİN KOZASININ İŞIĞI SÖNMEK ÜZEREYDİ. TILSIM İLHAM PERİLERİNİN KOZALARINA BESLENME ÇANTASINDAKİ SÜTÜN PİPETİNİ DALDIRARAK ONLARIN BURUNLARINI GIDIKLADI. HAPŞIRAN İLHAM PERİLERİNİN SABIRSIZLIKLARI BURUNLARINDAN GELDİ.

İLPERESÖR ÇIKÇIK BEY'İN KOZASINI TIKLATTILAR, CEVAP GELMEYİNCE KANATSIZ KUŞ GAGASI İLE KOZAYI DELEREK İÇERİYE ANNESİNİN ONA EMANET ETTİĞİ İNANÇ TOHUMUNU KOYDU. ÇIKÇIK BEY UZUN ZAMANDIR İNANCIN GÜCÜNÜ VE İŞIĞINI BULAMIYORDU. KOZASI İŞİL İŞİL OLMUŞTU, DIŞARIYA ÇIKTI. ÖĞRENCİLERİ DE NELER OLUP BİTTİĞİNE BAKMAK İÇİN ORADAYDI. KANATSIZ KUŞ VE İKİ İNSANI GÖRDÜLER, NELER OLDUĞUNU ANLAMAYA ÇALIŞIYORLARDI.

TILSIM ÖNCE KENDİNİ TANITIP ARDINDAN GUGUK AİLESİNİN KANATSIZ KALMA HİKÂYESİNİ ANLATTI. İLPERESÖR BEY DERS ANLATMAZ VE İLHAM PERİLERİ MEZUN VERMEZSE DÜNYADA SEVGİ VE VEFANIN TEMSİLİ OLAN KUMRULARIN TEHLİKEDE OLDUĞUNU SÖYLEDİ. PERİ HANIM DEVAM ETTİ.

“SEVGİLİ İLPERESÖR BEY VE PERİLER; BİZ İNSANLAR HER ZOR DURUMDA İNANÇ TOHUMUNU SABIR SUYUYLA BESLERİZ. TABİİ BİR DE SEVGİYLE SARILIRIZ BİRBİRİMİZE. BAZEN BUNLARI UNUTURUZ VE SİZ BİZLERE İLHAM VERİP HATIRLATIRSINIZ. HATIRLAR MISINIZ İLPERESÖR BEY? KANADIGÜZEL'İN ANNESİNİ BEKLERKEN BANA BALKONDA BEKLEMEM İÇİN SİZ İLHAM VERMİŞTİNİZ. DÜNYANIN VE KUMRULARIN SİZE İHTİYACI VAR.”

İLHAM PERİLERİNİN ANTENLERİNDEKİ YILDIZLAR YENİDEN PARLADI. FAKÜLTEDE DERSLER YENİDEN BAŞLADI. KUMRULARIN KANATLARI YENİDEN ÇIKMAYA BAŞLADI. ARTIK UÇABİLECEKLERDİ. MEZUNİYET TÖRENİNE DAVET EDİLEN PERİ HANIM VE TILSIM YAŞADIKLARI BU MACERAYI BİR SIR OLARAK SAKLAMAYA SÖZ VERDİLER. TILSIM EVE DÖNDÜĞÜNDE KOŞARAK ODASINA ÇIKTI VE YAŞADIĞI BU MUCİZELERLE DOLU MACERAYI DEFTERİNE YAZMAYA BAŞLADI.

“BUGÜN İNSANLARIN İÇİNDEKİ İŞIĞIN İLHAM PERİLERİNE DAHİ İLHAM OLABİLECEĞİNİ ÖĞRENDİM...”

Yazar: Ebru Hasar

Editör: Merve Başer

-Baba, baba ben geldim.

-Hoş geldin evlat. Mektep günün nasıl geçti?

-Güzel geçti. Muallim Ömer bugün bize tüm dünyayı derinden sarsan bir salgını anlattı. Bundan yaklaşık otuz yıl evvel yaşandığını söyledi. Hanenizdeki büyüklerinize sorun, hatıralarını öğrenin diye tembihledi bizi. Sen neler yaşandığını hatırlıyor musun?

-Evvela şöyle başlayalım hatıralarıma. Ben Seyfettin Efendi, Cumali'den olma Besime'den doğma bir garibim. Osmanlı Devleti'nin başkenti Bursa'da doğdum da büyüdüm. Ticaretin en önemli geçim kaynağı olduğu bu şehirde, ben de tüccarlığı babamdan öğrendim. Evimizin geçimini bu sayede kazanıyorum evlat. Salgına gelince elbette hatırlıyorum evlat, hatırlamaz olur muyum hiç.

-Anlatır mısın baba? Neler hatırlıyorsun?

-Bu salgının ilk 1350'li yıllarda Orta Asya'da çıktığı söylendi o vakitler. Moğol savaşçı ve tüccarları aracılığıyla Kırım'a yayılıp tüm Avrupa'yı sardığını duymuştuk. Milyonlarca kişinin ölümüne sebep olan bu illete veba demişlerdi.

-Avrupa'yı sarmıştı demek. Bizim topraklarımıza, Anadolu'ya kadar nasıl geldi bu hastalık?

-Evvela Anadolu'muzun kuzeyinde, Karadeniz'de en işlek limanımızı bilirsin evlat. Trabzon Limanı. İşte biz o limandan İtalyan tüccarlar ile birçok alışverişte bulunuyorduk. Bu limanlara gelen tahıl gemilerini saran farelerin üzerindeki pirelerle bu salgın Anadolu'muzu da sardı maalesef.

-Keşke hiç İtalyanlarla ticaret yapmasaymışız baba. O zaman bu kötü hastalık Anadolu'yu sarmazdı.

-Ah evlat, can evlat, keşke! Ancak biz İtalyanlarla ticaret yapmasaydık da yurdumuzun burnunun dibine kadar gelmiş olan bu salgından etkilenmemek pek mümkün olmazdı.

-Baba, peki bu salgına yakalanan insanlarda nasıl belirtiler görülüyordu?

-Bu kötü hastalık lenf bezlerinde ağır bir şişlik oluşturuyordu. Hatta bu şişliklerin rengi siyah oluyordu. Bu nedenle, "Kara Ölüm" de dediler adına. Bu siyah yaralar iç kanamalara sebep oluyordu. Tedavi edilmezlerse enfeksiyon ölümcül olabiliyordu.

-Çok iğrenç bir hastalıkmış. Bunları duymak bile içimi bulandırdı baba. Bu Kara Ölüm'e hiç önlem alınmadı mı?

-Hastalığın belirtilerini gösterenleri karantina altına almaya çalışıyorlardı. Fakat insanlar, vebanın ortaya çıktığı yerlerden panikle kaçtıkları için bilmeden hastalığı kendileriyle taşıyıp daha uzaklara yayıyorlardı. Hastaların üçte ikisi ölüyordu. Salgından etkilenen bölgelerde nüfusun yüzde otuzunun hayatını kaybettiği tahmin ediliyordu.

-Korkmuşlardır baba, o yüzden kaçmıştır insanlar.

-Korktular, korktuk evlat. Kara Ölüm'den sonra ülkelerin nüfusları çok azaldı. Yeterli sayıda çiftçi olmadığından mahsul kıtlığı yaşandı uzun yıllar. Veba hayvancılığı da vurdu ticareti de. Garip Seyfettin'in gözleri "Kara Ölüm" ü de gördü evlat. Şükürler olsun ki o zor günler geçti, gitti. Allah bir daha öyle kötü günler göstermesin bizlere, sizlere. Gülen yüzleriniz hep gülsün evlat.

-Âmin baba, âmin.

KAYIP PAPATYA

YAPRAĞI

YAZAR: HATİCE DAVŞAN

EDİTÖR: EZGİ ATEŞ TOPRAK

-PERİ YAĞMURU, PERİ YAĞMURU!

-MİLLET, BAKIN YENİ PERİLER DOĞUYOR!

PERİLER ÜLKESİNE YENİ PERİLER DOĞUYORDU. KAR TANESİ GİBİ SÜZÜLÜYORLARDI GÖKYÜZÜNDEN. PERİ HALKI, TÜM İŞLERİNİ DURDURMUŞ ANIN TADINI ÇIKARIYORDU. YENİ PERİLERİN DOĞUŞU HER ZAMAN HEYECANLANDIRIRDI ONLARI ÇÜNKÜ BU ANIN BELİRLİ BİR VAKTİ YOKTU. ÖNGÖRÜLEMEZ OLMASI CAZİBESİNİ ARTIRIYORDU. KİMİ NEŞE EKERKEN, KİMİ BOZULMUŞ KANADINI YAPTIRMAYA GİDERKEN, KİMİSİ DE İLHAM DENİZİNİ RUH EMİCİLERİN BIRAKTIĞI KİRLİ KELİMELERDEN TEMİZLERKEN YAKALANMIŞTI DOĞUM ANINA. ONLAR BÜYÜLENMİŞ BİR HÂLDE GÖKYÜZÜNÜ İZLERKEN SOL YANLARINDA BULUNAN PAPATYA ŞEKLİNDEKİ KALPLERİ MUTLULUKTAN IŞIL IŞIL YANIP SÖNÜYORDU. BU DA YENİ DOĞAN PERİLERE GÜZEL BİR MANZARA SUNUYORDU. PAPATYA YAPRAĞINDAN OLMA PARAŞÜTLERİYLE BU EŞSİZ MANZARAYA DOĞRU SÜZÜLÜYORLARDI.

YENİ DOĞAN PERİLER ÖNCE İSİM MERKEZİNE GÖTÜRÜLÜR VE BİR İSİM SEÇMELERİ İSTENİRDİ. BU NEDENLE TÜM PERİLER DOĞDUKTAN SONRA YETKİLİ BİR PERİ, YENİ DOĞANLARIN TOPLANDIĞI YİNE PAPATYA ŞEKLİNDEKİ MERMER PLATFORM ALANA GELDİ.

-BUTARAFTAN.

PERİLER ONU TAKİP ETMEYE BAŞLADI. "İSİM MERKEZİ" YAZILI KOCAMAN BİR BİNAYA GİRDİLER. HAVADA UÇUŞAN YÜZLERCE İSİM VARDI. BU İSİMLER BİR YAZARIN HAYALİNİ KURDUĞU ANCAK DÜNYAYA GETİREMEDİĞİ KARAKTERLERİN İSMİ YA DA BİR EBEVEYNİN KENDİ ÇOCUĞUNA KOYMAK İSTEDİĞİ AMA HERHANGİ BİR SEBEPTEN KOYAMADIĞI, İÇİNDE UKDE KALAN İSİMLERDEN OLUŞUYORDU. BÖYLECE İNSANLARIN DOĞMAMIŞ UMUTLARI, BU PERİLER ÜLKESİNDE DOĞMUŞ OLUYORDU.

PERİLER İNSANLARDAN FARKLI OLARAK İSİMLERİNİ KENDİ SEÇİYORDU. NEYE GÖRE SEÇTİKLERİNİN İSE BİR ÖNEMİ YOKTU. TEK KURAL BİRKAÇ SAAT İÇİNDE SEÇMELERİ GEREKTİĞİYDİ. BU İŞLEM SORUNSUZ BİR ŞEKİLDE TAMAMLANDIĞINDA BİNANIN DIŞINA ÇIKTILAR. YETKİLİ PERİYİ BEKLEMeye BAŞLADILAR. BEKLEME SÜRESİ UZAMIŞ OLACAK Kİ İKİ PERİ KENDİ ARASINDA KONUŞMAYA BAŞLADI.

-HEY, İSMİN ZUZİ Mİ?

-EVET, NEREDEN BİLDİN?

-BAŞIMIZA TAKTIĞIMIZ TACIN ÜZERİNDE YAZIYOR YA.

PERİLER İSİM SEÇİNCE BAŞLARINDA OTOMATİK OLARAK BU İSMİN YAZDIĞI BİR TAÇ BELİRİYORDU.

-AH, HAKLISIN. O ZAMAN SENİN ADIN DA SULU.

-EVET. SENCE ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

-BİLMİYORUM, KONUŞTURMA BENİ.

-ÇOK KABASIN. TANIŞTIĞIMA MEMNUN OLDUM DESEYDİN BARI.

-HENÜZ MEMNUN OLUP OLMADIĞIMI BİLMİYORUM.

ZUZİ VE SULU'NUN SESSİZCE BAŞLADIĞI BU MUHABBET NOKTALANIRKEN HİÇ DE SESSİZ OLMAYAN, NEREDEN GELDİĞİ BELİRSİZ BİR SES DUYULDU.

-DİKKAT DİKKAT! BU BİR GÜVENLİK UYARISIDIR. PERİ EVRENİNDE İLK DEFA YAŞANAN BİR OLAY OLDU. EVRENİMİZE AİT GÜNEŞİN BİR YAPRAĞI YOK OLDU.

ZUZİ, BAŞINI KALDIRIP GÜNEŞE BAKTI. PAPATYA ŞEKLİNDE BİR GÜNEŞTİ VE GERÇEKTEN KOCAMAN BEYAZ YAPRAKLARINDAN BİRİ YOKTU. O SIRADA BİR ŞEY DAHA FARK ETTİ. BU EVRENDE HER ŞEY BİR ŞEKİLDE PAPATYA İLE BAĞLANTILIDYI; ANCAK ŞU AN BUNUNLA İLGİLENEMEZDİ. KENDİLERİYLE İLGİLENEN YETKİLİ PERİYE DÖNDÜ, YÜZÜ BEMBEYAZDI. ZUZİ ENDİŞELEDİ, KAÇMAYA KARAR VERDİ. PERİLERİN ARASINDA BULDUĞU BOŞLUKLARA GİREREK İLERLİYORDU. NEREYE GİTTİ, NE KADAR GİTTİ BİLMİYORDU AMA DUYDUĞU ANONSUN SONUNDA KÖTÜ ŞEYLER OLACAĞINI HİSSEDİYORDU.

-DİKKAT DİKKAT! ARAŞTIRMALAR ŞU AN İÇİN GÜNEŞİN YAPRAĞINI YENİDOĞANLARDAN BİRİNİN ÇALDIĞINI GÖSTERİYOR. İÇLERİNDEN BİRİNİN PARAŞÜTÜ YOKTU, ASLINDA KULLANDIĞI GÜNEŞİN YAPRAĞIYDI.

ZUZİ'NİN ADIMLARI YENİDOĞAN LAFINI DUYUNCA DAHA DA HIZLANDI. KİMSE KENDİNİ FARK ETMEDEN SAKLANACAK BİR YER BULMALIYDI; ANCAK BU GERÇEKLEŞMEDİ. KISA SÜRE İÇİNDE ZUZİ DE DİĞER YENİDOĞANLARIN YANINA GETİRİLDİ. PAPATYANIN YEŞİL SAPI KULLANILARAK YAPILAN BİR PARMAKLIĞIN ARDIYDI BURASI. ZUZİ SESSİZCE BİR KÖŞEYE OTURUP BEKLEMeye BAŞLADI.

KAFASINDA ÇOK FAZLA SORU İŞARETİ VARDI. BİR PARAŞÜTE SAHİP OLDUĞUNUN FARKINDA BİLE DEĞİLDİ. PARAŞÜT KENDİ KENDİNE GELDİ VE SONRA KAYBOLDU. BELKİ DE FARKINDA OLMAYAN SADECE KENDİSİYDİ. SULU BU KONU HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR DİYE MERAK ETTİ. ONU BULMAK İÇİN AYAKLANACAKTI Kİ GÖKYÜZÜNDEN KOCAMAN BİR PERİ İNDİ. BAŞPERİYDİ BU. PARMAKLIĞA DOĞRU YAKLAŞTI.

-SEVGİLİ YENİDOĞAN PERİLER, BİLDİĞİNİZ ÜZERE GÜNEŞİMİZ ZARAR GÖRDÜ. BUNU DÜŞMANIMIZ KARAMSAR EVREN'İN CANLILARI OLAN RUH EMİCİLER YAPTI DİYE DÜŞÜNMEKTEYİZ.

YENİ DOĞAN PERİLER HİÇBİR ŞEY ANLAMADAN BİRBİRLERİNE BAKIYORLARDI. BUNU GÖREN BAŞPERİ KONUŞMAYA DEVAM ETTİ.

-PERİ ÜLKESİ, İNSAN CANLISINA İLHAM OLMAK İÇİN VARDIR. BÜNYESİNDE BİNLERCE PERİ BARINDIRIR. EVRENİN LOGOSU VE KURULUŞ ALTYAPISI İNSAN CANLISININ EVRENİNDEKİ PAPATYA ADLI ÇİÇEKTİR. BU ÇİÇEĞİN YAPRAKLARI İNSANLARDA UMUDU KAMÇILAR. NE ZAMAN Kİ İNSAN, PAPATYA FALI İÇİN YAPRAKLARI KOPARTMAYA BAŞLAR, HER KOPAN BEYAZ YAPRAK PERİ EVRENİNE YENİDOĞAN BİR PERİ OLARAK DÜŞER. DÜŞERKEN DE YUMUŞAK BİR GEÇİŞ YAPMAK ADINA KENDİSİ İÇİN KOPAN PAPATYA YAPRAĞINI PARAŞÜT OLARAK KULLANIR. AYRICA YENİDOĞAN GERÇEK PERİLER KONUŞULANLARI ANLAYABİLİR ANCAK KENDİ ARALARINDA BİR SÜRE KONUŞAMAZLAR.

ZUZİ SON DUYDUĞU BİLGİYLE ŞOK OLDU. KENDİSİ DE SULU DA KONUŞABİLİYORDU. PEKİ YA SAHTE OLAN PERİ KİMDİ? YA KENDİLERİNİ BİR GÖREN OLDUYSA?

KAFASI BU DÜŞÜNCELERLE DOLUYKEN DEV BİR EKTRAN AÇILDI. KANIT TOPLAYABİLMEK İÇİN YENİDOĞANLAR EVRENE AYAK BASTIKLARI ZAMANDAN İTİBAREN HER AN İZLENECEKTİ. GÖRÜNTÜ AKIŞI BAŞLADI. ZUZİ, SULU İLE KONUŞTUKLARI SAHNE YAKLAŞTIKÇA GERİLİYORDU. KENDİ ARALARINDA KONUŞ-TUKLARININ ORTAYA ÇIKMASI KENDİLERİNİ BAŞ ŞÜPHELİ YAPACAKTI. GÖZLERİ YİNE SULU'YU ARADI AMA GÖREMİYORDU. ARTIK OLAYLARI OLURUNA BIRAKMAYA KARAR VERDİ. EKTRANDA SULU'NUN ZUZİ'YE DOĞRU YANAŞTIĞI AN GÖSTERİLİYORDU. ARTIK KALBİ FIRLAYACAK GİBİYDİ; ANCAK İLGİNÇ BİR ŞEY OLDU. TAM KONUŞACAKLARI SIRADA DEV EKTRAN KAPANDI. BİRİSİ ZUZİ'Yİ İTTİRMENE BAŞLADI.

-Zuzi, Zuzi!

SES ÇOK RAHATSIZ EDİCİYDİ. DERKEN KARANLIK TEKRAR AYDINLANDI FAKAT BU SEFER ZUZİ'NİN GÖRDÜĞÜ DEV EKTRAN DEĞİL ANNESİYDİ.

-PERİ OKULUNDA İLK GÜNÜN VE HÂLÂ UYUYORSUN ZUZİ. KALK ARTIK.

- ...

-BU KİTAPLAR NE? KAÇ KERE ERKEN UYUMANI, YARIN OKULUN OLDUĞUNU SÖYLEYİM SANA!

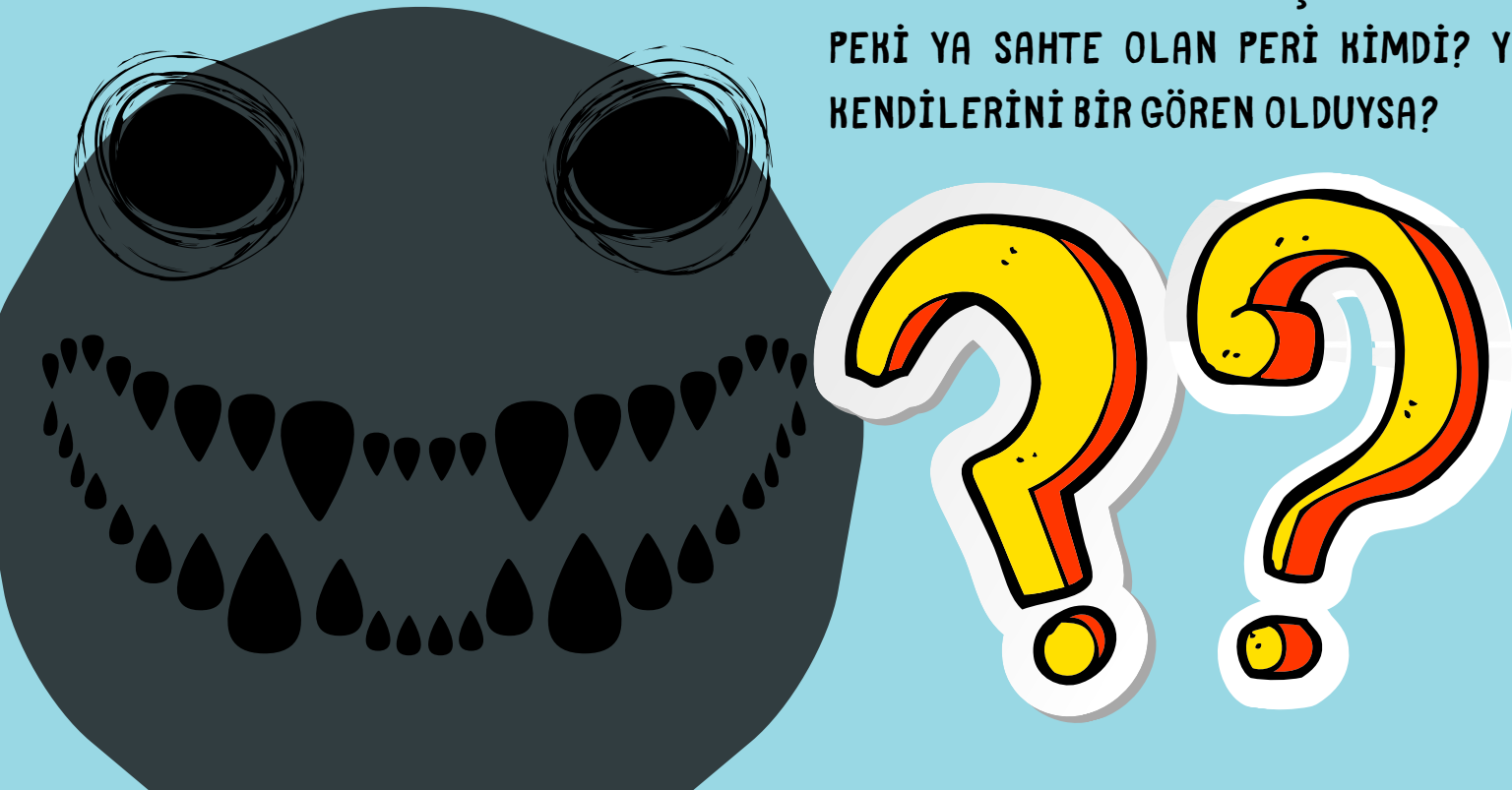
ZUZİ YATAĞINDA BİRAZ GERİNDİ, KANATLARINI ESNETTİ VE GÖZLERİ BİR ANDA KOCAMAN OLDU.

-NE YANİ? SABAHTAN BERİ UYUYOR MUYDUM? PEKİ YA RUH EMİCİLER?

PENCEREYE GİTTİ. HIZLA PERDEYİ AÇTI. PAPATYA YAPRAKLI GÜNEŞ TASTAMAM ORADAYDI. GERÇEKTEN HER ŞEY RÜYAYDI. ZUZİ SESSİZCE OKULUN YOLUNU TUTTU. BAŞINI KALDIRIP GÖKYÜZÜNE DOĞRU BAKTI. UMARIM BUGÜN YENİ PERİLER DOĞAR DİYE DÜŞÜNDÜ. O SIRADA ZUZİ'Yİ OKULA YOLLAYAN ANNESİ MACERA KİTAPLARINI TOPLARKEN TELEFONUNA GELEN MESAJI OKUYORDU: "YENİ PERİ EĞİTİM YILI KUTLU OLSUN. BEN BİRİNCİ SINIF PERİLERİNİN SINIF ÖĞRETMENİ SULU PERİ."

NE ZUZİ'NİN NE DE ANNESİNİN BİLDİĞİ BİR GERÇEK VARDI. PERİ OKULUNDA ÖĞRETMENLER, ÖĞRENCİLERİNİ DAHA İYİ TANIMAK İÇİN RÜYALARINA GİRİP ONLARIN HAYAL DÜNYASININ AKIŞINA KENDİLERİNİ BIRAKIRLARDI. İÇİNDE MACERA OLAN HER ŞEYE MERAKLI OLAN ZUZİ'NİN RÜYASINDA YAŞANANLAR TAM OLARAK BUNDAN İBARETTİ.

...zzz

KUBBELİ FIRINDAKİ HAYALETLER

YAZAR: ELİF TÜRKER AÇAR

EDİTÖR: RUKİYE GAZİ KOÇAK

Bu gördükleri daha önce karşılaştıkları hiçbir canlıya benzemiyordu. Yusufçuk değil, kelebek değil, yarasa değil, baykuş değil... Aylarca köyde kimse de olmuyordu. Acaba uzun süredir buradalar mıydı? Ne yerlerdi, mercimek çorbası onlar için de lezzetli miydi? Mis gibi kokan ekmek onlara da öyle kokuyor muydu?

Karneler alındı ve günlerdir beklenen uzun tatil geldi. Zehra birinci sınıfı bitirdi. Artık memlekete gitme vakti gelmişti. Köye doğru yolculuk uzundu.

Yaklaşan Kurban Bayramı ve kuzenleriyle buluşma anı Zehra'yı daha da heyecandırıyor. Yedi kuzeni vardı Zehra'nın ama yaşına en yakın olan Zümra ile daha çok anlaşır oynuyordu. Köyde hazırlıklar çoktu bayram için. Baklavalar, yufkalar, kubbeli fırında ekmekler...

Zehra yaz tatiline kadar kimsenin olmadığı köyde haziran ayı itibarıyla oluşan kalabalığa şaşırırdı. Köydeki evler onca zaman bomboş kalıyordu. Köyün canı sıkılmıyor muydu acaba?

Zümra ve Zehra birlikte köyün çeşmesinde oynuyor, bisiklete biniyor, toprağı kazıyor, büyüklerine bayram koşturmacasında ellerinden gelen yardımı yapıyorlardı. Hep birlikte çalışınca işler çabucak bitiyor ve beraber zaman çok hızlı geçiyordu.

Kubbeli fırında ekmek yapmak için fırının odunlarla yakılıp ısıtılması gerekiyordu. Zehra ile Zümra ince uzun odunların birer ucundan tutup fırına götürmek istediler. Babaanneleri de odunları tek tek taşımak şartıyla görevi onlara verdi. Güle oynaya, koşa zıplaya fırına götürdüler ilk odunu. Odunu fırının önüne bıraktılar. Tam dönüp yenisini almaya gidiyorlardı ki, o da ne? İnce ince, kulağı tırmalayan, korkulu ve panikli, bebek sesi gibi sesler duymaya başladılar. Kızlar birbirine baktı. Zehra biraz hafif bir korkuyla Zümra'ya döndü.

-Duyuyor musun?

-Evet, fırından geliyor sesler.

Korksalar da meraklarına engel olamadılar. El ele tutuşup fırına iyice yaklaştılar. Kafalarını kubbeli fırının içine doğru uzattılar. Kafaları birbirine çarpışarak çığlıklarla geri çıktı. İçeride yaklaşık sekiz dokuz tane bembeyaz, dokunsan bulut ama şekilleri yağmur damlası gibi, siyah gözlü, uçuşan, daha önce hiç görmedikleri şeyler vardı. Bu garip yaratıklar birbirlerini telaşla uyarıyorlardı.

-Çabuk olun, bu sefer geç kaldık, hemen buradan gitmemiz lazım, insanlar bizi fark etmemeli.

Aralarından biri Zehra ve Zümra'yı gösterdi.

-Artık çok geç, bu çocuklar bizi gördü.

Hepsi birden kızlara döndü. Tam dokuz çift göz Zehra ve Zümra'ya bakıyordu. Bunlar hayaletti. Kızlar koşarak gitmeye çalışırken, hayaletlerden biri bağırdı.

-Durun, gitmeyin! Size zarar verecek değiliz. Yardım ederseniz hemen buradan gideceğiz. Yağmurlar bitmediği için buradan çıkıp gidemedik. İnsanlar gelmeden gidecektik ama Haziran'da çok yağmur yağması tüm planımızı ertelememize neden oldu. Fırının yanacak olması da bizi panikletti. Kimseye bir zararımız yok. Köyünüzün her yeri yemyeşil ağaçlarla kaplı, pınarlarınızdan çeşmelerinizden bol bol sular akıyor ve çevresi çok temiz. Biliyorsunuz artık birçok yerde su kıtlığı var ve bu yüzden canlılar su sıkıntısı yaşıyor. Biz de temiz olmayan yerlerde yaşayamıyoruz.

Yüzlerindeki dostluk Zehra ve Zümra'nın korkusunu biraz olsun azalttı. En küçük hayalet bir kez daha yalvardı.

-Fırının yanmasını biraz geciktirirseniz biz de buradan çıkıp gideriz. Lütfen bize yardım edin.

Zehra ve Zümra kendilerine hiç zarar vermeyen bu canlılara yardım etme kararı aldılar. Babaannelerini oyalamak üzere fırının yanından ayrıldılar. Kızlar babaannelerini bir öğün kadar oyaladılar ve öğlen vakti yakılması gereken fırın ikinci vaktini buldu neredeyse.

Babaannelerinden önce fırına giden kızlar dokuz hayaletin eşyalarını topladığını, çıkmaya hazır olduklarını gördüler. Hayaletler kızlara çok teşekkür etti. Büyük hayalet bu yardımın karşılığını vermek istiyordu.

-Sizin için biz de bir şey yapmak isteriz. Zehra aklına gelen fikirle hemen atıldı.

-Köyümüzde yedi çeşme var. Ama bazıları yapraktan, ottan tıkanmış. Su akmıyor. Tıkalı boruları açacak kadar uzun sopalarımız da yok. Siz açabilir misiniz?

Bu sefer konuşan en küçük hayaletti.

-Benim için çok basit bir iş. Kolayca girer borulardaki yaprakları, otları çıkarabilirim.

Zehra ve Zümra hayaletlerle vedalaştılar. İkinci vakti babaanneleri ile fırına geldiler. Kızlar heyecanla fırına baktılar. Fırında kimsecikler yoktu.

Bayram bitince ailece pikniğe gitme kararı aldılar. Köyün yakınındaki ormana gidildi. Zehra ve Zümra çeşmeye doğru gittiler. Bir de ne görsünler! Gürül gürül akan bir çeşme. O sırada dedeleri yanlarına geldi ve şaşırırdı.

-Allah Allah, ne olmuş bu çeşmeye? Kaç yıldır tıkalıydı ve suyu yoktu. Şuna bak hem tertemiz hem de gürül gürül akıyor. Zehra ile Zümra birbirlerine bakıp güldüler. Cevabı bilseler de dedelerine bir şey söylemediler.

MARIE ANTOINETTE'NİN AŞÇISI

Yazar: Fatma Tülin

Editör: Beyza Nur Top

Versay Şatosu'nun bahçesinden geçerek uğuldayan rüzgâr, pervaz aralıklarından, oturduğum kuytu mutfak köşesine kadar sızarak yağ lambasının ışığını titretiyor. Kral sofralarına layık değil. Tam da kral sofraları için olan yemeklerin, sarayın upuzun koridorlarından geçip yemek salonuna gidene kadar soğuyacağını biliyorum. Buna rağmen, yemeklerin bütün detaylarına dikkat edilerek özenle hazırlanmasında görev alan aşçılardan biriyim ben.

Yazdıklarımı benden başka okuyacak kimse olmayacağını ve mutfağın karanlık bir çekmecesinde saklayacağımı bir tek ben biliyordum. Mutfağa geldiği nadir günlerden birinde, Mürebbiye Gabrielle'den kâğıt kalem istemiştim. Bu isteğim yazmaya olan merakımı yansıtmış olacak ki, onu hem şaşırtmış hem de sevindirmişti.

Bir gece, kahvaltı için kraliçenin genellikle tercih ettiği kruvasan, çikolata ve Trianon'dan gelen peynirle yumurtaları sabaha hazırlarken, birden karşımda onu gördüm. Gözlerim yuvalarından çıkacak, kalbim ağzımda atacak gibi olmuştu. Daha önce sadece bir kez, "Küçük Lahanam" diyerek sevdiği Prens Charles'in, doğum günü için hazırlanacak devasa pastayı tarif etmeye gelmişti. Bu onun için hizmetçilere bırakamayacağı kadar önemli bir konuydu.

O gün, Prenses Charlotte da yanımdaydı.

Annesi pastayı tarif ederken, kocaman gözleriyle bir annesine, bir bize bakıyor, pastayı kafasında canlandırıyor ve şimdiden sabırsızlandığı belli oluyordu. Onun bu hali bana o an çok sevimli geldi ama açlıktan kıvranan sokak çocuklarını hatırlayınca bir anlığına, henüz yedi yaşında olan bu pembe yanaklı, sarı bukledi, kıyafetinin her yerinden danteller ve kurdeleler sarkan miniğe öfke duydum. Oysa, annesi gibi o da sarayın altın kapısının ardında neler yaşadığından habersizdi. Dışarıdaki yaşlılarından birini tanısaydı, belki bir daha pasta yemek bile istemezdi. Çocuklar böyledir, başkalarının acısına duyarsız kalamazlar.

Bu gece Marie Antoinette'i mutfakta gördüğümde, bu ziyaretlere artık alıştığım için, şaşırmadım. Aramızda hiç kimşenin bilmediği -tek taraflı- bir sırdaşlık doğmuştu.

Pijamalarıyla mağrur bir kraliçeden çok, çocuklarını nihayet uyutmuş yorgun bir anne gibiydi. Yine de asil ve güzeldi. Çok sevdiği çilekli turtalara benziyordu. Her zaman oturduğu ocağın yanındaki sandalyeye oturdu.

-Nicolette, umarım bana ayıracak biraz zamanın vardır.

Bir aşçı, öğle yemeğinde somon ya da ördek olduğu dışında bir kraliçeye ne söyleyebilir ki!

Sessiz bir reverans yaptım, oturmam için gösterdiği sandalyeye iliştim.

-Olanlar çok üzücü, ne yapacağımı bilemiyorum. Halk giderek yoksullaşıyor ve ekmek bile bulamıyormuş, ne acı!

-Evet Majesteleri, sadece Paris değil, tüm Fransa açlıktan kıvranıyor.

-Bunların tek sorumlusu olarak da beni görüyorlarmış. Bir de güya, "Ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler" demişim!

-Düşmanlarınız, halkı sizin aleyhinize dolduruyorlar kraliçem.

Eskiden ona ben de kızıyordum. Elmaslar, eğlenceler, binlerce mumla aydınlanan ışıl ışıl sarayın duvarlarında yankılanan kahkahalar. Sonra mutfakta, yalnız, çaresiz, pişman, çocuklarını çok seven bir anne gördüm. Evet keyif ve eğlenceyi tercih etmiş, sorumsuzca davranmıştı. Yine de bu kadar iftirayı hak etmiyordu. İnsanlara bir günah keçisi lazımdı, bu da kraliçe olmuştu. Ayrıca dertleşmek için mutfaktaki aşçıya gidecek kadar yalnız ve herkese güvensiz olması, yüreğimi burkuyordu. Üçüncü çocuğunun doğmasına birkaç ay kaldığı için fazlasıyla duygusaldı.

-Ben artık eskisi gibi değilim, görmüyorlar mı? Sade giyiniyor, değerli taşlarla süslü peruklar takmıyor, yeni mücevherler almıyorum.

Kraliyet kuyumcusunun benim için hazırladığı elmas gerdanlığı bile reddettim, daha ne yapabilirim? Sarayda doğdum, büyüdüm ve 14 yaşında evlenip tüm çocukluğumu, ailemi, geçmişimi bırakarak Fransa veliahdıyla evlenerek bir başka saraya geldim. 20 yaşında kraliçe oldum. Para ne demek onu bile bilmiyordum ki!

Haklıydı. Doğduğundan beri herkesin rol biçtiği bir kadındı.

-Bugün aynalar salonunda, sarayın muhteşem bahçelerini yansıtan aynalara bakarak yürüdüm, düşündüm. Aynada bakışlarıma rastladığımda da kendimden kaçmadım. Çünkü artık bir şeylerin farkındayım ve düzeltmek istiyorum.

Bunu yapamayacağının önsezisi aramızdaki masaya bir kara bulut gibi çöktü. Sözlerindeki umudun aksine, gözlerinde umutsuzluk vardı ve dışarıda rüzgâr uğuldamaya devam ediyordu. Kendini temize çıkarması artık neredeyse imkânsızdı. Yine de bunu ona söyleyemedim.

Bütün gün hamur yoğurmaktan, balık ve ördek temizlemekten kızarıp yıpranmış ellerime baktı.

-Bir köyde yaşamak isterdim, çocuklarımla birlikte. Bütün bu törenlerden, kalabalıktan, suçlamalardan uzak. Sadece eğlenmek, gülmek, yaşamak isterdim Nicolette.

Köylülerin mutlu bir hayat yaşadığını sanıyordu hâlâ! Tıpkı annesinin minyatürü gibi olan süslü küçük prensesin açlıktan halsiz düşmüş bir çocukla tanıştığını hayal ettiğim gibi, kraliçenin de kuzenimle tanıştığını hayal ettim. O, kraliçeden, saraydan ve soylulardan nefret eden bir köylüydü.

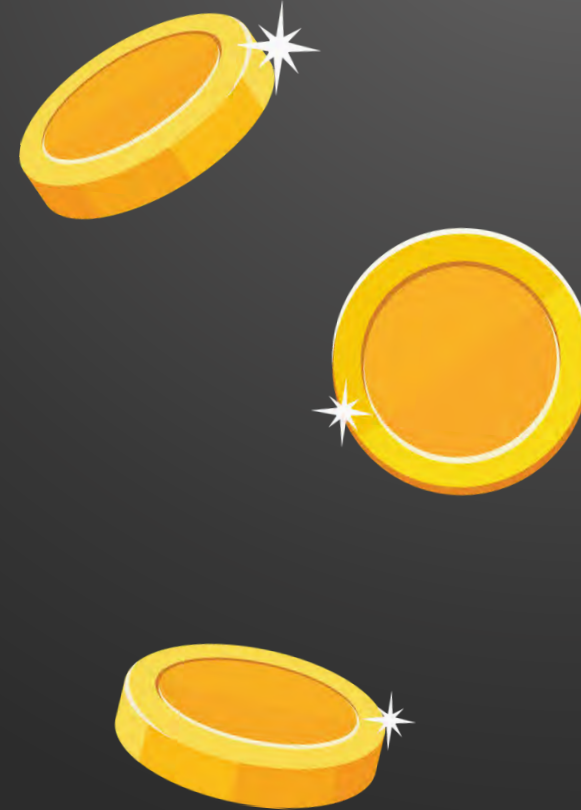
Karnını doyurmak için sıçanların kemirmediği bir ekmek balsa kendini şanslı hissettiğini, verem ya da gribe yakalanıp ölmekten ne kadar korktuğunu, mahsullerini köprüden geçirmek, değirmende öğütmek hatta pişirmek için soylulara vergi ödediğini, elinde birkaç kuruş kaldıysa bunu da kiliseye vermesi gerektiğini... Bütün bunları bana anlattığı gibi kraliçeye anlatabilseydi... Aklımdan geçenleri ona söyleyemedim. Diyebileceklerim sınırlıydı.

-Köylerde hayat, sandığınız gibi değil Madam. Artan vergiler, köylülerin belini iyice büktü, soylulardan ve kiliseden vergi alınmaması da öfkelerini artırıyor.

"Ben ne yapabilirim?" dercesine omzunu silkti, sıkılmıştı. Aniden ayağa kalktı ve şamdanı eline aldı.

-Perşembe akşamı bir parti vereceğim, her şey mükemmel olmalı. Yarın tüm hizmetkârlar ve mutfak çalışanları detaylar hakkında bilgilendirilecek.

Ayağa kalkıp reverans yaptım ve uzun koridor boyunca, şamdanın ışığında gittikçe küçülen gölgesini izledim. Biraz önce aramızda dolaşan kara bulut, onu sarmalamış gibiydi. Çökmüş omuzlarına, isteksiz adımlarına bakılırsa, akli son söylediklerinden çok uzakta, büyük ihtimalle umutsuz geleceğindeydi.

YAZAR: ZEYNEB RUMEYSA ŐIŐMAN

NARENCEYE KÖYÜ

EDİTÖR: DUYGU ÜNAL

-Doğal kaynaklarımızın hızlıca tüketilmesi ülkemizi yok olmaya sürüklüyor. Bu şekilde tüketmeye devam edersek büyük bir kıtlıkla karşı karşıya kalacağız. Kıtlığı önlemek adına yemek yeme ihtiyacını ortadan kaldırırsak tüm sorunun çözüleceğini düşünüyörüz. Mühendislerimiz tarafından geliştirilen bu kapsüller sayesinde yemek yemeye gerek kalmadan yaşamlarımızı devam ettirebileceğiz. Bütün restoran ve kafeler kapatılacak. Artık evlerde yemek pişirilmeyecek. Evlerimizde, marketlerde, restoranlarda yarım kalan gıdalar ise ekiplerimiz tarafından toplanacak. Yarın itibariyle bu kapsüller hayatımıza giriş yapacaktır.

-Efendim, son bir sorum daha var; tarım arazilerimiz, meyve ve sebze bahçelerimiz bütün bunlar ne olacak peki?

-Tarım arazilerimiz, bağlarımız, bahçelerimiz neredeyse tükendi. Artık yaşlı insanlar tarımla uğraşamayacak kadar yorgun, genç insanlarsa çiftçilik yapmak istemeyecek kadar donanımlı. Zaten toprağın işlenmemesi, bizleri bu tükenme durumuna getirdi. Çözümü yemek yemeden hayatta kalmakta yani bu kapsüllerde bulduk. Tarım arazilerini ise müzeye çevirme kararı aldık. Teşekkürler.

Bızzt. Televizyonu kapatınca, odasının karanlığını sokak lambası aydınlattı. Bir süre kumanda elinde, karşısındaki kara boşluğa doğru bakmaya devam etti. Bu duydukları doğru muydu gerçekten? Hayatımızdan tüm o lezzetli yemekleri çıkarıyorlar mıydı? Bızzt. Yeniden televizyonu açtı ve bunların bir şaka olmasını umdu.

-Yaşam kapsülleri! Hayatımızın yeni dönemi!

Bu parlak beyaz dişleriyle gülümseyen kadın, Necati Usta'nın artık bir işi olmadığını doğruluyordu. Lokantasını kapatacaklardı. Büyük bir hüün düştü sırtına. Artık hüünleri tavan arasına sığmıyordu. Tahtaların arasından dökülmeye başlamışlardı. Robot süpürgenin düğmesine bastı ve yere düşen hüünleri temizledi. O esnada sokakta bir patırtı koptu. Komşusu Nalan Abla mutfağındaki bütün tencere ve tavaları büyük bir zevkle çöpe atıyordu. Tangır tungur. Bütün sokak kısa süre içinde bit pazarında dönüşmüştü. Herkes bu kapsülleri dört gözle bekliyor gibiydi. "Yarın ola, hayrola," dedi ve yatağına gitti. Yatağıın üzerine artarak dökülmekte olan hüünlerini elinin tersiyle yere doğru indirdi ve uyumaya çalıştı.

Necati Usta'nın lokantası kapanalı bir yıl olmuş ve rahmetli babasından kalan köy evine taşınmıştı. Yaşam kapsülü kullanmaya başlayınca mutluluktan saçlarında sevinç kelekleri uçşan Nalan Abla ise artık selamı sabahı kesmişti. Son zamanlarda, sevinç kelekleri yerini ruhsuz güvelere bırakmıştı. Kimse mis gibi un helvası pişirip de hâlini hatırlarını sormaya gelmiyor, iştahla helvalarını yerken mahallelinin dedikodularını anlatmıyordu. Şehrin tadı kaçmıştı. Bir de işsiz kalıp faturaları ödeyemez hâle gelince soluğu köyünde aldı.

Narenciye Köyü de diğer köyler gibiydi. Herkes gitmiş ve bütün tarlaları yabani otlar sarmıştı. Necati Usta, kıtlığın gerçek sebebinin buraların terk edilmesi olduğunu düşündü. Eldivenleri eline geçirdi ve başladı bağı bahçeyi adam etmeye. Bahçesiyle uğraştıkça şehirden getirdiği çantalar dolusu hüünleri, sanki teker teker yok olmaya başlamıştı. Hatta bir ara saçlarında kelekler uçşur gibi oldu. Çünkü uzun süredir ilk defa sevdiği işi yapıyordu. Sabah, öğle akşam vakitlerinde birer tane kapsül çiğniyor ve yapay su kapsülünü de birer kere alması yetiyordu.

Geri kalan tüm vaktini bahçesine ve tarlasına adamıştı. Köyde kalan bir iki kişi Necati Usta'nın bahçesini görünce pek bir imrendiler ve kendi bahçelerini de adam etmek istediler. Köy yavaş yavaş eski canlılığına kavuşuyor gibiydi. Ancak yetkililerin bundan haberi yoktu.

Gel zaman git zaman, sıcak mı sıcak bir yaz gününde koca bir otobüs dolusu öğrenci Narenciye Köyü'ne geldi. Tam da Necati Usta'nın evinin önünde durdular. Otobüsten komik şapkalı, somurtuk suratlı bir öğretmen indi. Sonra sıra sıra somurtuk suratlı öğrenciler inmeye başladılar. Hepsinin saçlarında ruhsuz güveler dolanıyordu. Kimisinde de hüznü dolu sırt çantaları vardı. Belli ki müzeyi yani tarlaları gezmeye gelmişlerdi.

-Öğretmenim! Burası gezdiğimiz diğer müzelere hiç benzemiyor. Oldukça yeşil ve güzel bir havası var.

Herkes şaşırıp kalmıştı. Bu müze, yani yeni neslin hiç bilmediği bu köy, yemyeşil tarlaların olduğu, mis gibi ekmeklerin koktuğu harikulade bir yerdi. Öğretmen de şaşırmıştı. O sırada Necati Usta geldi.

-Köyümüze hoş geldiniz. Buyurun size soğuk birer limonata ikram edeyim.

-Teşekkür ederiz beyefendi, bizler serinletici kapsüllerimizle gayet rahatız. Hiç almayalım.

Öğretmen böyle konuşurken öğrenciler Necati Usta'nın lezzetli limonatalarını kana kana içiyordu. Suratını asan öğretmen ne yaptıysa da öğrencileri durduramadı.

-Öğretmenim! Siz de içsenize biraz, kapsüllerden daha ferah.

-Heyy bakın, hüznülerim uçmaya başladı. Bu nasıl bir iksir böyle!

Öğrenciler bahçeye girip Necati Usta'nın yetiştirdiği meyve ve sebzelerden yemeye başladılar. Daha önce hiç tatmadıkları bu lezzetler karşısında hepsinin gözleri doldu. Saçlarında beliren kelekler neredeyse onları havaya uçuruyordu. Bağı bahçeyi gezen öğrenciler bütün bu güzellikleri telefonlarına kaydettiler. Necati Usta onları böyle görünce hem çok mutlu oldu hem de olabilecek için biraz endişe duydu. Haksız sayılmazdı. Ertesi gün köydeki evine bir ihtarnâme gelmişti. Devlet bu işe kızmıştı yani.

Narenciye Köyü çok ilginç bir şekilde gençlerin ilgisini çekmişti. Akın akın öğrenci grupları geliyor, bağ bahçe işi öğrenip soğuk limonatalardan içiyorlardı. Hepsi de Necati Usta'nın çırakları olmuştu sanki. Burada öğrendikleriyle tarla müzelerini gizli gizli düzenlemeye başlamışlardı. Gençlerin bu heyecanlı girişimi sayesinde tarım yeniden canlanıyordu. Devlet önce bu işe karşıydı ancak ortaya çıkan ürünler onları da memnun etmeye başladı. Genç mühendisler tarlalarda kullanmaya yönelik araçlar üretiyor, toprağın daha verimli olması için uğraşlar veriyorlardı.

Evet sevgili okuyucu, kıtlığı önlemek adına kapsülleri üreten devlet mutsuz insanların hüznüleriyle, güveleriyle uğraşırken Necati Usta koca bir ülkenin kurtuluşu olmuştu. Artık gençler daha bilinçliydi. Herkes tükettiğinin daha fazlasını üretmeye çalışıyordu. Böylece kıtlık tehlikesi ortadan kalkmış, insanlar kapsüllerden kurtulmuştu. Doğum günleri, beş çayları, bayram ziyaretleri tekrar hayata geçmişti. En önemlisi de köyler artık cıvılcıydı.

İmza: Necati Usta'nın Kelebeği

MUSALLAT

YAZAR: NEŞE KARAKAYA
EDİTÖR: DUYGU ÜNAL

Hayaletler kasabası, ülkenin kuzeyindeki metruk, soğuk ve harabe evlerden oluşuyordu. Bir zamanlar insanların olduğu bu topraklarda artık hayaletlerin sözü geçiyordu. Çünkü yaklaşık yüz yıl önce burası çeşitli afetler ve akabinde gelen dedikodular neticesinde insanlar tarafından terk edilmişti. İnsanların dediğine göre afetlerin ardından bir karabasan bu bölgeye musallat olmuştu. Aslında pek de haksız sayılmazlardı. Çünkü bu karabasan, Hayaletler Kasabasında kurucusu Ulu Önder Karakul'du. Ondan önce hayaletler dünyanın neresinde izbe, terk edilmiş bir ev bulsa oraya yerleşirdi. Fakat Karakul hayaletlere de bir millet olduğunu hatırlatmış ve tamı tamına bin yıl sonra onları yeniden bir araya toplamıştı. Fakat son günlerde Hayaletler Kasabasında tuhaf şeyler olmaya başlamıştı. Küçük hayalet Cino ve ev arkadaşları da bu tuhaf olaylar silsilesinden nasibini almıştı.

den uzaklara göç eden arkadaşlarını gördükçe daha da hüznüldü.

-Gidiyorlar Gölge. Bütün sevdiğim arkadaşlarım birer birer terk ediyorlar kasabamızı. Hepsi bu musallatlar yüzünden işte. Hepsi onlar....

-O sırada Cino'nun evinin kapısı rahatsız edici bir sesle gıcırdadı. Cino'nun korkusu ikiye katlanmıştı:

-Geldiler işte Gölge. Bizim evimize de musallat oldular sonunda. Olamazzz!

-Bizi görmesinler. Yani pardon, beni demek istemiştin. Hemen çatıya çıkalım Cino.

-Hadiii.

Metruk evin kapısını sertçe açıp gıcırdatan, Şalvarlı Şerife teyzeden başkası değildi elbet. Şerife teyze temizlik kovaları, temizlik bezleri, süpürgeleri ile beraber yaşardı ve eve girer girmez kurduğu ilk cümle şu olmuştu:

-Hıhhh, işte tam istediğim gibi bir yer. Ben bu evi adam ederim.

Cino ve Gölge çatıdaki minik delikten kadını izlemeye başladılar. Cino sesinin duyulmasından korkarak fısıldadı.

-Ne tuhaf bir kadın. 1867'de İskoçya'da Cadılar Bayramında gördüğümüz süpürgeli cadıların evrim geçirmiş hâli gibi.

Gölge, çatı katının karanlığında nerden geldiği belli olmayan sesiyle mırladı.

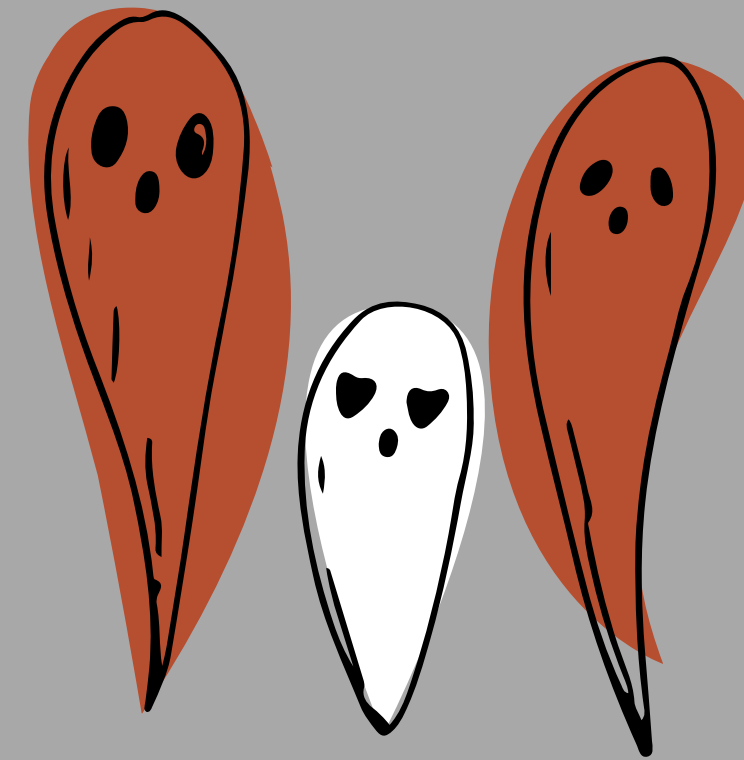
-Evet, tuhafmış gerçekten. Ama nihayetinde musallatlar da bir insan. Neden onu korkutmuyoruz ki? Tiz bir çığlık, uğultulu bir feryat ya da korku filmi müziği tadında kimden geldiği belli olmayan bir sesleniş. Ne kadar tuhaf olsa da bir insan, bir hayaletten her türlü korkar sonuçta.

-Hayır Gölge olmaz. Bu işe yaramaz. Artık insanlar o kadar çok korku filmi izliyorlar ki bizden korkmuyorlar.

-Pekiii, örümceklere haber salsak. Her yeri örümcek ağıyla kaplasalar. Göz gözü görmese. İnsanlar uyurken sabah bir örümcek ağı mumyası olarak açsalar gözlerini?

-Hayır, Gölge bu da olmazzz. Hayaletlerden bazıları bunları denedi fakat ellerinde Domestos adında bir silah var, örümcekleri kör ediyormuş. Hamam böcekleri bile çok korkuyor bu silahtan. Ve kokusu günlerce evden çıkmıyormuş.

-O zamaann, son ve en etkili çare olarak dostlarımız lağım farelerine haber salsak? İnsanları ısırırsalar, yemeklerin içine girip kıyafetlerini kemirseler?

-Maalesef. Bu da olmaz Gölge. Bunu en son komşumuz Dombul denemişti fakat ellerindeki cadı süpürgeleriyle insanlar neredeyse bir koloni fareyi yok ettiler.

Gölge bıkmış vaziyette kafasını patileri arasına sakladı.

-O zaman bizim de Hayaletler Kasabasını terk etmekten başka çaremiz kalmadı. Sonuçta bir hayalet için taşınmak kadar kolay bir iş yoktur herhâlde.

O sırada Hayalet Kasabasının postacı puhuları bütün evlere Hayalet Başkan'ın mesajını ulaştırmak için can telaşıyla uçuyorlardı. Mektuplardan biri de bir kuş tüyü hafifliğinde uçarak Cino'nun önüne düştü. Cino mektubu hemen açtı.

"Sevgili Hayalet Kasabası sakinleri, Yapılan araştırmalar neticesinde insanların neden kasabamıza musallat olduklarını bulduk. Büyük şehirlerdeki kira zamları insanların belini bükmüş, insanlar da başlarını sokacak eski de olsa bir ev aramaya başlamışlardır. Bunun temel sebebi yedikçe doymayan ve bir dudağı yerde bir dudağı gökte emlak devleridir. 13 Nisan Perşembe gecesi bütün kasaba hayaletlerini büyük şehirlerdeki Emlakçı Korkutma Operasyonu'na davet ediyorum. Korkunç günler dilerim."

14 Nisan sabahı her şey tersine dönmüştü. Şalvarlı Şerife Teyze de tıpkı diğer musallat insanlar gibi Hayalet Kasabasını terk etmiş, şehirdeki 3+1 evinin temizliğine çoktan başlamıştı.

GARİP?

-Zufa'ya bak, mimar perisi oldu bile. Biz orman okulundan mezun olana kadar, o Esinsel Özel İlham Okulu'ndan mezun oldu, hatta çalışmaya başladı.

-Şimdi bir de Lotus da oraya gitti diyeceksin, değil mi Lavanta?

-Eee, ama gitmedi mi?

-Gitti tabi, gitti. Ama bana bunu bir milyonuncu kez söylemene gerek var mı?

-Ne yapayım, elimde değil.

Babam matematik periliğinden atıldığı için, ilham perilerine koçluk yapmaya başladı ve artık eskisi gibi kazanamıyor. Bu yüzden ben de orman okuluna gitmek zorundayım. Ahh baba, kaç yıllık perisin! Stajyer periler gibi acemilik yapıp ilhamlık insanına görünmek de ne! Her okul çıkışında aynı sebeplerden Gardenya'nın kafasını şişiriyorum. Bir de Lotus gibi ünlü bir ressam perisi olma hayalimi de ekleyerek, hem de bir an önce. Sen bilmezsin tabi Lotus'u, nereden bileceksin. Ama Picasso'yu bilirsin. Hah! İşte Lotus, Picasso'nun ilham perisi.

-Lavantaaa?

Gardenya'nın niye sırtıttığını bilmiyorum. Her zaman garip davranır zaten ama şu an niye adımı söyleyip sırtıyor?

-Madem bugün ilham toplamayı ve üfleme öğrendik, hadi şehre gidip bunu deneyelim.

-Saçmalama! Sadece küçük ilhamları toplayabiliyoruz, bir işe yaramaz.

-Biz de küçük şeylere ilham veririz. Karınca bile olur. Ha, ne dersin?

Bu olabilir miydi?

-Şimdi diyeceksin ki; sen üfleme yaparken daha hedefi bile tutturamıyorsun. N'olmuş yani? Karınca yahu, neyini tutturamayacağım.

Tutturur muyduk? Kafam çok karışmıştı. Hem gitmeyi çok istiyordum hem de bir daha hiç dönememe ihtimalimiz olmadığını biliyordum.

-Hu hu!

-Tamam tamam. Gidelim madem öyle. Ama kimseye görünmek yok. Orada yıldız tozu olmadan solup gitmek istemiyorum.

Gardenya, çantasından bir kâğıt ve içi parıl parıl parlayan bir kavanoz çıkardı. Ona, anlamını çok iyi bildiği bir bakış attıktan sonra açıklamaya başladı.

-Bu bize en yakın insan şehri haritası. Bu da... Eee, bunu biliyorsun.

Sen bunu zaten planlamışsın Gardenya!

Artık kıkırdamasını saklayamıyordu.

-Belki biraz.

Şehre ilk kez gelmiyorduk. Daha önce ailelerimizle gelmiştik ama yanımızda onlar olmadan ilk defa geliyorduk. Bu yüzden, karıncaları nerede bulacağımızı biliyorduk. İşte orada! Bir çocuk parkında bolca karınca bulabilirsiniz. Çünkü insan yavruları, ellerinde bisküvilerle oradan oraya gezerken, etrafa saçtıkları taneleri toplamaya bolca karınca gelir. Biz de o karıncalardan bazılarına küçük ilhamlar verecektik. Verecektik. Vurguyu anladın mı? Çünkü işler hiç de planladığımız gibi, öhöm, Gardenya'nın planladığı gibi gitmedi.

Biçilmemiş çimenlerin arasından, taşların arkasından, "İyy bu şey de ne?" dediğimiz şeylerin uzağından, yere düşmüş oyuncaklarından berisinden usul usul ilerledik. Parktaki oyuncak alanına girmeden, yakında bir çalılığın içine gizlendik.

-Parkta gizlenecek en iyi yer, çalılığın arasındır yazıyordu abimin kitabında. Parlasak da gören insanlar, bizi sümüklü böcek sanacaklar.

-Sen bunu ne zamandır planlıyorsun?

Gardenya sadece kıkırdayarak cevap verdi. O sırada çok yakınımızdan bir karınca geçiyordu.

-Hazır mısın Lavanta? Şimdi şu karıncaya bale yapma ilhamı üfleyeceğim.

Eyvah! Gardenya'nın üflediği dans ilhamı, pembe saçlı kadının köpeğine isabet etti. Parkın ortasında bale yapan bir köpek mi? Neyse ki insanlar hemen alıştı, hoşlarına bile gitti.

-Dur sen! Bunu ben üfleyeceğim. Hem bale ilhamı da nereden çıktı? Karıncalar için daha faydalı bir şey var bende.

Toprağı yuva yapma ilhamı üflemişim ama bu ilham da Gardenya'nınki ile aynı kaderi paylaştı.

Kum havuzunda oynayan bir bebeğe isabet etti. Herkes, hayretler içinde küçücük bebeğin nasıl da kumdan harika bir kale yapabildiğine bakıyordu.

Pes ettiğimizi sanıyorsan yanılıyorsun. Çünkü Gardenya asla pes etmez. Bana kalsa bebeğin yaptığı kaleyi gördükten sonra ormana uçmuştum. Fakat parkı, yılda bir buraya uğrayan sirke çevirene kadar ayrılmadık. Biz parktan ayrılırken parkta neler olduğunun listesini yazıyorum. Gözlerini ovuşturmadan okuyabilirsin, hepsi gerçek.

- KAYDIRAKTAN TERS TAKLA ATARAK KAYAN BİR KEDİ, HEM DE SÜREKLİ
- AĞAÇLARI YAPRAKLARLA ÇİTİLEYEN BİR KUŞ
- PARKIN ÇİTLERİNİN ÜZERİNDE DENGEDEN YÜRÜYEN SİMİTÇİ İNSAN
- AT SESİ ÇIKARAN BİR ANNE
- YAPRAKLARINI KANAT GİBİ ÇIRPAN BİR PAPATYA
- HAVAYA SU DAMLALARIYLA GÜNEŞ ÇİZEN BİR SULAMA SİSTEMİ
- KENDİ KENDİNE SALLANAN BİR SALINCAK

Bizi durduran şeyin ne olduğunu sormayacak mısın? Yoksa çantamızdaki ilhamların bittiğini anladın mı? Mecburen ormana uçtuk. Bugün olanları kimseye söylemeyeceğimize dair ilham yemini ederek evlerimize gittik. Sonuçta, okul çıkışı "bir yerler"e takılan ilk periler biz değildik ya. Siz hiç mi okul çıkışı arkadaşlarınızla parkta otururken, "Ne garip?" dediğiniz şeyler yaşamadınız? İşte, artık o garipliklerin sebebini biliyorsunuz.

OKUMAK İSTİYORUM

YAZAR: ASİYE AKANSU
EDİTÖR: BEHİCE KAVAK

Ödüllü ve New York Times'ın en çok satan çocuk kitapları yazarı Aisha Saeed'in kaleminde ana dilinde Amal Unbound ismiyle hayat bulmuştur eser. Dilimize, Dilek Parsadan tarafından Okumak İstiyorum olarak Beyaz Balina'da çevrildi. Yazar kırk altı kısa bölümden oluşan ve bir çırpıda okunan bu gençlik romanını orta okul öğrencileri için kaleme almış. Roman, 2018 için Global Read Aloud seçilmiş ve Güney Asya kitap ödülünün sahibi olmuş. Aisha aynı zamanda kâr amacı gütmeyen We Need Diverse Books kuruluşunun kurucu üyesidir. Bu kuruluş çocuklara daha çeşitli, onların okumak istediği türlerde kitaplar üretmenin gerekliliğini savunuyor.

Hikâye boyunca olup biteni yumuşak bir üslupla, usulca anlatan yazar dikenli bir yolda parmak uçlarında yürüyor hissi veriyor. Bölgenin kültürünü, dinamiklerini, kız çocuklarına olan tutumu, dikkatlice ve akıcı bir şekilde gözler önüne seriyor. On iki yaşından itibaren okunması, anlaşılması açısından daha sağlıklı olacaktır.

"Göğsüm, tüm bu adaletsizlikler yüzünden yanmaya başlamıştı. O ana kadar kalp kırıklığının gerçek, fiziksel bir kırılma olduğunu bilmiyordum." Okuma aşkıyla yanıp tutuşurken zalim bir toprak ağası tarafından hayalleri elinden alınan on iki yaşında kız çocuğunun dilinden dökülüyor bu sözler.

Pakistan'ın küçük bir köyünde, beş kız kardeşin en büyüğü olan Emel, eğitimini tamamlayıp öğretmen olmak istiyor. Kızlarını çok seven fakat artık bir erkek çocukları olmasını her şeyden çok isteyen ailesinin yenidoğan bebeğinin de kız olması Emel'in karanlık günlerinin başlangıcı oluyor. Annesi ve babası kelimenin tam anlamıyla yıkılıyor. Annesinin, doğumdan sonra günlerce odasından çıkmamasıyla tüm ev işleri ve çocukların bakımı Emel'in sorumluluğuna bırakılıyor. Babası, bu süreçte okuluna ara vermesinin daha uygun olacağını, evle ilgilenmesinin daha öncelikli olduğunu söylüyor ve Emel de bu fedakârlığı yapmak zorunda kalıyor ve kendisi de henüz on iki yaşında olmasına rağmen dört kız kardeşiyle ilgileniyor.

"Gerçekten böyle mi olmak zorundaydı?

Erkek çocuğu olsaydım çamaşırları katlayıp kıyafetleri ütölemek için evde kalmak zorunda olacak mıydım? Erkek çocuğu olsaydım babam hayallerimi unutmam gerektiğini bu kadar rahat bir şekilde söyleyebilecek miydi?

Emel bunları düşünürken en yakın arkadaşı Ömer'le okudukları kitaplar, Galib'in, Rumi'nin, İkbâl'in şiirleri geride kalmıştır artık.

Asıl hikâye ise Emel'in alışveriş için pazara çıkmasıyla başlıyor. Bir arabanın vurmasıyla kendini yerde bulan çocuğun torbasındaki tek narı da elinden almak isteyen bir adam beliriyor. Cevat Efendi. Köydeki herkesin bitmeyen borçlarının sahibi Kağan ailesinin zorba oğlu. Emel esasen Cevat Efendi'yi simaen tanımıyor ve kabalığına kızarak narını vermek istemiyor.

Böylece Cevat Efendi'ye karşı gelmek gibi büyük bir suç işlemiş oluyor. Herkesin içinde böyle bir şeye cesaret etmesi Cevat Efendi'nin gurunu kırıyor ve daha sonra hesaplaşmak üzere orayı terk ediyor.

Hayatı bir anda alt üst olan Emel, Kağan ailesinin konağına, Cevat Efendi'nin annesi Nesrin Hanım'ın özel hizmetkârı olarak giriyor. Pazar yerinde herkesin ortasında Cevat Efendi'ye gösterdiği dik duruşun kefaretidir bu.

Kitap boyunca bu hanıma Nesrin Abla diye hitap etmesinden de anlayacağımız üzere samimi bir ilişki kuruyorlar. Bunun sebebi biraz da Nesrin Hanım'ın Emel'in köyüne yakın bir köyden olmasıdır. Ara ara akrabaları, tanıdıkları hakkında muhabbet ediyorlar. Nesrin Hanım onun aile özlemini anlıyor hatta bir gün köyüne gidip ailesini ziyarete gitmesi için Emel'e izin veriyor. Emel büyük bir mutlulukla evine dönüyor fakat kardeşleriyle uyuduğu, oyunlar oynadığı ev değildir artık burası. Kendisini misafir gibi hissediyor.

TAM DA BU GÜNLERDE CEVAT EFENDİ'NİN KÜTÜPHANESİNİ KEŞFEDİYOR. KÜTÜPHANENİN BÜYÜKLÜĞÜ KARŞISINDA BÜYÜLENİYOR. ÇÖLÜNE VAHA OLUYOR BU KÜTÜPHANE. TÜM BU KARANLIKTA ONU HAYATA BAĞLAYAN IŞIK KAYNAĞI. EMEL'İN HER ZORLUKTA HUZURU KİTAPLARIN ARASINDA BULMASI ONUN EN BELİRGİN ÖZELLİĞİ.

AİLESİNİN ONU KURTARAMAYACAĞINI KABULLENDİKTEN SONRA KURTULUŞU KENDİNDE ARIYOR. BUNU TEK BAŞINA BAŞARAMAYACAĞININ BİLİNCİYLE KAĞAN AİLESİ'NİN KÖYDE AÇTIĞI EĞİTİM MERKEZİNDE TANIŞTIĞI ASIF ÖĞRETMEN'DEN YARDIM ALIYOR. BURADA DA ASLINDA BİR BÜYÜĞE DANIŞMANIN, YETİŞKİN BİRİNDEN YARDIM ALMANIN ÖNEMİNİ GÖRÜYORUZ.

HALKIN DEVAMLILIK KİTAPLARINA BORÇLANMASININ VE BU BORÇLARIN HİÇBİR ZAMAN BİTMEMESİNİN ALTINDAKİ SEBEPLER ORTAYA ÇIKTIĞINDA KURGUNUN SEYRİ DEĞİŞİYOR. KONAKTA HİZMETKÂR OLARAK KALMASININ BİLE BORÇ DEFTERİNE BARINAK VE YİYECEK BORCU OLARAK İŞLENDİĞİNİ GÖRDÜKTEN SONRA EMEL'İN HİSSETTİĞİ HAYAL KIRIKLIĞI VE UMUTSUZLUK OKURA ÇOK NET AKTARILYOR. NESRİN HANIM'IN TÜM BUNLARA SESSİZ

KALMASININ, KÖYÜNÜ HİÇ ZİYARET ETMEMESİNİN ASLINDA BU HANIMIN KONFOR ALANINA OLAN DÜŞKÜNLÜĞÜNDEN KAYNAKLANDIĞINI, MUTLU OLABİLMEK, HAYATTA KALABİLMEK VE RAHAT BİR YAŞAM SÜRMEK İÇİN BAZI ŞEYLERE KÖR VE SAĞIR KALİYOR NESRİN HANIM.

EMEL KEŞFETTİĞİ BORÇ DEFTERİ SAYESİNDE ÖĞRENDİĞİ YOLSUZLUK VE SUÇLARI BİR ŞEKİLDE ORTAYA ÇIKARMANIN, HEM KENDİNİ HEM DE KONAKTAKİ DİĞER KÖLELERİ KURTARMANIN DİRDİNE DÜŞÜYOR.

"DAHA ÖNCE SENİN KADAR CESUR BİRİYLE TANIŞTIM MI BİLEMİYORUM." DİYEN ASIF ÖĞRETMENE, EMEL "BEN CESUR DEĞİLİM. KORKUYORUM. SADECE BAŞKA BİR SEÇENEĞİM YOK." DİYE CEVAP VERİYOR. DELİ GİBİ KORKMASINA RAĞMEN GERÇEKLERİ AÇIĞA ÇIKARMaktan GERİ DURMUYOR. ZALİM TOPRAK AĞASININ SONUNU KENDİ KONAĞINDAKİ BİR AVUÇ CESUR YÜREĞİN GETİRDİĞİNİ DE KİMSE BİLMEMEYECTİR.

OKUMAK İSTİYORUM İÇİN DİRENİŞİN, DOSTLUĞUN, İNANCIN, CESARETİN HİKÂYESİ DİYEBİLİRİZ ASLINDA. KAHRAMANIMIZIN DEDİĞİ GİBİ "HERKES BİR ŞEYLERİN DEĞİŞMEYECEĞİNİ KABULLENSAYDI HİÇBİR ŞEY BAŞARILAMAZDI."

SOLUCAN DELİĞİNDEN BAKIŞ

YAZAR: ÖZGE ERKAL
EDİTÖR: ELİF ÖZDEMİR

Her yolculuk sonrası ıslak toprağıma kavuşmak gibisi yok. Sürünerek o tatlı serinliğin bütün vücuduma yayılmasının verdiği keyif paha biçilemez. Şu anın tadını çıkarıp hemen uyumak istiyorum. Tepemdeki tel örgülerin ardında beni izleyen kara kulaklı kuyrukkakanın olmaması da ne güzel bir ayrıntı.

-Bakıyorum da gözün yine karakulakta.

-Sen mi geldin? Ben de tam uyumak üzereydim.

-İşte tam da bu yüzden acele ettim.

-Lütfen Mehmet, bu yolculuk beni fazlasıyla yordu. Ötekiler gibi değildi. Üzerimden otuz beş numara ayakkabı geçmiş gibi hissediyorum.

-Bu ben olabilir miyim acaba?

-Senin olmadığın kesin ama kafamı toparlamam için zamana ihtiyacım var.

-Seni hiç böyle görmemiştim Solivarus. En son Hezarfen'i izlemek için Galata Kulesi'ne gittiğinde ne kadar da neşeliydin.

-Dinlenirsem geçer.

Mehmet hiç ısrarcı olmadı. Şaşırmadım diyemeyeceğim. Solucan deliklerinden geçip, geçmişten izler getirmem için onca zahmeti düşününce inatçı olmaktan bu geceliğine vazgeçmiş görünüyordu.

Efsanevi solucan deliği dedikleri şey var ya, işte oradan geçip geçmişte yolculuklar yapıyorum. Mehmet için desem daha doğru olur. Bir solucanın sahip olacağı değişik türden bir dost olsa da anlaşmanın bir yolunu bulduk uzun zaman önce. Mehmet'in babasının ürettiği solucan gübrelerinin arasında yaşamak zor. Benim gibi titiz bir solucansanız daha da zor.

Anlaşma metnimizin içinde, bulunduğum ortamı temizleme ve beni şu bahsettiğim karakulak kuşundan koruma görevleri var.

Gözlemci yönüyle tanınan Mehmet tüm bunları ona geçmişte yaşanan olağanüstü olayları anlatmam için yapıyor. Dostluk kurallarına aykırı mı bilmem ama ikimizin de yararına olduğu kesin.

-Hey Solivarus! Küçük dostum. Uyan hadi, sabaha kadar zor bekledim.

-Ben de bütün gece üzerime bir taş gelecek mi diye rahat uyuyamadım.

-Dünkü yolculukla ilgisi var, değil mi? Bak sana lavanta kokuları da getirdim. Hadi anlat anlat.

Mehmet'in sabır taşı çatlar da üzerime sıçrar korkusuyla anlatmaya başladım. Bu kez solucan deliği oldukça sıcaktı, öncekilere benzemiyordu. Yedi saniye değil de sanki saatler sürmüştü inişim, kendimi kuma benzer tozların üzerinde buldum. Etçil bir dinazor olan saltapusla göz göze geldik. Beni bir kertenkele zannetmiş olacak ki harekete geçti. Öyle korktum ki. Tam yaklaştığı sırada sendeledi ve yere düştü. Oldukça bitkin bir hâli vardı. Yerden kalkamadı.

Kaya parçaları düşüyordu gökyüzünden. Dünyaya bir şeyler çarpmış olmalıydı. Sarsıntılar çok şiddetliydi. Senin okuduğun o bilim dergilerindeki gök taşı mıydı neydi çarpan bunu anlamam zordu. Güneşin önü kesilmiş, bitkiler kurumuştü. Her tür dinazor, uzun süre aç kalmış gibi yorgundu. Zaten çoğu da düşen taşlardan ötürü yaralıydı.

Uzaklardan alevlerin yükseldiğini görebiliyordum. Hiçbir yolculukta Dünya'yı bu kadar kargaşa içerisinde görmemiştim.

-Dinazorlar gidiyordu Mehmet! Hem de acı bir şekilde. Bu manzara karşı karşıya kalmak isteyeceğim son şey olabilirdi. Kızgın tozlar derimin üzerini kaplamaya başlayıp, nefes alamıyor gibi hissedince hemen deliğe geri döndüm. Biliyor musun Mehmet, derimdeki sıcaklık gibi kalbimdeki sıcaklık da sabaha kadar geçmek bilmedi.

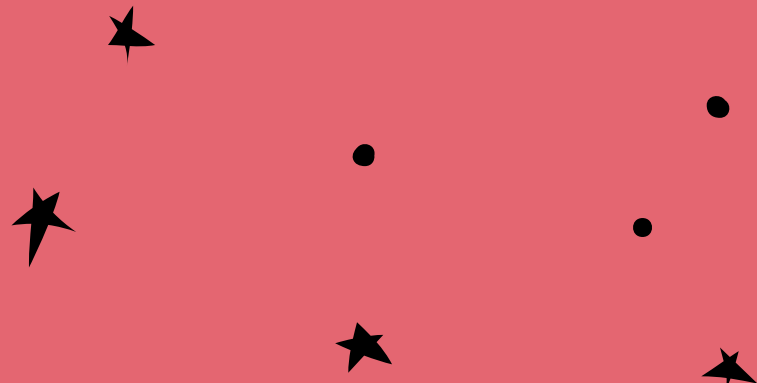
Mehmet'in gözleri dolu dolu oldu. Titreyen kaşları ile bana bakıyordu

-Bu kadar etkilenebileceğini düşünemedim. Özür dilerim dostum.

-Kendini suçlama nereden bilebilirdin ki?

Mehmet'e anlatmak istediğim, kafamda sayfalarca görüntü olsa da çoğunu kendime sakladım. O günden sonra yolculuğa çıkamadım. Mehmet anlaşmayı bozmadı. Temizlik ve kuş tehlikelerine karşı başarıları takdir edilesiydi. Ara ara yolculuk meselesi, konuşmalarımızda geçse de Mehmet beni zorlamıyordu.

İleride neler olur, neler yaşarız, neler görürüz bilemiyorum. Kimse bilemez herhâlde. En azından ben bilmiyorum. Bildiğim bir şey var, o da o gün solucan deliğinden son bakışımdı.

PERİ TOZU SAVAŞLARI

YAZAR: ELİF ÖZDEMİR
EDİTÖR: AZİZE SULTAN KÖMÜRCÜ

Tozi cama vuran gazetenin sesiyle uyandı. Posta perilerinin sabah gazetesini sağa sola fırlatmaları olmasa kapıya kadar gelen gazete gayet güzel bir hizmetti. Gazetesini aldı, içeri geçti. Okumaya başlamadan önce uyandığında yaptığı ilk şey cadı fındığı yağını gözaltlarına sürmektir. Yorgun gözlerine canlılık verdiğine inanıyordu. Gazetesini eline aldı, okumaya başladı.

Bu harika bir haberdir. Aradığı fırsat ayağına kadar gelmişti. İki yıldır sınavları geçemeyen ve okulundan bir türlü mezun olamayan Tozi belki de bu sayede mezun olacaktı.

Tozi en son yaptığı yanlışlıktan sonra bir daha okuldan hiç mezun olamayacağını düşünüyordu. Bitirme sınavı olarak ünlü Mimar İmpei'ye ilham vermesi gerekirken bir kunduza ilham vermişti. Tozi için sorun yoktu. Kunduz bu ilham sayesinde nehir kıyısının en güzel evini inşa etmişti. "Olaylara hep olumsuz taraftan bakarsak nasıl yaşarız?" diyordu Tozi.

Hemen gazetede yazarları anlatmak için Piriti'yi aradı ve kahvaltıya çağırırdı. Piriti çok kuralcı olsa da en zeki ve en çok eğlendiği arkadaşıydı. Arkadaşının gelmesini beklerken evinin arka bahçesinde hanımeli kokuları arasında, kızıl gerdan kuşları eşliğinde kahvaltıyı hazırladı. Bir parmak deli bal, çiğ kartal yumurtası ve taze şelale suyu... Gün içinde ihtiyaç duyacakları özgüven, enerji ve canlılık için gerekli her şey hazırды.

Tozi ve Piriti kahvaltılarının ardından hızlıca plan yaptılar. Etrafta dolaşan peri tozlarından Tozi için gerekli miktarı almaları gerekiyordu. Tozi, yanına üç kese aldı. Peri tozlarından toplamak sandıkları kadar kolay olmayacaktı. Tozi gibi rahat, umursamaz ve tembel perilerin hepsi bu fırsatı değerlendirmek istiyordu. Her yerde elinde keselerle periler dolaşmaya başlamıştı bile.

"PERİ TOZU
FABRİKASINDA YANGIN!
ON YÜZ BİN MİLYONCUK
PERİ TOZU ETRAFTA
KONTROLSÜZCE
DOLAŞIYOR!"

Perilerin evde, yolda, okulda kısacası günün her saatinde her yerde yaptıkları güzel davranışlar onlara peri tozu kazandırıyor. Kazandıkları peri tozlarını doğru kişilere ilham olarak verince de okuldan mezun oluyorlardı. Piriti'nin yeterince peri tozu vardı ama fazladan peri tozundan zarar gelmezdi. Kendisi için de almasında bir sakınca yoktu. Bu arada Piriti'nin yanında boş bir kesesi vardı.

-Kayın ağacı yaprakları peri tozlarını kendine çekmesiyle ünlüdür. İlk keseyi doldurmak için kayın ağacına doğru yola çıkmalıyız.

-Eminim bunu diğer periler de biliyordur Piriti. Sanırım hızlı olmalıyız.

Hızlıca kayın ağacının yanına gittiler. İletişim kurulunca cömertçe yardım eden kayın ağacına, beceriksizce birkaç söz söyledi Tozi. Ama hiç cevap alamadı. Piriti'nin "En iyi iletişim iltifatla başlar." sözü geldi aklına. İltifatların ardından kayın ağacı yapraklarındaki peri tozlarını Tozi'nin kesesine doğru çırpmaya başladı. İlk kesesini ağzına kadar doldurdu Tozi. Piriti de kendi kesesine biraz peri tozu aldı.

İkinci keseyi doldurmak için çocuk peri parkına doğru yola çıktılar. Çocuk demek neşe demektir, mutluluk demektir. Peri tozları bu ortamı çok severdi. Tozi ve Piriti, parkta çocuklarla sabırla oyunlar oynadılar. Mutluluğun tadına vardılar. Tozi diğer periler parka ulaşmadan ikinci kesesini de doldurmuştu.

Keseleri ellerinde sevinç içinde peri tozlarının yoğunlaştığı bir diğer yer olan çiçek bahçesine vardılar. Piriti gözlerini açmadan hissetmeye çalıştı kokuları. Saygı duymalıydı bahçeye ve içindekilere. Yoksa bütün tozlar bahçede kalırdı. Gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı. Önce güllerin kokusu geldi burnuna. Kırmızı, sarı ve pembe güller... Ardından papatyaların sarısı, beyazı ve yabancı olanlarının kokusu... Biraz daha nefes alınca lavanta kokuları geldi taa ciğerlerine. Etrafında saçılan tozlar burnunu gıdıklayınca anladı, bahçenin peri tozlarını kendisiyle paylaştığını. Üç kesesi de ağzına kadar peri tozuyla doldu Tozi'nin. Bu arada Piriti de hem arkadaşına yardım etti hem de kendi kesesini doldurdu acil ihtiyaçları için. Tozi ondan hiç beklenmeyecek davranışlar sergilemişti bugün. Akıllı, kibar ve sabırlı davranmıştı. Şimdi ilham vermeye hazırdı. Mimarın ustası on beşinci yüzyılda yaşamış Mimar Sinan'ın yanına gitti. Ustalık eseri Süleymaniye Camii'ni yapması için gerekli ilhamı verdi. Peri Bakanlığı, Tozi'nin bu olağanüstü ilhamını karşılıksız bırakmadı ve okuldan yüksek dereceyle mezun oldu.

UŞUTUK DUNYA

YAZAR: NEFİSE DİLVİN SİĞİRCİOĞLU
EDİTÖR: ELİF ERYILMAZ

Sonbahar rüzgârı estikçe esiyor, sokaktaki kadınlar ellerini omuzlarındaki şallara götürüyordu. Çocuklar esen rüzgârla birlikte uçup giden kırmızı plastik topun peşinden koşturuyorlardı. Mahalle her zamanki gibi çok sesli bir orkestra havasında kendi şarkısını çalmaya devam ediyordu. Hava, insanın karnını gıdıklayan kedi gibi mahalleliyi mutlu etmeye yetiyordu.

Tacettin, camdan dışarıyı izlerken gözleri incir ağacının arkasında Gel Al Bakkal'ın hemen yanındaki inşatta takılı kaldı. Şehrin sağına soluna baştan aşağıya her köşesine kondurulmuş gri buzdolabına benzeyen evlerden birinin daha yapımına üzüldü. Bu durumdan memnun olmadığını belirtmek istercesine gözlerini devirerek baktı. Bücür cadı gibi ağzını burnunu yamulttu. Hayır, yani ne oluyordu da mahallenin göbeğine buzdolabı gibi evler dikiliyordu? Soğuk ve mesafeli... Anlamıyordu.

-Neyin var Hayati, suratın niye sirke satıyor?

-N'olcak oğlum, Tacettin'e canım sıkılıyor. Yüz otuz sekiz gün on iki saat dört dakikadır hiçbir oyunumuza katılamıyor. Doktor da izin vermiyor dışarı çıkmasına. Kaç gün oldu, neden hâlâ iyileşmiyor? Vallahi canıma yetti, bu işe bir çare bulalım. Ne tozmuş arkadaş? -Hasta işte. Hem sadece o değil ki arka mahalledeki çocuklar da hastaymış. Doktor onlara da aynısını söylemiş. Astım mıymış neymiş.

-Hee, bizimkiler de vallahi çok hasta, tüm gün boncuk yutmuş gibi öksürüp duruyorlar.

- İyyy, inşallah biz de hasta olmayız.

-İnşallah, Cesur.

Ekim ayında rüzgâr estikçe, incir ağacı yapraklarını döktükçe, mahalleli patır patır hastalanıyordu. Grip olduğunu zannedip doktora gitmeyenler kadar bir an önce ayaklanıp işine gücüne dönmek isteyenler de vardı. Doktorlar herkese aynı reçeteyi veriyordu: Tozdan uzak dur, camı pencereyi sakın açma, iyileşene kadar dışarı çıkma.

Hastalık 1346 yılında yaşanan Kara Ölüm gibi Avrasya ve Kuzey Afrika taraflarından otobüse atılmış gibi hızla geliyordu. Bir tek mahalleli değil, tüm ülke hastaydı. Adına Polvo virüsü deniliyordu.

Sebebi havadaki toz partikülleriymiş, görünüşe göre son derece bulaşıcıydı. Toza temas eden herkes camların arkasında yeni bir masal yazıyordu. Yorgun.

Akşam, 20.00 sularında "Astoz Ekibi" başlıklı bir WhatsApp grubu kurulmuştu. Grubun yöneticisi Hayati'ydi. Hayati kafasına koyduğunu yapardı, cesur ve sabırsızdı. Sabır ipi kopmuş bir tesbih gibi her yerdeydi. Bir şey olmaya görsün orada biterdi. Bu salgına bir çözüm bulacak, tozları def edecekti. Geldikleri yere postalayacaktı. Astoz Ekibi araştırmalara koyuldu. Kirliliğin, hastalığın, tozun yaşanmadığı bir dünyanın hayalini kurmaya başladı. Gece yaralarına kadar karınca gibi çalışıyor, bilgileri gruptan birbirleriyle paylaşıyorlardı.

İnternet sitesinde okuduğu bilgileri anlamayan Recai hızla mutfağa koştu, çekmeceyi açtı, eline aldığı kepçeyi tabletine daldırdı, tabletteki bilgileri tencereye boşalttı. Birkaç malzeme ekleyerek mis kokulu bir kekik çorbası yaptı. Çorbayı bir güzel içti. Bilgileri vücuduna geçirip gruba aktardı.

Araştırma sonucunda Astoz Ekibi, Tindalometre adında toz konsantrasyonunu ölçmeye yarayan makine icat etti. Günlerce bu makinenin yapımı için uğraştılar. Mahalledeki biyokimya uzmanı bir mühendisin aklını çelip biyokimya laboratuvarlarına gizlice girdiler. Toz, rutin tanı ve tarama testleri yaptılar. Sonunda uykusuz gecelerin ve Tacettinsiz oyunların sonu gelecekti. Tozları bayır aşağı yuvarlayacaklardı.

Önce mahalleye sonra da tüm şehre Tindalometre makineleri yerleştirdiler. Makineler sabah güneş ışıklarıyla birlikte devreye girdi. Tüm şehir, özellikle anneler ve Tacettin bu tozsuz dünyayı çok sevmişlerdi. Bu, dumura uğrayacak bir dünyanın varlığından habersiz bir sevinmeydi.

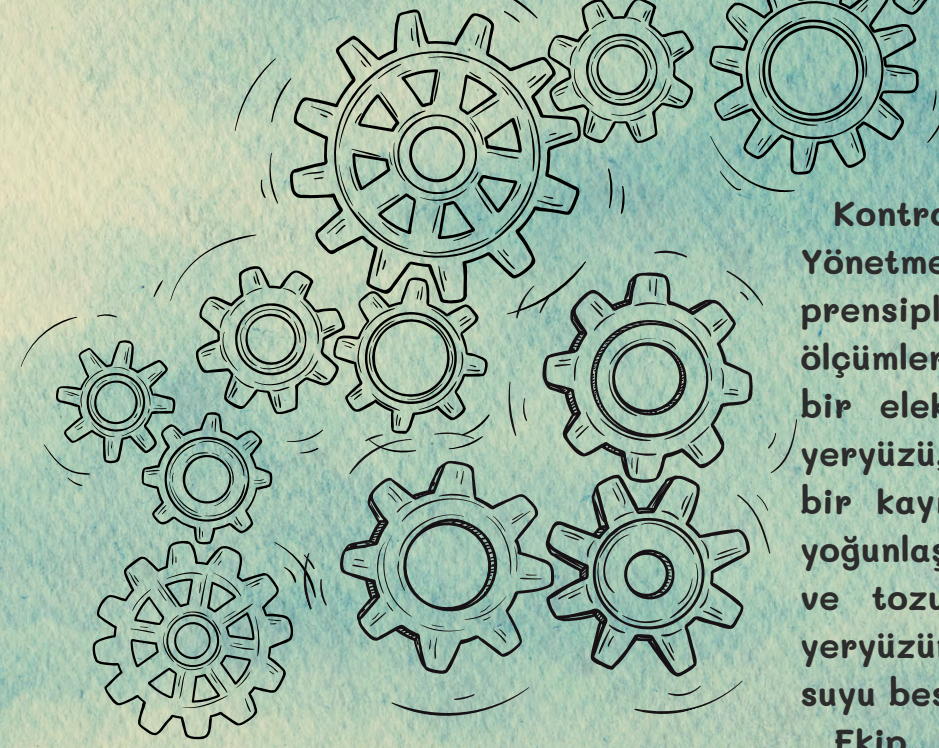
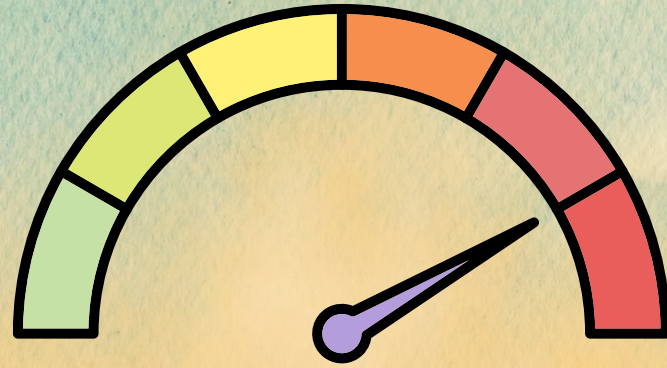
Önce mahalleye sonra da tüm şehre Tindalometre makineleri yerleştirdiler. Makineler sabah güneş ışıklarıyla birlikte devreye girdi. Tüm şehir, özellikle anneler ve Tacettin bu tozsuz dünyayı çok sevmişlerdi. Bu, dumura uğrayacak bir dünyanın varlığından habersiz bir sevinmeydi.

Zaman geçti ve geçti. Havalarda giderek soğumaya başladı. Sıcaklık mevsim normallerinin çok altına düştü. Kışın bir ton kömürle ısınan evler artık on bir ton kömür kullanıyordu. Bu durum maden işçilerini olumsuz etkiledi. Ayda bir defa çıktıkları izinler de iptal edilince maden kazalarının sonu gelmez oldu. Şehirdeki herkes çok fazla üşüyünce tekstil firmaları sadece kalın giysi üretimi yapmaya başladı. Fakat o kadar soğuktu ki fabrikalardaki makinelerin motorları çalışmadı. Makineler çalışsa bile halk evinden çıkıp fabrikaya gidecek gücü kendinde bulamıyordu. Mor eriği andıran dudakları, kavun sırtına benzeyen kuru ve çatlamış elleri yorgun bedenlerinin soğuğa ne kadar maruz kaldıklarının haritasını çiziyor gibiydi.

Anlamsız bir şekilde evlerin duvarlarında yosun yeşiline benzeyen rutubet oluşmuştu. Bu durum şehre inanılmaz bir koku yayıyor ve evlerin yer yer yıkılmasına sebep oluyordu. Şehir gittikçe kurumuş şeftali ağacına benziyordu.

Meteorolojiden gelen bilgilere göre sağanak yağış giderek artacaktı. Ardı arkası gelmeyecek sellere, heyelanlara karşı halka uyarı vermeye başlandı. Dün gece üç sularında kopan gürültü şehrin yarısını alıp götürmüş insanları perişan etmişti. Daha büyük bir felaketi bu şehrin kaldırması imkansızdı...

Mutfaklarda yiyecek kalmamış, birbirlerinin ihtiyacını, "Bugün bana, yarın sana" diyerek karşılayan kimseler artık yanı başındakine dönüp bakmaz olmuştu. Herkes kendi derdinin telaşını yaşıyordu.

Eğitim öğretim bile önemini yitirmişti. Öğrenciler gelecekte işsiz kalmayı umursamayacak haldeydiler. En iyi ihtimalle buradan kurtulunca ayları çok seven bir halk Ainular'ın yanına yerleşirlerdi. Çok yakında harabe şehir olarak anılmasına az kalmıştı. Böyle olmamalı acil bir çözüm bulunmalıydı.

Hayati ve arkadaşlarının yaptığı makinede bir hata olabilir miydi? Bir şeyi eksik yapmışlardı ama neyi? Makine, pedalı kopmuş bisiklet gibi çalışıyordu. Astoz Ekibi yaptığı araştırmalar sonucunda şehrin Tozla Mücadele Komisyonu ile İş Sağlığı Güvenliği Genel Müdürlüğü'ne ulaşarak kontrol bakım ve yeniden iyileştirme işlemi yapmayı teklif ettiler. Aksi halde sadece şehir değil tüm dünya bu olumsuz hava koşullarından etkilenecekti.

Kontroller sağlandı. Tozla Mücadele Yönetmeliği değiştirildi. GMP prensiplerine göre tozların partikül ölçümleri yapıldı. Makinenin tüm tozları bir elektrik süpürgesi gibi çekmesinin yeryüzü, gökyüzü ve arasındakiler adına bir kayıp olduğu; su buharının havada yoğunlaşması için toza ihtiyaç duyduğu ve tozun, yağmur bulutları sayesinde yeryüzüne düştüğü böylelikle toprakla suyu beslediği öğrenildi.

Ekip çözüm bulmuştu. Makinelerdeki mekanizma derinleştirilecek ve 0,95 metreküp altındaki tozları imha edemeyecekti. Bu durumda toz ölçümü yapan sayaç dedektörleri devrede olacaktı. Toz oluşumunu engellemeden astım hastalarına olan zarar miktarı %87 oranında hafifletilecekti.

Tacettin ve arkadaşları sokakta maç yapıyordu. Şehrin harabeye dönmüş yarısı da el birliğiyle ellerinde kazma ve küreklerle şehri yeniden misler gibi kokan şeftali ağacına benzetmeye çalışıyorlardı.

SÜT KOKULU HAYALETİM

YAZAR: ELİF HİHAL DEMİRKİRAN

EDİTÖR: EBRU HASAR

Yolunuz bir gün misk dağına düşerse dağın zirvesine doğru ilerleyin. Genzinizi kulaklarınıza kadar yakan kokular duyacaksınız. O kokuları takip edin. Az ileride bir ev var. İşte o ev büyükannemin evi. Sakın uğramadan dönmeyin.

Babaannemin mutfağı aktardan farksızdır. Aslanpençesi, eşek hıyarı, kuşburnu, yılanıyastığı, kedi otu gibi acayip isimli otlarla dolu. Benim anlamadığım, hayvanları bu işe niye karıştırıyorlar. Sanki bunları sadece onlar mı yiyor?

Neyse, biz babaannemle beraber çeşit çeşit şifalı bitki çayları hazırlayıp, misafirlere ikram ederiz. Eve gelen giden eksik olmaz. Pazartesi günleri hariç. Her pazartesi babaannem ot toplamaya çıkar. Ben de mutfakta şefliği konuşurum. Babaannem "Biraz daha böyle yemeğe devam edersem kapılardan geçemeyeceğimi" söylese de ben hâlimden memnunuz. Bugün tarçınlı sütlaç yapacağım.

— Babaanne çıkıyor musun?
— Evet oğlum. Bak Küşâ mutfağımı çok dağıtma, bir de kilitli dolaptan uzak dur!
— Off babaanne hep aynı uyarı. Ne var şu dolapta? Hazine mi saklıyorsun? Birgün açacağım o dolabı.

— Sakın!
— Tamam tamam hadi görüşürüz.
Babaannem çıktıktan sonra ocağa pirinçleri koyup haşlamaya bıraktım.
— Ay Kayısı üzerine basacaktım. Oraya da yatılır mı? Bu sarman kedilerin işi gücü uyumak.

Süt, şeker, nişasta ve vanilyayı aldık. Tarçın nerde? Hoppala tarçınlı sütlaç yapalım dedik, onu da bulamıyorum. Babaanne çok üzgünüm ama dolabını açacağım. Kendimi sana bir şekilde affettiririm nasılsa. Şu anahtarları deneyelim. Yok bunlar uymuyor. Alet çantasını hemen getireyim. Dur be Kayısı. İn tepemden, şimdi oynayamam seninle. Heh oldu işte.

Aman babaanne âlem kadınsın, bu baharatları neden kilitli dolapta tutuyorsun ki? Tarçın da buradaymış. Pirinçler olmuş hemen diğer malzemeleri katalım. Oh mis gibi sütlaç kokusu gelmeye başladı. Kaynadıkça kabarıyor. Ne oluyor, taşıyor mu? Hayır, yukarı doğru yükseliyor. Olamaz bu da ne?

Bu bir hayalet!
Bu manzara karşısında tabanlarımı yağlayıp mutfaktan fırladım. Odama nasıl çıktığımı hatırlamıyorum bile. Uzunca bir müddet höyükürerek ağladım. Biraz sakinleştikten sonra mutfağa inip usulca kapıdan baktım.
— Allah'ım, inşallah kedimi yememiştir.

Gördüklerim karşısında şok oldum. Hayalet kedimle oynuyor. Cesaretimi toplayıp yanlarına girdim. Kalp atışlarımın sesini duymuş olmalı ki bana baktı. Bir bardak su getirdi. Şükürler olsun vahşi bir hayalet değilmiş.
— Sen nasıl sütlacımdan çıktın?
— Sütlaça hayalet tozu kattın.

Tarçın zannettiğim şey hayalet tozuymuş. Babaannemin neden bu kadar uyardığını şimdi anlıyorum.

Hayaletle bir müddet konuştuk. Kendisine Munika ismini verdim. O gün birlikte çok güzel vakit geçirdik. Kayısı yeni arkadaşımı kıskanmış olmalı ki tıslayıp durdu.

Akşam olduğunda babaannem yorgun argın geldi. İnşallah çok kızmaz diye içimden bildiğim tüm duaları okudum. Ben daha durumu açıklayamadan babaannem aslan gibi kükredi. O kadar tatlı, tonton bir kadının bu hâle gireceğini asla tahmin edemezdim.

- KÜŞÂ BEN SANA DOLAPTAN UZAK DUR DEMEDİM Mİ!

— Babaanneciğim çok üzgünüm. Lütfen açıklamama izin ver.

— Evden hemen gidecek.

Ne yaptıysam ikna edemedim. Munika arkadaşlarının yanına, hayal dünyasına taşındı. Gizli gizli görüşmeye devam ettik. İnsanın hayalet arkadaşı olması hem çok havalı hem de çok keyifli. Hiç gidemeyeceğim yerlere kadar beni uçurdu. Kılıktan kılığa girip karnım ağrıyınca kadar güldürdü. Geceleri anlattığı esrarengiz masallarıyla uykularımı kaçırdı. Daha neler neler...

Müzik kutumdaki melodi haberleşme aracımız oldu. Onu ne zaman açsam hemen yanıma geldi. İyi ki varsın süt kokulu Munika'm.

Bir dahaki ot toplama gününde tabii ki babaannem beni evde bırakmadı. Beraber çıktık. Sarıçam, köknar, kayın ağaçlarının arasında yürümek, ormanın o muhteşem kokusunu ciğerlerine çekmek tarifi imkânsız bir lezzet. Ah keşke süt kokulu Munika'm da yanımda olabilseydi.

Epey kekik topladık. Gök gürültüsü şelalesine doğru yürümeye başladık. O engebeli daracık yollarda babaannem nasıl yürüdü, şaştım kaldım.

— Hadi be oğlum, hızlan biraz. O kadar yersen olacağı bu.

— Ama kalbimi kırıyorsun.

— Tamam tamam, hadi gel. Bir şey de diyemiyoruz.

O anda nasıl oldu bilmiyorum, babaannem tam halat köprüye adımını attı, ayağı kaydı ve düştü. Elleriyle halatları kavradı. Koca bedeni suların üzerine sarktı. Hemen koşup ellerini tuttum. Çekmem mümkün değildi.

— İmdat yardım edin. Sesimi duyan yok mu?

Etrafta kimsecikler yoktu. Babaannem zor dayanıyordu. O sırada aklıma çantamdaki müzik kutum geldi. Hemen açtım. Melodiyi duyan Munika'm yanımda beliriverdi. Babaannemi tuttuğu gibi köprüye çıkardı. Şükürler olsun sağ salim kurtuldu. O birkaç dakika içinde yaşadığım duyguları size anlatamam. Annemle babamı kaybettiğim gün hissettiğim duyguların tamamını tekrar yaşadım. Birbirimize sıkıca sarıldık. Munika'm tam gidecekken babaannem:

— Teşekkür ederim, hayatımı kurtardın. Seni evimde istemediğim için üzgünüm. Eğer hâlâ istiyorsan bizimle yaşayabilirsin.

— Ben zaten kısmen sizinle yaşıyorum.

Babaannem o an bir bakış fırlattı bana. Yine aslan gibi kükrecek zannettim. Sonra gülümsedi. Hep birlikte kahkahalarla güldük.

O günden sonra muhteşem üçlü olarak misafirlerimize bitki çayı hazırlamaya devam ediyoruz. Munika'yı ilk defa görenler acayip tepkiler verdi, alışınca çok sevdiler. Dostluklar çoğaldı. Her yeri mis gibi bitki kokusu -pardon ot kokusu- sardı. Kayısı da hâlâ Munika'yı kıskanmaya devam ediyor.

GİZLİLİK DE GİZLİLİK

YAZAR: ÖZGE ERKAL
EDİTÖR: ELİF CEVHER

Bütün ışıklar sönmese de yeryüzüne karanlık hâkim olmuştu. Gözlerim, göz kapaklarımın ağırlığına yenik düşüyordu. Beni gizliden gizliye takip eden, tuhaf bakışlarını üzerimden eksik etmeyen ilham perilerinden uzaklaşmak istiyordum. Ama bütün ilham perileri geceleri ayık olduğu için bu çok da mümkün olmuyordu.

Yeryüzü derken kastettiğim şey insanların dünyasıydı. Bu dünya aynı zamanda biz ilham perilerinin de yaşadığı yerd. Size, zihninizde hayal edebileceğiniz bir yer anlatabilmeyi çok isterdim. Bu sayede belki yanıma gelir, yalnızlığımıza ortak olurdunuz. Keşke size gökyüzüne kurulmuş, bulutlardan sarkan bir şehirde ya da gökkuşağının başladığı yerde yahut da ilk yağmur damlasının düştüğü o yerde olduğumu söyleyebilseydim.

Fakat ne yazık ki bunların hiçbirini diyemiyorum. Çünkü 117. İlham Yasası'na göre yaşadığımız yeri söylememiz yasak. Perilerin açığa çıkmasından korktukları için böyle bir yasak koymuşlar. Neyse ki henüz bu yasağı kimse çiğnemedi. Ama son bir haftadır ilham perileri diyarına başka bir korku hâkim. Bunun sebebi de benim. Evet! Ben, Boni!

Konuşmaktansa susmayı, uçmaktansa yürümeyi, acele etmektense yavaşlamayı seçen Boni! Milyon tane gizlilik yasası içeren bir sistemin içinde istenmeyen şeyler yapan Boni! Diğerlerinden farklıysanız bu diyarda yaşamak sizin için çileli bir hâle dönüşür.

Geçen hafta gazeteler benim hakkımda şöyle bir manşet atmıştı: "Henüz on yaşındaki Boni gittikçe zayıflıyor." İlham perileri diyarında aşırı zayıf olmanız da aşırı şişman olmanız da ciddi bir sorundur. Yeterli miktarda ilham vermeyen periler şişmanlarken sınırı aşarak fazla ilham verenlerse zayıflar. Dengeyi koruyamadığınız takdirde destek almak zorundasındır. Başta ebeveynler olmak üzere herkes bunun için seferber olur. Fakat bu durumla çok nadir karşılaşıldığından genelde diyetisyenler sinek avlarlar.

Bu diyarda katı bir düzen vardır. Bu mevcut düzeni korumak ve devam ettirmekse her perinin görevidir. İlham okullarında öğretilen ilk ilham perisi atasözü şudur: "Düzensiz peri diyarı güneşi çekilmiş ev gibidir."

Diyetisyen perinin annemin kulağına fısıldadığı ve duymadığımı zannettiği o söz beni çok da rahatsız etmedi. Belki de alışık olduğum içindir. Şöyle demişti diyetisyen peri annemin kulağına: "Bir süre geceleri uyumaya çalışsın ve hiçbir çocuğa ilham vermesin."

Biz periler yaş gruplarına göre ilham dağıtırız. Mesela ben on yaşındaki çocuklara ilham verebilirim. Aksi bir durum olmadığı sürece bu düzen böyle devam eder. İlhamlarımızı da insanlar uyurken onlara veririz. Bu sebeple geceleri uyumayız. Bizim dinlenme zamanlarımız gündüz, insanların çalıştığı ya da okula gittiği vakitlerdir. Aylık ilham perisi takviminde kaç kişiye gün gün sırayı takip ederek ilhamları dağıtırız.

Benim gazetelere haber olmamdan tam bir ay önceydi. Sessiz sakin karakterim göze batmaya başlamıştı. Ailem hariç herkes tarafından sürekli dışlanıyordum ve bu durum beni çok yormuştu. Oysaki ben diğerlerinden farklı düşünüyordum ve bu yüzden de farklı davranıyordum. Bu sebeple bir kural ihlali yaptım. İlham verdiğim çocukların rüyalarını seyretmeye başladım. Hâlbuki İlham Yasası'nın 93. maddesine göre bu yasaklanmış bir durumdu. Çünkü biz insanlara sadece ilham verebilirdik. Onların yaşamlarına müdahil olamazdık. İşte ben bu kuralı çiğnedim ve bunu da herkesten gizledim.

Başlangıçta çocukların rüyalarını seyre dalmak bana yeni bir çizgi romana başlamışım gibi heyecan vermişti. Fakat çok geçmeden beni rahatsız eden hatta beni korkutan şeylere tanık olmaya başladım. Çocukların rüyaları birden korku filmi serisine dönüşmüştü. Rüya sahibini kovalayan yeşil devler, kötü şakalar yapan korkunç suratlı yaratıklar! Bunlar ne kadar da tuhaf bakışlı ilham perilerine benziyorlardı! Çocuklar, kendi yataklarında yatamaz olmuştu. Ah tıpkı benim gibi!

ŞAHİT OLDUKLARIMA KAYITSIZ KALAMADIM VE ÇOCUKLARIN RÜYALARINI DAHA EĞLECELİ BİR HÂLE GETİRMEK İÇİN ELİMDE AVUCUMDA NE KADAR İLHAM VARSA ONLARI BOL KESEDEN DAĞITTIM. BU SAYEDE ÇOCUKLARIN OYNADIĞI OYUNLAR DEĞİŞECEKTİ. ELBETTE BU DURUM ONLARIN RÜYALARINA DA YANSIYACAKTI. BUNUN OLMASI İÇİN ÇOK ÇABA SARF ETTİM. PEKİ SONRA NE Mİ OLDU? İNSANLARIN TABİRİYLE DANANIN KUYRUĞU KOPMADI BELKİ AMA BENİM BEDENİM ÇOK ZAYIF DÜŞTÜ.

ANNEM, DİYETİSYENE GİTTİĞİMİZ GÜNDEN BERİ GECELERİ BENİ UYUTABİLMEK İÇİN KIRK TAKLA ATIYOR. BENİM İÇİN KAYGILANAN SADECE ANNEM DE DEĞİLDİ. O HÂLİMİ GÖREN BÜTÜN KOMŞULARIMIZ DA KENDİ ÇOCUKLARI İÇİN ENDİŞELENIYOR, ÇOK TEDBİRLİ DAVRANIYORLARDI. ONLARIN, “YA BENİM ÇOCUĞUM DA BONİ GİBİ OLURSA NE YAPARIZ O ZAMAN?” DİYE SIZLANMALARINI DUYMAYAN KALMAMIŞTI.

GAZETECİLERİN HER GÜN KAPIMIZA GELİP DAYANMASI ÜZERİNE OLANLARI ANNEME ANLATMAK ZORUNDA KALDIM. BABAM DA ÇÖZÜM YOLLARI ARAMIŞ OLACAK Kİ İLHAM DİYARI BAŞKANI, BENİ VE AİLEMİ PERİ BAŞ BİNASI’NA DAVET ETTİ. BABAM, ANNEM, ON DÖRT YAŞINDAKİ ABLAM VE BEN...

PERİ BAŞ BİNASI’NA GİDERKEN YOL BOYUNCA İŞİLTİ TAŞLARI EKEN PERİ İŞÇİLERİNİ SEYRETTİM. HER İLHAM PERİSİNİN BAHÇESİNDE BULUNAN BU TAŞLAR, İLHAMLARIMIZIN ÇOĞALMASINDA ÖNEMLİ ROL OYNAR. BANA DA BU İŞİLTİLERLE BAKSALAR HİÇ FENA OLMAZDI. NİHAYET İLHAM PERİ BAŞKANININ YANINA ULAŞTIĞIMIZDA OLAYI ÇÖZÜME KAVUŞTURMAK İÇİN ÇOKTAN İŞE KOYULDUKLARINI, BİZİ BİLGİLENDİRMEK VE UYARMAK İÇİN DAVET ETTİKLERİNİ ÖĞRENDİK. YAPTIKLARI ARAŞTIRMADA DÜNYALI ÇOCUKLARIN OYUNLARINDAKİ KARAKTERLERİN ÇEVRELERİNDE GÖRDÜKLERİNDEN OLUŞTUĞUNU FARK ETMİŞLER. BEN ZATEN ANLAMIŞTIM AMA ORADA BUNU DİYEMEDİM. NEYSE Kİ KURAL İHLALİNDEN ÖTÜRÜ CEZA ALMADIM. YA YAPTIĞIMIN DOĞRU OLDUĞUNU ANLADILAR YA DA O KADAR ZAYIFLAMIŞ GÖRÜNCE BANA KIYAMADILAR.

GAZETELER BU HAFTA ŞÖYLE BİR MANŞET ATTI: “BUNDAN SONRA BÜTÜN İLHAM DİYARI PERİLERİ, YETİŞKİN VE ÇOCUK DÜNYALILARA, ONLARIN DAHA İYİMSER OLMALARI VE DAHA ANLAYIŞLI DAVRANMALARI İÇİN İLHAM DAĞITMAYA ÇIKACAKLAR.” BU, PERİLER İÇİN BÜYÜK BİR ÇAĞRIYDI! MUTLUYDUM ÇÜNKÜ İLHAM PERİLERİ DİYARININ KORKTUĞU OLMAMIŞTI. DÜZENDE UFAK BİR AKSAMA OLDUYSA DA BU DURUM KISA SÜREDE TOPARLANMIŞTI. ARTIK İŞLER İKİ DÜNYADA DA DAHA İYİYE GİDECEK GİBİYDİ. GAZETEDEKİ ÇAĞRIDAN BİR SÜRE SONRA ÇOCUKLAR RÜYALARINDA UÇAN FİLLER, YÜZEN SEVİMLİ CANAVARLAR, KÜKREMEYEN SESSİZ SAKİN ASLANLAR GÖRMEYE BAŞLADILAR. İLHAMLAR BAŞARILI OLMUŞ GİBİYDİ. BEN DE ESKİ KİLOMA ULAŞMIŞTIM VE GAZETELERE GÜNDEM OLDUĞUM ZAMANLAR GERİDE KALMIŞTI. ŞİMDİ HER ŞEY ESKİSİ GİBİ GÖRÜNÜYORDU. YA DA HER ŞEYDE OLDUĞU GİBİ BUNU DA GİZLİYORLARDI. GERÇİ ARTIK ONLAR HAKKINDA İYİ DÜŞÜNÜYOR OLMAM DA BÜYÜK BİR DEĞİŞİMDİR BELKİ KİM BİLİR!

BÖCEKLERE FISILDAYAN ÇOCUK

YAZAR: MERVE ARGÜL
EDİTÖR: ALİ KILIÇ

Üzüm asmalarıyla ünlü küçük bir kasabada yaşıyorum. Üzüm, burada yaşayan insanlar için her şeyden çok daha kıymetli. Nasıl mı? Hemen anlatayım.

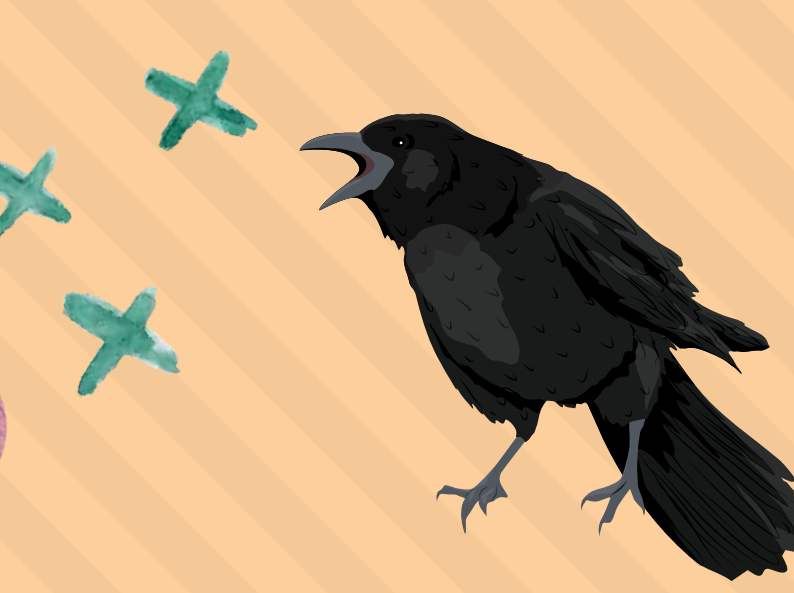
Burada insanlar sabah olup uyanınca yüzünü üzüm suyuyla yıkayarak başlıyorlar güne. Sakız yerine üzüm çiğniyor, çay yerine üzüm suyu içiyorlar. İçerisinde üzüm bulunmayan tek bir pasta tarifi bulamazsınız. Öyle ki gece olup uyuyunca başınızı koyacağınız yastığın, üstünüze çekeceğiniz yorganın içerisi bile üzüm yaprakları ile doludur bu köyde.

Elbette dünyanın hiçbir yerinde böylesine lezzetlisini bulamayacağınız, tatlı tatlı, sulu sulu üzümleri salkımından koparıp yemeyi ben de çok seviyorum. Gelin görün ki burada günler sadece üzüm yemekle geçmiyor.

Gün boyu bitmek tükenmek bilmeyen bu üzümleri toplamak ve arasında barındırdıkları o tuhaf yaratıklara katlanmak zorundasınız. Tabii ki binbir çeşit böceklerden bahsediyorum. Bırakın dokunmayı görmeye dahi tahammül edemediğim böceklerden. O kadar ki gün boyu çalışmanın ve böceklerin olmadığı bir gölgelik arayıp durduğum için köyde adım tembel ve korkak diye anılır oldu.

Yine işten güçten kaçmak için bahaneler aradığım bir günde, yan bahçemizde yeni yapılmakta olan evin inşaatından inilti gibi bir ses duydum. İlk kez böyle bir ses duyuyordum. Ne yavru bir kuşun feryadına ne minik bir fare viyaklamasına ne de bir köpek hırıltısına benziyordu bu inilti.

Yerden bir sopa alıp merak ve korku içinde sesin geldiği yöne doğru yaklaştım. Olabildiğince sessizdim. Elimden gelse kalbimin güp güp atan sesini bile susturacaktım. Sese doğru yaklaştıkça heyecandan elimdeki sopanın bile titrediğini fark ettim.

-Hey. Kim var orda?

Sesim iniltinin geldiği tarafa doğru hızla gidip gözden kayboldu sanki. Elimdeki sopa yetmezmiş gibi bir de dizlerim titremeye başlamıştı. Bir anda nerden geldiğini bile anlayamadığım siyah bir şey geçti üstümden. Bastım çığlığı. Meğer aklımı yerinden oynatan şey inşaata yaklaştığımı görünce kaçan şapşal bir kargadan başka bir şey değilmiş. Ama duyduğum ses ödümü koparan kargaya da ait değildi.

O kadar korkmuştum ki, korkularım boncuk boncuk ter olup alnıma dizilmişlerdi. Hemen her zaman yaptığım gibi cebimden çıkarttığım mendilime alnımda biriken korkularımı topladım. Topladığım korku terlerinin ihtiyacım olduğu bir zamanda bana cesaret vereceğine inanıyordum çünkü. Hatta ağladığım zamanlar da yine bu mendilimle gözyaşlarımı toplar gülmeye ihtiyacım olduğu zamanlarda kullanırdım. Bu benim kimseyle paylaşmadığım gizli tarifimdi.

Çoktan işe yaramıştı bile. Mendille korku terlerimi toplar toplamaz bir cesaret geldi içime. Heyecanımı bastırsın diye de en sulu üzüm tanelerinden bir tanesini koparıp attım ağızma. Bir taraftan da o davetsiz böceklerden olup olmadığını kontrol ettim.

Acaba beynimi kaynatacak kadar sıcak olan şu hava yüzünden hiç olmayan bir sesi kendi kendime uydurmuş olabilir miyim diye düşündüm bir an. Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım üzümün çekirdeğini her zaman yaptığım gibi en uzağa fırlatmaya çalıştım. Tabii ki bu defa sesin geldiği yöne doğru.

Daha çekirdek yere düşmeden duyduğum gür bir sesle fırladım yerimden. Ne zaman durduğunu fark etmediğim sopam yine titremeye başladı elimde. O titredikçe ben daha bir güçlü sıkıyordum.

-Hey, kim var orda dedim sana!

Ben öfkeyle bağırdığımı sanıyordum ama sesimin titremesinden yalvardığım çok belliydi. Tam o sırada sesin baktığım yönden değil de daha yakından geldiğini fark ettim. O kadar yakın ki tam olarak ayakta olduğumdan. Dikkatlice bakınca fark ettim ki otların arasında görmeye tahammül edemediğim o davetsiz böceklerden biri bana doğru bakıyor.

-Sen misin deminden beri inleyip duran?

-Dikkat et! Sakın üzerime basayım deme!

Konuşan bir böcek mi yoksa rüya mı görüyorum anlamaya çalışırken onu asma yaprağı ile avuçlarımın arasına aldığımı fark etmedim bile.

-Makas böceğiyim ben. Kulağakaçan da derler ayrıca.

Kulağıma konan bir sineği uzaklaştırır gibi fırlattım elimden yaprağı. Avazım çıktığı kadar çığlık atarken yaprak bir tarafa böcek bir tarafa savruldu. Kısa bir sessizlik oldu. Sanki etrafımdaki herkes nefesini tutmuş olacağını bekliyordu. Güneş bile yakmayı bıraktı bir saniyeliğine, rüzgâr esmeyi. Tek hareket eden böcek ve onu takip eden gözlerimdi. Savrulduğu yerden hızlıca toparlanıp başka bir yaprağa atladı.

-Beni sadece bir yaprak üzerindeysen duyabilirsin. Şimdi lütfen uzaklaş. İnsanları görmeye tahammül edemiyorum.

-Asıl ben sizi görmeye tahammül edemiyorum. Hem neden bu kadar öfkelenisin?

-Çünkü ailem insanlar yüzünden kayboldu. Burası bizim evimizdi. İnşaat makinaları yuvamızın olduğu taşları alıp başka yere götürdü. Belki de yok olup gittiler. Şimdi yapayalnız kaldım. Sesim onları bulmak için bağırmaktan neredeyse kısıldı. Cesaretimi toplayabilsem esintili yüksekçe bir yere çıksam göndereceğim titreşimlerle aileme yerimi belli edebilirim aslında, ama bunun için yardıma ve cesarete ihtiyacım var.

Tam 11 sene 9 ay 20 gündür yaşıyordum bu köyde. İlk defa doğru yerde, doğru kişi olmaya karar verdim. Duyduklarım karşısında bütün öfkemin koşarak benden uzaklaştığını fark ettim. Asma yaprağını makas böceğine zarar vermeden katlayıp yanı başımda duran salkımdan üzüm kopardım. Köyün diğer ucundaki Esen Tepe'ye doğru koşmaya başladım. Hiç ortalıkta görünmeyen beni, telaşa koşarken görenler şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Esen Tepe her zamanki gibi rüzgârlıydı. Hiç vakit kaybetmeden elimdeki üzümü korkularımı sildiğim mendile sıktım. Üzümün suyuyla ıslanan mendilden birkaç damla makas böceğinin üzerine damlattım.

Tarifim işe yaradı sanki makas böceği olanca gücüyle tuhaf bir ses çıkarmaya başladı. Ne kadar zaman geçti, onca makas böceği etrafıma nereden toplandı hiç anlayamadım. Eskiden görmeye bile tahammül edemediğim ben tüm ailesini kocaman bir asma yaprağına sığdırıp yeni bir yuva yapmaları için bahçemizde ki taşların arasında güvenli bir oyuğa bıraktım.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Böceklerle karşı ilgim arttı. Sıcaktan ve işten kaçmak yerine herkes gibi ben de bağ işleriyle uğraşmaya başladım ve mendilime yeni bir tarif ekledim. Artık iş yaparken biriken alın terimi topluyorum. Kim bilir? Belki bir gün lazım olur!

BİR PERİ NEDEN İLHAM VERMEK İSTEMESİN Kİ?

YAZAR: ŞEYH HAMİT YILDIZ

EDİTÖR: SEVDE DİL RUBA ÜNYELİ

Bobi, İlhama ülkesinde yaşıyordu. Ülkedeki herkes en iyi ilham perisi olmak için büyük bir çaba içerisindeydi. Fakat bu hiç de kolay değildi. Öncelikle bu işi en iyi yapanların yetiştiği okulların birinden mezun olunmalıydı. Fakat bu iyi okullardan birini kazanabilmek için İPOS yani İham Perisi Olma Sınavı'nda en az yüzde ikilik dilime girmek gerekiyordu.

Aslında anne ve babası çok iyi ilham perileriydi. Bu durum onun üzerindeki baskıyı daha fazla artırmış ve ilham kabızlığına sebep olmuştu. Kendisini meyve özü değirmenine düşmüş ama bir türlü içindeki özü çıkartamayan ham bir portakal gibi hissediyordu. Oysa annesi Steve Jobs, Salvador Dalí ve bir muz duvara bantlayarak ünlenmiş Maurizio Cattelan gibi sıra dışı beyinlere ilham üfleyen periydi.

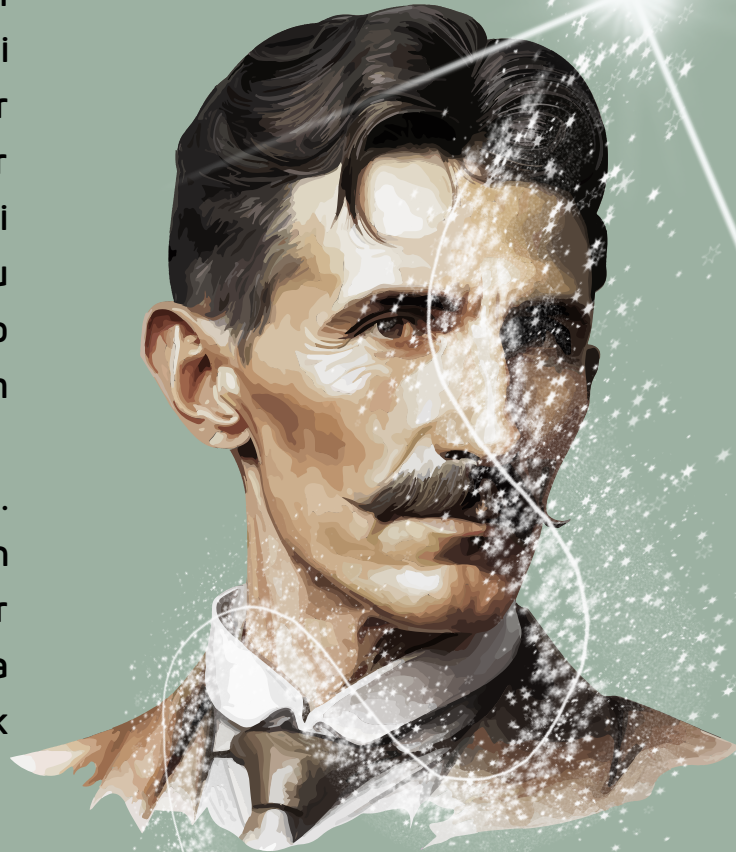
Babasının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Eskiden elektrikle ilgili deneyler yapan Nikola Tesla ve Elon Musk'a birçok fikir ilham etmişti. Fikir verdiği ünlüler arasında Vecihi Hürkuş, Nuri Demirağ gibi Türk düşünürler de vardı.

Anne babasının bu başarıları Bobi'nin çok hoşuna gidiyor, onlarla gurur duyuyordu. Anlattıklarını dinledikçe bu işi yapma hevesi içinden taşacak gibi oluyordu. Fakat bir türlü kendisini ders çalışmaya adapte edemiyordu. İçinde sanki bir boşluk vardı. Öyle bir boşluk ki kamyon kamyon dolgu dökülse de dolmayacak gibiydi.

Bir gün annesi, İPOS sınavı için diyetler hazırlayan Cano adlı diyetisyenin diyet listesi ile eve geldi. Listede neler mi vardı? Bol bol meyve özü... Bal, keçi sütü ve mantardan çok az alınacaktı. Böylece sınava girmeden önce ilham veren organ Hiposallamus çok daha verimli çalışacaktı. Evin hizmetçisi Kambur Kumi'ye seslendi.

-Kumi! Hemen elimdeki listeyle büyük akasya ormanının altındaki semt pazarına git. Bu malzemelerin organik olanlarından al, gel. Ödemeyi ilham kart kullanarak yap. Çok oyalanma. Bobi'nin hemen bu diyeti uygulaması lazım.

-Emredersiniz, efendim.

Kumi yola çıktı. O yöne doğru giden bir sokak köpeğinin sırtına bindi. Sokak köpekleri İlhama'nın toplu taşıma araçlarıydı. Gitmek istedikleri yerlere perileri küçük ilhamlarla bırakırlardı.

Akasya ormanına yaklaştıkça yeni açan çiçeklerin kokusu etrafı sarmaya başladı. O kadar güzel bir kokuydu ki ıslak sokak köpeğinin kokusunu bile bastırdı. Akasya, yasemin ve hanımeli kokuları karışmış, tam bir büyülü orman kokusu oluşmuştu. Kumi büyülenmiş gibi köpekten indi. Kendisini organik ürünler satan Manav Cüce Garmor'un kapısında buldu. Listeyi ona uzattı.

-Efendim bunları istedi. Kaliteli ve taze olacaklarmış. Eğer organik olmazlarsa verdiği ilham parçalarını geri alacağını söyledi.

-Benden şimdiye kadar hiç bu saydiklarının dışında ürün aldın mı? Bende kötü mal olmaz.

Garmon elindeki poşeti Kumi'ye uzattı.

-Hanımefendiye selam söylemeyi unutma! Kumi eve dönerken Bobi'nin babası, ülkenin en iyi İPOS hazırlık koçu olduğunu iddia eden Koç Sallamus'un reklam broşürü ile eve gelmişti. Broşürde, "En ünlü ilham perisi siz olacaksınız. Eğer İhamtepe'yi kazanamazsanız paranız iade," gibi bir sürü afili cümle vardı. Bobi, anne ve babasının bu baskılarından çok bunalmıştı.

En büyük isteği büyük ilhamlara imza atmaktan daha çok işini severek yapabileceği bir insanla çalışmaktı. Oysa ilham perileriyle çalışan insanların çoğu sadece para kazanmaya odaklanmıştı. İnsanlığa yararlı işlere odaklanan çok az kişi vardı.

Artık bilim insanların en büyük hedefi adını duyurmak ve bolca para kazanmaktı. Dedesi ilham perileri içinde bir efsaneydi. Sanayi devriminden önceki bilim insanlarını dedesinden dinlemişti. Mimar Sinan, Ahî Evran gibi büyük bilim insanlarına ilhamlarını hep dedesi vermişti. Hatta eski şairlerin de birçoğuyla çalışmıştı. Fakat artık emekli olmuştu. Oğlunun ve kızlarının çalıştığı büyük mucitlere acıyarak bakıyordu. Önceki bilim insanların amacı, "Halka hizmet, Hakk'a hizmettir," düsturundan gelmekteydi. Bütün işler insanlığa hizmet olsun, insanlık refaha kavuşsun diye yapılırdı.

İşte Bobi de böyle faydalı insanlarla çalışamayacağı için değil İhamtepe'yi, İhamönü Okulu'nu bile kazanacak kadar çabalıyordu. Dedesiyle bir araya geldiği akşamlarda ondan insanlığa faydalı olan kişilere nasıl ilham verdiğini dinlerdi. Bobi de dedesi gibi iyi yürekli bilim insanları ve şairlere ilham vermek istiyordu. Kendisini anlayan tek peri dedesi gibi geliyordu Bobi'ye. Sıkıştığı, anne ve babasının baskıyı arttırdığı anda dedesi ona güvenilir bir liman oluyordu.

Tam diyete başlayacağı, Koç Sallamus'la çalışacağı akşam Bobi salya sümük karışık bir vaziyette evden kaçtı. Tarlanın ortasında, kuru ağacın kavuğundaki terk edilmiş arı kovanında yaşayan dedesinin evine gitti. Kapıyı hızlı hızlı döverken dedesi gelenin torunu Bobi olduğunu anlamıştı.

-Dur Bobi, kapıyı bu saatte kırarsan marangoz bulamayız ve evimizi ateş böcekleri istila eder.

BİRİ BİZİ DURDURSUN

YAZAR: NAHİDE AKTAŞ
EDİTÖR: BETÜL SARIKAYA

BİRİ BİZİ DURDURSUN, UZAYIP GİDİYORUZ.
BU İŞ NEREDE SON BULUR, İNANIN BİLMİYORUZ.
YAŞAYIP GİDİYORKEN BİZ DE NORMAL SİZ GİBİ,
UZAMAYA BAŞLADIK TARLADA FİLİZ GİBİ.
GİTGİDE BÜYÜDÜ ELİMİZ, AYAĞIMIZ.
İYİCE İRİLEŞTİ GÖZÜMÜZ, KULAĞIMIZ.
BÜYÜMEK GÜZEL AMA OLMALI BİR SINIRI.
ÇAM GİBİ UZAMANIN VAR MI BİR YARARI?
KIYAFETLER KÜÇÜLDÜ, İÇİNE SİĞMİYORUZ.
AYAKLARA TAKACAK TERLİK BULAMIYORUZ.
EVLER SANKİ KÜÇÜLDÜ, AŞAĞI İNDİ TAVAN.
DUVARLAR MI YAKLAŞTI, NEDEN DARALDI ORTAM?

ARTIK İMKÂNSIZ OLDU KAPIDAN DİMDİK GİRMEK.
KADERDE BU DA VARMIŞ: YENİDEN EMEKLEMEK.
DİZLER ÜSTÜNE ÇÖKÜP ÖYLECE YÜRÜYORUZ.
SANKİ EVDE HER DAKİKA İŞKENCE GÖRÜYORUZ.

YATAKLAR KALDI BOMBOŞ, BİZSE KALDIK ORTADA.
YERE ATTIK BİR YASTIK, UZANDIK KORİDORDA.
YAKINDA KORİDOR DA BİZE KISA GELECEK.
UZAMAMIZ DURMUYOR, BU NASIL ÇÖZÜLECEK?

ANNEM BABAM DEVLEŞTİ, BİR YERE SİĞMADILAR.
İNANIN Kİ SİNİRDEN OTURUP AĞLADILAR.
İÇERİSİ BİR DERTSE DIŞARISI DA ON KATI!
ARABALAR MI CÜCE, İNSANLAR MI BEŞ KATI?

ESKİDEN SİZLER GİBİ SEYAHAT EDİYORDUK.
ARABAYA, ATLARA NE GÜZEL BİNİYORDUK.
ŞİMDİ ARABA BİZE, BİZ ONA BAKIYORUZ
TARİHİ ESER GİBİ ÖZENLE SAKLIYORUZ.

OKULLAR, İŞ YERLERİ SOKAKLARA TAŞINDI.
BİNALAR KISA KALDI, İNSANLAR DA ŞAŞIRDI.
AMELİYATLAR BİLE SOKAKTA YAPILIYOR.
HASTALIKLAR DA ARTTI, BÖYLE NELER OLUYOR?

TOPLUMDA BÜYÜK KAOS, HERKES UPUZUN OLDU
YİYECEKLER YETMİYOR, TARLALAR DA KURUDU.
İNSANLAR ÇOK ÖFKELİ, HEP KAVGA EDİYORLAR.
UZMANLAR "HORMONLARIN YAN ETKİSİ." DİYORLAR.

VAKTİYLE İNSANLAR NE DE AÇGÖZLÜ İMİŞ.
KENDİ CAHİLLİĞİNİ UYANIKLIK ZANNETMİŞ.
KISA YOLDAN ÜRÜNÜ BÜYÜTMEK İÇİN HEMEN,
HORMONLARA SARILMIŞ SONUNU DÜŞÜNMEDEN.

TAVUĞUN, YUMURTANIN, MEYVENİN VE SEBZENİN
OYNAMIŞ GENLERİYLE ÇOK DA KENDİNDEN EMİN.
LAKİN BUGÜN O GENLER İNTİKAM ALIYORLAR.
"HADİ MADEM, BÜYÜYÜN KARIŞMAYIZ!" DİYORLAR.

BU KORKUNÇ GİDİŞATI ŞİMDİ KİM DURDURACAK?
DENGE HEPTEN BOZULDU, KÖTÜ ŞEYLER OLACAK.
KEŞKE VAKTİNDE BU KADAR AÇGÖZLÜ OLMASAYDIK.
BAŞIMIZA BÖYLESİ DERTLERİ HİÇ AÇMASAYDIK.

ARTIK HALİM KALMADI ARARKEN BİR TESELLİ.
OTURUP BİR KENARA AĞLASAM İNAN YERİ...
TAM GÖZLERİM YAŞARDI, BURNUM AKTI AKACAK.
BİR SES DUYDUM GAİPTEN, "HAYDİ, ÖĞLEN OLACAK!"

GÖZLERİMİ AÇINCA BAKTIM, YATAĞIMDAYDIM.
ANNEM BAŞIMDA DURMUŞ, ANLADIM RÜYADAYDIM
DERİN BİR NEFES ALDIM "ŞÜKÜR GERÇEK DEĞİLMİŞ."
DİSTOPYAYI YAŞAMAK MEĞER PEK ÇETİN İMİŞ.

İNŞALLAH BU HİKÂYE OLMUŞTUR TUĞBA HOCA'M.
DİSTOPYA YAZMAK İÇİN AZ KALDI VERECEĞİM CAN.
ANLATTIKLARIMI SANKİ BİR BİR YAŞADIM.
YAZMAK ZOR ZANAATMIŞ SİZİ İYİ ANLADIM.

ÇİKOLATA SIRLARI MÜZESİ

–EVET ÇOCUKLAR, DERSİMİZ BUGÜNLÜK BU KADAR. SON OLARAK, UNUTMADINIZ DEĞİL Mİ? YARIN ÇİKOLATA SIRLARI MÜZESİ'NE GİDİYORUZ.

–OLEYYYYY!

–ÇOK HEYECANLISINIZ BİLİYORUM, BEN DE SİZLERLE VAKİT GEÇİRECEĞİM İÇİN ÇOK HEYECANLIYIM. YANINIZA NOT TUTMAK İÇİN KÜÇÜK BİR NOT DEFTERİ ALABİLİRSİNİZ, FOTOĞRAF MAKİNESİ DE GETİREBİLİRSİNİZ.

–ÖĞRETMENİM, BABAANNEM ÇİKOLATA SIRLARI MÜZESİ İÇİN, “ADI GİBİ SIRLARLA DOLU, GİZEMLİ BİR MÜZE.” DİYOR.

ÖYKÜ SÖZLERİNİ BİTİRİR BİTİRMEZ SINIFTA BİR UĞULTU BAŞLADI.

–NEEEE? ÖYKÜ NE DİYOR DUYDUNUZ MU?

–GİZEM Mİ? NE GİZEMİ ACABA? BİR MÜZEDE EN FAZLA NE OLABİLİR Kİ?

–ÇOCUKLAR, ÇOCUKLARRRR.... SAKİN OLALIM LÜTFEN. EVET, ÖYKÜCÜĞÜM. UZUN SÜRE BÖYLE BİR RİVAYET DOLANDI ETRAFTA. NE KADAR DOĞRU, NE KADAR UYDURMA BİLMİYORUM AMA MÜZENİN İÇİNDE GİZLİ BİR GEÇİT OLDUĞU SÖYLENMIŞTİ.

ÇOCUKLAR ŞAŞKIN BİR HÂLDE EVLERİNE GİTTİLER.

SABAH HERKES HAZIR BİR ŞEKİLDE OKUL BAHÇESİNDE ÖĞRETMENİNİ BEKLİYORDU. SIRAYLA SERVİSE BİNİLDİ. SONUNDA TÜM SINIF ÇİKOLATA SIRLARI MÜZESİNDEYDİ.

MÜZENİN GİRİŞİNDE ÖĞRENCİLERİ, HOŞ BİR KADIN KARŞILADI. TÜM SINIF HEYECANLA MÜZEYİ GEZMEYE BAŞLADILAR. SINIFIN MERAKLILARI STEFFAN VE BASTIAAN, MÜZENİN SIRRINI ÇÖZMEYİ KAFAYA KOYMUŞLARDI. GRUPTAN AYRILARAK KENDİ BAŞLARINA GÖZLEM YAPMAYA BAŞLADILAR. HİÇBİR ŞEY BULAMAMIŞ OLMANIN VERDİĞİ HAYAL KIRIKLIĞI İLE SÖYLENE SÖYLENE YÜRÜRLERKEN STEFFAN'IN AYAĞI BİR ŞEYE TAKILDI. EĞİLİP NE OLDUĞUNU ANLAMAYA ÇALIŞTIKLARI SIRADA MÜZENİN ZEMİNİNDE BİR GEÇİT AÇILDI VE AŞAĞI DÜŞTÜLER.

–AAAA! NELER OLUYOR? NEREDEYİZ?

–SEN DE KİMSİN? BASTIAAN NEREDESİN?

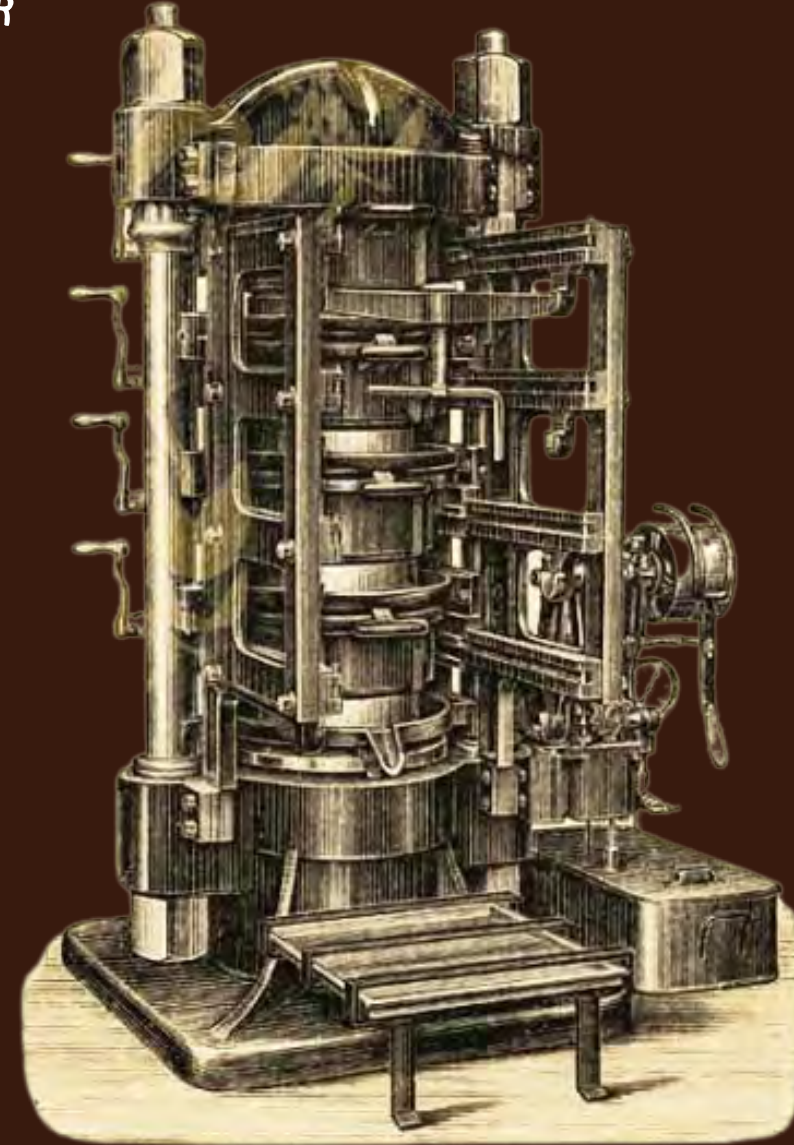
–ASIL SEN KİMSİN? STEFFAN, NEREDESİN ARKADAŞIM?

–BASTIANN BENİM, BEN STEFFAN.

İKİ ARKADAŞ ŞAŞA KALDILAR. SESLERİ AYNIYDI AMA GÖRÜNTÜLERİ, BOYLARI AYNI DEĞİLDİ. BU NASIL OLABİLİRDİ. AZ İLERİDEN KOCA CÜSSELİ, TAKIM ELBİSELİ BİR ADAM KOŞARAK YAKLAŞTI.

–BUYURUN, HOŞ GELDİNİZ. FABRİKAMIZIN MÜDÜRÜ DE RÖPORTAJ İÇİN SİZİ BEKLİYORDU.

İKİ ARKADAŞ ÜZERLERİNDEKİ ŞAŞKINLIĞI BİR KENARA BIRAKIP ADAMIN GÖSTERDİĞİ ODAYA DOĞRU YÖNELDİLER VE MÜZENİN GİZEMİNİ ÇÖZMEK İÇİN FABRİKANIN KURUCUSU OLAN COENRAAD VAN HOUTEN İLE RÖPORTAJA BAŞLADILAR.

SORU:

MERHABA, BİZE KENDİNİZİ TANITIR MİSİNİZ?

CEVAP:

MERHABA, BEN COENRAAD VAN HOUTEN. DÜNYANIN İLK ÇİKOLATA FABRİKASI, VAN HOUTEN ÇİKOLATA FABRİKASI'NIN KURUCUSUYUM. FABRİKAMIZA HOŞ GELDİNİZ.

SORU:

HOŞ BULDUK. İLK SORUMUZU YÖNELTMEK İSTİYORUZ SİZE. ÇİKOLATA NASIL ORTAYA ÇIKTI?

CEVAP:

MİLATTA ÖNCE... BÜYÜK OLASILIKLA OLMEKLERDEN OLUŞAN BİR GRUP, MEZOAMERİKA'DA KAKAO AĞACI YETİŞTİRMİŞLER. AMERİKAN YERLİLERİNE GÖRE BU BİTKİ ONLARA, TÜYLÜ BİR "YILAN TANRI" TARAFINDAN BAHŞEDİLMİŞ. BU TANRI; MAYALARDA KUKULKAN, AZTEKLERDE İSE QUETZALCOATL OLARAK ADLANDIRILIR. MAYALAR, BİR HAYVANIN BU AĞAÇTAN MEYVE KOPARDIĞINA TANIK OLMUŞLAR VE ZAMANLA KAKAO ÇEKİRDEKLERİNİ NASIL KULLANACAKLARINI ÖĞRENMİŞLER. M.S. 600 YILINDA, MAYALAR ÇİKOLATALI BİR İÇECEK YAPMIŞLAR. ONLAR İÇİN BU İÇECEK DAHA ÇOK KRALİYET AİLESİ İÇİN UYGUN GÖRÜLMÜŞ. SIRADAN İNSANLARA ÇOK ÖZEL DURUMLARDA ÇİKOLATA İÇEBİLİRLERMİŞ. HEM AZTEKLERDE HEM DE MAYALARDA ÇİKOLATA İÇMEK ÖNEMLİ BİR OLAY SAYILIRMIŞ. AZTEK TOPLUMUNDA YÖNETİCİLER, RAHİPLER, RÜTBELİ ASKERLER, ONURLANDIRILMAK İSTENEN TÜCCARLAR BU ÖZEL İÇECEĞİ TADABİLİRMİŞ. İSPANYOL KÂŞİFLER KRİSTOF KOLOMB VE HERNÁN CORTÉS'İN 16. YÜZYILDA, ORTA AMERİKA'YA YAPTIKLARI GEZİDE AZTEK KRALI MONTEZUMA BU ÇİKOLATALI İÇECEĞİ ELLİ SÜRAHİ VE ALTIN KADEHLER İÇİNDE KÂŞİFLERE SUNMUŞ. KÂŞİFLER BU İÇECEĞİ VATANLARINA GÖTÜRMÜŞLER VE HAZIRLANIŞINI ÖĞRENMİŞLER. BÖYLELİKLE ÇİKOLATANIN ORTAYA ÇIKTIĞINI GÖRÜYORUZ.

SORU:

ÇİKOLATANIN ANA MADDESİ OLAN KAKAO HAKKINDA DA BİRAZ BİLGİ VEREBİLİR MİSİNİZ?

CEVAP:

LATİNCE ADI "TANRILARIN BESİNİ" ANLAMINDA THEOBROMOCACAO OLAN KAKAO AĞACINDAN ELDE EDİLEN KAKAO; BATI AFRİKA, BATI HİNT ADALARI VE GÜNEY AMERİKA'DA ÜRETİLİR. KAKAO AĞAÇLARI DÖRT YAŞINDAN SONRA MEYVE VERMEYE BAŞLAR. BOYU 4 İLE 10 METRE ARASINDA OLAN AĞAÇ YILDA İKİ KEZ ÜRÜN VERİR. GÖVDEYE YA DA ANA DALLARA YAKIN YERLERDE ÇIKAN MEYVENİN UZUNLUĞU OLGUNLAŞTIĞINDA 35 CM KADARDIR. BİR MEYVENİN İÇİNDE YAKLAŞIK 2,5 CM BOYUNDA KIRKA YAKIN TOHUM, YANI KAKAO ÇEKİRDEĞİ BULUNUR. ETLİ, OLGUN MEYVELERİN İÇİNDEN ÇIKARILAN ÇEKİRDEKLER BİRKAÇ GÜN MUZ YAPRAĞINDA MAYALANDIRILIR. DAHA SONRA GÜNEŞTE KURUTULUR VE BÖYLECE ÇEKİRDEKLER FABRİKADA İŞLENMEYE HAZIR HÂLE GELMİŞ OLUR. FABRİKADA TEMİZLENEN KAKAO ÇEKİRDEKLERİ KAVRULUR VE ÖĞÜTÜLÜR. ELDE EDİLEN MACUN GÖRÜNÜMÜNDEKİ SIVI, ÇİKOLATA YAPIMINDA KULLANILIR. AYRICA PRESLENEREK KAKAO VE KAKAO YAĞI DA ELDE EDİLİR.

SORU:

ÇİKOLATA NASIL YAPILIR?

CEVAP:

KAVRULMUŞ KAKAO PARÇALARI ŞEKERLE KARIŞTIRILIR VE BİR KAPTA AĞIR SİLİNDİRLERLE HAMUR HALİNE GETİRİLİR. BU HAMUR İNCE ÇİKOLATA TABAKALARINA DÖNÜŞTÜRÜLÜR VE ARDINDAN TABAKALAR KAKAO YAĞI KATILARAK YUMUŞATILIR. SONRA DİKDÖRTGEN OLUKLARI BULUNAN BİR MAKİNEİN İÇİNE KOYULUR. OLUKLAR İÇİNDEKİ SİLİNDİRLERLE ÇİKOLATA YUMUŞAK VE PÜTÜRSÜZ HALE GETİRİLİR. SONUNDA SIVIYA DÖNÜŞEN ÇİKOLATA KALIPLARA DÖKÜLÜR VE SOĞUTULUR. KATIĞAN ÇİKOLATAYI ÇIKARMAK İÇİN KALIP BİRAZ ISITILIR. SORU: ÇİKOLATANIN DİĞER TÜRLERİ NASIL ELDE EDİLİR?

CEVAP:

SÜTLÜ ÇİKOLATA; KAKAOYA İNEK SÜTÜ, SÜT TOZU, VANİLYA İLE BAŞKA TAT VE KOKU VERİCİLER EKLENEREK ELDE EDİLİR.

SORU:

SON OLARAK KURDUĞUNUZ BU FABRİKA VE ÜRETTİĞİNİZ ÜRÜNÜN KALICILIĞI OLUR MU? İLERİYE DÖNÜK HEDEFLERİNİZ VE PLANLARINIZ NEDİR?

CEVAP:

ÇİKOLATANIN ANLATTIĞIM ÜZERE MİLATTA ÖNCESİNE DAYANAN BİR GEÇMİŞİ VAR. BİZLER BURADA ÇİKOLATAYI DAHA YENİLEBİLİR BİR HALE GETİRDİK. MİLATTA ÖNCE ADI "ACI İÇECEK" OLAN KAKAOYU İŞLEYEREK VE TATLANDIRARAK FARKLI BİR TARZDA, DAMAKLARA DAHA LEZZETLİ GELEN BİR ÜRÜN ELDE ETTİK. VE BÖYLE BİR ÜRÜNÜN DE YÜZ YILLAR BOYU ÜRETİLECEĞİNİ, HER ÇEŞİDİNİN VE FORMUNUN YAPILABİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM.

STEFFAN VE BASTIAAN BİRBİRLERİNE BAKIP GÜLÜMSEYEREK, "EVET, HAKLISINIZ. YAPTIĞINIZ İŞ ÇOK FAZLA TUTACAK VE YÜZ YILLAR BOYU ÜRETİLECEK." DEDİLER. KAPIDA ONLARI KARŞILAYAN İRİ CÜSSELİ ADAM YİNE YAKLAŞMAYDI VE BULUNDUKLARI ORTAM SİLİKLEŞİYOR, SESLER UZAKLAŞIYOR GİBİYDİ. İRİ CÜSSELİ ADAM YAKLAŞTIKÇA ASLINDA UZAKLAŞIYORDU. GELDİKLERİ GEÇİDE DOĞRU BÜYÜK BİR RÜZGÂRLA, YUKARI ÇEKİLDİLER. ETRAFI ŞAŞKIN ŞAŞKIN BAKARKEN ESKİ HÂLLERİNE DÖNDÜKLERİ İÇİN SEVİNEREK ÖĞRETMENLERİNİN YANINA KOŞTULAR.

-ÖĞRETMENİMMM, ÖĞRETMENİM. SİZE ANLATMAMIZ GEREKEN BİR ŞEY VAR.

ÖĞRETMENLERİNE NOT DEFTERLERİNİ GÖSTERDİLER. RÖPORTAJIN TÜM AYRINTILARI NOT DEFTERLERİNDEYDİ.

EVDEKİ YABANCI

YAZAR: BETÜL NUR KÖSE

EDİTÖR: GÜLŞAH SARI

Sarmaşıklı'da yeni gün doğmuştu. Güneş yavaşça yükseliyor, Sarmaşıklı halkı bir bir uyanıyordu. Faruk da sıradan bir güne uyandığını sanmıştı. Az sonra yataktan kalkacak, mutfağa ilerleyip annesinin yaptığı mis gibi kokan pişileri yiyerek güne başlayacaktı. Yani o, öyle olacağını sanıyordu. Her zamanki gibi uyanır uyanmaz telefonunu eline aldı. Biraz kurcaladıktan sonra bir an duraksadı. Gözlerini ovalayıp tekrar tekrar okudu. Hiddetle ayağa kalkıp odadan çıktı.

- Aslı! Aslı gel buraya, ne bu?
Yan odadan çıkan kardeşi şaşkınlıkla bakıyordu.
- Ne oluyor ağabey? Neden bağıyorsun? Sabah sabah yine formundasın bakıyorum.
Elindeki telefonda Aslı'ya onun sosyal medya hesabını açıp gösterdi.
- Bu ne? Sen arkadaşınla bütün mahallenin gıybetini mi yapıyorsun?
- Nasıl! Nasıl olur bu! Sen nasıl görüyorsun bunu!
- Annem öğrenince görürsün gününü! Rezil olduk, insan içine çıkamayacağız senin yüzünden.
Faruk söylenmeye devam ediyordu. Aslı, ağabeyinin elinden telefonu aldı. Gerçekten de görünüyordu, hem de sohbetlerin hepsi! Fotoğraflar bile görünüyordu. Bir gün lazım olur diye sakladığı ekran görüntüleri... Hatta geçen gün Faruk uyurken yüzünü boyayarak gizlice çektiği video bile herkes tarafından görülebiliyordu. Tam anlamıyla rezil olmuşlardı.
Annelerinin yüksek sesiyle ikisi de irkildi.

- Faruuuuuuuuuk!
İki kardeş koşarak mutfağa gittiler.
- Sen babandan habersiz para alıp okulu mu asıyorsun?
Faruk'un yutkunma sesi duyulmuştu. Aslı bunu duyunca hemen diklendi.
- Bana laf söyleyene bak. Babam öğrendiğinde ne diyeceksin sen onu düşün. İşte şimdi işleri bitmişti. Bir de baba faktörü vardı. Bir saniye, peki annesi bunu nasıl öğrenmişti?
- Serpil Teyzen söyledi. Ona da oğlu söylemiş. O da Melahat'ın oğlundan öğrenmiş.
Ah! Yani anlayacağın sevgili oğlum, herkesin diline düştük.
Aslı da Faruk da neler olduğunu anlayamıyordu. Tek bildikleri, yazışmalarının ve fotoğraflarının herkes tarafından görülebilir olduğuydu. Korkuyla birbirlerine baktılar. Mutfakta yer alan televizyonun sesi kısık olmasına rağmen ilgilerini o yöne çekmişti. Spiker her şeyi açıkladı.
- BİR SON DAKİKA HABERİYLE KARŞI-NIZDAYIZ! KİŞİSEL VERİLERİ KORUMA KANUNU, KURUL ÜYELERİNİN ANLAŞAMAMALARI SEBE-BİYLE YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILDI. BUGÜN TELEFONLARA GELEN YENİ GÜNCELLEMAYLA DEPOLANAN VERİLERİN TAMAMI SOSYAL MEDADA ULAŞILABİLİR HÂLE GETİRİLDİ. TELEFONU-NUZDA DEPOLANAN FOTOĞRAFLAR, SOHBETLER, REHBERİNİZDEKİ KİŞİLER, ÇÖP KUTU-NUZ, ARAMA GEÇMİŞİNİZ DE DAHİL HER ŞEY ÜÇÜNCÜ ŞAHISLAR TARAFINDAN GÖRÜLEBİLİYOR.

Haberin doğruluğunu telaş içinde teyit etmek istedim. Elim ayağım titriyordu. Nefes almayı unutmuşum. Karşıma çıkan ilk kişinin sosyal medya hesabına baktım. Her şey ifşa edilmişti. Tek tıkla istediğim kişinin sohbetlerini okuyabiliyordum. Okey masasındaki yancı gibiydim. Her şeyi görüyordum ama oyunun içinde değildim.
Bu güncelleme başımıza dert olmuştu ve daha da olacağı belliydi. Annemin herkesten sakladığı vişneli turta tarifi, kendisi bunu da belirtmemi istedi, felaketmiş ona göre, elden ele dolaşıyordu. Komşu çocuğunun annesinden habersiz evde çektiği fotoğraflar tüm mahallemiz tarafından görülüyordu. Mahremiyet yok olmuş, tüm duvarlar âdeta yıkılmış, kimsenin gizlisi saklısı kalmamıştı. Tüm mahalle tek ev gibiydi artık.
Herkes ilk şoku atlattı atlatmasına ama ne huzurlu evlilikler kaldı ne dostluklar. Her gün haberlerde ayrı bir facia, her gün ayrı bir kavga. Manşetlerde, "Akraba kavgası hastanede bitti," haberlerini duymaya alışmıştık. Hatta geçen gün karşı apartmandan birisini evinden çıkardılar. Kirayı üç aydır ödemiormuş. Ev sahibine, "Zor durumdayım," demiş ama aslında beş yıldızlı bir otele tatile gitmiş. Ev sahibini de telefon rehberine "Açma!" diye kaydetmiş. Adam deliye dönmüş. Öğrendiği gün kapının önüne koydu aileyi.

SON DAKİKA

HER ŞEY ORTADA!

HERKES HER ŞEYİ GÖRÜYOR!

RUHSUZDU SOKAKLAR, EVLER. İSTİYORDUM Kİ MAHALLEYİ YİNE ÇOCUK SESLERİ ŞENLENDİRSİN, MİSAFİRLERİNİ UĞURLAYAN ABLA "BUNU SAYMIYORUM BİR DAHA GELİN," DİYEREK VEDALAŞSIN. HİÇBİRİ OLMUYORDU ARTIK. SOKAKTA HAYALİNİ KURDUĞUM İNSANLAR BİR ANDA YOK OLMUŞTU.

TEK DOSTUM FARUK KALMIŞTI. HAKKIMDA KÖTÜ DÜŞÜNMEYEN, SAMİMİYETİNE GÜVENDİĞİM BİR TEK OYDU. BİRAZ HAVA ALMAK İÇİN ÇAĞIRMİŞTİM ONU. ÇOK GEÇMEDEN SOKAĞIN BAŞINA GELDİ.

HİÇ SÖYLEMİŞ MİYDİM? BİZİM SOKAK İHLAMUR AĞAÇLARIYLA DOLUYDU. BİR AN DURUP TAZE İHLAMUR KOKUSUNU İÇİME ÇEKTİM. GÖZLERİMİ KAPATTIM. ETRAFTAKİ SESLERİ DİNLEDİM. ÇOK UZAKTAN İNŞAAT MAKİNELERİNİN SESİ GELİYORDU. YAKINDAN BİR KUŞUN TİPİR TİPİR YÜRÜME SESİ. BİR DE BÜLBÜLÜN HUZUR DOLU SESİYLE MEST OLDUM. BANA HER ŞEYİN DÜZELECEĞİNİ SÖYLÜYORDU SANKİ. RAHATLADIM.

- NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ? BÖYLE Mİ DEVAM EDECEK? HADİ BİZİM MAHALLEYİ GEÇTİM, NEREYE BAKSAK DURUM AYNI. BELLİ Kİ NEREYE GİDERSEK GİDELİM BU TELEFONLARDAN KURTULMADIĞIMIZ SÜRECE DAHA ÇOK CANLAR YANACAK!

- DENEMEDİK Mİ OĞLUM? YAŞLILAR DIŞINDA KİM BIRAKABİLDİ? HEPİMİZ BAĞIMLISI OLMUŞUZ. BAŞKA BİR ÇÖZÜM BULMALIYIZ.

DERİN BİR NEFES ALDIM.

- DERT BİR DEĞİL Kİ, HEPİMİZ KUSURLUYUZ.

- HEPİMİZ KUSURLUYUZ.

FARUK BİR ANDA BANA DÖNÜP AKLINA ÖNEMLİ BİR ŞEY GELMİŞ GİBİ GÖZLERİNİ BELERTTİ.

- HEPİMİZ KUSURLUYUZ.

SES TONUNUN DEĞİŞMESİNE ANLAM VEREMEYEREK BEN DE ÇIKIŞTIM.

- EVET AĞABEY! TAMAM! HEPİMİZ KUSURLUYUZ DEDİK YA.

- TAMAM İŞTE. HERKESE BUNU SÖYLEYECEĞİZ. HERKESİN BİR AYIBI, HERKESİN BİR KUSURU VAR. BAŞKALARINI KINAMAK ANLAMSIZ OLUR, DEĞİL Mİ AMA?

- TABİİ YA. KİMSE BAŞKASININ AYIBINI ARAŞTIRMASA. GÖRSE DE BAKMASA. HERKES KENDİ HAYATIYLA İLGİLENSİN?

OLUR MU OLMAZ MI DERKEN İŞE KOYULDUK. KENDİ AİLEMİZE VE YAKINLARIMIZA BUNU ANLATMAYA ÇALIŞTIK. ZAMANLA KİMSE KİMSEYİ KINAMAMAYA BAŞLADI. BİR KUSUR GÖRDÜYSEK DE GÖZLERİMİZİ KAPATTIK, KÖR OLDUK, SAĞIR OLDUK, DİLSİZ OLDUK AMA DÜŞMAN OLMAMAK İÇİN UĞRAŞTIK.

YAVAŞ YAVAŞ ESKİYE DÖNMENE BAŞLADI HERKES. SAĞLAM BİR YIKIMDI. ANNELERİN EVLATLARIYLA ARASININ AÇILDIĞI, EVLERİN ORTASINA KIYAMET GİBİ GELEN BİR YIKIM. KOLAY OLMADI KÜSLERİ BARIŞTIRMAK. NE YUVALAR YIKILDI. KİMİ İNCELDİĞİ YERDEN KOPTU KİMİ ESKİSİNDEN DAHA GÜÇLÜ OLDU. YARALAR TAMİR EDİLDİ. KIRGINLIKLAR BANTLANDI.

MAHALLENİN EN UYUZ ADAMINI HATIRLAR MİSİNİZ? BİR GÜN ZİL ÇALDI. KAPIYI AÇTIĞIMDA KARŞIMDA ONU GÖRDÜM. ELİNDE BİR TABAK YAPRAK SARMASI... MAHÇUP BİR ŞEKİLDE YÜZÜME BAKARAK TABAĞI UZATTI.

- YA BÖLÜŞECEĞİZ YA DA BÖYLE BÖLÜNECEĞİZ.

ADIM ATMASINA SEVİNEREK TABAĞI KABUL ETTİM. İNSANLAR AİLE OLMANIN, EŞ DOST AKRABA OLMANIN KIYMETİNİ DAHA İYİ ANLAR OLMUŞTU. BÖYLE BÖYLE HAFTALAR GEÇTİ. BİR SABAH UYANDIK. KAHVALTI MASASINA BİRER BİRER TOPLANIRKEN YİNE BİR HABERİN KISIK SESİ TÜM DİKKATLERİ ÜZERİNE TOPLADI.

SICAK BİR GELİŞMEYLE TEKRAR KARŞINIZDAYIZ. DÜNYAYA BOMBA GİBİ DÜŞEN O GÜNCELLEMENİN ARDINDAN UYGULAMAYA YENİ BİR GÜNCELLEME DAHA GELDİ. KİŞİSEL VERİLERİ KORUMA KANUNU, KURUL ÜYELERİNİN BARIŞMASIYLA YENİDEN YÜRÜRLÜĞE GİRDİ. ALINAN KARARIN ARDINDAN DEPOLANAN VERİLERİN, KİŞİNİN RIZASI ALINMADAN ÜÇÜNCÜ KİŞİLERLE PAYLAŞILAMAYACAĞI VE AKTARILAMAYACAĞI TEKRAR DÜZENLENDİ."

FARFARA

Filli ya Filli

YAZAR: ESLEM KÖSEOĞLU
EDİTÖR: SEÇİL DENİZ

Başkan periler, alelacele adımlarla Navalorya Ülkesi'nin büyük salonunda koşturuyordu. Bugün büyük gündü. Artık yaşanacakların öngörülemez olduğu Navalorya Ülkesi'nin kaderi için İlham Perileri Akademisi'nin başkanları toplanacaktı. Novalya'nın başkanı Celeste, binbir bitkinin birbiriyle selamlaştığı bahçedeki büyük salona geldi. Uzun kızıl saçları yürürken topuklarının altında bir halı şeklini alıyor, üzerinde hareler belirliyordu. Celeste'nin gelmesiyle sessizlik oldu.

-Merhaba Peri Akademisi'nin başkan perileri. Karnilya'nın ilham verdiği evcil hayvanların, Melodiya Peri'nin ilham tozunu serpiştirdiği çocuk dostlarımızın gönderdikleri düş balonları bize yıllardır rahat bir hayat sürdürdü. Selisya'nın mis kokulu bitkileri arılara, böceklere ilham verip Dünya'daki dengeyi sağladı. Seren Peri; şairlere, mimarlara, tasarımcılara ilham tozunu verdi. Sizin bu çalışmalarınız sayesinde yeryüzünde hayal kuran herkes periler için gökyüzüne bir düş balonu gönderiyordu.

Peri Akademisi başkanları Celeste'yi endişeyle dinliyordu, herkes kıtlığın farkındaydı. Celeste devam etti.

-Artık insanlar eskisi gibi hayal kurmuyor ve bize düş balonları göndermiyorlar. Renkli güzel çiçekler, ilham tozumuzu aldıklarında tarif edilemeyen kokularını etraflarına yayıyorlar ancak kimse onların kokusuna mısra yazmak istemiyor. Hem ilham tozları azalıyor hem yiyeceğimiz gelmiyor.

Selisya Peri söz aldı.

-Novalya'nın eski çağlarından beri yiyecek rezervinin ana kaynağı çocuklardı. Onlar sokaklarda oyun oynarken ilham tozunun bir tutamı bile sıra dışı hayaller için yeterli oluyordu.

Melodiya Peri, öfkeli gözlerle Kanrilya'ya baktı. Periler arasında en çok onun hakkının yendiğini düşünüyordu. O da diğer arkadaşları gibi akademide öğrencilerini eğitiyor, yeni yöntemler keşfetmeye çalışıyordu. Ama tüm periler ona, çocukları hayale sürüklemek kolay dercesine muamelede bulunuyordu. Seren Peri başını salladı ve şöyle dedi.

-Çocuklar bilgisayarlarında çizgi film izliyorlar, birbirleriyle oynamıyorlar ki. Melodiya'nın ilhamını yeterince almıyorlar. Onlara yeniden nasıl oyun kuracaklarını hatırlatmalıyız. Tıpkı Navalorya'nın bolluk günlerinde yaşamış atalarımızın yaptığı gibi.

Celeste ve Karnilya birbirlerine bakıp gülümsediler. Onlar Peri Akademisi'ne uzun yıllardır başkanlık etmişlerdi. Celeste, Karnilya'ya sordu.

-Aynı şeyi düşünüyoruz değil mi? Papağan yöntemi bende küçük bir çocukken büyüklerimden dinlemiştim. Papağanlar hem bizim hem de çocukların eskiden beri iyi dostudur. İşe yarayabilir.

Periler dikkatle onları dinliyordu. Melodiya, iri yeşil gözlerini iyice açmıştı. Birden bağırmağa başladı.

-Ben artık çocuklara ilham vermek is-te-mi-yorum. Artık yeter! Benim çizgi filmlerle yarışmamı bekleyemezsiniz. Seren çizgi film ilhamlarını dağıtıp bilgisayarların son teknoloji modelleri için ilham tozlarını serperken beni düşünüyor muydu? Herkes işimi zorlaştırırken benim başarısız olduğum sonucuna varıyorsunuz. Yiyecekleri çocuklar yerine başka insanlardan toplarsınız o zaman.

Melodiya'nın sesi büyük salondaki billur avizeyi büyük bir gürültüyle un ufak etmişti. Evet, papağan yöntemi iyi fikirdi ama Melodiya olmadan çocuklara ilham nasıl verilebilirdi?

Celeste Melodiya'yı sakinleştirmek istedi.

-Navalorya'nın geleceği sana bağlı, bütün periler senin de yorulduğunun farkında. Bize en büyük yararı çocuklar sağlar. Hadi, hep beraber Papağan Mia'ya gideceğiz.

Melodiya'nın hıçkırık sesleri dört bir yanda yankılanıyordu. O arkadaşlarını ve ülkesini çok seviyordu. Diğer periler Papağan Mia'nın yanına gittiler. Papağan Mia, üç küçük kardeşin papağanıydı. Karnilya, odalarında çizgi film izleyen çocuklara üzülerek baktı, Papağan Mia'ya ilham tozundan serpti.

Başkan periler sabırsızlıkla bekliyordular. Papağan Mia ilham tozunu etkili kullanabilecek miydi? Melodiya olmadan çocuklar nasıl sıra dışı hayaller kurabilirdi? Yaklaşık bir bulut saati sonra Papağan Mia konuştu.

-Farfara filli ya filli. Farfara filli ya filli.

Odadaki üç kardeş papağana baktılar. Mia, tekrar etti.

-Farfara filliii ya filliiii.

Çocuklar bu sözcüğü hiç duymamıştı, merak ettiler. Akıllarına cevabı internette aramak geldi. Farfara filli ya fillinin bir oyun olduğunu çok eğlenerek okudular. İçlerinden büyük olanı oyunu eğlenceli bularak oynamayı teklif etti. Papağan Mia, hızla havalandı, tüm gücüyle internet kablosunu kopardı. Periler çok şaşırılmış ve heyecanlanmıştı. Başka şansı kalmayan çocuklar oyuna başladı.

-Farfara filli ya filliiii!

İyi ama çocuklar hangi hareketleri yapacaklardı? Üç kardeşin üzerine sarı ilham tozları serpildi, Melodiya dayanamamış ve gelmişti. Çocuklar; çekirge, maymun, timsah taklitleri yapıyor, kâh o yana, kâh bu yana koşuyorlardı. Herkes derin bir nefes aldı. Belli ki oyun da Navalorya'nın ilham tozuydu.

ilham perisi olmanın püf noktası

Aslında başta her şey çok iyiydi. İlham Perileri Devlet Okulu'ndan yeni mezun olmuştum. Yüksek başarıyla mezun olmadığım için ilham vereceğim kişiyi kendim seçemedim. Seçebilseydim, bir devlet adamına ya da bir krala ilham vermeyi seçerdim. Büyük işler peşindeydim. Evet, yeni mezun ama büyük hedefleri olan bir periydim ben! Periler Konseyi tarafından kendisine atandığım insanla tanışmak için çok heyecanlıydım.

Nihayet o gün geldi. İlk iş günümde dünyaya geç kalmamak için sabah erkenden kalkıp hazırlandım. Saat altıda dünyaya kalkacak olan uçakların olduğu piste vardım. Burası o kadar büyük ve kalabalıktı ki göz alabildiğince uçak vardı önümde. Kendisine ilham vermek için atandığım Benjamin'in ki nasıl biri olduğunu çok merak ediyordum, yaşadığı mahalleye giden uçağı arıyordum. Hah, işte orada! Hamsiköy'e kalkan uçağa gidip uçaktaki yerimi aldım. Bundan sonra her sabah buradan dünyaya uçacaktım. Gideceğim yerde keşfedeceğim çok şey vardı. Hepsi için heyecanlı ve hevesliydim.

YAZAR: BETÜL NUR KÖSE
EDİTÖR: ELİF ENFAL

Hamsiköy'de görev yapacak olan tüm ilham perileri uçaktan inip evlerin yolunu tuttular. Ben de Periler Konseyi tarafından bana verilen anahtarla eve gizlice girip Benjamin uyanmadan yanına vardım. Odaya adım atınca bir de ne göreyim! Her yer her yerde! Bu çocuk ne kadar dağınıktı böyle! Odaya baktıkça içim daralıyordu. Çalışma masası, çalışma masası değil âdeta Hamsiköy Belediye Çöplüğü'ydü. Sandalyesi gardıroba dönüşmüş, odayı kirli çorap kokusu sarmıştı. Ben burada nasıl ilham vereceğim, beyin fonksiyonlarım nasıl çalışacak, diye düşünürken saçlarına aklar düşmüş bir kadın odaya girdi.

-Benjamin, okula geç kaldın!

Bu, annesi olmalıydı. Beni göremezdi. Beni, Benjamin dahil kimse göremezdi. Benjamin bir anda uyanıp gözlerini açtı.

-Neeee!

Telaşla saate baktı ve saatin henüz yedi olduğunu gördü. Onun bu hâlini gören annesi konuşmaya devam etti.

-Geç kaldın demesem kalkmayacaksın, değil mi? Haydi kalk, hazırlan! Kahvaltıya bekliyoruz seni.

Rahatlayarak derin bir nefes veren Benja, (Evet, artık ona Benja diyecektim. Böylesi daha samimiydi.) sallanarak yatağından kalktı ve yüzünü yıkamak için banyoya ilerledi. Geri döndüğünde ona ilk defa fısıldadım.

-Hey, neden alarm kurmayı denemiyorsun? Böylece anneni yormamış olursun.

Benja fısıltımı hissedip irkildi. Uzun zamandır bir ilham perisi yoktu. Yerine atandığım ilham perisi doğum iznine ayrılmıştı. Dolayısıyla Benja da uzun süredir ilhamsızdı.

-Hadi dostum! Alarm kur ve kendin de kalkabileceğini annene ispatla.

Eline telefonunu alan Benja, sabah yediye alarm kurup mutfağa ilerledi. Bu odanın hâli için acilen bir şeyler yapmak lazımdı. Baktıkça kanatlarım titriyordu.

Böyle böyle haftalar geçti. Geçmeyen tek şey Benja'nın dağınıklığıydı. Ne dediysem dinletemedim, yaptıramadım. O dağınıklığın arasında eşyalarını sürekli kaybediyordu. Ben her seferinde yerini sezdirmek zorunda mıydım canım? Ne kadar topla dediysem de dinletemedim. Simetri hastası olmasaydım bu durum sorun olmayabilirdi.

Hiçbir şeyin düzeni yoktu. Okul çantası ve defterler sağa sola fırlatılmıştı. Kalemleri her yerden çıkıyordu. Kıyafetleri belli bir sıraya göre dizilmemiş hatta hiç dizilmemişti. Çorapları çekmecenin içinden değil yatağın altından çıkıyordu. Bu odada her şey birbirine girmişti. İçim içimi yiyordu artık. Her sabah şu dağınıklığın içine girmek benim için bir eziyetti. Benja'yı sevmiştim ama şu huyu bana zaman zaman sinir krizleri geçiriyordu. Bazı günler kızıp dünyaya inmiyordum. Ancak Periler Konseyi üç günden fazla küslüğü uygun görmediği için mecburen dördüncü gün inmek zorunda kalıyordum. Sonunda dayanamayıp Periler Konseyi'ne itirazda bulundum. İlham verdiğim kişiyi değiştirmeyi talep ettim. Konsey talebimi reddetti.

Çaresizce görevime devam ettim. Yine yorgun geçen bir günün ardından Benja uyuduktan sonra saat on bir sularında ülkeme geldim.

Yatağıma uzanıp kendimi uykunun rahat kollarına bıraktım. Uyandığında başımın etrafında parlak ışıklar yanıyordu. Uyurken aklıma çok güzel bir fikir gelmişti. Madem Benjamin'i değiştiremiyordum o hâlde ben değişmeliydim. Evet, tedavi olmalıydım. Bu simetri hastalığında kurtulup ben ona uyum sağlamalıydım. Onun yanında rahatsız olmadan kendimi mutlu hissetmeliydim. Onunla iyi geçinmenin tek yolu buydu.

-Sonra da hızlıca yataktan fırlayıp size durumumu bildirmek için buraya, mezun olduğum okula geldim Sayın Periler Konseyi! Her şey bu şekilde tam da anlattığım gibi oldu. Tedavi olmak için görevime ara vermek istiyorum.

-Perihan peri! Uykunda sana o ilhamı biz verdik. Önceki gelişinde başkasına ilham verme talebini reddettiğimizde emrimize uydun ve bize karşı çıkmadın. Biz de seni ödüllendirmek için sana en doğru çözüm yolunu sunduk. İlham perisi bile olsan yeri geldiğinde başkasından ilham alabilirsin. Unutma, tüm varlıklar birbirinden etkilenir! Herkes zaman zaman başkasına ihtiyaç duyar. Önemli olan bu ihtiyacı fark etmendir. Şimdi ilham periliğinin en önemli noktasını öğrendin. Tedavini ol, görevinin başına geç! Benjamin'in sana çok ihtiyacı olacak.

BİTKİLERİN

YAZAR: AYŞE ŞEN KOCAMAN
EDİTÖR: EZGİ ATEŞ TOPRAK

DİNOZORU

Taşlarla aran nasıl? Ben taşlara bayılırım, özellikle uzaylı olanlara. Bu ilginin sebebi belki de çocukluğumdan beri dinlediğim hikâyedir. Büyük annem bana bunu kırk kez, yok yok yüz kırk kez anlatmış olabilir. O kadar çok dinledim ki sadece ezberlemekle kalmadım; heyecandan hangi kelimeleri yutar, hikâyenin neresinde başka âlemlere dalıp gider, neresinde bir kedi sıçramasıyla irkilir biliyorum. Şimdi sana her şeyi büyük annemden duyduğum gibi anlatacağım.

Bundan altmış altı milyon yıl önce korkunç bir şey oldu ve her şey değişti, biz hariç. Uzay boşluğunda savrulan devasa bir gök taşı Dünya'ya çarptı. Meksika'daki Yucatan Yarımadası civarında, yüz seksen kilometre çapında bir krater oluştu. Zavallı kratere havalı bir isim bulmak yerine yakınlardaki kasabanın adını verdiler. Chicxulub (Çikşalub) Krateri.

İnsanlar böyledir. Sokaklara, caddelere, apartmanlara, parklara, duraklara isim verirken bazen hiç düşünmeden pat diye akıllarına gelen ilk sözcüğü seçerler. Aslında iyice düşündüklerinde güzel isimler buldukları olur ama bazen düşünmeye üşenip bir harfin yanına bir sayı getirirler, olur biter. Bir sokak olsam, bana "G-142" demelerini istemezdim. Çok ruhsuz, robot adı gibi. Yine de belki ruhsuz olması, tuhaf olmasından iyidir. Mesela kim "Boğazkesen Caddesi"nde yaşamak ister? Bırak yaşamayı, oradan geçmeye korkarsın.

Bize verdikleri isme bak: Wollemi Çamı. Aman ne yaratıcı(!). Sırf büyük büyük büyük annemi Wollemi Parkı'nda keşfettikleri için böyle anılmamız harika(!). Sen her şeye diren, felaketlere gövde ger, yapraklarını kozalaklarını süpürge et, dinazorlar çağından kalmış bir bitki ol; onlar sana bir parkın adını versinler. Bazen insanlara gerçekten gıcık oluyorum.

WOLLEMİ NEDİR YA?

Hiç değilse başına bir "süper", "yenilmez" filan getirselerdi. Neyse biz hikâyeye dönelim.

Gök taşı öyle bir şiddetle çarptı ki trilyonlarca ton dinamit patlamış gibiydi. Işıklar, alevler, uçuşan şeyler... Çarpışma alanındaki dinazorlar hemen o an yok oldu. Dev bir toz bulutu bütün atmosferi kapladı. Güneş ışınları toz bulutunu aşamayınca Dünya aylarca karanlıkta kaldı. Güneş, hayat demekti. O yoksa, fotosentez de yoktu. Fotosentez yapamayan bitkiler daha fazla yaşayamadı. Gök taşı çarpmasından sonra hayatta kalan bazı otçul dinazorlar, bitkiler olmayınca yiyecek bulamadı. Karanlığın ve soğuğun üstüne açlık da eklenince koca bir yok oluş zinciri başladı. Her şey bununla kalsa iyiydi. Gök taşı çarpmasının etkisiyle tsunamiler, depremler, asit yağmurları ve yangınlar art arda geldi. Uçabilen dinazorlar dışındaki tüm dinazor türleri yok oldu.

Büyük annem hikâyenin bu kısmında hep uyuyakalır. Pirinç patlaklı çikolataya benzeyen gövdesini gıdıklayarak onu uyandırırım. Uyanınca hikâyeyi baştan anlatır. Dinazorlar yok olduktan sonra neler olduğunu hiç bilmiyorum. Annem, büyük annemin hafızasının gövdesi kadar buruşuk olduğunu ve anlattığı bazı şeylerin gerçek, bazılarının ise tamamen uydurma olduğunu söylüyor.

Milyonlarca yıl öncesini anlatan bu hikâyeye, gerçek mi yoksa uydurma mı bilmiyorum ama eğer bir gün, uzaylı taşlar ya da dinazorlarla ilgili sohbet etmek istersen beni ziyaret edebilirsin. İstanbul'daki Nezahat Gökyiğit Botanik Bahçesi'nde yaşıyorum. Buraya çok uzaklardan, İngiltere Kraliyet Botanik Bahçesi'nden geldim.

**BANA "BİTKİLERİN
DİNOZORU" DA
DERLER. KİME
SORSAN
GÖSTERİRLER.**

BİR İLHAMA PERİ OLMA HİKÂYESİ

YAZAR: NACİYE KAYA

EDİTÖR: MERVE COSKUN

DALGIN DALGIN DOLANIRKEN ETRAFTA,
BİR KÂĞIT PARÇASI TAKILDI İLHAMİ'NİN AYAĞINA.

BİR İPSS BROŞÜRÜYDÜ BU,
BURUŞTURULUP ATILMIŞ BİR KENARA,
BU DA NE DEMEK DEDIĞİNİZİ DUYAR GİBİYİM,
İLHAM PERİSİ SEÇME SINAVI DEMEKTİ ASLINDA.

İŞTE HER ŞEY BU BROŞÜRLE BAŞLADI.
SINAV ZORLUYDU AMA İLHAMİ KARARLIYDI.

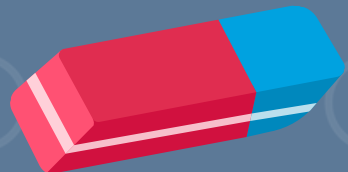
SIRADAN BİR PERİ OLMAYACAKTI.
HEMEN BİR KURSA YAZILDI AYLARCA, GÜNLERCE ÇABALADI,
LEHMDEN, İLHAMDAN, MÜLHEMDEN DEM VURARAK,
KELİMELERİN ESİN VEREN DÜNYASINDA SABAHLADI.

SINAV GÜNÜ GELDİ, HİÇ OLMADIĞI KADAR İLHAMLA DOLUYDU KALBİ,
ACABA İLHAM PERİSİ OLABİLECEK MİYDİ, YANİ BİR İLHAMA PERİ.
SUALLERİ PEŞ PEŞE YAĞDIRIYORDU, ACIMASIZ BÜYÜK PERİ JÜRİSİ,
HAYAL GÜCÜ, DUYGU DÜNYASI, KALBİ MELEKELERİ...
EVET ARTIK BİR İLHAM PERİSİYDİ, UNVANINI ALDI HAK EDEREK,
ESAS SINAVI ŞİMDİ BAŞLIYORDU, FARKINDAYDI İLHAMİ.

İLHAM PERİLERİNDE BİR MESAİ KAVRAMI YOKTU.
ŞU ANA KADAR KİME İLHAM VERECEKLERİ HEP KALPLERİNE DOĞDU.
YAŞADIKLARI MANA ÂLEMİNDE ASIL OLAN KALPTEN KALBE BİR YOLDU.
BİR İŞARET HİSSETTİ İLHAMİ, YÖNELDİ O EVE DOĞRU,
KARANLIK BİR ODADA YATAKTA BİR GENÇ, AĞLAMAKTAN PERİŞAN,
BİR İLHAMA PERİ OLMA ZAMANI, HEMEN YANINA KOŞTU.

GENÇ HASTAYDI, SADECE AYAKLARINI KULLANABİLİYORDU,
KENDİNİ VASİFSİZ, İŞE YARAMAZ SANIYORDU.
İLHAMİ GEREKENİ YAPTI, HEYECANDAN DURAMIYORDU,
NİHAYETİNDE BİR İLHAM PERİSİ KOLAY OLUNMUYORDU.
BİR KIZILLIK VARDI SEMADA, VAKİT SABAHA YAKIN,
BUGÜN YALNIZCA GÜNEŞ DEĞİL, YENİ BİR İLHAM DA DOĞDU.

GÖNLÜNE DÜŞMÜŞTÜ GENCİN, RESİM YAPMA SEVDASI,
NE ÇIKARDI YOKSA ELLERİ, VARDI YA AYAKLARI,
GÜNDEN GÜNE İLERLEDİ, TÜM ZORLUKLARI AŞTI,
ETRAFINDAKİ HERKES BU DURUMA ÇOK ŞAŞTI,
VAZİFESİNİ YAPMANIN MUTLULUĞUNU YAŞAYAN,
İLHAM PERİSİ İLHAMİ'NİN İLK GÖREVİ TAMAMDİ.

Badem ile BAYAN KOA

YAZAR: ÖZGE ERKAL

EDİTÖR: BEYZA NUR TOP

GÖZLERİMİ DÜNYAYA FINDIK DEPOSUNDA AÇTIĞIM GÜNDEN BERİ DUYDUĞUM TEK KOKU FINDIK KOKUSUYDU. FINDIKLI ŞAMPUANLA YIKANIR, FINDIK EZMELİ DİŞ MACUNUYLA DİŞLERİMİ FIRÇALAR, FINDIK YAPRAKLARINDAN OLUŞAN YATAKTA UYURDUM. EVİMİZDE FINDIKTAN BAŞKA YİYECEK BULUNMAZDI. MEŞE PALAMUDU, CEVİZ, BADEM, MANTAR, AĞAÇ KABUKLARI, DİĞER SİNCAP YUVALARINDA GÖRÜLEBİLİRDİ AMA BİZİM EVDE ASLA. ANNEMİN FINDIĞA OLAN BU DELİCE SEVDASINI HİÇ ANLAMAZDIM. BAZEN ADIMIN BADEM OLMASI ÇOK GARİP GELİRDİ. FINDIĞIN HER ŞEYE İYİ GELDİĞİ FİKRİYLE YATIP KALKIYORDU. SON ZAMANLARDAKİ HİPERAKTİF HAREKETLERİMİN DURULMASI İÇİN DAHA ÇOOOOK FINDIK YEMEMDE ISRAR EDİYORDU.

KULAKLARIMI TIKAYIP, “ANNEEEE BU KADAR ENERJİK OLMAMIN SEBEBİ HER YEMEĞE FINDIK KOYMANI!” DİYE BAĞIRSAM DA FAYDASI OLMUYORDU. TA Kİ, BİRİNİN ÇIKIP DA FINDIĞIN UZAYA ATILMIŞ FÜZE ETKİSİ YAPTIĞINI ANNEME KANITLAYANA DEK.

BİR SABAH YİNE ZORLA YEDIĞİM İKİ TABAK FINDIKLI YUMURTA SALATASINDAN SONRA, SİNİRDEN DİKİLMİŞ KUYRUĞUMUN TÜYLERİNİ DÜZELTEREK, ÇALIŞMAK İÇİN FINDIK DEPOSUNA DOĞRU YOLA ÇIKTIM. HER ZAMAN KULLANDIĞIM ORMAN YOLUNDAN BAŞKA BİR YOLA SAPTIM. YANLIŞ YOLDA OLDUĞUMU FARK EDİNCE BAŞKA BİR YOLA GİRDİM. O ESNADA YERDE BİR YAPRAĞIN ÜZERİNDEKİ YAZILAR DİKKATİMİ ÇEKTİ.

OKALİPTÜS LEZZET BOMBASI

- 4 ADET OKALİPTÜS YAPRAĞI
- 1 TUTAM TARÇIN TOZU
- TAZE OTLARA YAPIŞMIŞ 20 ADET YAPRAK BİTİ
- 2 ADET ÇİÇEK DALI
- 1 KAVANUZ SU

**BU TARİF BAYAN KOA'YA AİTTİR.

SANIRIM BİR YEMEK TARİFİYLE KARŞI KARŞIYAYDIM. İÇİNDE FINDIĞIN OLMADIĞI, HİÇ DUYMADIĞIM, BİLMEDİĞİM MALZEMELERLE YAPILAN BİR YEMEK. BİLDİKLERİMİ DE YİYEMEDİĞİM AKLIMA GELİNCE DERİN BİR İÇ ÇEKTİM. BAYAN KOA'NIN ADINI ÇOK KEZ DUYMAMA RAĞMEN KENDİSİNİ HİÇ GÖRMEMİŞTİM. ORMANDAKİ TEK KOALA OLMASI VE ORMANIN DERİNLİKLERİNDEKİ KOSKOCAMAN EVİNE KİMSEYİ DAVET ETMEMESİ HER YERDE KONUŞULURDU. İÇİMDEKİ ÇILGIN SES, “BUGÜN FINDIK MINDİK TOPLAMAK YOK! MUTLAKA BU TARİFİN TADINA BAKMALISIN.” DİYORDU. TARİFİN YAZILI OLDUĞU YAPRAĞI SIKICA TUTUP, BAYAN KOA'NIN EVİNE DOĞRU YOLA ÇIKTIM. YAPMAMAM GEREKEN BİR ŞEYİ YAPTIĞIM İÇİN MİDEMDE BİR KOCA AYI TEPİNİYORMUŞ GİBİ HİSSEDİYORDUM.

DALLARI GÖKYÜZÜNÜ İKİYE AYIRACAKMIŞ GİBİ DURAN BİR MEŞE AĞACININ EN UZUN DALINDA DERME ÇATMA BİR KULÜBE GÖRÜNÜYORDU. BU KULÜBEYE KURU DALLARDAN YAPILMIŞ BİR ASANSÖRLE ÇIKILIYORDU. ASANSÖRE BİNER BİNMEZ ETRAFIMI SARAN ONLARCA KIRKAYAK, TIPKI EMİR ALMIŞ ASKERLER GİBİ NİZAMİ BİR ŞEKİLDE EVE BENDEN ÖNCE ULAŞTILAR. BÖYLE HIZLI HAREKET ETMELERİNİN BİR SIRRI OLMALIYDI. KAPI ZİLİ GÖREVİNDE OLDUKLARINI, BENİ GÖRMEDEN SELENEN O SESİ DUYUNCA ANLADIM. –NEREDEN GELDİYSEN ORAYA GERİ DÖN! ÇOK FAZLA İŞİM VE ÇOK AZ VAKTİM VAR. SÖYLENENLER DOĞRUYDU. BAYAN KOA, HİÇ MİSAFİRPERVER DEĞİLDİ. “UĞRAŞMADAN GERİ Mİ DÖNSEM,” DİYE SORDUM KENDİME, YUTHUNURKENKİ O SÜMÜKSÜ, İĞRENÇ TADI ALMAYA ENGEL OLMUYORDUM.

–MERHABA BAYAN KOA! BEN BADEM. ORMANDA DÜŞÜRMÜŞ OLDUĞUNUZ BİR TARİFİ BULDUM. BUGÜN BÜTÜN İŞLERİMİ BIRAKIP BU LEZZETİ TATMAK İÇİN GELDİM. LÜTFEN BENİ GERİ ÇEVİRMEYİN.

İÇERİDEN BİR SÜRE SES GELMEDİ. BİR KOALANIN ORMANDAKİ EN YÜKSEK AĞACA TIRMANMASI KADAR UZUN SÜRE BEKLEDİM. SONUNDA DAYANAMAYIP YERİNDE DURAMAYAN AYAKLARIM BENİ İÇERİ FIRLATTI. BİR BÖCEĞE BASTIĞIMI ZANNEDERKEN BÜTÜN YER DÖŞEMESİNİN ÇEŞİT ÇEŞİT BÖCEK KABUKLARIYLA KAPLI OLDUĞUNU FARK ETTİM. EKŞİMSİ, NEMLİ BİR KOKU VARDI. DUVARDAKİ TABLOLAR SESSİZCE BİR SAĞA BİR SOLA SALLANIYORLARDI. KIRKAYAKLAR ORTADA YOKTU. BAYAN KOA DA. BİRAZ İLERLEDİM VE ONU GÖRDÜM. BELİNE SARDIĞI ÖNLÜKLE BİR AŞÇIYA BENZEDİĞİ KESİNDİ AMA ÖNÜNDEKİ TENCERENİN BUHARININ ARASINDA BİR BÜYÜCÜYÜ ANDIRIYORDU.

GELDİĞİMİ FARK ETTİĞİNİ ELİYLE TABUREYİ GÖSTERDİĞİNDE ANLADIM. ELİMDEKİ TARİFİ MASAYA BIRAKTIM. YAN YAN BAKTI.

-BOŞUNA YORULMUŞSUN. BUGÜN FINDIK ÇORBASI YAPTIM.

-NEEE FINDIK ÇORBASI MI? OLAMAZZZ.

-İSTERSEN BİR TABAK ALABİLİRSİN. ACELE AT AMA KIRKAYAKLAR SIRAYA GİRMENE BAŞLADI.

KIRKAYAKLARIN SIRRI ORTAYA ÇIKMIŞTI. BU SIR, FINDIKTAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİ. NASIL DA FARK ETMEDİM. TENCERE KISA SÜREDE BOŞALDI.

NE MUTLU Kİ, BANA KALMADI. BAYAN KOA'YI İKNA ETMEK İÇİN İŞLERİNİN BİTMESİNİ BEKLEDİM. O KADAR YAVAŞTI Kİ PATLAMAK ÜZEREYDİM.

-SENİN İÇİN BEKLEMEN ZOR OLMALI. YETERİ KADAR UYANIK KALDIM. 10 SAATTEN ÖNCE UYANMAM. BURALARDA OLMAMAN SENİN İÇİN İYİ OLUR. UYURKEN SESTEN HOŞLANMAM.

-BAYAN KOA, SADECE BİR KEREÇİK GEÇ UYUSANIZ OLMAZ MI? O KADAR SAAT BEKLEYEMEM, EVE DÖNMEM GEREKİR.

-BEKLEMEDİĞİN HİÇBİR TAT LEZZET VERMEZ.

AĞIR AĞIR MERDİVENLERİ ÇIKTI. GICIRTILAR ARASINDA GÖZDEN KAYBOLDU. DAHA ÖNCE BU KADAR YAVAŞ HAREKET EDEN BİR HAYVAN GÖRMEMİŞTİM. ÇOK FARKLIYDI. KİMSENİN ONUNLA KONUŞMAK İÇİN ÇABA GÖSTERMEMESİ NORMALDİ. FARKLIYSAN, BİRİLERİ SENDEN HOŞLANMAZDI. TIPKI ANNEM GİBİ.

SESSİZCE BEKLEMENE KARAR VERDİM. AÇIK RAFLARDAKİ İÇİ DEĞİŞİK BİTKİ VE RENKLİ SULARLA DOLU KAVANOZLARI SAYMAYA BAŞLADIM. BU KADAR KAVANOZU DOLDURMANIN KAÇ GÜN SÜRDÜĞÜNÜ ÇOK MERAK ETTİM. KARNIM ÇOK ACIKMIŞTI. UYUYAKALMIŞIM. MERDİVENLERDEN ÇIKAN GICIRTILARLA UYANDIM. BAYAN KOA, ODASINDAN İNİYORDU.

SAATLER SONRA BENİ GÖRMENE BEKLEMİYORMUŞ GİBİ ŞAŞKIN BİR İFADEYLE YÜZÜME BAKTI. MUTFAĞA GEÇTİ VE ALDIĞI TENCEREYE RAFLARDAKİ KAVANOZLARDAN ÇEŞİTLİ BİTKİLER EKLEDİ. OCAĞI YAKMADAN ODAYI KEKREMSİ BİR KOKU SARDI. O KONUŞMADIKÇA SESİMİ ÇIKARMADIM. PÜR DİKKAT OCAKTAKİ YEMEĞİ KARIŞTIRIYORDU. TENCEREYİ TEZGÂHA ALDI VE İÇİNE GÖRDÜĞÜM EN BÜYÜK FINDIKTAN DAHA DA BÜYÜK BİR KEPÇE DALDIRDI. BUHARI ÜSTÜNDE TÜTEN KÂSEYİ BANA UZATTI.

-OKALİPTÜS YERİNE ARDIÇ YAPRAĞI KULLANDIM. HİÇBİR ŞEYDEN HABERİN OLMADIĞI BELLİ. OKALİPTÜS BİZİM DIŞIMIZDAKİLERDE ZEHİR ETKİSİ YAPABİLİR.

YAPRAKLI SU GÖRÜNTÜSÜ OLAN YEMEĞİN TADINA BAKARKEN ELİM TİTRİYORDU. İLK KAŞIĞI ALDIM AMA YUTKUNAMADIM. FINDIKSIZ BİR YEMEK NASIL YENİLİRDİ Kİ? BİR AVAZDA BOĞAZIMDAKİ TRAFİĞİ MİDEYE İNDİRDİM. TADI İNANILMAZDI. SONRASINDA BU YEMekten ÇOK YEDİM AMA O İLK ANDAKİ LEZZET BAMBAAŞKAYDI.

BAYAN KOA'YI ONCA SAAT BEKLEMEN MUTLU ETMİŞTİ. YENİ BİR DOST EDİNİMİŞ GİBİ İLK DEFA TATLI TATLI BAKIYORDU.

VAKTİN EPEY İLERLEDİĞİNİ KIRKAYAKLAR YUKARI ÇIKINCA ANLADIM. BÜTÜN ORMANI ALT ÜST EDEN ANNEM, SONUNDA BENİ BULMUŞTU. BİTMEN BİLMEYEN MATEMATİK DERSİ KADAR UZUN BİR AZAR İŞİTTİKten SONRA OLANLARI DUymAK HOŞUNA GİTMESE DE BENİ BULDUĞU İÇİN SEVİNÇLİYDİ.

SONRAKİ GÜNLER BAYAN KOA'YI SIK SIK ZİYARET EDER OLDUM. HANGİ SAATLERDE GİTME GEREKTİĞİNİ BİLİYORDUM ARTIK. ANNEM EVE FARKLI YEMEK GİRMESİNE İZİN VERMESE DE YENİ TATLARLA TANIŞMAMA ENGEL OLMUYORDU. FINDIĞIN KIRKAYAKLAR ÜZERİNDEKİ ETKİSİNİ GÖRMESİ FENA OLMAMIŞTI. ONLARI BİR FÜZEYE, BAYAN KOA'NIN EVİNİ İSE UZAYA BENZETİYORDU.

FINDIK DEPOSUNDAKİ İŞİMİ BIRAKTIM. BAYAN KOA'NIN YANINDA STAJYER ŞEF OLARAK ÇALIŞMAYA BAŞLADIM. İLK İŞİM KAVANOZ KIRMAK OLDU. BU KADAR HIZLI HAREKET EDERKEN, YAVAŞ BİR USTAMIN OLMASI KOLAY OLMUYORDU. YENİ TARİFLER ÖĞRENMEYE BAŞLADIM. YAPARKEN EN ÇOK EĞLENDİĞİMİZ, ÇİLEK SUYU YATAĞINDA ÇAM KOZALAĞIYDI. LEZZETLER DÜNYASINA HIZLI BİR GİRİŞ YAPMIŞTİM. ZAMANLA BİRBİRİMİZİN ÇOK YAKIN DOSTU OLDUK.

TENCERENİN BAŞINA GEÇTİĞİM HER GÜN, BAYAN KOA'NIN SÖYLEDİĞİ SÖZ HİÇ AKLIMDAN ÇIKMADI. "BEKLEMEDİĞİN HİÇBİR LEZZET TAT VERMEZ."

Tarih: Mart 1513

Yer: Kilitbahir Tersanesi/Gelibolu

İçeri girdiğimde gördüğüm heybetli duruşun keskin yüz hatlarına, hafif uzun burnuna, günlerdir kesilmediği belli olan sakallarına bakarken ne kadar ciddi bir adamla karşı karşıya olduğumu fark ettim. Cesaretimi topladım. "Selamünaleyküm," diyerek içeri girdim. İşinin yarıda kesilmiş olmasından memnun olmayan bir halde önce kafa selamı verdi. Sonra, "Aleyküm selam," diyerek beni içeri buyur etti.

- Lafı uzatmadan söze gireyim. Adım Cebir. Harita Sanatçısı olmak istiyorum efendim. Devrin en ünlü harita sanatçısının ilk dünya haritasını çizmeye çalıştığını duydum. Harita sanatçısı diyorum çünkü her çiziminiz âdeta bir sanat eseri. Düşündüm ki muhakkak bana öğütleyeceğiniz şeyler vardır. Müsaade ederseniz burada sizinle kalmak isterim. Tersanenin bir köşesinde kıvrılır yatar, elimden geldiğince size yardım ederim.

- Peki evlat. Haritacılık bilgisi, usta öldükten sonra bilgileri kaybolmasın ve unutulup gitmesin diye çırağa aktarılır. Madem bu kadar istiyorsun o hâlde sadece izle. Suallerini yerinde ve zamanında sor.

- Çok sağ olun efendim.

Tersaneye geleli on gün olmuştu. Mart ayı kazma kürek yaktıracak cinsten buz gibiydi. Bir köşede kıvrılıp yatıyor, ara sıra suallerimi soruyor, not ediyordum.

- Efendim merakımı mazur görün. İsmizin neden Piri Reis?

- Onlarca yıl denizlerde dolaştım. Gidilmedik, görülmedik yer bırakmadım. O kadar çok şeyi hayatıma sığdırdım ki inanması güç. Bana bu ismi denizciler koydu. Deniz reislerinin gözünde ben coğrafyacılardan piriyim. Belki de bu yüzden bana "Piri Reis" demeyi uygun buldular. "Coğrafyacılardan Piri" anlamına geliyor. Coğrafya üzerine derin bilgilere sahibim. Yaptığım haritaların güvenilirliği ve doğruluğu ortada. Gemi reisleri bu sayede rahatlıkla rotalarında ilerleyebiliyor, yollarından şaşmıyorlar.

- Bir cihan haritası çiziyorsunuz, nedeni nedir?

- Osmanlı donanmasına sağladığım katkılardan dolayı Padişahımız devletimizin denizlerdeki üstünlüğünü artırmak için bu haritaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Haritada, kıyılarındaki önemli yerleri ve stratejik öneme sahip kısımları çizmemi istedi. Bunları bilen bir devletin, bir deniz seferinde orayı eliyle koymuş gibi bulacağını ve kuşatma sırasında çok işe yaracağını kendileri çok iyi biliyordu. Devletimizin denizlerle münasebetinin artması dünya haritasının bir ihtiyaç hâline gelmesini sağladı. Bizim bildiğimizi düşmanlarımız hiçbir zaman bilemeyecek. Bu da onlardan bir adım önde olmamızı sağlayacak.

- Koskoca dünyayı bir ceylan derisine çizmektesiniz. Çizeceğiniz haritanın parşömen kâğıtlara sığmayacağı ortada. Peki, neden ceylan derisi?

- Dediğin gibi harita 86 cm boyutunda. Üst kısmının genişliği ise 61 cm. Alt kısmının genişliğine gelince bu da 41 cm'yi buluyor.

Bu büyüklükte bir kâğıt bulmam oldukça güç. Fakir, ince bir yapıda olmasına karşın dayanıklı olan ceylan derisini kullanmayı uygun buldum. Bu özelliği sayesinde, yazının icadından beri bu deri üzerine yazı yazılarak zamanımıza ulaşmış eserler bulunmaktadır. Hakiki ceylan derisinin parlak bir yapısı vardır. Böylece hat için yapılan tersimleri çok güzel gösterir. Benim tersimlerimi de alıyyülâlâ gösteriyor.

Düşük çenem vesilesiyle çok fazla soru soruyordum. Piri Reis, bu durumdan memnun olmadığını belirtmek istercesine iki üç soru sonrası işine dönüyordu. Uzun zaman konuşmuyordu. Arada Gelibolu'daki deniz leventleri ve liman ağası uğruyor, iki hasbihâl edip ben seni daha fazla meşgul etmeyeyim, diyerek ayrılıyorlardı. Bense gece gündüz onu izliyor, her hareketini not ediyordum. Keyfinin yerinde olduğu zamanlarda merak ettiklerimi sorma fırsatı yakalıyordum. Masasında duran divit, hokka, pergel, pusula ve usturlabı bana dokundurtmuyordu. Sanki sevdiğine dokunur gibi alıyordu tozlarını.

- Harita tipik bir deniz haritası. Neden rüzgârgülü ve yön çizgileriyle, efsanevi ve gerçekçi resimlerle süslediniz? Harita üzerinde yer adlarının yanı sıra, keşif tarihi, efsanevi bilgiler, haritanın oluşumu hakkında notlar vermeyi de unutmadığınızı görüyorum. Mühim bir sebebi var mıdır?

- Haritanın eşsiz bir tablo güzelliğine sahip olmasını istedim. Kolay mı koca cihan padişahına ilk kez bir denizci cihan haritası çizecek.

- Pusulayı çizerken çok titizleniyor, farklı renkler kullanıyorsunuz. Sebebi nedir?

- Sonsuz karanlıklar ve hududu olmayan kayalıkların hikâyesini anlatırken mühimdir pusula. Rüzgârların yönü, pusulaya dair bilgiler verir bize. Asıl dört çeşit rüzgâr vardır. Diğerleri de bu dört rüzgârdan oluşur. Bunun için pusulada bu dördünün çizgisi siyah renkte ve kalın çizildi. Kara çizgi, hepsinin başı sayılır. Bu dört rüzgâr: karayel, şolok, lodos ve poyraz kırmızı ile yazılı haritada. Bölünmeye her an devam eden rüzgârın otuz iki çeşidi vardır. Hepsinin de yol bulmada gemicilere büyük faydası dokunur. Mesela Batı Denizi'nde rüzgârın ahvali düz eser. Hint ve Çin Denizleri'nde ise daha bir başkadır rüzgârın hâli. Bunları bilen denizde rahat olur. "Oh!" der bir an. Derin bir soluk alır deniz aşırı.

- Bu haritayı bitirdiğinizde uzak seferlere, deniz aşırı yerlere gidip, yeni sarp kayalıklar, adalar gördüğünüzde de yeniden bir ikinci dünya haritası çizer misiniz efendim?

- Suların karanlığı aşan hikâyelerinde gizli kıtalar, adalar, şehir ve kaleler, ısızsız mahalleler, taşlıklar, körfez ve nehirlerin varlığından haberdar olan her denizci gibi evet. Yeniden ve yeniden çizerim.

PERİ POSTASI

YAZAR: AYŞE ŞEN KOCAMAN
EDİTÖR: SEÇİL DENİZ

Yağmurun şehri uzun uzun yıkadığı, rüzgârın savura savura çitilediği bir gündü. Dışarı çıkmak için bir mecburiyeti ya da aciliyeti olmayan herkes evindeydi. Ortalıkta çok az insan vardı, hayvanlar çoktan korunaklı bir yerlere girmişti. Her şey böyle bir havada nasıl olması gerekiyorsa öyleydi. Bir şey hariç.

Sağlık ocağından reçeteye çıkan hastalar, karşıdaki eczaneye girmek yerine onun hemen yanındaki dükkâna gidiyorlardı. Eczacı, hastaların dalgınlıkla veya yüksek ateşin etkisiyle böyle yaptıklarını düşündü. Nasıl olsa oranın eczane olmadığını fark edip doğru yere geleceklerdi değil mi? Gelmediler. Yandaki dükkâna elinde reçeteye giren herkes bir müzik enstrümanıyla çıktı.

Bu tuhafılık biraz daha devam edince eczacı daha fazla sabredemedi. Müzik enstrümanları satılan dükkâna gidip neler olup bittiğini sordu. Dükkân sahibi "Hayatımda böyle bir şey görmedim. Sağlık ocağındaki doktor her hastanın reçetesine bir enstrüman yazıp göndermiş. Bu dükkânı açtığımndan beri hiç bu kadar satış yapmamıştım." deyince eczacının kafası daha da karışmıştı.

Dünyanın bir yerinde eczacı kafasında aşure pişirirken bir gün önce başka gezegendeki Periler Diyarı'nın Esinbol eyaletinde sıradan bir gün yaşanıyordu. Yani en azından herkes öyle sanmıştı. Çünkü o sabah da milyonlarca yıldır olduğu gibi bütün ilham perileri erkenden uyanmış, buharda haşlanmış perikolilerini yemiş ve Milha Gölü'nde kanatlarını yıkayıp ilham tazelemişlerdi.

Tapos pır o yana pır bu yana uçup her zaman olduğu gibi ilham postalarını sahiplerine ulaştırıyordu. Zarflardaki kartlarda ilham verilecek kişilerin adresleri yazıyordu. Her ilham perisinin posta kutusu farklı renkteydi. Zarflar da posta kutularının renklerine göre ayarlanmıştı. Tapos'un dikkat etmesi gereken tek şey ise zarf hangi renkse onu o renk posta kutusuna bırakmaktı.

Tapos Peri Kütüphanesi'ne yapacağı teslimattan sonra bir mola verip Esinbol'un en leziz yemeklerinin yapıldığı Peristo'da nefis bir öğleyi yemeği yiyecekti. Hafif ekşisiyle dilinde sulu titreşimler bırakan, mideciğine ılık bir örtü seren, kanatlarına yeni bir pırıltı getiren peri usulü bamyacı çorbası. Öğle yemeği menüsü hiç şaşmazdı. Ama yiyemedi. Teslimattan sonra kütüphanenin merdivenlerinden uçar adım inerken kütüphane görevlisi Rakas koca bir rafı dolduracak kadar kitabı tüm sakarlığıyla Tapos'un üzerine devirdi.

Zavallılık, kanat kasları zedelendiği için önce hastaneye sonra da evine gitmek zorunda kaldı. Kalan postaları onun için dağıtabileceğini söyleyen Rakas'a güvenmekten başka çaresi yoktu. Ama Rakas'ın posta dağıtımını yapmasının işleri bu kadar karıştırabileceğini nereden bilebilirdi ki? Tapos evinde kanat kaslarına kas gevşetici peri tozu sürerken olanlar oldu. Rakas ilham postalarının olduğu çantayı alıp Esinbol semalarında uçmaya başladı. Başlangıçta her şey iyi hoştu, ta ki kara kanatlılar burnunun ucundan uçmaya başlayınca dek. Peri Diyarı'nda Rakas'ın kara kanatlılardan korktuğunu bilmeyen yoktu. Onları görür görmez kalbi dörtlüyle koşan bir atın ayak seslerine benzer bir şarkı söylemeye başladı. Önce alından sonra sırtından soğuk terlerin süzülmesini hissetti. Tıpkı eriyen bir dondurmanın külahtan süzülmesi gibi.

Aslında sakın kalabilse hiçbir şey olmayacaktı. Kötülüğe niyet edenlere ilham veren kara kanatlılar, yılın bu zamanında tatil için ilhamkara'dan ayrılırlar. Burası da onların uçuş güzergâhı üzerindedir. Her seferinde olduğu gibi geçip gideceklerdi. Ama Rakas onların büyük ve siyah kanatlarından öyle korktu ki uçuş hâkimiyetini kaybedip kara kanatlılardan birine çarpınca kendini Milha Gölü'nün serin sularında buldu. Tabii posta çantasını da... Neyse ki çanta su geçirmez bir malzemedendi, içindekilere bir şey olmadı. Ama bir de dışındakiler vardı. Çantaya sığdıramadığı için elinde taşıdığı birkaç zarf ıslanmıştı.

Islanan zarfları peri hızıyla toplayıp çantayı kapıldığı gibi tekrar uçmaya başladı. Kanatlarından, ayaklarından, kirpiklerinden süzülen sular pıt pıt sokaklara damlıyordu. İşleri berbat etmiş olabilirdi ama halledecekti. Tek elini yukarı kaldırıp bütün parmaklarını hareket ettirerek havaya bir daire çizerse her şey eski hâline dönerdi herhalde. Ama öyle yapmadı. En yakın kuaföre gidip önce ilham postalarını sonra kendini fön makinesiyle bir güzel kuruttu. Ne sandınız canım Rakas sadece bir ilham perisiydi, öyle sihirli güçleri falan yoktu!

Zarflardaki kartların yazılarında bozulmalar olmuş, bazı kelimelerin mürekkepleri akmıştı. Rakas bir kalem bulup bozulan kısımları bir cerrah dikkatiyle düzelttikten sonra ilham perilerine postalarını teslim edip evine döndü. İşini bitirmenin verdiği huzur ve yorgunlukla tatlı bir uykuya daldı.

Üç gün sonra, posta dağıtımında bir karışıklık olduğu ortaya çıktı. Müzik alanında ilham veren bir peri, postadaki yanlış adres yüzünden bir müzisyene değil yan dairedeki doktora ilham vermişti. Neyse ki bu yanlışlık perinin dünyaya gidip doktora verdiği ilhamı geri almasıyla düzeldi. Ama bir sorun daha vardı. Astronomi alanında ilham veren bir peri yine adres karmaşası yüzünden bir astronot akademisine vereceği toplu ilhamı, karşı binadaki huzur evi sakinlerine vermişti. Uzay yolculuğu denemiş olmalarından şüphelenilen yaşlılardan hâlâ haber alınamıyor.

ORMANDA YOL İKİYE AYRILDI

YAZAR: HACER VURAL
EDİTÖR: BEHİCE KAVAK

*Robert Froust'un "Gidilmeyen Yol"
şairinde dediği gibi,*

*Ve o sabah ikisi de uzanıyordu birbiri gibi
Hiçbir adımın karartmadığı yapraklar içinde,
Ah, başka bir güne sakladım yolların ilkinini!
Ama bilerek her yolun yeni bir yol getirdiğini,
Merak ettim geri gelecek miyim diye.*

Kitabımız, Vincent'in nerede okuduğunu hatırlamasa da aklında kalan hikâyesi ile başlıyor. Yaşlı bir gezgin, Çingene arabasını bağladıktan sonra döner kavşağın ortasında çay içmeye başlıyor. Polisin yanlarında durup nereye gidiyorsunuz sorusuna, "Ben ve atım yolun kıvrımını takip ediyoruz, bizi nereye götürürse oraya gidiyoruz," cevabıyla Vincent kendisi de bunu istediğindendir ki yollara koyuluyor. Yolda fenalaşması, Lorenzo'nun onu iyileştirmek için Kezia'ya getirmesi ana karakterlerimizin buluşmasını sağlıyor. Lorenzo'nun yakın dostu Kezia'nın Vincent'a çocukluklarını ve yaşadıklarını anlatmasıyla biz okurlar da faydalanıyoruz.

Kitap boyunca sınıksız sarılma isteği ve

yüzde tebessüm oluşturan Lorenzo, Fransa'nın güneyinde, etrafı flamingolarla çevrili bir çiftlikte yaşam süren, diğer çocuklardan farklı birisiydi. Okuma yazma bilmemesine ve hatta doğru düzgün konuşamamasına rağmen hayvanları iyileştirmeyi, onlarla iletişim kurmayı çok iyi biliyordu. Lorenzo'yu iyi hissettiren şeylerin başında müzik ve kent meydanındaki atlıkarınca geliyordu. Tabii bir de en yakın dostu Kezia ile vakit geçirmek. Derken bir gün, etrafı Alman askerleri sardı; gökyüzünden bir flamingo yere düştü, atlıkarınca durdu, müzik sustu. Almanların istilasından sonra, Fransız bayrağını yerine Alman bayrağı aldığı anda bile bir gün bayrakların yeniden yerine asılacaklarına olan inançları, Kezia'nın ailesini kaybettiğinde dahi onlara kavuşacağı güne inanarak her gece dua etmesi, Lorenzo'nun kanadından yaralanan flamingonun yeniden uçacağından emin olması, atlıkarıncanın tamir olacağını, eskisi gibi kent meydanında döneceğine olan inançlarını özetler nitelikte Kezia'nın babasının ona söylediği, "Her şeyin bir nedeni vardır. Bulutların ötesinde hep mavi bir gökyüzü uzanır, üzüntünün ötesinde ise her zaman

neşe vardır." sözleri, kitabımızın en önemli temalarından umut ve mücadeleyi çocuklarımıza aşıyor. Almanların şehre girmesi üzerine Kezia'nın annesinin dik duruşu, hiçbir şeyin değişmemesi ve hayatın aynı sürekliliği içerisinde devam etmesi konusundaki ciddiyeti herkesi kendine getirmişti. "Aksi takdirde kazanırlar," derken aslında ilk, düşüncede zafere işaret ediyor, umut ilk savaşı zihinde kazanıyordu. Bir diğer önem verdiği husus ise eğitimdi. Yazarın her yerde eğitim nüanslı alt metinleri bir okur olarak dikkati celb ediyor.

Başına gelmedik kalmayan atlıkarınca bizi "dayanışma" ve "dostluk" kavramları ile karşılaştırıyor. Ağacın atlıkarınca üzerine devrildiği gün Kezia'yı aralarına almayıp dışlayan, itip kakan çocuklar bile yardım etmişti. Kezia gözlerine inanmamıştı. Yine Kezia'nın ailesi ve Lorenzo'nun ailesi birbirlerini tanımamalarına rağmen tüm zorluklara beraber direniyor, çiftlikte beraber yaşayıp atlıkarıncanın yeniden ortaya çıkması için tamir etmeye başlıyorlar. Alman Onbaşı Willi Brenner'in onlara yaptığı tüm yardımlar ve ırkına rağmen Kezia'nın onun iyi biri olduğunu düşünmesini bu temalara örnek verebiliriz.

Kitabın ana konusunu oluşturan günümüzde akran zorbalığı şekillerinde de görülen "ırkçılık" teması bir çocuğun gözünden anlatılarak okuyucuya sunuluyor. Kezia'nın sevgi dolu bir ailede büyüüp sosyal hayata çıkınca maruz kaldığı ayrımcılık; Kezia, "saçlarından, yerleşik bir hayatı olmadığından, ten renginden, okuyup yazamadığından dolayı bazılarının onu görmezden geldiğinden bahsederek hafızasından silinmeyen okulda öğretmeni Mösyö Bonnet adını duymanın içini hâlâ nefretle doldurduğunu, herkesin içinde cahil ve çingene bir çocuk olduğunu söylediğini" dile getirmektedir. Lorenzo ve Kezia'yı sevgileri dışında birleştiren bir diğer ortak nokta ikisi de toplum tarafından dışlanmaya ve nefrete maruz kalıyor. Onlara göre farklılıkların hiçbir önemi yok. Fakat toplum onları kabul etmiyor. Her ne kadar isimlerini zikretsek de onların muhatap oldukları sesleniş şekilleri "çingene kızı" ve "flamingo çocuk".

Nazilerle başlayan Yahudi ve roman soykırımları başta yalnızca kendi ülke sınırları içerisindeydi. İşgal ettiği Avrupa ülkelerinde romanları ya kamplara sürdü ve çeşitli işkencelere maruz bıraktılar ya öldürdüler. Kezia'nın ailesi ve Yahudi öğretmenin başına gelenler Madam Salomon'un Yahudi olduğu için işini kaybetmesi bunun canlı örneğiydi.

Yazarımız Michael Morpurgo, çocuk edebiyatıyla tanınan İngiliz bir yazar. Kitabı okurken yer yer pedagoji hissiyatını veren yazar, âdeta öğretmen olduğunun vurgusunu yapıyor. Kezia'nın Lorenzo bir şeyi yapmak istediğinde ona yapma dememek yerine hoşuna gidecek başka fikirler önermesi öğretmenlere de sınıf içi disiplin için bir öneri aslında. Yazar, öğretmenlik yaptığı dönemde yazmaya karar vermesiyle çoğu kitabında gerçek hayattan esinlenmiştir. Çocukluğunun ilk yıllarının II. Dünya Savaşı'nın son yıllarına denk gelmesi Flamingo Çocuk'da olduğu gibi diğer kitaplarını ortak çatı altında birleştiren temaların "savaş", "çevre", "insan hakları" olmasını sağlamıştır. Kitaplarından beş tanesi filme alınmış, iki tanesi de televizyona uyarlanmıştır.

Çocukların eğitim hakkını şiddetle

savunan yazar aynı zamanda "Farms For City Children" kurumunun kurucularından birisidir. Bu kurum ile öncelikli amacı şehir içi bölgelerden gelen çocuklara kırsal alan deneyimi sağlamak olan çocukların kırsal bir çiftlikte bir hafta geçirmelerini ve bu süre zarfında çiftlik ve bahçe işlerinde yer almalarını içeriyordu. Tudem Yayınları'ndan çıkmış bu kitabın 2000 adet basılmış birinci baskısını okudum. Metni kendi dilinden okuyormuşçasına akıcılığını, kitap boyunca betimlemeler ile anbean canlandırılmasını sağlayarak heyecanı daim kılan yer yer Lorenza'ya sınıksız sarılıp atlıkarıncanın tamir edilmesinin verdiği sevinç hissini yaşatan satır aralarında gezdiğim bitirdiğimde yüzümde buruk bir tebessüm etmemi sağlayan Türkçeleştirilmesinde, matbu hale gelmesinde emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunuyorum. Kitabın kapağı renkleri ve teması ile dikkat çekici olup Vincent'in heyecanla beklediği hikâyenin büyük çoğunluğunu oluşturan Kezia'dan "İngilizceyi nereden bildiği" sorusuyla başlayıp cevabını almasıyla gece yatarken düşlediği, bir yanda laterna müziğini, bir yandan da dönen atlıkarıncayı gören Lorenza'nın alkış tutturması, flamingoların sürüsüne bakar halde uykuya dalmasını özetler nitelikteydi.

Kezia, "Lorenza her şeyin aynı olmasını severdi," diyor, "vedaların bile". Ben de hiç sevmem vedaları Lorenza, kitabın bitmesi âdeta bir hüzne boğuyor insanı; atlıkarıncaya, Lorenzo'nun masumiyetine, Kezia'nın umuduna olan hayranlığımız, giderken arkamıza dönüp tekrar bakarak el sallatıyor bizlere. Ve en önemlisi hayatın çeşitli safhalarında bir yetişkin olarak bile maruz kaldığımız dışlanma, kabul görmeme temayülleri ile küçük bir çocuğun yaşadığı dışlanmayı mantığının almaması çünkü oturacak bir zemin bulamaması bunca şeye ve sorgulamaya rağmen pes etmeyişi kitabı okurken boynumu büktü. Bu konu ile ilgili biyografik nitelik taşıyan Ketebe Yayınları'ndan çıkmış, Malcom X'in hayatını anlatan "X" kitabını tavsiye edebiliriz. En büyük alkış, böyle elzem bir konu ile bizleri buluşturan hayal dünyasına hayran kaldığım Michael Morpurgo'a. Başka bir eserinde görüşmek dileğiyle.